r w
m

CAND PERICOLUL DEVINE
IREZISTIBIL

AUTOARE DE BESTSELLERE INTERNATIONALE
BRIAR U #2
CÂND PERICOLUL DEVINE IREZISTIBIL

Redactor: Mădălina Mangalagiu
DTP: Simona Bănică

Copyright © 2019, THE RISK by Elle Kennedy

ISBN: 978-606-9713-33-4 ISBN e-pub: 978-606-9713-48-8

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează
Uniunea Scriitorilor din România
cont nr. RO69 RNCB 4082 0005 0872 0001,
BCR Sucursala Unirea, București

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KENNEDY, ELLE
Briar U : când pericolul devine irezistibil / Elle Kennedy ; trad. din lb. engleză și note de Sorin Perrescu. - București : Epica, 2023
ISBN 978-606-9713-33-4
I. Perrescu, Sorin (trad. ; note)
821.111

ELLE KENNEDY

BRIAR U #2

CÂND PERICOLUL DEVINE IREZISTIBIL

Traducere din limba engleză şi note de SORIN PETRESCU

EPICLOVE
Editura Epica • Bucureşti, 2023

1

BRENNA

Tipul cu care urmează să mă-ntâlnesc întârzie.

Nu sunt nesuferită. De obicei, le las băieţilor o marjă de cinci

După şapte minute, încă sunt îngăduitoare cât de cât, mai ales dacă întârzierea este însoţită de un telefon sau de un mesaj prin care tipul mă previne că nu va

ajunge la fix. Traficul e parşiv. Uneori, orice-ai face, tot întârzii.

După zece minute, îmi pierd răbdarea. Iar dacă nesimţitul întârzie zece minute şi, mai mult de-atât, nu mă sună, nici nu mă mai obosesc. Plec fără discuţii!

Dacă după un sfert de oră tot nu am şters-o de acolo, să-mi fie ruşine! De ce naiba mai stau în restaurant?

Sau, mai degrabă, în cazul de faţă, în cantină.

Sunt într-un separeu din Dellas. E un soi de cantină-cafenea din Hastings, decorată în stilul anilor '50. Orăşelul Hastings îmi va fi cămin în următorii doi ani. Din fericire, nu sunt nevoită să numesc casa tatei „acasă". Tata şi cu mine locuim în acelaşi oraş, dar, înainte să mă transfer la Universitatea Briar, l-am lămurit că n-o să mă mut înapoi cu el. Gata! Am părăsit cuibul. În niciun caz n-o să zbor înapoi, ca să-ji suport atitudinea protectoare exagerată şi să mănânc mâncarea de rahat pe care o găteşte.

— încă o cafea, scumpo?

Chelneriţa – o femeie cu păr creţ şi roşu, într-o uniformă din poliester alb cu albastru – mă priveşte compătimitor. Pare să aibă spre treizeci de ani. Conform ecusonului, o cheamă Stacy. Probabil şlie că am fost lăsată cu ochii-n soare.

— Nu, mersi! Doar nota, te rog.

Se îndepărtează, iar eu scot telefonul şi îi trimit iute un mesaj lui Suminer, una dintre prietenele inele. E numai vina ei. Ca atare, n-are decât să-mi suporte frustrarea.

EU: Mi-a tras clapa.

Summer îmi răspunde numaidecât, ca şi cum ar fi aşteptat cu telefonul în mână, ca să-i dau raportul despre întâlnire. De fapt, sunt sigură că aşa e. Noua mea prietenă e teribil de băgăcioasă. SUMMER: *OMG! NU!!*

EU: Da.
SUMMER: Ce dobitoc! îmi pare rău, Bee.
EU: Mda. într-un fel, nu mă mir. Efotbalist, iarfotbaliștilor li s-a dus vestea de nesimțiți ce sunt.
SUMMER: Credeam câjules e altfel.
EU: le-ai înșelat.

Apar trei puncte pe ecran, deci Summer tastează. Deja știu care-o să fie replica ei: încă o scuză pe care, în momentul ăsta, nu am chef s-o citesc. N-am chef de nimic altceva decât să plătesc pentru cafea, să mă întorc în apartamentul meu minuscul și să-mi scot sutienul.

Fotbalist tâmpit! Și când te gândești că m-am machiat pentru el! Da, ar fi trebuit să fie doar o întâlnire la cafea, dar tot am făcut un efort să arăt prezentabil.

Scotocesc prin portofel, după nişte bancnote mai mici. Când peste masă se aşterne o umbră, presupun că a venit Stacy, ca să-mi aducă nota de plată.

M-am înşelat.

Aud o voce masculină şi arogantă:

— Salut, Jensen! Tipul ți-a tras clapa?

Bleah! Dintre toți oamenii care ar fi putut să apară în clipa asta, el e ultimul pe care vreau să-l văd.

Jake Connelly se strecoară în partea opusă a separeului, iar eu mă încrunt la el, bănuitoare.

— Ce-i cu tine aici? îl întreb.

Connelly este căpitanul echipei de hochei de la Harvard. Asta înseamnă că e INAMICUL NOSTRU. Harvard şi Briar sunt rivale, iar tatăl meu e antrenorul principal al hocheiştilor de la Briar. De zece ani ocupă acest post, timp în care echipa a câştigat trei campionate. Epoca lui Jensen – ăsta-i titlul unui articol pe care l-am citit recent, într-unui dintre ziarele din New England. Pe o pagină întreagă, autorul descria cum face prăpăd Briar în sezonul ăsta. Din păcate, şi Harvardul e pe cai mari, mulţumită vedetei care tocmai s-a aşezat în faţa mea.

— Eram prin apropiere şi am zis să intru, îmi răspunde Jake.

Ochii lui verzi sclipesc amuzaţi.

Ultima oară când l-am văzut, el şi un coechipier de-al lui se strecuraseră printre spectatorii adunaţi la patinoarul Universităţii Briar. Veniseră să-şi spioneze adversarii. Nu după mult timp, echipa noastră i-a învins într-un meci. A fost nespus de plăcut. Victoria asta a compensat pentru faptul că la începutul sezonului am pierdut un meci împotriva lor.

— îm-hm... Sunt sigură că doar *din întâmplare* eşti în Has- tings. Nu cumva locuieşti în Cambridge?

— Ei, şi?

îi adresez un rânjet.

------Păi, Cambridge-ul e lâ o oră distanţă de-aici. Nu ştiam că

am un admirator care mă urmăreşte peste tot.

— M-ai prins! exclamă el. Te urmăresc.

— Sunt flatată, Jakey. A trecut ceva timp de când un tip a fost aşa de topit după mine, încât a venit tocmai dintr-un alt oraş ca să mă pândească.

Buzele i se curbează într-un surâs:

— Ascultă, oi fi tu al naibii de sexy, dar...

— Zău? Crezi că sunt sexy?

— ... nu mi-aş irosi banii de benzină ca să vin până aici, ca să-mi fac ouăle omletă. îmi pare rău să te dezamăgesc, Jensen.

îşi trece degetele prin părul negru. Acum îl poartă ceva mai scurt. Un început de barbă îi umbreşte obrajii.

— O spui ca şi cum m-ar interesa ouăle tale, îi răspund cu

— Mă refer la cele metaforice. Nu cred că te-ai descurca prea bine cu cele reale, Hottie! mi-o întoarce el.

îmi dau ochii peste cap.

— Pe bune, Connelly, ce naiba cauți aici?

— Am venit să-mi vizitez un prieten. Iar ăsta pare un loc potrivit să beau o cafea înainte să mă întorc acasă.

— Ai un prieten? Ce ușurare! Te-am văzut pierzând vremea cu coechipierii tăi, dar am crezut că se prefac că te simpatizează, fiindcă ești căpitanul echipei.

— Mă plac pentru că sunt absolut grozav.

îmi zâmbeşte cu toată gura.

Are un zâmbet care-ţi topeşte chiloţii pe tine. Aşa a spus odată Summer despre Jake. Jur că fata asta are o obsesie pentru Connelly. Zice că e ireal de atrăgător, sexy de-ţi explodează ovarele, drăguţel-drăguţel şi devorabil.

Summer şi cu mine ne-am cunoscut cu doar două luni în urmă. Cât ai clipi, din străine am devenit cele mai bune prietene. Summer s-a transferat la noi de la o altă universitate, după ce a incendiat, din greşeală, sediul unei asociaţii studenţeşti de fete. Cum să n-o îndrăgesc pe nebuna asta? Summer studiază moda. Mă distrez de minune cu ea. Crede că Jake Connelly mi-a picat

Se înşală. Tipul e superb şi joacă hochei extraordinar de bine, dar i s-a dus vestea că umblă cu prea multe fete. Firește, nu-i ceva anormal. Numeroşi sportivi au la dispoziţie o mulţime de fete pe care nu le deranjează deloc: 1) să facă sex cu ei, când şi când; 2) să nu aibă o relaţie exclusivă cu ei; 3) să fie puse mereu pe locul al doilea, după hochei.

Dar eu nu sunt ca ele. Nu am nimic împotriva partidelor ocazionale de sex, dar pentru mine punctele 2 şi 3 nu sunt negociabile.

Pe deasupra, taică-miu m-ar jupui de vie dacă ar afla că ies la întâlniri cu INAMICUL. Tata şi Daryl Pedersen – antrenorul lui jake – sunt rivali de ani buni. Dacă e să mă iau după tata, antrenorul Pedersen sacrifică bebeluşi în numele diavolului, iar în timpul liber practică magia neagră.

— Am o grămadă de prieteni, adaugă Connelly. Inclusiv unul foarte apropiat care învaţă la Briar.

— Am impresia că, atunci când cineva se laudă că are o grămadă de prieteni, de regulă nu are niciunul. încearcă să compenseze, pricepi?

îi zâmbesc cu inocenţă prefăcută.

— Măcar mie nu mi s-a tras clapa, zice Connelly.

Zâmbetul meu dispare.

— Nu mi-a tras nimeni clapa!

însă chiar acum chelneriţa se apropie de separeu şi mă dă de gol. în ochi ei se citeşte uşurare amestecată cu admiraţie. îl măsoară pe Jake din cap pânâ-n picioare.

— Ai venit! exclamă Stacy. Ne faceam griji.

Noi? Nu mi-am dat seama că îmi împărtăşeşte preocuparea.

Connelly gesticulează spre ferestrele cafenelei, pe care se scurg pârâiașe de umezeală. Pentru o clipă, o rază luminează cerul întunecat.

Jake se justifică:

— Am întârziat fiindcă șoselele sunt alunecoase. Trebuie să fii foarte atent când conduci pe ploaie, știi?

Uaaau! Serios?!? Avem un geniu printre noi. Anunţaţi repede comitetul de acordare a Premiului Nobel!

Buzele lui Jake zvâcnesc.

— Vrei să-ţi aduc ceva de băut? îl întreabă Stacy.

îi arunc lui Jake o privire amenințătoare.

îmi răspunde cu o strâmbătură, după care se întoarce spre cheineriță și-i face cu ochiul.

— *Mor* după o ceașcă de cafea! îi răspunde, trăgând cu ochiul la numele scris pe ecusonul ei. Stacy, mai adu o cafea pentru fata bosumflată cu care mă întâlnesc!

— Nu vreau cafea şi nici nu mă întâlnesc cu tine! mârâi la el.

Stacy e nedumerită.

— Zău? Dar...

— Tipul ăsta e un spion de la Harvard. A venit aici ca să afle care-s slăbiciunile hocheiştilor de la Briar. Nu-i cânta în strună, Stacy! El e inamicul.

Jake chicoteşte.

— Ce teatrală eşti! N-o lua în seamă, Stacy! E doar nervoasă c-am întârziat. Adu-ne două cafele şi nişte tartă, dacă nu te superi. Vreau o felie de...

Privirea lui poposeşte pe vitrina aflată dedesubtul tejghelei.

— Fir-ar să fie! Nu mă pot hotărî. Toate arată delicios.

Stacy şoptește:

— Da, şi tu eşti delicios...

— Poftim? întreabă el, deşi felul în care zâmbeşte mă face să cred că a auzit-o cât se poate de clar.

Stacy roşeşte.

— Ăăă... Spuneam că ne-a mai rămas doar tartă cu nuci pe- can şi tartă cu piersici.

— Mmmm...

Jake îşi linge buza de jos. E o mişcare ridicol de sexy. Totul la el e sexy. Uite, de-asta îl urăsc.

— Ştii cum facem? Luăm câte o felie din fiecare, te rog. Partenera mea şi cu mine o să le împărţim.

— Ba bine că nu, spun eu, dar Stacy a luat-o deja la goană, să tacă rost de feliile alea tâmpite de tartă pentru Regele Connelly.

La dracu!

— Uite ce e, oricât de mult mi-ar plăcea să vorbim despre cât de proastă e echipa ta, sunt prea obosită ca să te iau la mișto în seara asta.

încerc să-mi domolesc neliniştea, dar vocea mă dă de gol:

— Vreau să merg acasă.

— Nu încă.

Tonul lui vesel, ba chiar batjocoritor, se transformă într-unui mult mai serios:

— Nu am venit la Hastings pentru tine, dar acum, că ne bem cafeaua împreună...

— împotriva voinţei mele! i-o tai eu.

— ... trebuie să vorbim.

— Chiar aşa?

în ciuda a ceea ce simt acum, sunt foarte curioasă.
îmi ascund starea folosind sarcasmul:

— *Mor* de nerăbdare să văd ce vrei.

Jake îşi împreunează palmele pe masă. Are mâini frumoase. Adică, ce să mai vorbim, chiar minunate. Sunt un pic obsedată de mâinile bărbaţilor. Dacă-s prea mici, îmi piere orice chef. Dacă-s prea mari şi cărnoase, parcă mă ia puţin teama. Dar Connelly a fost binecuvântat cu mâini perfecte. Are degete lungi, dar nu osoase. Palme late şi puternice, dar nu prea mari. Are unghiile curate, dar pumnul lui e roşu şi crăpat, probabil de la o încăierare pe gheaţă. Nu-i pot vedea fiuricele degetelor, dar pun pariu că sunt bătătorite.

îmi place cum se simt bătăturile pe pielea mea, mai ales pe sfârcuri...

Ufl Nu! N-am voie să gândesc aşa îndrăzneţ în prezenţa acestui tip.

— Vreau să stai dracului departe de băiatul meu!

Deşi subliniază asta arătându-şi dinţii, ăla sigur nu e un zâmbet. E prea feroce.

— Care băiat?

Dar amândoi ştim că e clar la cine se referă. Am nevoie doar dc Ln deget dc Iri o mână ca să pot număra cu câţi jucători de la Harvard rni-am făcut de cap.

L-am cunoscut pe Josh McCarthy la o petrecere de la Harvard la care m-a târât Summer, cu ceva timp în urmă. Iniţial, tipul a făcut o criză când a aflat că sunt fiica lui Chad Jensen, dar pe urmă a recunoscut că a exagerat, şi-a cerut scuze pe o reţea de socializare şi am ieşit apoi împreună de câteva ori. McCarthy e drăguţ, plin de haz şi un candidat perfect la categoria *Prieteni cu Beneficii*. Cum el locuieşte în Boston, nu are cum să mă sufoce cu afecţiunea lui sau să apară neanunţat la uşa mea.

Evident, nu reprezintă o opţiune pe termen lung. Şi asta nu are treabă cu „tatăl-meu-o-să-mă-omoare-dacă-află". Adevărul e că McCarthy nu mă stimulează. Nu le are deloc cu sarcasmul şi e un pic plictisitor atunci când limba lui nu e în gura mea.

— Vorbesc serios, Jensen, nu vreau să-ți faci de cap cu McCarthy!

— Isuse, mamă ursoaică, nu-ți mai arăta ghearele. Se întâmplă ocazional.

— Ocazional, zici? repetă el.

Nu e o întrebare, ci o batjocură de genul „nu-te-cred”.

— Da, ocazional. Vrei s-o rog pe *Siri* să-ți definească cuvântul? Ocazional înseamnă că nu e ceva serios. Deloc.

— Pentru el e.

îmi dau ochii peste cap.

— Pentru el, nu şi pentru mine.

Totuşi, în sinea mea, sunt tulburată de afirmaţia lui Jake: *Pentru el e.*

Frate, sper să nu fie adevărat. Da, McCarthy îmi trimite mesaje la greu, dar nu m-am grăbit să-i răspund decât la chestiile sexy. Nici măcar nu răspund cu *LOL* când îmi trimite câte un v ideo haios, pentru că nu vreau să-i dau speranţe false.

Dar... poate că nu m-am făcut înţeleasă, cel puţin nu aşa cum crezusem iniţial, când i-am zis că e doar o aventură?

— M-am săturat să-l tot văd cum se comportă ca un căţeluş bolnav de dragoste, clatină Jake iritat din

cap. A luat-o pe arătură şi prostia asta îl distrage de la antrenamente.

— Din nou, ce treabă am eu?

—■ Suntem în toiul turneului de hochei. Ştiu ce faci, Jensen, şi trebuie să încetezi!

— Ce să încetez?

— Să-ţi mai baţi joc de el. Spune-i că nu eşti interesată şi că n-o să vă mai vedeţi şi gata.

— Ah, tăticule, ce sever eşti! mă bosumflu eu şi-l iau la mişto.

—- Nu-s tăticul tău, spune el, şi-şi aşterne zâmbetul pe buze.

Deşi aş putea să fiu, dacă ai vrea.

— Scârbos! N-o să-ţi spun „tăticule” în pat.

Dând dovadă că e maestra lipsei de sincronizare, Stacy revine taman când îmi ies vorbele astea pe gură.

Se împiedică. Tava plină pe care o duce se clatină destul de rău. Tacâmurile clincăne. Când Stacy se întinde în faţă, mă pregătesc să fiu lovită în faţă de cafea fierbinte. Dar îşi revine iute pe poziţie, înainte să se întâmple dezastrul.

— Cafea şi tartă! spune ea într-un ton ascuţit şi vesel, ca şi

— Mersi, Stacy, spunejjake, politicos. Îţi cer scuze pentru partenerea mea şi gura ei spurcată. Cred că înţelegi de ce n-o scot prea mult în lume.

Stacy se înroşeşte toată şi se îndepărtează de noi.

— Ai traumatizat-o pe viaţă cu fanteziile tale sexuale murdare, mă informează el, apoi începe să înfulece desertul.

— îmi pare rău, tăticule!

Chicoteşte după prima îmbucătură, aşa că îi scapă
câteva firimituri din gură. Ia un şerveţel, apoi adaugă:

— N-ai voie să-mi spui aşa în public.

Se vede clar în ochii lui verzi cât de zvăpăiat e.

■— 'Păsrrează-te pentru mai târziu.

Cealaltă felie – cu mici pecan, parcă – rămâne neatinsă în faţa încă. în schimb, iau în mână ceaşca de cafea. Am nevoie de încă o doză de cafeina ca să-mi ascut simţurile. Nu-mi place să stau aici cu Connelly. Dacă ne vede cineva?

— Sau poate o păstrez pentru McCarthy, contraatac eu.

— Neah, n-o să faci asta, mai ia el o bucățică. Urmează s-o termini cu el, ai uitat?

Trebuie neapărat să înceteze să-mi mai dea ordine legate de viața mea sexuală, de parcă el ar fi cel care ia deciziile astea.

— Nu poţi să iei hotărâri în locul meu. Dacă vreau să fiu cu McCarthy, atunci o să fiu cu el. Dacă nu vreau să fiu cu McCarthy, atunci n-o să fiu cu el.

— Bine.

Mestecă încet şi înghite. Apoi mă întreabă:

— Vrei să fii cu McCarthy?

— Să fiu cu el? Nu.

— Super, atunci suntem pe aceeaşi lungime de undă.

îmi ţugui buzele şi sorb încet din cafea, apoi răspund:

— Hm, nu cred că-mi place să fim pe aceeaşi lungime de undă. S-ar putea să mă răzgândesc... Ar trebui să-i cer să fim împreună. Ştii cumva de unde aş putea cumpăra un inel de

logodnă?

— Nu o să te răzgândeşti. O terminasei cu el la cinci minute după ce ai făcut sex. Ai doar două motive pentru care i-ai mai trage-o: fie te plictiseşti, fie încerci să ne sabotezi, spune el şi rupe o bucată de crustă cu furculiţa.

— Ei, serios?

— Da. Nimic nu-ţi captează atenţia atât de mult timp. Şi eu îl cunosc pe McCarthy, e un copil bun. Amuzant, dulce, dar ăsta îi c şi ghinionul. „Dulce" nu e îndeajuns pentru o femeie ca tine.

— Iarăşi ai impresia că mă cunoşti atât de bine...

— Ştiu că eşti fiica lui Chad Jensen. Sunt convins că vei profita de orice ocazie ca să te joci cu mintea jucătorilor mei. Ştiu că, probabil, în câteva săptămâni, o să ne confruntăm cu Briar în finală, iar învingătorul primeşte automat o ofertă de a juca în turneul naţional —

— Noi o să primim oferta aia, ciripesc eu.

— Vreau ca băieții mei să gândească limpede și să se concentreze la meci. Toată lumea zice despre tatăl tău că e o persoană cinstită. Speram să se spună același lucru și despre fiica lui, scoate cl un sunet dezaprobator. Și când colo, tu îți bați joc de bietul și scumpul McCarthy.

— Nu-mi bat joc deloc, spun eu, pe un ton iritat. Ne mai facem de cap uneori. E distractiv. în ciuda a ceea ce crezi tu, deciziile mele nu au legătură cu tata sau cu echipa lui.

— Păi, deciziile mele au legătură cu echipa mea, ripostează el, şi am hotărât să stai dracului departe de băieţii ăştia!

înghite altă bucată de tartă, apoi continuă:

— Să fiu al naibii, ce bună e! Vrei şi tu? îmi întinde el furculiţa lui.

— Mai degrabă mor, decât să-mi pun buzele pe furculița aia!

-— Aș vrea să încerc tarta cu nuci pecan, te superi? mă întreabă el, râzând.

— Tu ești ăla care a comandat-o! mă holbez eu lung la el.

— (Jau, arţăgoasă mai eşti în seara asta! Dar cred că şi eu aş fi fost la fel dacă mi s-ar fi tras clapa.

— Nu asta s-a întâmplat.

— Cum îl cheamă şi unde stă? Vrei să mă duc să-l scutur niţel?

Strâng din dinți, iar el ia o bucată din desertul neatins din fața mea.

— Dumnezeule, asta e și mai bună! Mmm! O nebunie!

Și, dintr-odată, căpitanul echipei de hochei de la Harvard geme dc plăcere, ca și cum ar juca într-o scenă din *American Pie*. încerc să rămân indiferentă, dar locul acela trădător dintre picioarele mele are alte idei, furnicându-mă sălbatic la auzul sunetelor scoase de Jake Connelly.

— Pot să plec acum? mârâi eu.

Adică, ia stai aşa! De ce am nevoie de *permisiune*? Nu mă ţine

zată, dar tipul ăsta m-a acuzat că mi-am tras-o cu omul lui doar ca să le slăbesc şansele în faţa celor de la Briar.

îmi iubesc echipa, dar nici *chiar așa*.

— Sigur. Poți să pleci, dacă vrei. Dar, mai întâi, trimite-i lui McCarthy un mesaj că ați terminat-o.

— îmi pare rău, Jakey, dar nu primesc ordine de la tine.

— Primeşti de acum încolo. Am nevoie ca McCarthy să se concentreze pe joc. Aşa că pune capăt întâlnirilor cu el.

îmi înclin bărbia şi fac pe încăpăţânata. Da, trebuie să clarific lucrurile cu Josh. Credeam că am subliniat îndeajuns faptul că ne vedem doar ocazional, dar e limpede că tipul crede că se întâmplă ceva mai mult, dacă însuşi căpitanul echipei zice că e „bolnav de dragoste”.

Cu toate astea, nu vreau nici să-i dau lui Connelly satisfacţia de a fi de partea lui. Da, chiar atât de meschină sunt.

— Nu primesc ordine de la tine! repet eu.

îndes o bancnota de cinci dolari sub ceaşca mea de cafea, care e pe jumătate goală. Ar trebui să ajungă pentru cafea, bacşişul lui Sracy şi orice altă suferinţă emoţională o fi suferit ea în seara asta.

— O să fac ce vrea muşchiul meu c.u McCarthy. Poate c-o .să-l sun chiar acum.

— Mereu eşti aşa dificilă? îşi mijeşte el ochii.

— Da, zâmbesc eu şi mă strecor afară din separeu, apoi îmi pun jacheta de piele. Să conduci cu grijă până-n Boston, Connelly! Am auzit că drumurile sunt tare alunecoase când plouă.

El chicoteşte uşor.

Trag până sus fermoarul jachetei, mă aplec și-mi apropii gura la câțiva centimetri de urechea lui.

— Ah, și Jackey...

Jur că aud cum i se taie respirația.

— O să-ți opresc un loc în tribuna celor de la Briar când o să ajungem în semifinala campionatului național.

JAKE

Ajung acasă pe la nouă jumătate. Nu mi-aș permite niciodată să locuiesc singur în apartamentul cu două dormitoare pe care-l împart cu colegul meu de echipă, Brooks Weston, nici măcar cu banii din minunatul meu contract de debutant la profesioniști, pe care l-am semnat cu Oilers. Suntem la ultimul etaj – al patrulea – iar locul ăsta e ridicol. Are o bucătărie cu aparatură profesională, bovindouri, lucarne, o terasă uriașă și chiar și un garaj privat pentru Mercedesul lui Brooks.

Ah, și stau aici pe moca.

Brooks şi cu mine ne-am cunoscut cu două săptămâni înainte de începerea anului întâi, la un eveniment de echipă, o cină gen „hai să-ţi cunoşti coechipierii înainte de începerea semestrului". Ne-am înţeles de minune de la bun început şi, când am ajuns la desert, mi-a cerut să mă mut cu el – fără să plătesc chirie, la insistenţele lui. Se pare că mai avea un dormitor gol în apartamentul pe care îl deţinea în Cambridgeport.

Primise deja permisiunea să locuiască în afara campusului, un avantaj pentru că era fiul extrem de bogat al unui fost absolvent care n-ar mai fi făcut donaţii, dacă n-ar fi fost mulţumit de universitate. Tatăl lui Brooks a tras încă vreo câteva sfori şi mi s-a dat şi mie voie să locuiesc în altă parte. Banii chiar fac totul posibil.

Iar în legătură cu chiria, la început am ezitat, pentru că nimic în viaţă nu e gratis. Dar cu cât începeam să-l cunosc mai bine pe Brooks Weston, cu atât îmi părea şi mai evident că, de fapt, pentru el, *totul* era moca. Tipul nu muncise o zi în viaţa lui. Fondul lui fiduciar este uriaş şi primeşte de-a gata orice îşi doreşte. Părinţii lui, sau slujitorii lui, mai bine zis, i-au făcut rost de apartamentul ăsta, insistând să plătească ei chiria. Aşa că, în ultimii trei ani şi jumătate, am putut să văd şi eu cum e să fii un băiat bogat din Connecticut.

Nu mă înţelege greşit. Nu sunt un terchea-berchea – am încercat să-mi achit partea. Dar nici Brooks, nici părinţii lui nu au vrut să primească nimic de la mine. Doamna Weston s-a arătat îngrozită când am deschis subiectul în timpul uneia dintre vizitele lor:

— Voi, băieţi, ar trebui să vă gândiţi la şcoală, nu la facturi!

M-am abţinut să râd, pentru că eu am plătit facturi de când mă ştiu. Aveam cincisprezece ani când mi-am luat prima slujbă şi, din momentul în care am pus mâna pe primul salariu, a trebuit să intru în rândul lumii şi să particip la cheltuielile casei. Făceam cumpărături, plăteam pentru telefonul meu mobil, pentru benzină şi cablu.

Ai mei nu sunt sărăntoci. Tata construieşte poduri, iar mama e coafeză. Eu zic că ne aflăm între clasa de jos şi cea de mijloc. Dar nu am dispus

niciodată de sume mari de bani, aşa că m-a cam bulversat stilul de viaţă al lui Brooks. Deja mi-am jurat în secret că, odată ce mă voi stabili în Edmonton şi voi obţine toate primele din contractul meu cu Liga Naţională de Hochei, o să scriu un cec pentru familia Weston, care să acopere cei trei ani în care mi-au plătit chiria.

în timp ce-mi scot bocancii Timberland, începe să-mi vibreze telefonul. îl scot din buzunar şi văd un mesaj de la Hazel, cu care

am luat cina mai devreme într-una dintre cantinele de fiţe de la

HAZEL: Te-ai întors cu bine?? Afară plouă în draci.

EU: Tocma'ce-am intrat pe uşă. Mulţam din nou c-aifăcut cinste.

HAZEL: Cu drag. Ne vedem sâmbătă la meci!

EU: Aşa facem!

Hazel îmi trimite mai multe emojiuri cu pupici. Alţi tipi ar intra la idei, dar nu şi eu. Suntem doar prieteni. Ne cunoaştem încă din şcoala primară.

— Hei! strigă Weston din sufragerie. Suntem cu toţii aici şi te aşteptăm să-ţi mişti fundul!

îmi scot jacheta udă. Când ne-am mutat prima oară aici, mama lui Weston a trimis un decorator şi a cumpărat toate lucrurile alea la care nu se gândesc băieţii, cum ar fi cuiere, pantofare, scurgătoare de vase – se pare că bărbaţii nu dau doi bani pe lucrurile astea dacă nu vin la pachet cu o femeie.

îmi las haina în cuierul de pe hol şi intru repejor pe uşa care duce în încăperea principală. Apartamentul este *open-space,* drept care coechipierii mei sunt împrăştiaţi atât prin sufragerie, cât şi prin bucătărie, unde câţiva s-au aşezat pe scaunele de lângă blat.

Mă uit prin jur. N-au venit chiar toţi. O las însă mai moale, fiindcă i-am anunţat din scurt. întorcându-mă din Hastings, m-am tot gândit la cum ne-a luat Brenna peste picior când a vorbit despre semifinale şi mi-am făcut griji că-l distrage pe McCarthy de la ale lui. Lucru care m-a făcut să cercetez toate celelalte distrageri care ar putea încetini echipa. Şi cum eu nu stau pe gânduri, le-am trimis tuturor un mesaj: *Şedinţă, la mine, acum.*

Majoritatea membrilor din echipă – vreo douăzeci dintre noi – au umplut spaţiul spaţiul, ceea ce înseamnă că simt miros de gel de duş, parfum şi transpiraţie de la idioţii care s-au hotărât să nu se spele înainte să vină aici.

— Salut! Mulţumesc că aţi venit!

Pi i mese drept răspuns ceva aprobări din cap, câteva „nu-i bai" şi un mormăit de la mai toată lumea.

S i ngura persoană care nu mă bagă în seamă este Josh McCarthy. Scfi sprijinit de peretele din dreptul canapelei din piele maro, cu privirea lipită de telefon. După limbajul trupului, ai zice că e cam nemulţumit, fiindcă, din când în când, umerii i se încordează uşor.

Probabil că Brenna Jensen îl are la degetul mic. Când mă gândesc la asta, mă încearcă şi pe mine un sentiment de nemulţumire. Puştiul nici n-ar trebui să-şi iroseasc㠄 timpul. McCarthy e student în anul doi şi arată binişor, dar nu e deloc de nasul ei. Brenna e foarte atractivă. Nu e nicio îndoială că e una dintre cele mai sexy femei pe care le-am văzut vreodată. Şi are şi o gură cât o şură. Una care mai şi trebuie închisă din când şi când, poate cu o altă gură apăsată pe ea... sau cu o sculă care să alunece printre buzele ei roşii.

Rahat! Scap repede de imaginea asta din mintea mea. Da, Brenna e frumoasă, dar reprezintă o distragere. De când am intrat în ring cameră, McCarthy nici măcar nu şi-a ridicat privirea din ecran.

îmi dreg glasul. Tare. El şi cu celălalt tip problemă care se holba în telefon îşi rotesc capetele spre mine.

— O să fiu scurt, le spun eu.

— Bine faci, zice Brooks de pe canapea. Am lăsat o tipă să mă aştepte în pat ca să vin la şedinţa asta.

Poartă doar o pereche de pantaloni negri de trening. îmi dau ochii peste cap. Normal că Brooks i-o trăgea cuiva chiar acum. Mereu i-o trage cuiva. Nu că eu aş fi mai breaz. Am adus şi eu destule fete aici. Mi-e milă de vecinii de sub noi, care trebuie să suporte tropăielile în sus şi-n jos pe scări. Din fericire pentru ei, nu dăm prea multe petreceri. Să dai o paranghelie e nasol – cine vrea să-şi transforme locuinţa în tomberon? Pentru asta există casele asociaţiilor de studenţi.

__ Nu eşti singurul, zice Dmitri, cel mai bun fimdaş al „os tru, către Weston. Şi eu m-atn dat jos din pat pentru asta. D^ pat! Pentru că sunt al naibii de obosit!

— Toţi suntem, intervine Heath, atacantul nostru de stân ga

student în anul trei. =

— Chiar aşa, D, bine ai venit în clubul celor obosiţi! îl batjocoreşte Coby, unul dintre studenţii din ultimul an.

Mă duc în bucătărie ţi iau o sticlă cu apă. Da, îi înţeleg. Luna trecută a fost intensă. Fiecare echipă din Divizia I e băgată până l„coate în calificări, ceea ce înseamnă că ne aşteaptă o lună plină cu cele mai competitive meciuri de hochei dintotdeauna. Ne batem care mai de care pentru a primi oferta de a juca în campionatul naţional şi, dacă nu ne iese, sperăm să avem un record destul de bun pentru a fi selectaţi în finale. E vorba de toate meciurile din sezon aici.

— Da, cad eu de acord, desfăcând sticla. Suntem obosiţi. Abia dacă mai pot să-mi ţin ochii deschişi la cursuri. Am vânătăi pe tot corpul. Mănânc meciurile astea preliminarii pe pâine. Mă gândesc obsesiv la fel de fel de strategii înainte de culcare, spun eu şi iau o gură de apă. Dar ştiam că asta ne

aşteaptă şi suntem foarte aproape de recompensă. Meciul ăsta cu Princeton va fi cel mai dur din sezonul ăsta.

— Nu de Princeton îmi fac eu griji, spune Coby pe un ton arogant şi se strâmbă. I-am bătut deja o dată anul ăsta.

— Pe la începutul sezonului, îi atrag eu atenţia. De atunci, au devenit mai buni. Au avut succes mare în sferturi, când au jucat cu Union.

— Şi ce? dă Coby din umeri. Şi noi am spălat cu alţii pe jos.

Are dreptate. Weekendul trecut am jucat unul dintre cele mai

bune meciuri de hochei de când s-a format echipa asta. Dar suntem în semifinale. De acum devine serioasă treaba.

-- Nu mai e vorba de cine câştigă două din trei, le reamintesc u aieţilor. E un meci eliminatoriu. Daca pierdem, s-a terminat.

_ După un sezon ca al nostru? întreabă Dmltri. O si fim aleşi pentru campionatul naţional chiar dacă nu ajungem tn finală.

— Şi eşti dispus să rişti întregul nostru sezon pentru asta? 11 răspund eu. N-ar fi mai bine să primim o ofertă sigură?

— Păi, ba da, dar...

— Dar nimic! îl întrerup eu. N-o să ne bazăm pe faptul că performanţa noastră *poate o* să fie Considerată destul de bună cât să fim trimişi mai departe. O să contez pe faptul c-o să-i batem pe ăia de la Princeton weekendul ăsta. Ne-am înţeles?

— Da, domnule, murmură Dmitri.

— Da, domnule, repetă câţiva dintre băieţii mai tinerei.

— V-am mai spus, nu trebuie să-mi spuneţi mie „domnule”... Doamne!

— Vrei să-ţi spunem Doamne? clipeşte Brooks, cu o inocenţă

prefăcută.

— Nici aşa. Vreau doar să câştigaţi. Vreau ca *noi si* câştigăm.

Şi suntem aşa de aproape de victorie că o şi simt.

Au trecut... drace, nici măcar nu mai ştiu câţi ani au trecut de când a câştigat Harvard campionatul Asociaţiei Naţionale Sportive a Universităţilor. S-a întâmplat oricum înainte să devin eu căpitan.

— Când a câştigat Crimson finala naţională ultima oară? îl întreb pe Aldrick, băiatul care se ocupă cu statisticile.

Creierul lui e o adevărată enciclopedie. Cunoaşte fiecare amănunt care are legătură cu hocheiul, oricât de neînsemnat ar fi,

— 1989, răspunde el.

— '89, repet eu. Adică au trecut trei decenii de când ne-am putut numi şi noi campioni naţionali. Meciurile tradiţionale cu celelalte universităţi din Boston nu se pun. Finala nu contează. Trebuie să vânăm premiul cel mare.

Arunc iar o privire prin jur. McCarthy e tot cu ochii-n telefon, fi nici măcar nu se chinuie să se ascundă, ceea ce mă scoate din sărite.

___ Pe bune, ştii măcar ce i se făcea sculei mele când ai trimis

mesaj să ne adunăm aici? se plânge Brooks. Tipa folosea sirop ciocolată!

Câţiva dintre băieţi încep să fluiere.

— Şi tu voiai doar să ne ţii şi nouă discursul din *TheMiracle*? Am priceput, continuă Brooks. E musai să câştigăm.

---

1 „În seara asta, suntem cea mai bună echipă de hochei din lume. V-aţi născut să fiţi jucători de hochei – fiecare dintre voi. Şi sunteţi aici pentru un motiv.” (N. Red.)

— Da, musai. Şi *nu* trebuie să fim distraşi de altceva, adaug eu, privindu-i cu subînţeles pe Brooks şi pe McCarthy.

Studentul din anul doi e vizibil uimit:

— Ce?

— Adică şi tu, îl privesc direct în ochi. Nu te mai prosti cu fiica lui Chad Jensen.

Dintr-odată, pare abătut. Nu mă simt prost că l-am dat de gol, pentru că sunt destul de sigur că toţi băieţii şi chiar şi mamele lor ştiau deja. îşi etalează ieşirile cu Brenna ca pe o medalie de onoare. Nu e chiar aşa de mizerabil încât să se laude prin vestiar, dar nici nu-şi poate ţine gura când vine vorba de frumuseţea ei.

— Uite ce e, băieţi, în mod normal, nu v-aş spune eu ce să faceţi cu sculele voastre, dar vorbim aici de doar câteva săptămâni. Sunt sigur că puteţi să vi le ţineţi în pantaloni până atunci.

— Deci n-are nimeni voie să şi-o tragă? intervine, îngrozit, un băiat din anul trei, pe nume Jonah. Pentru că, în cazul ăsta, aş vrea s-o suni *tu* pe iubita mea, să-i explici cum stă treaba.

— Baftă, căpitane! Vi e o maniacă sexuală, chicoteşte Heath, referindu-se la iubita lui Jonah.

— Şi stai aşa... Nu ai plecat tu aseară cu o roşcată sexy de la bar? întreabă Coby. Pare că nu prea-ţi respecţi regulile.

_ Ipocrizia e cârja diavolului, adaugă Brooks pe un ton solemn. *îmi* înăbuş un oftat şi ridic o mână, să-i potolesc.

— Nu zic să nu faceţi sex. Zic să nu mai fiţi distraşi. Dacă nu puteţi să vă controlaţi, nu mai faceţi sex. Jonah... ni şi cu Vi v-o trageţi ca nişte iepuri, dar asta nu ţi-a afectat niciodată performanţa pe gheaţă. Aşa că, din partea mea, puteţi să vă călăriţi iii continuare. Dar tu – îi arunc o altă privite severă lui McCarthy – tu ai dat-o-n bară toată săptămâna la antrenamente.

— Ba nu! protestează el.

Portarul nostru, Johansson, intervine:

— În dimineaţa asta, ai ratat toate pasele de gol. McCarthy *rămâne* stupefiat.

— Ai *apărat* toate încercările mele. Mi se face morală pentru că eşti un portar bun?

— După Jack, tu eşti cel mai bun marcator al nostru, răspunde Johansson, ridicând din umeri. Ar fi trebuit să înscrii măcar de vreo două ori.

— Ce treabă are Brenna cu faptul că am avut eu o zi naşpa? Eu —

Se opreşte brusc şi-şi priveşte mâna. Presupun că iar i-a bâzâit telefonuL

— Dumnezeule, nu faci decât să-i dai dreptate lui Connellyi mormăie Potts, unul dintre înaintaşi. Lasă telefonul! Unii vor să se termine odată şedinţa asta, ca să meargă acasă şi să deschidă o bere.

îmi rotesc capul spre Potts şi adaug:

— Că veni vorba de bere... până una alta, tu şi cu Bray sunteţi excluşi oficial de la toate petrecerile frăţiei.

Will Bray se împotriveşte:

— Ei, haide, Connelly...

— *Beer pongul* e distractiv, înţeleg, dar voi doi trebuie să vă abţineţi. Pentru numele Jui Dumnezeu, începi să ai burtă de la bere, Potts!

Toţi îţi îndreaptă privirea spre burta tipului care e, î" m tul de feţii, acoperită de un hanorac de la Harvard! dar ^ întâlnim în fiecare *zi* în vestiar. Ştiu ce se află pe sub haii,ele°'|

Brooks scoate un sunet dezaprobator, apoi spune: c

_ Nu-mi vine să cred că te iei de corpul lui Potts!

Mă încrunt la colegul meu de apartament.

— Nu mă iau de corpul lui. Doar scot în evidenţă fap[illegible]j . toate jocurile alea care implică berea îl încetinesc pe gheaţă ^

— Adevărat, aprobă Potts pe un ton sumbru. Am cam dat în bară.

Se aude un pufnit pe nas.

— N-ai dat-o în bară, îl asigur eu. Dar, da, ai putea să l^j berea deoparte pentru vreo două săptămâni. Şi tu – îi vine rândul lui Weston – a sosit vremea abstinenţei şi pentru tine.

— Nicio şansă! Sexul îmi dă superputeri.

îmi dau ochii peste cap. De când stau în preajma lui Brooks, mi-a cam intrat în obicei.

— Nu mă refer la sex, ci la preferinţele tale de pe la petreceri.

îl râd cum îşi încordează instantaneu maxilarul. Ştie foarte

bine la ce mă refer, şi la fel şi coechipierii noştri. Toată lumea ştie că lui Brooks îi place să-şi facă poftele cu câte un drog sau două la chefuri. Un *joint* acolo, o linie de cocaină dincolo. O face cu grijă şi nu sare calul, şi presupun că îl ajută faptul că praful alb rămâne în sânge doar patruzeci şi opt de ore.

Asta nu înseamnă că tolerez rahatul ăsta. Dar să-i spui lui Brooks ce să facă e ca şi cum ai vorbi cu

pereţii. Odată l-am ameninţat c-o să-l pârăsc antrenorului, iar Weston mi-a zis că n-am decât. Practică hochei pentru că e distractiv, nu pentru că s-ar da în vânt după el sau c-ar vrea să treacă la profesionişti. Ar putea renunţa la joc într-o clipită, iar ameninţările n-au efect asupra cuiva care nu se teme să piardă.

Nu e primul care cochetează cu câte un drog din când în când, şi nu va fi nici ultimul. Pare să fie doar o simplă distracţie,

şi nu ia niciodată nimic în ziua meciului. Dar la petrecerea de după? Nu bag mâna tn foc că stă cuminte.

— Dacă eşti prins sau pid testul de urină, ştii ce se întâmplă. Aşa că felicitări! Oficial rămâi curat până după seminala campionatului, m-auzi?

După un moment lung şi tensionat, dă brusc din cap.

— Te aud.

— Bun. Hai să ne concentrăm să-i batem pe cei de la Princeton weekendul ăsta, mă adresez eu celorlalţi. Orice altă preocupare cade pe locul doi.

Coby îmi aruncă un rânjet arogant, apoi zice:

— Dar »la ce renunţi, căpitane?

— La ce te referi? mă încrunt eu.

— Ne-ai strâns pe toţi aici. I-ai spus bietului McCarthy să nu-şi mai folosească scula, l-ai lăsat pe Weston iară distracţiile lui de la petreceri şi i-ai lipsit pe Potts şi Bray de premiul lor de la campionatul de *beerpong*. Dar *tu* ce ai de gând să faci pentru echipă?

în apartament se lasă o tăcere grea.

Pentru o secundă, rămân mut de uimire. Chiar vorbeşte serios? înscriu cel puţin o dată la fiecare meci. Dacă mai marchează şi altcineva, o face, de obicei, datorită paselor mele. Sunt cel mai rapid patinator de pe Coasta de Est şi sunt un căpitan la naibii de bun.

Deschid gura ca să-i răspund, dar Coby izbucneşte în hohote:

— Frate, ar fi trebuit să vezi ce moacă ai făcut! îmi zâmbeşte el. Relaxează-te, faci destule. Eşti cel mai bun căpitan pe care l-am avut vreodată!

— Aşa e! se aud şi alţii.

Mă liniştesc Dar Coby are dreptate.

— N-o să vă cer iertare pentru că vreau să fim concentraţi pe med, dar îmi paie rău că sunt dur cu voi, băieţi. Mai ales cu tine, McCarthy. Tot ce vă cer e să fim cu capul la meciuri, putem face asta?

Mă aprobă cam toată lumea.

— Super, bat eu din palme. Puteţi pleca. Odihniţi-vi şi dimineaţă scoateţi tot ce e mai bun din voi!

Şedinţa se termină fi grupul se împrăştie. Din nou, • noştri trebuie să Îndure tropăitul pe scări, de data asta douăzeci de hocheişti cate coboară.

— Taţi, pot, te rog, să mă Întorc În camera mea? hn«^ Brooks, pe un ton sarcastic.

— Da, fiule, poţi. O să te încui acolo, li zâmbesc eu,

îmi arată degetul mijlociu şi o ia spte dotmitor. între timp McCarthy zăboveşte în uşă, aşteptându-mă.

— Şi Brennei ce să-i zic?

Nu-mi dau seama dacă e furios, pentru că nu pot să citesc nimic pe faţa lui.

— Spune-i doat că trebuie să te concentrezi pe campionat. C-o să fiţi iar împreună după ce se termină sezonul.
N-o să se mai întâmple asta niciodată.

Nu o spun cu voce tare, dar ştiu că e adevărat. Brenna Jensen n-ar tolera niciodată „să fie pusă în aşteptare" de nimeni, darămite de un jucător de la Harvard. Dacă McCarthy pune capăt întâlnirilor, chiar şi pentru o scurtă perioadă de timp, ea o s-o termine de tot cu el.

— Briar a câştigat trei campionate naţionale în ultimul deceniu, spun eu, pe un ton sec. Iar noi n-avem nicio victorie. E inacceptabil, puştiule. Aşa că, spune şi tu, ce e mai important pentru tine? Să-ţi sucească Brenna Jensen minţile sau să-i învingi echipa?

— Să-i înving echipa.

Răspunde fără să stea pe gânduri. îmi place.

— Păi, atunci, hai să-i învingem. Fă ce trebuie să faci.

Dând din cap, McCarthy iese pe uşă, iar eu încui după el.

Mă simt oare naşpa? Poate. Un pic. Dar oricine poate să-şi

dea seama că el şi cu Brenna nu sunt făcuţi unul pentru celălalt. A spus-o şi ea clar şi răspicat,

Eu nu fac decât să grăbesc inevitabilul.

3

BRENNA

— Pe unde ai umblat? Te-am sunat de trei ori, Brenna!

Tonul tăios al tatălui meu mă scoate mereu din sărite. Vorbeşte cu mine la fel cum o face cu jucătorii lui – e arţăgos, încordat şi nemilos. Mi-ar fi plăcut să spun că aşa a fost mereu, că a ţipat şi m-a bombănit dintotdeauna, dar aş minţi.

înainte, tata nu se răţoia la mine. Mama a murit într-un accident de maşină când aveam şapte ani, ceea ce l-a făcut să-şi însuşească şi rolul de mamă. Se pricepea la amândouă. Obişnuia să îmi vorbească cu dragoste şi i se citea uşor blândeţea de pe chip şi din voce. Mă urca în poala lui şi-mi ciufulea părul, întrebându-mă „Ia zi, cum a fost la şcoală, piersicuţă?”

Porecla lui pentru mine era „piersicuţă”, pentru numele lui Dumnezeu!

Dar asta se-ntâmpla cu mult timp în urmă. Acum, îmi spune doar pe nume şi nu-mi aduc aminte de ultima dată când am asociat cuvintele „dragoste” şi „blândeţe” cu tatăl meu.

— Mă întorceam acasă pe o ploaie torenţială, răspund eu. N-am putut să-mi scot telefonul.

— Te întorceai de unde?

îmi desfac fermoarul de la cizme pe coridorul îngrămădit al apartamentului meu de la subsol. L-am închiriat de la un cuplu

drăguţ, Mark şi Wendy. Călătoresc amândoi f$_{ou}$rt$_{o}$ munca. Dacă e să luăm în considerare şi intrarea mea ^ trec chiar şi săptămâni întregi fără să-i văd la faţă.

^{af}»>

— De la Della's Diner. Am băut o cafea cu un prieten

— Aşa târziu? ıSpUneu_

— Târziu?

întind gâtul spre bucătăria care e şi mai micuţă decât holul meu şi mă uit la ceasul de la microunde.

— Nu e nici zece.

— Nu ai mâine interviul?

— Ba da, şi? Crezi că dacă vin acasă la nouă jumătate, asta înseamnă c-o n-o să aud alarma mâine?

Nu-mi pot ascunde sarcasmul din voce. Uneori mi-e greu să nu-l reped, aşa cum mă repede şi el pe mine. Dar el nu-mi ia în seamă batjocura.

— Astăzi am vorbit cu cineva din televiziune, spune el. Cu Stan Samuels. Se ocupă de panoul de control. E un tip masiv, spune el, posac. I-am spus că

o să apari şi tu mâine pe acolo şi am pus o vorbă bună pentru tine.

— Ah, ce frumos din partea ta, apreciez! mă înduplec eu puţin.

Unii se simt naşpa când apelează la favoruri ca să reuşească ce

şi-au propus, dar eu una nu am probleme să mă folosesc de pilele tatei, dacă mă ajută să-mi asigur locul la internshipul ăsta. E mare concurenţă şi, deşi sunt mai mult decât potrivită – am muncit pe brânci pentru asta – sunt în dezavantaj pentru că sunt femeie. Din păcate, meseria asta e dominată de bărbaţi.

Programul de radio de la Briar oferi studenţilor din anul patru locuri de muncă oficiale, dar eu sper să le-o iau tuturor înainte. Dacă reuşesc să pun mâna pe un internship de vară la **HockeyNet,** am o şansă clară să pot continua să lucrez acolo după repartizare. Ceea ce înseamnă că o să am un avantaj în faţa colegilor mei şi o posibilă slujbă după ce voi absolvi.

Din totdeauna am vrut să devin jurnalist sportiv. Da, HockeyNet nu are decât zece ani vechime (ţi poate că-n ziua în care au ales denumirea, n-o fi fost foarte inspiraţi), dar ei se ocupă în exclusivitate de hochei şi, la lansare, a umplut un gol mare de pe piaţa transmisiilor sportive. Urmăresc cu sfinţenie canalul de sport ESPN, dar nu prea acordă atenţie hocheiului şi asta e o problemă. E revoltător! Păi, în teorie, hocheiul este al patrulea cel mai important sport din ţara asta, dar canalele mai mari îl tratează adeseori ca fiind mai puţin relevant decât NASCAR sau decât tenisul sau – mă şi înfior – decât golful.

Mă visez în faţa camerei de filmat alături de comentatori sportivi, la masa băieţilor mari, discutând punctele culminante, analizând jocurile, dând voce previziunilor mele. Jurnalismul sportiv este

o carieră dură pentru o femeie, dar ştiu cu ce se mănâncă hocheiul şi sunt încrezătoare că o să trec cu brio interviul de mâine.

— Să-mi spui cum a mers, îmi cere tata.

— Aşa o să fac.

Când trec prin sufragerie, păşesc pe ceva umed şi scot un strigăt micuţ.

— Ai păţit ceva? se îngrijorează el imediat.

— Scuze, sunt bine. Mocheta e umedă. Probabil că am vărsat ceva...

Mă opresc când observ o băltoacă micuță în fața ușii mele glisante care dă în curtea din spate. Afară încă plouă torențial, picăturile violente căzând pe terasa de piatră.

— La naiba! Intră apă pe sub ușa din spate.

— Nu-i bine. De ce? S-a înfundat scurgerea?

— De unde să știu eu asta? Crezi că am luat la cercetat scurgerile înainte să mă mut aici?

Nu are cum să vadă că-mi dau ochii peste cap, dar sper să-şi dea seama de asta din vocea mea.

— Spune-mi de unde vine balta.

__ Ţi-am spus, în mare parte de la uşa glisanta.

Verific toată sufrageria, ceea ce-mi ia cam vreo trei Singurul loc umed e lângă uşă. Secu id .

— Bun, păi ăsta e un semn bun. înseamnă că nu d l Dar dacă e de la scurgerea pluvială, inundaţia se poate W din mai multe motive. Aleea e pavată?

PU

— Da.

_ O să trebuiască să se gândească proprietarii la ₙiş𝓌
ţode de scurgere. Sună-i mâine şi spune-le să
cerceteze.

— O să-i sun.

— Să nu uiţi!

— Am zis c-o să-isun!

Ştiu că vrea să mă ajute, dar de ce trebuie să folosească tonul ăsta când îmi vorbeşte? Tot ce vine de la Chad Jensen e sub formă de comandă, niciodată sub formă de sugestie.

Nu e un om rău, ştiu asta. Doar că mă protejează excesiv şi poate că odată, de mult, avea şi motive s-o facă. Dar locuiesc singură de trei ani. Pot şi eu să am grijă de mine.

— Şi vii la semifinale sâmbătă seara? întreabă tata pe neaşteptate.

— Nu pot.

Pe bune că regret c-o să lipsesc de la un meci aşa de important, dar mi-am făcut planurile astea cu mult timp în urmă.

— O vizitez pe Tansy, ai uitat?

Tansy e verişoara mea preferată. E fiica surorii mai mari a tatălui meu, Sheryl.

— Weekendul ăsta?

— Dap.

— Bine, atunci. S-o saluţi din partea mea. Spune-i că abia aştept să-i văd pe ea şi pe Noah de Paşti.

— îi transmit.

— Rămâi şi peste noapte? întreabă el, pe un ton tăios.

— De fapt, două nopţi. Mâine plec la Boston şi mă întorc duminică.

_ Să nu...

Sc opreşte.

_ Să nu ce?

De data asta, eu sunt cea arţăgoasă.

_ Să nu faci ceva nesăbuit. Să nu bel prea mult. Să fii În siguranţă.

Apreciez faptul că n-a spus „să nu bei deloc”, probabil pentru că ştie că oricum nu mă poate opri. După ce am făcut optsprezece ani, nu a mai avut cum si mă sileascâ să-i respect interdicţiile sau să joc după regulile lui. Iar după ce am Împlinit douăzeci şi unu de ani, nu m-a mai putut opri din a bea un pahar sau două.

— O să fiu bine, ii promit eu, pentru că asta pot să fac fără să stau pe g&nduri.

— Bren...

Face, din nou, o pauză.

Am impresia că mai toate conversaţiile cu tata decurg fix aşa. începe să vorbească, apoi se opreşte. Sunt cuvinte pe care vrem să le rostim şi cuvinte pe care nu le rostim. E foarte greu să ai o conexiune oi el.

— Tată, am putea să încheiem acum? Vreau să fac un duş fierbinte şi să mă pregătesc de culcare. Mâine mă trezesc dis-de-di- mineaţă.

— Bine. Să-mi spui cum a mers interviul.

Face iarăşi o pauză, dar când îi aud din nou glasul, începe să mă încurajeze, ceea ce fiice foarte rar:

— Sigur o să te descurci!

— Mulţumesc! Noapte bună, tată!

— Noapte bună, Brenna!

închid apelul şi fac exact cum i-am spus şi lui – bag un duş fierbinte, pentru că mersul de douăzeci de

minute prin ploaie m-a înfrigurat până la oase. Când ies din cabina de dus înghesuită, sunt roşie ca un rac. Baia mea micuţă nu are cadă, ceea ce e nasol. Băile fierbinţi sunt cele mai mişto!

Nu-mi place să dorm cu părul ud, aşa d mi-l usuc repede $_{n}$ scotocesc prin dulapul meu, căutând cea mai căldur$_{easă}$ p^ îmi pun nişte pantaloni În carouri şi o bluză subţire cu $_{mân}$ ^{a} lungi şi cu logoul Universităţii Briar pe el. De regulă, $_{ss}$b$_{oâ}$i$_{UJ}$ sunt cam friguroase, itf dormitorul meu nu e o excepţj$_{e}$. s$_{Uu,}$^{C} uimită că, tn cele vreo şapte luni de când locuiesc aici, nu m-aj ales cu vreo pneumonie.

Mâ bag sub pătură şi scot telefonul de la încărcat. Am un $_{ape}$| pierdut de la Summer. Am presimţirea că o să mă sune iar dacă nu îi răspund, probabil la cinci secunde după ce am pus geană pe geană, aşa că îi formez numărul preventiv, înainte să-mi strice somnul dulce.

— Eşti supărată pe mine? zice ea în loc să mă salute.

— Nu.

Mă culcuşesc pe o parte, cu telefonul sprijinit de umăr.

— Chiar şi după ce ţi-am aranjat o întâlnire cu Jules şi ţi-am garantat c-o să apară? spune ea şi mi-e limpede că se simte vinovaţi

— Sunt un adult, Summer. Nu m-ai obligat să mă duc.

— Ştiu, dar mă simt îngrozitor. Nu-mi vine să cred că nu a venit să se vadă cu tine!

— Stai liniştită. Nu sunt supărată. Ba chiar mă bucur că am evitat un dezastru.

— Bine, spune ea şi pare uşurată. O să-ţi găsesc pe altul mai bun cu care să te cuplezi.

— Nici gând! Oficial, nu mai trebuie să te ocupi tu de viaţa mea amoroasă – ţi-ai făcut-o cu mâna ta, apropo. Crede-mă, scumpo, nu am probleme când vine vorba de întâlnit bărbaţi.

— Da, eşti bună la asta. Dar să ieşi cu ei? O dai în bară.

Mă grăbesc să protestez:

— Pentru că nu vreau să fiu cu nimeni!

— De ce nu? E super să ai un iubit.

Bineînţeles, dacă iubitul tău e Colin Fitzgerald. Summer e împreună cu unul dintre cei mai drăguţi băieţi pe care i-am întâlnit vreodată. E inteligent, blând, perspicace, ca să nu mai

menţionez şi cât de sexy e.

— Tu şi Fitz încă mai sunteţi obsedaţi unul de altul?

— *Foarte* obsedaţi. El mă tolerează aşa nebună cum sunt, iar eu îl tolerez aşa introvertit cum e. Unde mai pui că sexul e

nemaipomenit.

___Hunter sigur e în al nouălea cer, spun eu, pe un ton sec.

Sper că nu gemi ca disperata.

Hunter Davenport este colegul de apartament al lui Summer şi Fitz. De curând, a fost respins de Summer, dupa ce au ieşit la o singură întâlnire. Atunci şi-a dat seama că sentimentele ei pentru Fitz erau mult prea puternice ca să le poată ignora. Lui Hunter nu i-a picat prea bine.

— Dumnezeule, nici n-ai idee ce greu este să păstrezi liniştea când Fitz face magiile lui magice cu trupul meu, spune Summer, oftând.

— Magiile lui magice?

— Da, magiile lui magice. Dar dacă-ţi faci griji că Hunter zace în pat şi ne ascultă plângând încontinuu, greşeşti. în fiecare noapte apare cu câte o tipă nouă.

— Bravo lui! chicotesc eu. Pun pariu că Hollis e foarte invidios.

— Nu-s sigură că Mike a băgat de seamă. E prea ocupat să viseze cu ochii deschişi la tine.

— încă ¿ceasta?

Rahat! Speram să fi trecut peste.

îmi închid puţin ochii. Am făcut şi prostii la viaţa mea, dar să mă combin cu Mike Hollis le întrece pe toate. Eram amândoi beţi criţă, aşa că am avut parte doar de nişte săruturi prosteşti, şi am adormit în timp ce i-o frecam. E limpede că nu a fost unul dintre momentele mele de glorie şi nici vreunul de care să-mi amintesc cu drag. Habar nu am de ce ar vrea să ne mai vedem.

— Tipul e îndrăgostit lulea, confirmă Summer.

— O să-i treacă.

E» chicoteşti, dar veselia H dispare repede.

— Hunter e foarte nesimţit cu noi atunci când nu şi_o ţcu vreo fată, recunoaşte ea.

— Poate că a ţinut pe bune la tine?

— Sincer? Nu cred că e vorba de mine, ci de Fitz.

_Am înţeles. Voia si i-o tragă lui Fitz, spun eu, «r^ Păi cine nu ar vrea?

_ Nu, nemernico! Fitz l-a minţit când Hunter l-a întreb,, dacă simte ceva pentru mine. Hunter vede asta ca pe o încălcare a Codului Camarazilor.

— Codul Camarazilor e sacru, mă simt eu nevoită să recunosc. Mai ales între membrii unei echipe.

— Ştiu. Fitz îmi spune că la antrenamente e o atmosferă foarte încordată, se plânge ea. Dacă le va afecta rezultatele din semifinale, Bee? înseamnă că Yale o să ajungă în finală.

— Tata o să îndrepte lucrurile, o asigur eu. Şi poţi spune ce vrei de Hunter, dar îi place să câştige meciurile de hochei. N-o să lase o dispută despre o fată – fără supărare – să-i abată atenţia de la victorie.

— Oare să...

Un bâzâit o face să se oprească.

— Ce-a fost asta?

— Am primit un mesaj, îi explic. Scuze, zi mai departe.

— Mă întrebam dacă n-ar trebui să vorbesc iar cu el.

— Nu cred c-o să ajute. E încăpăţânat ca un catât Dar, în cele din urmă, o să-şi pună costumul de băiat mare şi o să treacă

PK— Sper!

Mai sporovăim o vreme, până când simt că mi se închid ochii.

— Summer, eu mă culc, iubito. Mâine-dimineaţă am un interviu.

— Bine, sună-mă mâine. Te iubesc!

— Şi eu te iubesc!

Sunt pe cale să sting veioza, când imi amintesc de mesaj. Apăs pe căsuţă şi-mi mijesc ochii când văd numele lui McCarthy.

Hei, B. A fostsupersă ne petrecem timpul împreună, dar trebuie să o las mai moale o vreme. Măcar până se termină semifinalele. Tre' să mă concentrez pe meci, ştii ce zic? Te sun cum se încheie totul, bine? XO

Rămân cu gura căscată. îşi bate joc de mine? Citesc din nou mesajul şi nu, conţinutul nu se schimbă. McCarthy a pus, pur şi simplu, punct.

Se pare că Jake Connelly tocmai mi-a declarat război.

4
BRENNA

De obicei, reuşesc să-mi păstrez calmul. N-am suferit niciodată de anxietate şi nu mă sperie nimic pe bune, nici măcar tata, care e renumit pentru că face bărbaţi în toată firea să plângă folosindu-se de o singură privire. Nu exagerez – am văzut cu ochii meu

Dar, în dimineaţa asta, palmele îmi sunt transpirate şi fluturi naşpa mi-au năpădit stomacul, iar toate astea din cauza directorului de la HockeyNet, Ed Mulder, care nu le are cu încurajările. E înalt, chel şi înspăimântător şi primul lucru pe care l-a făcut după ce mi-a strâns mâna a fost să mă întrebe de ce o fată drăguţă ca mine ar vrea o slujbă *în spatele* camerei de filmat.

Mă chinui să nu mă încrunt când aud remarca asta sexistă. Unul dintre asistenţii de la Briar, Tristan, a fost stagiar aici şi m-a avertizat că Mulder e un nemernic. Mi-a mai zis şi că niciun stagiar nu răspunde în faţa lui. N-o să mai fie nevoie să mai am de-a face cu el după interviul ăsta. E doar un obstacol pe care trebuie să-l trec ca să prind un loc la cel mai bun internship de pe piaţă.

— Păi, aşa cum am argumentat în scrisoarea de intenţie, doresc,

în cele din urmă, să ajung comentator sportiv sau reporter, dar sper să câştig ceva experienţă şi prin culise. Mă specializez în Radio şi Jurnalism la Briar. Anul viitor o să lucrez la...

_ Nu vei fi plătită, mă întrerupe el. Eşti conştientă de asta? M-a luat prin surprindere. îmi simt palmele ude, aşa că mi Ie pun pe genunchi. _ Aăă... da. Ştiu.

— Bine. Am descoperit că, în timp ce bărbaţii cunosc toate amănuntele, femeile care vin pentru un post aici se aşteaptă adeseori să fie plătite.

Aşadar, iată-l trecând de la un sexism vag la unul în toată regula. Oricum, comentariul lui e cam aiurea. Postul pus la bătaie pe site-ul HockeyNet spune clar că e un internship neplătit. De ce s-ar aştepta bărbaţii la un lucru şi femeile la altul? Sugerează cumva că femeile nu citesc corect postarea? Sau că noi nu ştim, pur şi simplu, să citim?

Simt picături de transpiraţie pe ceafa. Nu sunt deloc în apele mele.

— Deci, Brenda... spune-mi despre tine. înghit în sec. Mi-a spus Brenda. Să-l corectez? *Bineînţeles că trebuiesă-lcorectezi! Dă-ldracu'!Fă-lprafflncie-*

zătoarea Brenda – adică Brenna – iese la suprafaţă.

— De fapt, mă cheamă Brenna, spun eu, calmă. Şi cred că sunt foarte potrivită pentru postul ăsta. Mai întâi de toate, iubesc hocheiul, e...

— Tatăl tău e Chad Jensen.

îşi mişcă maxilarul şi-mi dau seama că mestecă gumă. Foarte elegand

— Da, e tatăl meu, răspund pe-un ton precaut.

— Antrenor care a câştigat campionatul cu echipa lui. Şi nu o dată, nu?

— E un antrenor foarte bun, aprob eu. Mulder dl din cap.

_ Probabil că eşti mândră de el. Care crezi că este «l mate atuu al tău, ta afară de faptul că âl un tată senu-cel^**

Mă silesc să nu iau în seamă nota sarcastică din întrebarea |ш şi spun:

_ Sunt deşteaptă. Iau decizii repede- „«a bine sub ptesiune Şi, cel mai important, iubesc pe bune sportul ăsta. Hocheiul e...'

Şiiii.... nici nu mă ascultă.

Şi-a mutat privirea pe ecranul computerului şi mesteci 1, guma aia ca un cal care şi-a primit ovăzul. Pe geamul din spatele lui se reflectă estompat monitorul. Se joacă într-un program în care-ţi faci singur echipa de hochei? Cred că e pe site-ul ESPN.

îşi ridică brusc privirea la mine şi spune:

— De care parte eşti?

Mă încrunt.

— Care e echipa universităţii *mele* sau...

— Mă refer la Liga Naţională de Hochei, mă întrerupe el, neräbdător. Pe cine susţii, Brenda?

— Brenna, repet eu, iritată. Şi ţin cu Bruins, bineînţeles. Dar dumneavoastră?

— Oilers. Sunt canadian până-n măduva oaselor, pufneşte el, zgomotos.

— I-auzi! Deci sunteţi din Edmonton? mă prefac eu interesată de subiect.

— Da.

își întoarce privirea spre ecran, apoi mă întreabă pe un ton distras:

— Care crezi că e cea mai mare slăbiciune a ta, în afară faptului că ai un tată semi-celebru?

Mă abțin să-i răspund tăios.

— Câteodată îmi pierd răbdarea.

în niciun caz nu o să bag la înaintare replica aia siropoasă cum că pun prea mult suflet sau că muncesc pe brânci. Bleah!

Mulder îşi îndreaptă iarăşi atenţia spre echipa Iul de hochei, pe care şi-o alcătuieşte pe ecran. în biroul spaţios se lasă tăcerea. Mă foiesc enervată pe scaun şi examinez vitrina de pe perete. Expune toate premiile câştigate de postul ăsta de televiziune de-a lungul anilor, laolaltă cu diferite accesorii semnate de diverşi jucători profesionişti de hochei. Şi observ că sunt şi articole promoţionale de la Oilers.

Pe peretele opus, două ecrane mari redau două programe diferite: o reluare a evenimentelor din Liga Naţională de Hochei de weekendul trecut şi un top zece cele mai incendiare sezoane ale debutanţilor din toate timpurile. Aş fi vrut ca televizoarele să nu aibă sonorul oprit. Măcar aşa aş fi auzit şi eu ceva interesant cât sunt ignorată.

Simt cum frustrarea mi se urcă pe şira spinării ca o iederă şi începe să mă strângă de gât. Nu mă mai bagă deloc în seamă. Ori e cel mai naşpa intervievator de pe planetă, ori e un nemernic prost crescut, ori nu-mi dă nicio şansă. Sau poate că e a patra opţiune, *toate cele de mai sus*.

Tristan s-a înşelat. Ed Mulder nu e un ticălos – e un nesimţit în toată regula. Dar, din păcate, stagiaturile bune, practice, la marile reţele de televiziune, cum e cel de la HockeyNet, nu apar în fiecare zi. Nu prea ai de unde alege. Şi eu nu sunt îndeajuns de naivă cât să cred că Mulder e un caz special. Câţiva dintre profesorii mei, atât bărbaţi, cât şi femei, m-au avertizat că jurnalismul sportiv nu e tocmai cel mai la îndemână domeniu pentru femei.

O să mă confrunt cu bărbaţi de genul lui Mulder de-a lungul întregii mele cariere. Să-mi pierd cumpătul sau să ies valvârtej din biroul lui nu mă va ajuta să-mi realizez scopurile. în schimb, în capul lui de misogin, va crede că are dreptate. Că femeile sunt prea emotive, prea slabe, prea prost pregătite ca să supravieţuiască în arena sportivă.

_ Deci» nc eu, dregându-mi glasul. Care vor fi ¡ndat ,

mele dacă primesc postul aici?

Ştiu deja răspunsul – am memorat toate cerinţele,
Ca ,« mai vorbesc de interogatoriul demn de CIA la
are l-am *1.11 pe Tristan. N-am decât să pun şi eu nişte
întrebări, da^ Mulder nu-i pasă nici cât negru sub
unghie. Ul

îşi ridică privirea spre mine şi zice:

— Avem trei posturi de stagiari în departamentul
d_c pm_ ducţie. Eu sunt şeful departamentului.

Mă întreb dacă-şi dă seama că nu mi-a răspuns la întrebate Trag aer în piept, liniştindu-mă. ¡-.. .

— Şi cerinţele?

— Foarte solicitante. Ţi se va cere să întocmeşti rezumatul meciului, să montezi clipuri, să ajuţi la crearea reclamelor, Ia editarea materialelor video. O să participi la şedinţele de producţie, o să prezinţi idei pentru ştiri...

Se opreşte din vorbit, făcându-şi de lucru cu mouse-ul.

Ăsta e jobul perfect pentru mine. îl vreau. *Am nevoie* de el. îmi muşc interiorul obrazului, întrebându-mă

cum aş putea să transform interviul ăsta dezastruos
într-unui bun.

Dar nu mi se dă ocazia. Se aude un ciocănit puternic
în uşă, iar înainte ca Mulder să apuce să spună ceva,
în birou dă buzna un bărbat entuziasmat, cu o barbă
neîngrijită.

— Tocmai a fost arestat Roman McElroy pentru
violenţă domestică!'

Mulder se scoală din scaunul lui din piele..

— îţi baţi dracului joc de mine?

— E şi un clip peste tot pe internet. Nu arată cum îşi caftesţte nevasta, ci cum e arestat.

— Nu a preluat niciun alt canal ştirea încă?

— Nu.

Bărbosul se agită de colo-colo ca un puşti într-un magazin cu jucării, deşi n-are cum să fie mai tânăr de cincizeci şi cinci de ani.

— Ce prezentatori avem pe platou? Întreabă Mulder În drumul lui spre uşă.

— Tocmai ce a ajuns Georgia...

_ Nu, îl întrerupe, nu Barnes! O să fiică pe feminista fioiă iasă un căcat. Cine mai e?

îmi muşc buza ca să nu dau drumul la o remarcă usturătoare. Georgia Barnes este una dintre cele două comentatoare sportive de la HockeyNet şi este *uluitoare'*. Face nişte emisiuni de nou zece.

— Kip Haskins şi Trevor Trent. Dar acum sunt live, la *The FrubyFive.*

— Să-mi bag picioarele în *The Friday Five*[1]. Pune-l pe Gary să scrie ştirea, pe urmă adu-i pe Kip şi Trevor să o dezbată la greu şi separă clipul cu arestarea pe cadre. Vreau un segment întreg cu McElroy.

Mulder se opreşte în pragul uşii, amintindu-şi brusc că mai exist şi eu.

— Terminăm interviul luni. Rămân cu gura căscată.

— Scuze... ce aţi spus?

— Revino luni! se răsteşte el. Avem un subiect bombă în exclusivitate. Ştirile nu stau să aştepte, Brenda.

— Dat..

— Luni, la ora nouă, spune el şi dispare.

Nu-mi vine să ered! Rămân cu privirea agăţată de cadrul uşii. Ce naiba s-a întâmplat? Mai întâi, a început interviul cu o tonă de remarci sexiste, apoi nu m-a ascultat sub nicio formă, şi acum mă lasă cu buza umflată în timpul interviului? înţeleg că un jucător profesionist de hochei acuzat că şi-a bătut nevasta este o ştire de senzaţie, dar nu pot să revin luni. Am cursuri. Tristan m-a avertizat în legătură cu Mulder, dar omul e şi mai nasol decât bănuiam.

îmi înhaţ furioasă geanta şi haina şi mă ridic în picioare. La dracu! Nu mai vin luni. N-o să-l las pe nemernicul ăsta să...

Internshipul meu de vii, îmi reamintesc, du – repet cuvintele astea în minte. ESPN şi Hock^V^ ' mai mari reţele de televiziune sportive din ţară I ^p"„ ^le face angajări.

Prin urmâre...

Se pâre eá o să chiulesc luni.

Rochelle, secretara blondă ţi drăguţă á lui Mulder, fe privirea când mă apropii de ea. îmi reprogramează

interviu) eu părăsesc clădirea HockeyNet cu cel mai naşpa gol În stonî^
în sfârşit nu mai plouă, aşa că îmi chem un Uber şi a^ aïară, lângă trotuar, timp în care îmi sun verişoara.

— Bună! spun eu când Tansy îmi răspunde. Am terminat interviul.

~ Deja?

— Dap.

— Cum a mers? ■

— Dezastru total. îţi spun mai târziu. Tocmai am chemat un Uber. Pot să vin la tine?

Pknul era să merg k ea k cămin cât timp ea e încă k cursuri.

— Sigur, am lăsat cheia k administratoare. Upa e k 404. Treci pe acolo mai întâi şi ia cheia. Eu stau k 408.

— Super. • . • ' • ■■

îmi întorc privirea spre clădirea înaltă din care tocmai am ieşit, cu ferestrele ei strălucitoare, holul cu oglinzi şi logoul uriaş, în culorile alb şi roşu, al HockeyNet. Scot un oftat.

— Sper că eşti pregătită să ne facem praf diseară, pentru că nu vreau să-mi mai amintesc vreodată de interviul ăsta.

— Te urăsc atât de mult! Cum reuşeşti mereu să arăţi aşa de bine fără să te strofoci măcar puţin? se vaită Tansy.

Ne aflăm tn Walsh Hali, Ia unul dintre căminele Universităţii Boston. Tansy mai stă cu tncă alte trei fete. împarte camera, care are un pat suprapus, cu o fată pe nume Alslia. E plecată weekendul ista să-ţi viziteze părinţii În New York. Aisha Iml seamănă foarte mult, din moment ce şi-a transformat biroul într-o măsuţă de machiaj. Aş fi Scut ţi eu acelaşi lucru dacă aş fi avut un birou acasă. Mereu am preferat să-mi fac temele întinsă pe canapea sau în pat.
Zâmbesc când văd reflecţia lui Tansy în oglinda uriaşă a Aishei, după care continui să mă dau cu rimei.

___Mă machiez, subliniez eu. Asta înseamnă că nu mă chinui?

_ Numești asta machiat? bombăne ea. Îți dai cu un pic de corector și ceva rimei. Nu se pune.

___Și ruj, îi amintesc eu.

— Și ruj, cedează ea, după care-și dă ochii peste cap. Știi că, în lumea asta mare, mai există și alte culori în afară de roșu, nu?

— Roșul mi se potrivește perfect, îmi țugui eu buzele și-i trimit o bezea. Prietena mea de la Briar spune că asta e culoarea mea.

— Să ştii că e. Nu-mi mai amintesc de ultima oară când te-am văzut fată ruj roşu. Poate în dimineaţa de Crăciun?

Face o pauză, apoi continuă:

— Nu, stai, în ziua aia ne-am dat amândouă cu ruj. Mergea nuanţa cu fesurile de Moţ Crăciun. îmi aduc aminte că arătam ca naiba. Nu-mi stă bine cu buzele roşii.

— Avem acelaşi tip de ten, Tans. îţi stă foarte bine!

— Nu, adică, e vorba de încredere. Tre' să ai ceva tupeu ca să porţi roşu şi să reuşeşti să arăţi bestial.

Are dreptate. O asemenea înfăţişare cere ceva încredere în sine. în mod ironic, taman asta *mă face* aşa sigură pe mine. Ştiu că sună absurd, dar mă simt invincibilă ori de câte ori îmi întind nişte roşu aprins pe buze.

— Îţi pot împrumuta puţin din tupeul meu, dacă vrei, mă ofer eu.

Taasy strâmbi din nas în timp *ce zâmbeşte, pj*ind nara ei stângă pare *si* sclipească în lumină. %icfi"

— Mulpimese, Bee! Ştiam eu de ce eşti verişoam mea

— PSi, celelalte nu prea sunt candidate ***demne de*** „ ^ onoare. Leigh ?> Robbie iau prea în serios ***religia. Si*** „„ „***f di bim*** de AJex... *°<-

Facem amândouă o grimasă. Alex este fiica unchiului Bill, şi e incredibil de enervantă.

Aud că primesc un mesaj.

— Verifici tu cine e?

Mi-am lăsat telefonul pe birou, iar Tansy e mai *aproape* de el| întinde mâna fără să se dea jos *din pat*.

— Cineva cu numele de GB spune că-i e dor de tine. A fo- losit cam o sută de ¿”-uri şi cinci... nu, şase inimioare. Aaah, ini. mioarele sunt *roşii*. Asta înseamnă că vorbeşte serios. Deci, cine e GB şi de ce nu mi-ai zis de *el?*
Izbucnesc în râs.

— GB înseamnă *Greenwich Bărbie*. Așa-i spun eu prietenei mele, Summer. *E o* fată bogată și *sexy din Connecticut*.

— Mincinoaso, nu te-am auzit niciodată povestind de vreo Summer! mă *acuză Tansy*.

— S-a transferat la *Briar la* începutul lui *ianuarie, spun eu* și strâng bine ca*pacul de la rimei*. *Gagica asta e smintită în sensul* bun al cuvântului. E *haioasă*. Mereu dornică de petreceri. Abia aștept să ți-o prezint.
— *Ne vedem cu ea în weekend i*

— Nu, din păcate, Mâine-seară se duce la semifinala *dintre* Yale și Briar, *să-ți faci* datoria de *iubită* și să-i *încurajeze pe cei de k Briar*. Iubitul ei face parte *din* echipă.
— *Și de celle dor de tine?*

^ – Nu am mai ieşit de săptămâna trecută. Şi da, ştiu că o săptămână nu e cine ştie, dar pentru Summer zici că a trecut *un deceniu. E foarte siropoasă!*
Telefonul îmi vibrează din nou.
__ Vezi ce zic?
■ Chicotesc, aruncându-mi rimelul şi rujul în portfardul meu „icuţ pe care l-am adus cu mine.

____Dă-mi, te rog, telefonul. Dacă nu-i răspund la mesaj, s-ar
putea să focă un atac de panică.

Tansy se holbează la ecran. Umerii i se încordează uşor.

____ Nu ţi-a scris Summer.
____ Păi atunci cine e? mă încrunt eu.

Urmează o tăcere lungă. Atmosfera se schimbă dintr-odată şi începe să se simtă o tensiune între noi.

Tansy mă studiază atent.

_ De ce nu mi-ai spus ca ai păstrat legătura cu Eric?

5

BRENNA

încordarea rai se strecoară în trup, încremenindu-mi umerii şi înţepenindu-mi spatele. Şi totuşi, zici că am degetele făcute din jeleu. încep să tremur. Din fericire, am terminat de aplicat rimelul, altfel mi-aş fi scos un ochi.

— Etic mi-a scris? Ce zice? întreb eu, deranjată de cât de slăbită-mi pare vocea.

Tansy îmi întinde telefonul. Instantaneu, îmi cobor privirea spre mesaj şi văd că e unul scurt.
ERIC: Sună-mă, B. Tn'să vorbim.

Neliniştea mi se scurge prin corp de aci că vine dintr-un robinet stricat. Drace! Ce mai vrea acum?

— Ce doreşte? dă Tansy glas gândurilor mele, doar că pare mult mai suspicioasă decât mine.

— Habar nu am. Şi, ca să-ţi răspund la întrebate, nu ţin legătura cu el.

Nu e chiar adevărat. Eric mă contactează de două, trei ori pe an, de obicei atunci când e drogat rău de tot sau beat criţă. Dacă nu răspund, mă sună întruna, iar şi iar, şi iar, până dă de mine. Nu mă lasă inima să-i blochez numărul, dar parcă se face ţăndări ori de câte ori răspund apelurilor şi aud cât de mult a decăzut.

__ Ştii că mama s-a întâlnit cu el din întâmplare acum vteo şase, *şapte* luni? Cam în preajma Halloweenului.

_ Serios? De ce nu mi-a spus nimic de sărbători, când ne-am văzut?

_ N-a vrut să te îngrijoreze, mărturiseşte Tansy. Am un nod în gât. Faptul că mătuşa Sheryt n-a vrut să mă alarmeze, mă fiice să înţeleg clar în ce stare era Eric atunci.

— Era drogat?
— **Mama aşa crede.**

____îmi pare tare rău pentru el.

____N-ar trebui, spune Tansy cu sinceritate. El e cel care a ales

să trăiască aşa. Maică-sa i-a găsit un loc foarte scump la centrul de reabilitare din Vermont, dar el a refuzat să se ducă, ai uitat?

— Nu, n-am uitat.

Şi de mama lui Eric îmi pare rău. E tare frustram să vrei să ajuţi pe cineva care refuză să recunoască că are o problemă.

— Nimeni nu-i toarnă băutura pe gât cu forţa şi nici nu-l sileşte să ia droguri. Nimeni nu-l ţine ostatic în Wesdynn. Poate să plece când nea. *Noi* am părăsit oraşul numaidecât.

Are dreptate. Nimic nu-l ţine pe Eric legat de Wesdynn, în New Hampshire. Poate doar demonii lui. Eu, pe de altă parte, **am fugit** la Boston imediat după ce am absolvit liceul.

Nu e nimic în neregulă cu oraşul meu natal. E un loc cât se poate de drăguţ, care îndeplineşte cerinţele micilor comunităţi liniştite şi pitoreşti. Tata şi fraţii lui s-au născut şi au crescut în Wesdynn, iar mătuşa Sheryl şi unchiul Bill încă locuiesc acolo, împreună cu partenerii lor de viaţă. Tata a aşteptat până m-am mutat eu, după care a plecat şi el în Hastings, Massachusetts. înainte însă făcea naveta de o oră până la Briar, ca să pot merge la şcoală odată cu verişoarele şi prietenele mele. Totuşi, cred că e •nai fericit în Hastings. Oraşul e la cinci minute de campus, iar «sa lui în stil victorian este veche, spaţioasă şi are mult farmec.

Fostul meu iubit a ales să rămână în oraşul nostru „ După absolvire, a luat-o razna, s-a înhăitat cu tot *felul* de ¿Ĭ' dei ?i a luat numai decizii proaste. Nu o fi Westlyn$_{n}$ $_{p}$$_{i}$$_{m}$?~ dealeri de droguri, dar asta nu înseamnă că nu găseşti m$_{ar}$ft * acolo. Din păcate, găseşti droguri pe oriunde.

Eric stă pe loc. Toți s-au mutat, dar el a rămas tot acolo. B, chiar a ajuns și mai rău. Poate că n-ar trebui să-mi fie milă de :\ dar așa sunt eu. Și trecutul nostru mă împiedică să dispar de toi din viața lui.

— Nu cred că ar trebui să-l suni.

Tonul sever al verișoarei mele mă readuce la realitate.

— Probabil că n-am s-o fac.
— *Probabili*

— 90% n-o să-l sun. 10% s-ar putea să cedez.

— 10% e prea mult, scutură ea din cap. Tipul ăsta n-o să facă decât să te tragă în jos dacă-l inviţi iar în viaţa ta.

— Doamne, nici măcar să nu-ţi treacă prin cap că s-ar putea întâmpla aşa ceva! 100% nu! pălesc eu.

— Bine. E clar că e, în continuare, obsedat de tine.

— N-a fost niciodată obsedat de mine.

— Glumeşti? Ai uitat că-n clasa a XII-a ai făcut mononudeoză şi nu ai mai mers la şcoală câteva luni? A avut o cădere nervoasă, îmi aminteşte ea. Te suna din cinci în cinci secunde, chiulea de la ore ca să te vadă, şi a înnebunit când unchiul Chad i-a zis să nu mai vină la voi. Era din cale-afară!

îi evit privirea.

— Mda, cred că a întrecut măsura. Apropo, ce zici de ăsta?

îi arăt maioul meu striat, scurt şi negru, care se leagă la ceafa

şi la spate, şi care-mi lăsă abdomenul dezgolit

— *Sexy AF,* declară Tansy.

~ Ştii că nu câştigi deloc timp dacă spui AF în loc de „as fuck*#1 ✱ 03111 »«laşi număr de silabe, o tachinez eu, timp în care simt o mare uşurare că m-a lăsat să schimb subiectul aşa de repede.

Nu-mi place să-mi aduc aminte de perioada aceea a vieţii mele. Ca să fiu sinceră, să mă gândesc la Eric este la fel de obositor pe cât era şi statul cu el pe atunci. Trebuie doar să-mi fugă mintea la el şi mă simt de parcă aş urca pe Everest. Fostul meu iubit este un vampir energetic[1].

— Vorbesc în jargonul de pe internet, replică Tansy. Singurul limbaj adevărat. Oricum, arăţi trăsnet, arăt trăsnet, aşa că ce-ar fi să ieşim, să le arătăm tuturor ce bine arătăm. Eşti gata?

---

1 Oameni care consumă toată energia emoţională a celor din jurul lor. (N. red.)

— Gata *AR* zic şi-mi iau eu poşeta de pe patul colegei ei de

Ajungem într-un pub irlandez din zona Back Bay. Se numeşte Vulpea şi Vioara şi aici vin, în mare pane, doar studenţi, dacă e să te iei după feţele tinere. Din păcate, e evident că nu prea vin şi hocheişu pe aici. Văd un tricou sau două maro cu auriu, culoarea celor de la Eagles, de la Universitatea din Boston, dar cam atât. Mă face să-mi fie dor de Malone's, barul din Hastings, unde se adună toţi fanii echipei de la Briar.

în timp ce intrăm, Tansy îşi verifică telefonul. Ne întâlnim cu iubitul ei aici. Sau cu fostul iubit? Cu ăla cu care şi-o trage? Niciodată nu sunt sigură când vine vorba de ea şi de Lamar. Relaţia lor e cu dus şi întors, şi te face să te simţi ca într-un carusel.

— Niciun mesaj de la Lamar. Bănuiesc că n-a ajuns încă.

în drum spre bar, îşi trece braţul pe după al meu.

— Hai să comandăm shoturi. N-am mai băut shoturi de la

E o ditai coada. Când îmi intersectez privirea cu unul dintre barmani, îmi face semn că o să revină imediat.

— Tare «ţ fi vrut si fii cu mine la Universitatea din Boston spune Tansy pe un ton sumbru. Am fi teşit mai tot timpul. '

— Ştiu.

Mi-ar fi plăcut să fiu cu ea la Universitatea din Boston, dar n-am intrat. Pe atunci, nu aveam notele care trebuie, relaţia mea cu Eric îmi distruse capacitatea de concentrate la lecţii. Şi aşa am ajuns la o facultate de stat, până când am reuşit să mă transfer la Briar, unde nu trebuie să plătesc taxe de şcolarizare, din moment ce tata lucrează acolo.

— Super, se dă meciul celor de la Bruins!

Privesc la unul dintre ecranele agăţate de tavan. Când jucătorii se duc în ofensivi, se produce o amestecătură de negru cu galben pe teren.

— Ura! spune Tansy, sarcastică.

Nu dă doi bani pe hochei. Sportul ei preferat este baschetul. Drept care, se vede doar cu jucători de baschet.

încerc să-i fee semn din nou barmanului, dar e ocupat cu nişte fete în rochii scurte. Barul e surprinzător de plin la zece jumătate seara. La ora asta, oamenii de obicei îşi fee încălzirea cu o băutură în altă parte.

Tansy se uită iar în telefonul ei şi tastează ceva.

— Unde naiba e? murmură ea.

— Dă-i mesaj.

— Tocmai asta am făcut. Dar nu ştiu de ce nu-mi răs... Ia stai, îmi scrie.

Aşteaptă până apare mesajul, apoi continuă:

— Bun, deci este... o, Doamne, cred că *glumeţ*

— Ce s-a întâmplat?

Ochii ei negri sunt plini de nervi.

— O secundă. Trebuie să-l sun să-mi dau seama ce *naiba fac*.*

Frate, sper să nu fie necazuri în paradis, pentru că ştiu că

uneori Tansy e disperată după iubitul ei sau fostul iubit sau tipul

cu care şi-o trage. încă nu-s sigură ce hram poartă.

Dar ştiu că tmi doream un weekend de distracţie cu verişoara mea preferată, mai ales după interviul meu îngrozitor de dimineaţă. Ce rahat! A fost ca dracu'.

O aştept pe Tansy să termine, timp tn care urmăresc meciul celor de la Bruins. Niciunul dintre cei doi barmani nu vine să-mi ia comanda, şi probabil e mai bine aşa, din moment ce verişoara mea bate furioasă din picior.

— N-o să-ți vină să crezi! Idiotul ăsta a încurcat barurile. E k Broasca şi Vulpea, lângă Fenway. Noi suntem la Vulpea şi Vioara.

— De ce oare toate barurile din oraşul ăsta au *vulpe* în denumire?

— Am băgat şi eu de seamă. Şi nici măcar nu pot să fiu supărată pe el, pentru că e o simplă greşeală, expiră ea exasperată pe nas. în fine, e acolo cu nişte prieteni şi nu vrea să se mute cu tot grupul aici, când noi două putem să ne aruncăm într-un taxi şi să ajungem acolo în zece minute.

— Are dreptate.

— Nu te deranjează că plecăm de aici?

— Nup, mă îndepărtez eu de tejghea. Stai doar să merg până

— Super, chem taxiul. Ne vedem afară?

— Aşa facem.

Tansy iese din bar, iar eu o iau agale spre baie. În ciuda înghesuielii specifică serilor de vineri, la toaleta femeilor nu e coadă. Intru şi dau peste două fete care stau în faţa oglinzii şi vorbesc tare, în timp ce-şi retuşează machiajul. Le salut cu o mişcare din cap şi intru într-o cabină.

— Dacă vrei să mergem în Dime, mergem în Dime, zice una dintre tipe.

— Eşti sigură? Pentru că mi-ai făcut capul calendar cu Jack Connelly al tău şi limba lui „minunată”.

încremenesc. Jur că nu mai pot nici să mai f$_{ac}$ pj$_{n}$j . mi-**a** făcut cineva o vrajă.

— N-avem alte planuri în seara asta, spune prima fată H ■ la Dime să-l Veri. Poate o să vă combinaţi din nou...

— N-aş prea crede. Connelly nu-şi face de cap de două ori aceeaşi persoană, rice dezamăgită cea de-a doua fată. N-are sens să mergem acolo.

— Nu ştii niciodată. Ziceai că s-a simţit bine, nu?

— I-am făcut sex oral. Normal că s-a simţit bine.

îmi înăbuş un zâmbet. I-auzi, Jakey a avut parte de acţiune aseară. Bravo lui!

Doar că-mi amintesc de şmecheria cu McCarthy, şi nu-mi mai vine să zâmbesc. îmi fee nevoile, grăbindu-mă să ies din baie, ca să nu mai fiu nevoită să aud rahaturile astea.

De dincolo de uşa cabinei se aude un oftat trist.

— Habar nu ai ce sexy era.

— De fapt, am habar. Pentru că-ţi merge gura ca o meii ţi.

— Sărută aşaad de bine. Şi când a-nceput să-mi lingă păsărică, era ca... nici măcar nu pot să descriu în cuvinte. Era ca un... sărut şi un vârtej, în acelaşi timp.

Simt un gol în stomac. Am şi eu parte de conversaţii murdare cu prietenele mele, dar fetele astea intră în detalii prea mult. Şi sunt conştiente că nu sunt singure aici. M-au *văzut* când am intrat.

— M-a surprins că mi-a făcut şi el sex oral. Băieţilor care arată bine nu prea le pasă dacă fetele au orgasm. Mulţi dintre ei se mulţumesc cu o felaţie şi apoi dispar.

Trag apa şi fac zgomot când ies din cabină.

— Scuze, tre' să mă spăl, zic pe un ton vesel, arătând spre chiuvetă.

Fetele fac un pas într-o parte, fără să se oprească din pălăvrăgit.

— Dar el n-a fost deloc aşa, o asigură tipa pe prietena ei. A vrut să mă facă să mă simt bine.

De data asta, le cercetez mai atent. Prietena e o brunetă Înaltă. Cea căreia i-a tras-o Jake e scundă, cu bucle castanii, sâni gigantici şi ochi mari, căprui, de zici că e o căprioară neprihănită.

Asta e genul lui Connelly? O Bambi sexy?

— Atunci hai să mergem în Dime! insistă bruneta.

Tipa sexy îşi muşcă buza de jos.

— Ştiu şi eu? M-aş simţi ciudat daca aş apărea aşa, din neant, în barul lui favorit. Adică, ne-am combinat acu' patru zile. Probabil că nici nu-şi mai aduce aminte de mine.

Mă limpezesc de săpun sub jetul de apă caldă. Patru zile şi tipa deja îşi face griji că a uitat-o? Aşa părere proastă are despre ea? Poate că ar trebui să intervin şi s-o sfătuiesc să nu-şi bată capul să se ducă după el. Jake e în stare să o mănânce de vie.

— Bine, atunci o să rămânem aici, spune prietena ei şi se îndreptă spre ieşire. Poate găsim un...

Se închide uşa în urma lor şi nu le mai aud. îmi şterg mâinile cu un prosop de hârtie şi mă gândesc la ce zicea tipa. Aşadar, cu patru zile în urmă, Jake şi limba lui uimitoare au trecut la acţiune cu Bambi cea sexy. Că tot vorbim de ipocrizie.

Cât tupeu are să-mi spună mie cu cine am eu voie să mi-o trag şi să-i mai şi poruncească lui McCarthy să mă părăsească?! Iar el linge o gagică sexy şi-şi petrece seara de vineri într-un bar, probabil încercând să agaţe ceva. între timp, bietul McCarthy şade acăsică, fără să poată să se masturbeze fără aprobarea lui.

Vezi să nu!

Prind şi eu tupeu, îmi îndrept spatele şi ies s-o caut pe veri- şoara mea. E lângă un parcometru aflat pe trotuar, în dreptul portierei Sedanului negru.

— Gata? întreabă ea când mă vede.

Ne urcăm în maşină, apoi spun:

— Gata. Dar am o mică schimbare de plan. Mai întâi facem o scurtă oprire.

JAKE

Dime este barul meu preferat din oraş. E practic o bodegă înghesuită şi întunecoasă. De pe masa de biliard lipsesc trei bile, printre care şi bila cu numărul opt. Panoul de darts e crăpat pe jumătate. Berea e pişoarcă, iar mâncarea este extrem de grasă.

Dar în ciuda acestor neajunsuri, îl ador. Barul e mic, deci grupurile mari pleacă în altă parte. Clientela e formată, în cea mai mare parte, din bărbaţi, drept care e locul potrivit dacă n-ai chef de agăţat.

Nu şi pentru Brooks, firește. Colegul meu de apartament găsește câte o gagică peste tot. Du-l la o mănăstire şi e în stare să seducă o călugăriță. Du-l la o înmormântare şi îl găseşti în baie, regulând văduva îndurerată. La dracu', poate face asta chiar în coşciug. Tipul e un curvar în toată regula.

Acum e la o masă din colţ şi îi fiice ochi dulci chelneriţei. Sunt doar doi pe tură în seara asta, un bărbat şi o femeie, iar Brooks şi-a şi băgat limba în gura femeii.

Celălalt chelner, un tip mai în vârstă, cu barbă şi ochelari, îşi tot drege glasul, doar-doar i-o atrage atenţia. Dar colega lui îl ignoră. Când el strigă „Rachel, aşteaptă clienţii!”, cu răsuflarea tăiată, ea îşi dezlipeşte buzele de Brooks şi-l trimite la plimbare:

— Te duci tu? îţi las ţie bacşişul,

Presupun că nu mai vrea si lucreze aici şi ăsta e modul ei de a-şi da demisia, din moment ce, mai mult ca sigur, n-o să scape nepedepsită. Celălalt chelner şi barmanul schimbă priviri supărate şi sunt destul de sigur că unul dintre ei l-a sunat deja pe manager.

în vreme ce Brooks o pipăie pe chelneriţă, noi ceilalţi ne uităm la medul celor de la Bruins şi-l ascultăm pe Coby Chilton cum se plânge de limita de două beri impusă de mine. Din partea mea, poate să se plângă toată noaptea. Mâine după-amiază jucăm cu Princeton şi nu are nimeni voie să vină la med mahmur. Ce naiba, nia măcar nu i-am lăsat pe Potts şi pe Bray să iasă în seara asta. N-am încredere că n-o să sară la *beerpong*.

— Dacă ai avea ocazia să faci sex cu orice jucător de hochei, mort sau viu, pe dne ai alege? îl întreabă Coby pe Dmitri.

Din moment ce acum o secundă se vorbea de bere, schimbarea asta bruscă de subiect e bulversantă.

— Ce? întreabă Dmitri extrem de confuz. Te referi la o jucătoare de hochd?

—- Şi când spui „mort”, vrei să zid că o fac cu cadavrul ei sau i-o trag cât încă e vie? intervine şi Heath.

— Nu, eu mă refer la Liga Naţională! Şi nu mă gândesc la necrofilie! spune Coby, foarte înspăimântat de ideile coechipierului său.

— Păi tu ne întrebi cărui *mascul* i-am trage-o? întreabă un fundaş din echipă.

Mă chinui să nu izbucnesc în râs.

— Da! Eu l-aş alege pe Bobby Huli. îmi plac blonzii. Dar voi?

— Stai aşa, Chilton, se aude vocea piţigăiată a lui Adam Middleton, cel mai promiţător boboc al nostru. Eşti gay?

Puştiul de optsprezece ani îşi priveşte colegii din jurul mesei şi întreabă:

— A fost dintotdeauna gay şi eu abia acum am aflat? Voi ştiaţi?

_ *Ai vrea* tu să fiu gay, i-o întoarce Coby.
_ De ce aş vrea asta? se încruntă bobocul.
_ Pentru că sunt cea mai tare partidă. Nici nu ştii ce pi[illegible]-,

_ Ce se întâmplă? mă întreabă Adam.

_ N-am idee, frate, îmi înăbuş eu un zâmbet.

_ Ieri am auzit nişte gagici discutând de chestia asta Î„ *HarvardSquan*, explică Coby. golind a doua (şi ultima) sticlă de bere. îi alegeau pe cel mai naşpa. Tyler Seguin! Sidney Crosby! ta dă el dramatic ochii peste cap.

— îmi place de Crosby, intervine Dmitri. Nici măcar n-ar trebui să mă gândesc la vreo tipă ca să mi se scoale. Aş citi despre progresul lui şi gata!

Toţi de la masă izbucnesc în râs, iar eu simt că-mi vibrează telefonul în buzunar.

HAZEL: Ce faci la noapte? Sunt singură ji mă plictisesc.

îi răspund repede că sunt cu băieţii.

HAZEL: Să foloseşti prezervative!

Râd tare, iar asta îi atrage atenţia lui Coby.

— Ce te tot hlizeşti acolo? se încruntă el. Să nu cumva să vorbeşti cu vreo gagică! Ai interzis întâlnirile, ai uitat?

— Am interzis lucrurile care vă distrag, îl corectez eu.

Şi a funcţionat. La antrenamentul de dimineaţă, McCaithy a fost în formă maximă, dovedind că Brenna Jensen fusese cauza problemelor lui recente. În seara

asta nu a venit cu noi, pentru că a vrut să stea acasă şi să analizeze toate clipurile disponibile cu meciurile celor de la Princeton, ca să se pregătească pentru mâine. Vezi ce se întâmplă atunci când elimini rahaturile cate îţi captează atenţia?

— Şi nu vorbesc cu nicio gagică, adaug eu. Vorbesc cu Hazel.

— Ah, mişto, salut-o din partea mea, îmi cere Coby.

Am adus-o pe Hazel la un eveniment cu echipa acum un an, aşa că cei mai mulţi dintre coechipierii mei o cunosc.

Coby a plăcut-o din prima clipă. Firește, lui Coby li place de oricine, atâta timp cât are o pereche de țâțe. Și oamenii cu părul blond, se pate, indiferent de sex.

— O să îmi dai vreodată numărul ei? se vaită el.

— Nup. N-ai voie să-ți foci de cap cu prietenele mele.

Nu-l vreau pe Chilton în apropierea lui Hazel. E un mare

fustangiu și i-ar sfâșia inima. Ea nu are destulă experiență cât să se descurce cu unul ca el.

Ca să fiu sincer, nici nu cred că a avut vreodată vreun iubit. Presupun că a făcut sex până acum, pentru că e o femeie atrăgătoare de douăzeci şi unu de ani, dar nu am văzut-o niciodată cu vreun băiat. În trecut, mă întrebam dacă nu cumva era lesbiană, dar nu am văzut-o nici cu vreo femeie. însă am observat că mai întorcea capul după tipi. Cred că doar nu prea se pricepe. Iar Coby se pricepe mult prea bine.

Pe lângă muzica rock care umple localul, se aude un fluierat puternic Vine dinspre masa de biliard. Cei doi bărbaţi de acolo au lăsat deoparte jocul, ca să se holbeze spre uşa de la intrare.

Le urmăresc privirile şi... *Dumnezeule!*

Brenna Jensen se îndreaptă spre noi. Şi arată foarte bine!

Poartă cizme de piele cu tocuri înalte, o fustă scurtă şi o geacă neagră de piele. Părul ei castaniu îi cade pe umeri şi are buzele date cu ruj roşu.

în urma ei apare încă o brunetă. Drăguţă şi ea, dar Brenna îmi acaparează atenţia. I se citeşte dorinţa din ochi şi e clar că pe mine mă caută.

— Connelly! mă strigă ea când ajunge la masa noastră, zâmbind batjocoritor. Băieţi! Ce surpriză plăcută! Vă supăraţi dacă mă alătur şi eu?

Mă prefac total neinteresat de sosirea ei. Mă cuprinde suspiciunea.

— Bineînţeles, îi fac eu semn spre singurul scaun gol de la masa noastră. Mă tem însă că nu mai e decât un loc liber.

— E-n regulă, nu stăm mult. Vrei să stai jos? se lnto$_{ar}$ spre prietena ei. rce ea

— Nup.

Pe tipă o amuză grav toată situaţia asta. Oricare ar fi ace

— Metg să-l sun pe Lamar. Vino să mă iei când termin' pleacă ea agale către bar, cu telefonul deja la ureche.

— E atât de cald aici! remarcă Brenna. De la toate trupurile astea înghesuite ca sardinele, concluzionează ea, deschizându-şi geaca.

începe toţi să saliveze când văd ce poartă pe dedesubt.

— Frate! îl aud pe Coby mormăind.

Maioul scurt lasă la vedere abdomenul plat şi neted şi e îndeajuns de generos ca să scoată în evidenţă un decolteu impresionant. Şi nu poartă sutien, aşa că-i pot vedea sfârcurile, doi muguri tari înfipţi în materialul striat. Scula mea se zbate în spatele fermoarului.

îi cântăreşte din ochi pe colegii mei, după care îşi fixează privirea pe mine.

— Trebuie să vorbim, Connelly.

— Zău?

Privirea i se plimbă iar în jurul mesei. Fiecare băiat, chiar şi Adam, bobocul sfios, e cercetat din cap până-n picioare. Spre neplăcerea mea, ochii Brennei insistă cel mai mUlt pe Coby, care bălește pe podeaua asta lipicioasă din Dime.

Aşază-te odată! spun eu, morocănos.

— Mie-mi convine.

Se apropie de Coby ridicând o sprânceană, apoi se pune direct în poala lui.

El scoate un sunet de zici că se îneacă. Pare şi surprins, şi bucuros în acelaşi timp.

Eu mijesc ochii la ea.

Ea zâmbeşte.

— Ce-i, Jakey? Mi-ai spus să mă aşez.

— Cred că un scaun ar fi mai confortabil, fi răspund eu, tăios.

___Dar mă simt foarte bine aici.

îşi duce un braţ pe după gâtul lui Coby şl-l aşază pe umerii lui laţi. Tipul are un metru nouăzeci ţi o sută de kilograme. O fiice pe Brenna să pară micuţă pe lângă el.

Observ şi cum mâna lui ti înconjoară talia.

— Jensen! o avertizez eu.

— Jensen! Salut! zice Brooks, care abia acum o vede pe Brenna. Când ai apărut? E şi Di Laurentis cu tine?

— Nu, Summer s-a întors în Hastings.

— Naşpa.

Ridică din umeri şi îşi continuă jocul cu buzele chelneriţei care va fi, probabil, concediată în curând.

— Uite care e treaba, începe Brenna.

O sta ea în poala lui Coby, dar se uită doar la mine.

— I-ai ordonat lui Josh să se despartă de mine, continuă ea.

Ridic sticla de bere şi iau încet o gură, gândindu-mă la ce a

spus.

— Să se despartă de tine, zici? Parcă nu eraţi împreună.

— Nu eram. Dar aveam înţelegerea noastră. îmi plăcea de el.

E nefiresc de sinceră. Majoritatea femeilor probabil n-ar recunoaşte cât de atrase sunt de persoanele care le-au dat papucii. Parcă am un gol în stomac când mă gândesc că poate chiar avea sentimente pentru McCarthy.

— îmi plăcea felul în care-i simţeam mâinile pe mine, spune ea cu o voce răguşită şi, dintr-odată, toţi băieţii de la masa asta par să o creadă. îmi placeau buzele lui... degetele lui...

Adam începe să tuşească încet. îl reduc la tăcere cu o privire ameninţătoare. Tipul mai dă pe gât nişte bere.

— Presupun că va trebui să găseşti alte mâini, buze şi degete care să te ţină ocupată, i-o întorc eu.

Când Coby deschide gura, îi arunc o privire furioasă înainte să apuce să se ofere el. îşi închide pliscul imediat.

— Ţx-am mai spus, nu iei tu decizii în locul meu!

— Nu am luat eu nicio decizie În locul tău. McCarth acţionat singur. ya

— Nu cred o iotă. Şi nici nu-mi place că te bagi În viaţa mea.

— Nici mie nu-mi place că te combini cu jucătorii mei.

Băieţii îşi tot mută privirea de la mine la Brenna.

— Chiar trebuie să avem iar discuţia asta? întreabă ea pe un ton plictisit, în timp ce-şi plimbă degetul arătător pe braţul lui Coby, care, judecând după ochii lui, e deja topit.

Rahat! Brenna nu e doar superfrumoasă, dar e şi sexy-n draci. Şi fundul ei perfect e practic lipit de boaşele unui jucător de hochei plin de furie reprimată şi de emoţia semifinalelor de mâine.

— Ai venit aici să te răţoieşti la mine, Hottie? Pentru că asta n-o să ţi-l aducă înapoi pe scumpul de McCârthy.

O provoc, în măre parte pentru că e amuzant să-i văd ochii negri ca doi cărbuni încinşi scânteind de furie.

— Ai dreptate. L-am pierdut pe McCărthy. Presupun că a venit timpul să-i găsesc un înlocuitor.

îşi plimbă degetele pe mâna lui Coby. Şi le împletqte cu ale lui, iar eu mă încrunt când observ cum îi mângâie palma.

Am impresia că omul a şi gemut puţin. Muzica acoperă sunetul, dar expresia lui chinuită îmi spune că îi trezeşte ceva sentimente.

— Revino-ţi, frate, tipa doar se joacă cu tine! mă holbez eu la el.

— Nu mă joc! Cred că băiatul ăsta de aici e atrăgător.

îşi dă părul mătăsos peste umăr şi-şi înclină capul pentru a-i întâlni privirea lui Coby, apoi îl întreabă:

— Cum te cheamă pe tine?

— Coby, răspunde el cu o voce răguşită.

Drace! Am încurcat-o! O priveşte de parcă e deja goală. Toţi din bar se uită aşa la ea, în pana mea!

— Eu sunt Brenna, gângureşte ea. Mă bucur *mult* să te cunosd

— Mult, mult, repetă el, înghiţind în sec.

Brenna rânjeşte la mine, după care li dă drumul la mână şi-şi trece palma peste pieptul lui lucrat. O lipeşte de pectoralul său, apăsând pe logoul cu Harvard de pe hanoracul cenuşiu.

_ Îţi bate inima foarte repede. Eşti bine?

____Sunt foarte bine!

Tipul e complet sub vraja ei. îi admită formele cu ochii mijiţi, apoi se foieşte pe scaun, probabil din cauza erecţiei.

— Atenţia la mine, Chilton! ii comand eu. îşi bate joc de tine!

— Nu-l asculta, Coby! *Chiar* vrei să-ţi dicteze Connelly viaţa? Strică mereu toată distracţia. Şi cui ti place o asemenea persoană, nu? se cuibăreşte ea şi mai aproape de el. Ia zi, ce-ţi mai place să faci în afară de hochei? îţi place să dansezi?

— Ador să dansez, murmură el, uitându-se la sânii ei.

Se întâmplă să ştiu că habar n-are să se mişte pe muzică.

— Coby, nu pune botul! Nu e interesată de tine!

Mă ignoră amândoi.

— Ar trebui să mergem cândva împreună. Ne-am distra de

minnnfj

îi mângâie pectoralul, apoi trece şi la barbă.

— Pun pariu că, dacă am dansa lipiţi unul de altul, inima ta ar bătea şi mai repede.

Adam începe iar să tuşească. Lângă el, Dmitri pare total cap-

Brenna are efectul ăsta asupra bărbaţilor.

— Te tachinează doar! mă încrunt eu. Se răzbună fiindcă are impresia că am acţionat împotriva ei.

Brenna zâmbeşte sfidător şi spune:

— De fapt, cred că e incredibil de atrăgător.

— Sigur că da, zic eu, tărăgănat. Poţi s-o faci, frate! Revino-ţi! îi zic încurajator tembelului care o lasă să stea la el în braţe.

Când, în cele din urmă, deschide gura, abia vorbeşte, de zici că a fost silit să răspundă.

_ lmi pare rău, Jake, dar cred c-o iubesc.

Ea izbucneşte în râs, alunecând uşor din braţele lui.

— Ar trebui să dansăm în seara asta, zice el nerăbdător şi

ţâşneşte de pe scaun.

— Mare fraier! oftez eu.

Oftând la rândul ei, Brenna atinge uşor braţul coechipi[illegible]ului.

— Iertare, scumpule, dar Connelly are dreptate. Mă jucam cu rine.

_ Pe bune? face el ochii cât cepele.

— Pfe bune. Te manipulam şi-ţi cer scuze pentru asta. Ai fost un pion inocent în acest mic joc de şah dintre mine şi căpitanul

Coby arată aşa de dezamăgit, că trebuie să-mi înăbuş râsul. Dar nu-mi pare rău pentru el. Eu l-am avertizat.

Brenna se întoarce spre mine şi spune:

— Vezi ce uşor a fost? scutură ea enervată din cap. Singurul motiv pentru care nu mă vait din cauza chestiei ăsteia cu McCarthy e pentru că a fost ceva temporar. Dar te avertizez, Connelly! Nu te mai băga în viaţa mea! Nici în cea amoroasă, nici în cea sexuală, nici în viaţa mea, în general! N-ai niciun drept să obligi pe cineva s-o rupă cu mine! E pueril!

— Şi ce ai făcut tu acum nu a fost pueril? o provoc eu.

— O, ba da. Nu neg asta. M-am coborât total la nivelul tău, pentru că am vrut să demonstrez ceva. Dacă te mai amesteci în treburile mele, o să încep să-ţi stric şi eu socotelile. Continuă să spui că-ţi distrag băieţii şi ghici ce, chiar o s-o fac! Şi, bazându-mă pe ceea ce tocmai am văzut, nu va fi greu deloc.

îl bate pe Coby pe umăr, apoi adaugă:

— încă o dată, îmi pare sincer rău că te-am implicat în încurcătura asta. Dacă te face să te simţi mai bine, cred că eşti foarte mişto şi am o prieteni Audrey, cu care aş cam vrea să te cuplez. Eşti exact genul ei!

___Vorbeşti serios? se luminează el la faţă.

Btenna pune mâna pe telefon.

.___ Zâmbeşte! O să-i trimit o poză cu tine, să vedem dacă e

interesată.

Privesc şi nu-mi vine să cred că stă la poză. Pentru numele lui Dumnezeu, îşi încordează bicepşii! După care, colac peste pupăză, îi mai şi spune „Mulţumesc!”.

Idiotul îi *mulţumeşte*. Dumnezeule mare! Coechipierii mei sunt incredibili! »

Brenna îşi bagă telefonul în poşetă şi-mi caută privirea. – Bucură-te de restul serii, Jakey! îmi face ea cu ochiuL. Şi nu uita, dacă îmi mai pui beţe-n roate, n-o să mai scapi aşa uşor!

JAKE

La ora trei dimineaţa, mă duc în bucătărie să beau un pahar cu apă de la robinet. Nu-s sigur ce anume m-a trezit. Poate tunetul? A început să toarne de când Brooks şi cu mine ne-am întors de la bar şi de atunci nici că s-a oprit. Nici măcar pentru o clipă.

Sau poate că n-am mai putut să dorm pentru că mă macină vina. Nu aş recunoaşte asta niciodată în faţa Brennei, dar... mă simt naşpa că mi-am băgat nasul în treburile ei. Mai devreme, când mi-a mărturisit că-l place pe McCarthy, m-am simţit ca un nemernic împuţit.

— Ah! se aude o voce feminină. Nu mi-am dat seama că mai e şi altcineva treaz.

îmi ridic capul şi observ un corp suplu oprindu-se la vreo doi metri de mine. Ori umbrele îmi joacă feste, ori nu poartă nimic altceva decât chiloţi. Face câţiva paşi în faţă, iar părul ei blond se leagănă în urma ei. Aprinde lumina din bucătărie şi da, e în ţâţele goale. Şi le prezintă în toată splendoarea lor.

— Scuze, spune ea, credeam că-s singură pe aici.

Cu toate scuzele ei, nu fiice nimic casase acopere. -

Şi, fiind bărbat, nu mă pot stăpâni să nu mă holbez la sânii ei. Sunt tare faini. Sunt micuţi, dar drăguţi şi obraznici, cu sfârcurile roz, care au înmugurit din cauza frigului.

Totuşi, sfioşenia din ochii el Iml taie tot elanul. Deşi nu am auzit pe nimeni intrând tn casi, presupun ci a Invitat-o Brooks. Şi din moment ce e goală puşcă, nu cred ci s-au pus pe Învăţat la el în dormitor. Ceea ce înseamnă ci n-ar trebui si mi privească aşa.

— Rămâi la Brooks? o întreb în timp ce-mi clătesc paharul.

— Mhm.

— Când ai ajuns aici?

— Pe la miezul nopţii. Şi, înainte să o spui tu, da, a fost doar o partidă de sex.

încerc să nu scutur din cap. Să-şi facă de cap cu o tipă întreaga seară, după care să cheme pe alta. Brooks Weston e ceva aparte.

— îmi dai şi mie un pahar? Nu ştiu pe unde sunt, îşi linge ea buzele. Mi-e sete!

E însetată, se vede.

Deschid dulapul, iau un pahar şi i-l întind. îl ia şi degetele ei le ating pe ale mele într-un mod sugestiv.

— Mulţumesc.

— Pentru nimic, îmi retrag eu mâna. Pare că ţi-e frig, zic şi îi privesc cu subînţeles sfârcurile.

— De fapt, în clipa asta, sunt foarte înfierbântată, chicoteşte ea. Şi aşa arăţi şi tu.

— Aşa cum?

— Hot.

încerc să nu ridic din sprâncene. Gagica asta e tupeistă. Prea tupeistă, având în vedere că a venit la altul în seara asta.

— Nu ţi-ai tras-o mai devreme cu colegul meu de apartament? fac eu semn spre coridor.

— Ba da. Şi?

— Şi n-ar trebui să-i spui altuia că e sexy.

— Brooks ştie deja ce părere am despre tine.

— Serios?

Devin agitat. Nu-mi place când oamenii vorbesc despre $_{min}$ Şi sper din toată inima că nu sunt parte din vreun joc $p_{et}v_{ers}$ £ care tl joacă ei doi în secret.

Fata îţi toarnă nişte apă din filtrul de la frigider, apoi rămân pe loc şi bea, aproape goală, fără nicio grijă. Are un corp superb dar ceva la ea mă cam irită. Nu atitudinea ei neruşinată. îmi^ fetele îndrăzneţe. Fetele care mă provoacă. Petele ca Brenna jen! sen – e chiar definiţia tupeului şi nu mă face să vreau să dispar

Tipa asta, pe de altă parte...

— Cum te cheamă? întreb eu, precaut.

Nu ştiu de unde vine suspiciunea asta din interiorul meu, dar prezenţa gagicii ăsteia mă tulbură.

— Kayla.

Mai ia o gură de apă, proptindu-şi şoldul de blatul din granit. Nu o deranjează nicicum faptul că poartă doar nişte bikini minusculi şi nimic altceva.

— Ne-am mai văzut, continuă ea.

— Zău?

îi observ nemulţumirea din privire. Mda, nici nu-mi imaginam c-ar fi genul de fată căreia să-i placă să fie uitată, dar chiar nu-mi amintesc s-o fi văzut vreodată.

— Da. La petrecerea lui Nash Maynard.

— Eşti la Harvard?

— Nu. Am vorbit despre asta şi la petrecere, ai uitat? Sunt la Universitatea din Boston.

Rămân mut. E un loc gol în mintea mea acolo unde ar ii trebuit să fie această aşa-zisă interacţiune.

— Scumpo, se aude o voce somnoroasă dinspre hol. Vino înapoi în pat. Sunt excitat.

— Te cheamă, îi zâmbesc eu, sec.

îmi surâde şi ea.

— Colegul tău nu se mai satură.

— N-am de unde să ştiu, ridic eu din umeri.

_ Nu?

îşi termină apa şi pune paharul în chiuvetă. Mă priveşte curioasă:

___Tu şi cu Brooks nu aţi...?

— Nu-s gay.

Îţi înclină capul, căzând pe gânduri.

— Şi dacă ar fi o feti la mijloc?!

Şiiii... «m încheiat aici. E prea târziu şi sunt prea obosit ca să discut în bucătărie cu o feti ciudată despre o partidă în trei.

— Nu fee nici asta, murmur în timp ce trec pe lângă ea.

— Păcat!

— Noapte bună, Kayla! îi spun fără să-i mai arunc vreo privire.

— Noapte bună, Jake! spune ea, pe un ton dulce.

Isuse! Atât de multe apropouri într-o amărâtă de întrevedere. M-ar fi lăsat să i-o trag pe blat dacă m-aş fi dat la ea. Dacă m-ar fi interesat partidele de sex în trei, ne-ar fi pus şi pe mine, şi pe Brooks să i-o tragem în acelaşi timp.

Dar niciuna dintre ideile astea nu mă încântă.

Mă întorc în dormitorul meu şi, pentru orice eventualitate, încuiuşa.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, plec să-i văd pe ai mei. Trebuie să merg puţin oi metroul pe *Red Line,* apoi să merg cu trenul ceva mai mult pe ruta Newburyport/ Rockport, până ajung la Gloucester. Ar fi fost mai rapid să împrumut maşina lui Weston şi să conduc de-a lungul coastei, dar nu mă deranjează călătoria cu trenul. E mai ieftin decât m-ar costa benzina pentru Mercedes şi-mi oferă şi liniştea necesară ca să reflectez şi să mă pregătesc emoţional pentru meciul de azi.

întregul nostru sezon depinde de meciul ăsta. Dacă pierdem...

N-o să pierdeţi.

Ţin cont de vocea încrezătoare din capul meu, lăsându-^ pătruns de siguranţa pe care am dobândit-o încă de când j$_{Uca}$ hochei la juniori. Nu există îndoială că eram talentat încă de l$_{a}$ vârstă fragedă. Dar talentul şl potenţialul nu înseamnă nii^ fără disciplină şi eşec. H-ebuie să mai şi pierii din când în când ca să capete şl victoria un sens. Am mai pierdut meciuri şi înainte meciuri care contau pentru clasament şi trofee. Dar să pi$_{ezzi}$ ^ meci nu înseamnă să-ţi pierii şi încrederea, înseamnă să o consolidezi.

Dar azi o să ieşim învingători. Suntem cei mai buni din liga noastră, poate cei mai buni din întreaga ţară.

Trenul ajunge în staţie pe la ora nouă, şi cum în dimineaţa asta chiar nu mai plouă, hotărăsc s-o iau pe jos până acasă şi să nu mai chem un Uber. Trag în piept aerul răcoros de primăvară, simţind mirosul cunoscut de sare, peşte şi alge. Gloucester este un

oraş pescăresc, cel mai vechi port maritim din ţară, ceea ce înseamnă că nu poţi să faci cinci paşi fără să vezi un far, o barcă sau ceva marinăresc. Trec pe lângă trei case la rând care au ancore decorative, agăţate de uşa de la intrare.

Casa cu două etaje în care am crescut aduce mult cu celelalte locuinţe aliniate de-a lungul străzilor înguste. Are pereţi albi, un acoperiş înclinat şi o grădină frumoasă pe care mama o îngrijeşte cu sfinţenie. Curtea din spate e şi mai impresionantă, o dovadă a priceperii ei într-ale grădinăritului. Locul e micuţ, dar suntem doar noi trei, aşa că mereu am avut spaţiu suficient.

Apropiindu-mă de verandă, aud că-mi sună telefonul. E HazeL Mă opresc şi răspund, pentru că mi-a promis c-o să ajungă şi ea

— Hei! Vii în Cambridge, la meci, mai încolo, da?

— Niciodată! Mai bine mor decât să-mi trădez universitatea!

— Las-o moartă, nici măcar nu- ţi place hocheiul! Vii în calitate de prietenă.

_ Scuze, da, bineînţeles că vin, E amuzant si ne prefacem ci suntem rivali. Ştii tu, ci avem o relaţie interzisă. În fine, o relaţie de prietenie, se corectează ea.

— Nu e nimic interzis la prietenia noastră. Toată lumea ştie ci eşti cea mai bună prieteni a mea şl nimănui nu-i pasă.

Păstrăm liniştea pentru o clipi, apoi contlnuimi

_Adevărat. Ia zi, ce faci acum? Dacă vrei, pot si apar mai devreme şi să petrecem ceva timp împreună până la meci.

— Tocmai ce mă pregăteam să intru în casa alor mei. Mama face un mic dejun special pentru ziua meciului.

— Ah, **ar** fi trebuit si-mi spui. Aş fi venit cu tine.

— Da, sigur. Asta ar fi însemnat si te trezeşti înainte de ora opt, într-o sâmbită.

— Aş fi făcut-o fată doar şi poate! protestează ea.

— „Lumea nu există înainte de ora nouă dimineaţa.” Ai zis-o chiar tu, Hazel, chicotesc eu.

— Cum sărbătorim victoria de azi? Ce zici de o cină de fiţe?

— Poate... deşi cred că băieţii o să vrea să iasă pe undeva. Ah, şi pe la ora zece e musai să fiu undeva. Poţi să vii cu mine, dacă vrei.

— Depinde unde.

— fi mai ţii minte pe Danny Novak? Trupa lui cântă la noi în oraş în seara asta. E primul lor concert, aşa că i-am promis că o să fiu acolo.

Danny a fost colegul meu de echipă în liceu. Tipul e unul dintre cei mai buni mânuitori de crosă din câţi am cunoscut până acum, iar dexteritatea asta a mâinilor îl ajută acum şi cu muzica. Niciodată nu a putut alege între muzică şi hochei.

— Ce gen de muzică?

— Metal.

— Îh! Ucide-mă acum, oftează Hazel. Te anunţ mai încolo, dar acum nu prea-mi surâde, prietenaş.

— Ne vedem mai târziu, bine? chicotesc eu iar.

_ Da, salutâ-i pe ai tăi.

_ Aşa o să fee.

închid apelul şi deschid uşa neîncuiată. în holul mic, agăţ geacs de hocheist într-unui dintre cârligele de fier în forma de – ^ altceva – ancoră.

— Mamă? strig eu, desfacându-mi şireturile de la bocanci.

— Bună, scumpule! Sunt aici!

Cuvintele ei vin dinspre bucătărie odată cu o aromă ispi.|_

Stomacul îmi scoate nişte sunete de zici că e un urs furios. M-am gândit la masa asta întreaga săptămână. Unora nu le place să mănânce când au meci, dar eu sunt fix invers. Dacă nu bag u„ mic dejun copios, mă simt leneş şi apatic.

în bucătărie, o găsesc pe mama la cuptor, cu o spatulă roşie în mână. Mi-e şi mai foame acum. Pana mea, face frigănele! Cu şuncă! Şi ăla e un cârnat?

— Hei, miroase fantastic!

Mă apropii şi îi dau un pupic pe obraz. Apoi ridic din sprâncene.

— Mişto cercei. Sunt noi?

Folosindu-şi mâna liberă, freacă uşor perla strălucitoare între degetul mare şi cel arătător.

— Nu-i aşa că-s drăguţi? Cadou surpriză de la tatăl tău, i-am primit fix ieri! N-am mai avut perle atât de mari până acum.

— Ce bine i-a ales.

Rory Connelly cunoaşte secretul unei căsnicii sănătoase. 0 soţie fericită înseamnă o viaţă fericită. Şi nimic n-o face pe mama mai fericită decât fleacurile care strălucesc.

Se întoarce cu faţa la mine. Cu părul ei negru strâns într-o coadă de cal şi cu obrajii înroşiţi de la căldura din bucătărie, pare mult mai tânăra de cincizeci şi şase de ani. Părinţii mei aveau treizeci şi ceva de ani când am apărut eu, aşa că spune mereu despre ea că e o „mamă bătrână”. Deşi e clar că nu arată aşa.

— Hazel vă salută, apropo. Tocmai ce am vorbit cu ea.

Mama bate bucuroasă din palme.

_ Spune-i că mi-e dor de ea. Când vine în vizită? N-a venit

de sărbători.

— Nu, anul ăsta a fost la mama el.

Părinţii lui Hazel au divorţat cu ceva ani în urmă. Tatăl ei locuieşte tot în Gloucester, dar mama ei e în Vermont, aşa că-şi împarte sărbătorile între ei.

— Vine azi la meci, adaug eu. Voi veniţi?

— Mi-e teamă că nu. Tatăl tău nu poate ajunge în timp util acasă şi ştii că mie nu-mi place să conduc singură pe autostradă.

îmi ascund dezamăgirea. Părinţii mei nu s-au implicat niciodată prea mult în cariera mea sportivă. Tata a fost mereu prea ocupat cu slujba lui ca să ajungă la meciuri, iar mamei, pur şi simplu, nu-i păsa. Când eram puşti, asta mă rănea. Zăream familiile tuturor prietenilor mei în tribune, iar ai mei nu erau pe nicăieri, şi invidia îmi inunda pieptul.

Dar asta e. N-am ce să fee. Cam aşa procedez în legătură cu majoritatea lucrurilor, le las să fie. Nu poţi schimba trecutul, nu te plânge de prezent, nu te stresa gândindu-te la viitor. Toate sunt lipsite de sens, mai ales regretul.

— Păi, poate reuşiţi să veniţi la finală, dacă ajungem acolo, da?

— Bineînţeles. Acum nu mai sta pe capul meu şi du-te să stai jos, vedeto. Mă ocup eu de tot.

— Măcar lasă-mă să pun masa, zic eu, încercând să iau farfuriile din dulap.

— Nu. Stai jos! îmi comandă ea şi mă loveşte uşor peste mână. S-ar putea ca acum să fie ultima dată când o să mai pot să te servesc, înainte să-ţi angajezi propriul personal care să-ţi satisfacă toate poftele.

— Nici gând.

— în toamna asta, o devii jucător profesionist, scumpule. Ceea ce înseamnă că o să fii celebru, iar oamenii celebri angajează servitori.

Am făcut greşeala să le arăt alor mei contractul meu cu 1 ;" Naţională de Hochei, şi când au văzut cât de mulţi bani câştig în curând (ca să nu mai zic şi de primele de victorie p„ J® agentul meu a reuşit să le adauge la contract), mai să le iasă oclr din cap. N-aş putea să spun suma finală pe care o s-o iau îₐ ^ dar valoarea contractului meu este în jur de două milioane, c^ ce, pentru un boboc, e clar mult prea mult.

Potrivit agentului meu, atât primesc „vedetele în devenire" Să fiu al naibii dacă nu mi s-a mărit egoul când l-am auzit. Şi mei i-a plăcut, pentru că, mai nou, aşa mă strigă acum. *Vedetă*. – Nu vreau servitori.

Râd şi mă aşez la masă. Dacă vrea ea să mă răsfeţe azi, de ce nu? Şi are dreptate, într-un fel. Anul viitor o să fiu în Edmonton, murind de frig din cauza iernii canadiene. O să-mi lipsească sâmbetele petrecute în Gloucester cu părinţii mei.

— Dar tata unde e?

— Pe şantier, răspunde mama, închizând cuptorul.

— Sâmbăta?

Şi totuşi, nu sunt surprins. Tata este inspector la o companie de construcţii specializată în poduri şi tuneluri, ocupându-se, de obicei, de contractele cu primăria. Iar asta implică termene limită scurte şi birocraţie la greu. Tata e mereu foarte stresat.

E genul de slujbă care-ţi provoacă infarcturi – la propriu. Cu câţiva ani în urmă, a făcut un preinfarct pe şantier şi ne-a speriat îngrozitor pe mine şi pe mama. Sunt uimit că l-a lăsat să se întoarcă la muncă,

dar presupun că n-a avut încotro. Mai are mult până la vârsta de pensionare.

— A apărut o problemă ieri, mă lămureşte mama. Nu mă întreba care. Ştii că nu-l prea ascult când îmi turuie despre podurile lui. Tot ce ştiu e că e în criză de timp, trebuie să termine înainte de venirea iernii, lucru care s-ar putea să nu se întâmple pentru că unii dintre constructori se poartă ca nişte, şi citez, **Izbucnesc în râs. Tata e bun la zbierat la oameni şi îi mai face şi plăcere, deci** *win-win.*

___ Sunt sigur că o să reuşească, o liniştesc eu.

Mama începe să aducă farfuriile la masa mare din lemn de cedru pe care tata şi cu mine am făcut-o într-o vară, pe când eram un puşti. încerc să bag furculiţa într-o frigănea, dar ea mă loveşte iar peste mână.

___Aşteaptă să aduc totul. Sinceră să fiu, nu ştiu dacă tatălui

tău îi mai fiice plăcere să coordoneze echipa de constructori. A obosit, scumpule. Lucrează aici de foarte mult timp.

Pune pe masă nişte pâine prăjită de secară unsă cu unt.

— Dar spune-mi de tine! Când o să ne-o prezinţi şi nouă pe ştii-tu-cine?

Fac pe prostul.

— Ştiu-eu-cine? Un căţeluş? O maşină?

— O ***iubită,*** Jake, ai nevoie de o iubită! pufneşte ea.

— Aha, chiar aşa, am nevoie?

Nu mă pot stăpâni s-o tachinez. Pe ai mei îi interesează prea mult dacă sunt singur sau dacă am pe cineva.

— Da, spune ea pe un ton ferm. Ai nevoie. Ai nevoie de o fată frumoasă care să-ţi fie alături. Ca Hazel! Tot nu pricep de ce nu vrei să fii cu Hazel. E perfectă pentru tine!

Hazel e tot timpul prima candidată pe care o aduce mama-n discuţie.

— Nu vreau să am o relaţie amoroasă cu Hazel, spun eu, aşa cum am mai spus de zeci de ori până atunci. Nu mă atrage în felul ăla.

— Bine, atunci ieşi şi tu cu ***cineva.***

Asta e întotdeauna cea de-a doua opţiune a mamei: ***cineva.*** Moare de nerăbdare să mă vadă la casa mea.

Dar, deocamdată, nu e cazul.

— Nu vreau, îi răspund, ridicând din umeri. în momentul ăsta, prioritatea mea este hocheiul.

— Hocheiul a fost prioritatea ta încă de când aveai
ci

Nu crezi că a venit timpul şi pentru alte priorităţi?
an>!

— Nup.

Clatină dezamăgită din cap, apoi continuă:

— Eşti la facultate, Jake. Eşti tânăr şi frumos şi nu « ajungi să te gândeşti la perioada asta din viaţa ta şi să re»^ nu ai avut pe cineva special cu care să o împărtăşeşti. ^ 04

— Nu am regrete, mamă. Nu am avut niciodată.

Deşi, dacă e să fiu sincer cu mine, de ceva tot îmi parc rău

Nu prea reuşesc să scap de vina pe care o simt pentru că m-am băgat între Brenna şi McCarthy. Mă rog, nu e ca şi cum ar fi fost

logodiţi şi gata să se căsătorească, dar ea are dreptate_____eu i-am

cerut lui să încheie totul. A fost de căcat. Nici mie nu mi-a*ₑ* g plăcut să-mi dicteze altcineva viaţa sexuală.

Speram ca sentimentul ăsta de vină să piară de la sine, dar nu s-a întâmplat aşa. Ieri noapte m-a bântuit şi încă mă chinuie şi în dimineaţa asta.

E ziua meciului, îmi reaminteşte o voce severă.

Aşa e. Meciul de azi împotriva celor de la Princeton este tot ce contează. Trebuie să învingem.

Vom învinge.

Nu avem altă opțiune.

6
BRENNA

— Nu-mi vine să cred că mă laşi baltă!

Mă holbez la Tansy, dar undeva, în adâncul meu, chiar nu sunt surprinsă.

Am sperat cu disperare că ea şi Lamar n-o să-mi strice weeken- dul, dar, aşa cum spunea tata, doar proştii speră. *Munceşte din greu şi împlineşte-ţi tu visurile,* trăncănea el, *şi aşa, nu va mai trebui să speri pentru nimic.*

— Doar pentru o oră sau două, îmi promite verişoara mea.

— Vezi să nu, o iau eu în derâdere, încă stând în patul colegei ei de cameră.

încă o dată, Aisha se dovedeşte a fi eroul meu. Nu ştiu cum, dar a reuşit să înlocuiască salteaua obişnuită din camera asta de cămin cu una din spumă cu memorie care te face să te simţi ca şi cum ai dormi pe un nor. M-am vârât direct sub pătură când Tansy şi cu mine ne-am întors de la masa de prânz şi de la cumpărături. Atât de confortabil e patul ăsta.

— Vorbesc serios! insistă Tansy. Merg până la el doar ca să discutăm despre ce s-a întâmplat aseară.

— Adică despre cum aţi urlat unul la altul ca nişte obsedaţi în faţa întregului bar?

Da, i fost distractiv! Tansy fi Lunar au început ,â « ei newd chiar din clipa *În* care am ajun» la Broasca şi Vul$_{pea}$ "T ficut din ţânţar armăsar, fi a fost cel mai spectaculos l$_{Ucfla}$ u

care l-am vfcut !n ultimul timp. *

S-au pupat când s-au întâlnit, ea J-a luat I* mişto că 3 barul, el a mormăit că *ea* i-a dat greşit numele barului, ea a el a insistat, ea a spus că nu a fost vina ei că prostanu' nu p^ dd cum trebuie un mesaj, apoi el a întrebat-o: »De ce te po^ ^ o afurisită?", şi «fa s-a declanfat apocalipsa.

Ah, Lamar, niciodată, dar *niciodată* să nu-i spui iubitei taie că se poartă ca o afurisită. Chiar dacă e adevărat.

Prietenii lui Lamar şi cu mine am hotărât să mergem să dăm câteva shoturi de tequila. Ne închipuiam că, în cele din urmă, Tansy şi Lamar vor obosi şi se vor alătura grupului, doar că nu a fost aşa, şi Tansy m-a tras afară din bar cu lacrimi În ochi. Am ajuns acasă înainte de miezul nopţii.

M-am trezit azi dimineaţa şi nici măcar nu eram şi eu mahmuri După opinia mea, a fost o seară de căcat.

— Haide, Tans, spune-i că-l vezi mâine. Deja s-a ales praful de ieşirea noastră pe Newbury Street, că ai tot stat cu capul în

Trebuia să mergem la cumpărături şi să ne distrăm pe cinste. în schimb, mi-am petrecut ziua privind-o cum testează pe telefon. Abia dacă am vorbit la prânz, pentru că el îi tot trimitea mesaje.

— Ştiu, îţi cer iertare, doar că... mă priveşte ea cu ochii ei mari ţi imploratori. Era vorba să ne logodim după absolvire. Nu pot să-l ignor când ne certăm. Trebuie neapărat s-o rezolvăm.

Nici măcar nu clipesc când aud cuvântul „logodim". Tansy şi Lamar s-au despărţit şi s-au împăcat şi iar s-au despărţit şi iar s-au împăcat de atâtea ori, că nu mai iau în serios relaţia lor. Dacă o tot rupi cu cineva, trebuie să existe şi un motiv pentru asta. Ca fapt divers: drama permanentă nu este propice unui angajament de durată.

Mă îndoiesc c-o să se logodească. Şl dacă, prin absurd, chiar se va întâmpla, bag mâna în foc că nu va duce nicicum spre o căsătorie pe bune.

Dar las deoparte scepticismul meu şi-i spun:

— Bun, tu vorbeşti despre logodnă. Dar asta nu are nicio legătură cu faptul că verişoara ta, pe care n-ai mai văzut-o de luni întregi, a bătut atâta drum ca să petreacă weekendul cu tine. Seara trecută s-a transformat într-un festival de suspine. Sesiunea de cumpărături de azi s-a preschimbat într-un festival de mesaje. Şi, ca să vezi, acum faci praf cina şi clubul.

— Ba nu, jur. O să sar peste cină, dar la club o să ajungem. Pop să foloseşti legitimaţia mea de student şi să mănânci aici, n-o si te coste un ban. Apoi trage un pui de somn sau ceva şi eu mă întorc cât pot de repede, după care mergem în Bulldozer, aşa cum am plănuit.

Bulldozer este clubul de noapte în care abia aştept să merg. În ciuda numelui său de doi bani, are recenzii foarte bune şi se pare că muzica de acolo este mişto.

Presimt că n-o să mai apuc s-o ascult.

— Te rog, mă imploră Tansy, nu lipsesc mult! Doar câteva

îmi place cum a trecut de la „o oră sau două” la „câteva ore”.

—Şi promit să nu-ţi mai fac niciodată una ca asta. Data viitoare când mai punem la cale un weekend între fete, o să vin eu la Briar, iar Lamar o să rămână acasă, iar noi două o să ne distrăm cum n-am mai făcut-o niciodată.

înmiit în sec, stăpânindu-mi o replică pe măsură. Deja şi-a Scut programul, ce rost mai are să comentez?

— Fă ce vrei, Tans.

— Haide, Bee, te rog, nu te supăra pe mine!

— Atunci nu mă lăsa baltă.

— Brenna...

îmi *vibmü* telefonul. În mod normal, Mşfiaşade,- . Incát sft-**t verific** În mijlocul unei discuţii, darTansy **m-a ^ J* sirite,** »şa ci teu telefonul doar ca să fac pe nemernica.

Ce drăguţ! Mesajul de pe ecran îmi dă şi mai multe bătjj , **cap** decât rahaturile verişoarel mele. *

— Harvard i-a bătut pe ăia de la Princeton, mâtâi eu.

— Şi e de bine sau de tiu? mă priveşte ea cu precauţie.

Trag aer în piept, să mă liniştesc,

— Dacă m-ai fi ascultat măcar puţin astăzi, ai fi ştiut de', răspunsul la asta.

TANSY: Vin repede.

Mesajul vine pe la ora nouă seara, lucru care mă liniştește. în sfârşit! £ plecată de trei ore.

Mai devreme, am profitat de invitaţia ei şi am mâncat ia cămin. O cină delicioasă, la cate am interacţionatcu câteva tipe ca lumea şi am refuzat câţiva jucători de lacrosse care mi-au făcut avansuri. Dar încep să mă plictisesc şi, în ultimele patruzeci de minute, am zăcut în patul Aishei, dând *swipe* profilelor de pe Tinder.

Nu prea folosesc aplicaţiile pentru întâlniri, dar ce altceva a; putea fiice în clipa asta? Nu pot să-mi sun prietenii – sunt toţi la Briar, fie la semifinala împotriva celor de la Yale, fie jucând-a Nu pot nici măcar să văd meciul pe canalul New England pentru că Tansy şi Aisha nu au televizor, iar eu nu am reuşit să găsesc o transmisiune live pe telefon.

Aşadar, îmi rămâne să vorbesc cu tipi oarecare.

La două minute după ce am deschis aplicaţia, am devenit compatibilă cu vreo cincisprezece tipi. Paisprezece deja mi-au trimis mesaje, un amestec de *saaalmut* şi *bună, frumoaso,* o tonă de emojiuri cu inimioare şi un *,)oamne, eşti reală*
Uiumul mă *face* **să râd. Mă uit iar la profilul tipului. Numele lui e Aaron, are un corp suplu, de jucător de baschet şi un zâmbet imens. întorcându-mă pe o parte, tl răspund la mesaj. EU:** *Uneori mă întreb ţi eu.*

EULOL

EUsAduA cee, mai exact, realul? Noi suntem realii Cerul o fi ml? Eb Cerul nu este real îmi pare rău si te dezamăgesc.,, *EU:* OMG! Păi şi atunci, ce e? *ELs*

Suntem într-o cupolă. Ca în Truman Show. *EU:* Hei, nu-mi mai da spoilert! Nu am văzut filmul *EL:* Ar trebui. Efoarte bun. Ţt-arplăcea la nebunie. Sunt stu**dent** la Film, ața că vizionăm o grămadă de chestii mişto la cursuri. *EU:* Pare super. Şi ce specialitate ai? Scenariu? Regie? *EL:* Regie. într-o zi o si câştig OscaruL @ De fapt, deja fac

propriile **filme.**

La început, sunt intrigată. Până ce îmi trimite un emoji care face cu ochiul. Aha!

Hotărăsc să-i răspund vag, pentru că-mi dau seama încotro se îndreaptă discuția. EU: *Mişto*.

EL Nu vrei să mă întrebi ce gen de filmefac? © *EU:* Cred că ştiu deja.

îmi mai dă două emoji-uri care-mi fac cu ochiul. EL Eşti superbă, îți ador corpul. Mi-arplăcea să-ți dau un rol într-unui dintre filmele mele.

Deşi încă nu se comportă ca un măgar în toată regula, e doar o chestiune de timp, aşa că pun punct conversaţiei, tastând: *Scuze, nu-s interesată să devin actriţă.*
EL Pun pariu că sânii tăi sunt sexy. Mmmm... şi sfârcurile tale. Mi-ar plăcea să mă filmez în timp ce le sug.

Oft De ce? De *ce>.*

tl scot din îlstă. imediat ţi-mi fixez privirea în tavan tncep si-mi pun întrebări despre evoluţie. Am trec oameni ai peşterii la homo sapiens ţi apoi la o societate? ^ln bilă, cu minţi strălucite – Alexander Graham Bell, cate a telefonul, Steve Jobs, care a inventat... totul. *Ut acuiT^* luăm. Ne întoarcem la oameni ai peşterii, doar că în zilele tre le spunem *fitstangii.*

Ne-am întors în trecut şi e mare picat. Oftez zgomotos, dorindu-mi ca verişoara mea să fi ajuns d • acasă. Nu-mi vine să cred că am pierdut semifinalele pentru asta.

îmi aduc aminte de ele şi îmi verific telefonul, să văd cum se mai descurci Briar. Dacă e să mă iau dupăTwitter, a doua repriză s-a Încheiat şi Briar conduce cu 2 la 1. Scorul e tot prea strâns ca să mă relaxez.

Harvard i-a bătut pe ăia de la Princeton la trei goluri diferenţă. Pun pariu că Jake nu-şi mai intră în piele de bucurie. **Poate** că acum e împreună cu frumoasa Bambi, sărbătorind victoria cu o felaţie şi un lins cu vârtejuri pe măsură Bravo lui!

Dau să intru iar pe Tinder, când îmi apare un mesaj de la verişoara mea.

TANSY: *Schimbare de planuri. Lamar vine în club cu net*. Mi se încordează degetele pe telefon. Pe bune? Ăsta este weekendul nostru *între fete*. Iubitul ei deja a făcut praf tot ce am pus la cale până acum, şi îl lasă si strice şi ieşirea în Bulldozer? Şi ce entuziasmată eram, drace!

O sun în loc să-i răspund la mesaj, simţind cum ura pune stăpânire pe vocea mea.

_ Vorbeşti serios? o întreb eu cum răspunde.

- Îmi pare aşa de rău! se vaită Tansy. Doar dL ne-am topa- « şi el m-a întrebat dacă poate să vină cu noi. Ce puteam soun? Să nu vini?

_ Da! Da, ar fi trebuit să-i spui să nu vină. Spune-i că nu e nimic personal. Avem nevoie de o seară ca între fete.

__ haide, Bren, o să fie distractiv. Îţi jur!

Vezi să nu! La fel de distractiv ca aseară? îmi încleştez dinţii ^ de tare, că încep să tremur. încerc să-mi relaxez maxilarul **expirând** încet. Am obosit si mă tot cert cu ea.

___Bine. Vii să mă iei sau ne vedem acolo?

_ Te luăm noi. Conduce Lamar, pentru că nu are de gând să bea în seara asta. Eu o să mă pregătesc aici, aşa că apărem cam într-o oră.

_ Mi-e indiferent. Dă-mi un mesaj când eşti pe drum. încep şi eu să mă pregătesc.

Las deoparte supărarea şi fac un duş scurt, apoi îmi usuc părul şi-mi fee bucle cu placa lui Tansy.

Mi-am adus o rochiţă sexy pentru club. E scurtă, mulată, de un negru sclipitor şi are un decolteu generos. Mă îmbrac şi mă aşez la uimitoarea măsuţă de machiaj a Aishei. în seara asta, aplic ceva mai mult machiaj şi nu uit nici de culoarea care mi-e specifică, roşul de pe buze. îmi fee un *smokey eye*, îmi fee şi codiţe, folosesc şi mai mult rimei.

După ce termin, mă examinez în oglindă, mulţumită de rezultat. Seara trecută a fost naşpa. Azi, la fel. Dar am un sentiment bun pentru diseară. Şi ce dacă Harvard ajunge în finală? La fel şi Briar, şi-i batem de le sunăapa-n cap! Peste o oră şi ceva, o să fiu în Bulldozer şi o să dansez până dimineaţa.

Telefonul vibrează. Bun, în sfârşit. Tansy vine să mă ia şi...

TANSY: Te rog, nu mă omori! Lamar fi cu mine nu mai venim în club.

Visul meu s-a dus pe apa sâmbetei. Oficial, Bulldozer mi-a scăpat printre degete. Cum furia îmi accelerează pulsul, mă las pe marginea patului, rămasă fără cuvinte, Verișoara Tansy

«»nrrecur-o pe verişoara Ale*. Ea este, ftră doar şi po$_{ntc}$ naşpa dintre toate. Anta le întrece pe toate. *Pe toate. ' **** îl rSspund cu mâinile tremurânde: EUi *îţi batijoc de mint»*

TANSY» îmi pan tare rău! Au fost două zile Pu$_{N£}$ ^ pentru noi doi ţi H crede ei ar fi mai bine pentru relaţia no'*" daci, (n seara asta, am rămâne doar noi doi O să vedem u „a* acasă ţi o să refacem legătura dintre noi.

Să refacă legătura dintre ei? Se văd în fiecare zi! Furia pu"$_{e}$stăpânire pe gâtul meu, iar maxilarul mi se încordează şi $_{mJ}$ j^{rC} EUs *Felicitări! Ai câţtigat titlul de cea mai naţpa verişoara a anului, ţi suntem abia tn aprilie.*

TANSY: îmi pare râu, mă simt groaznic! *EUs* Ba nu. Altfel nu m-ai fi lăsat baltă. *TANSY:* Eşti supărată?

EUs Bineînţeles că sunt supărată. Ce dracu' s-a întâmplat cu tine, Ti

Nu mă tem de confruntare şi, cu siguranţă, n-o să mă prefac că totul e bine şi frumos, când nu e. Cuvintele mele grele au efect asupra ei, pentru ci, după câteva secunde tensionate, începe să dea înapoi:

TANSY: Ai dreptate, îmi pare rău. Sunt ridicolă. O să vorbesc iar cu Lamar ţi ne vedem la club, e bine}

Rămân cu gura căscată. S-a smintit? De ce ar fi bine? Cu dinţii încleştaţi, compun rapid un mesaj lung. Ideea principală: du-te dracului!

EUs Nu, nu e bine! Nu te mai deranja. Rămâi la Lamar – oricum, e limpede că asta vrei să faci în seara asta, iar eu nu mau să-mi petrec timpul cu cineva care nu vrea să ţi-l petreacă cu mne. Îmi fac alte planuri, T. Mai am ţi alţi prieteni în oraş, aşa cd bucură-te de seara ta ţi poate ne vedem **mâine**-dimineaţă.

Cinci secunde mai târziu, telefonul începe si sune. jsju-l iau în seamă.

Rochiţa mea sclipitoare şi cu mine ajungem într-un loc micuţ destinat concertelor, lângă Fenway Park, Iniţial, încerc si testez câteva baruri diferite. De obicei, nu am nicio problemă să merg singură şi să intru în vorbă cu străinii, dar, în seara asta, mă simt atât de posacă, încât mă încrunt la oricine se apropie de mine, fie bărbat sau femeie. Nu vreau să mă combin cu nimeni şi nici de conversaţie nu-mi arde. Vreau să fiu lăsată în pace.

Hotărăsc că am nevoie de un loc unde muzica să fie aşa de tare, încât sa descurajeze orice abordare.

Bulldozer s-ar potrivi de minune, dar nu mai am chef de dans. Vreau să-mi iau o băutură şi să stau îmbufnată în linişte, de una singură. Sau, mai degrabă, să stau îmbufnată pe o muzică asurzitoare de heavy metal, pentru că în locul în care am nimerit va cânta o formaţie de metal în seara asta. Minunat!

Oubul are o singură sală, îndeajuns de mare cât să cuprindă o scenă îngustă şi un loc înghesuit, unde se dansează. Câteva mese înalte sunt lipite de pieretele de cărămidă neagră, plin de grafitti. Pe peretele opus se află un bar, iară loc de stat jos, aşa că mă îndrept spre mese. Sunt toate goale.

Toţi se holbează la mine când traversez încăperea întunecoasă, probabil pentru că sunt îmbrăcată pentru o seară într-un club, iar cei mai mulţi de aici arată de parcă ar fi venit direct de pe faleză. Haine şifonate, păr unsuros şi aşa de multe tricouri cu Pantera şi Slayer, că le-am pierdut şirul. Din fericire, nu prea e „mină ^ « ºP'oape imposibil să distingi feţele oameni-

ºU sirat privirile, dar, din fericire, nu le văd.

— **Cu ce te servesc? zice un chelner cu părul pâ„j ^ cate a venit să-mi la comanda. În curând începe concertul, ^**

ar fi bine să te hotărăşti repede.
— **O vodcă cu merişoare, te rog.**

Dă din cap şi o ia din loc, fără să-mi ceară buletinul. Îl am mine, aşa ci nu-mi făceam griji, oricum. Mi rotesc spt^ ^ şi-l privesc pe solistul cu păr lung cum se îndreaptă spre microb

— Salut, Boston! Noi suntem Stick Patrol! *We are abou* FUCKYOUUP!* [10]

Dacă prin *jvckyou up* înţelege să cânte şase piese cu vers[12]i naşpa cate să-mi spargă timpanele, ca mai apoi să plece de p^ scenă înainte să-mi termin prima băutură, atunci misiune îndeplinită.

Rezist tentaţiei de a-mi îngropa faţa-n mâini şi de a începe să plâng.

Ce naiba a fost asta?

Solistul le mulţumeşte tuturor că au venit să-i asculte, iar eu rămân mască. Adică cu gura *larg căscată*.

Programul lor a durat paisprezece minute. în medie, deci, cam două minute şi jumătate pe cântec. Nu se presupune că toate cântecele heavy metal durează mult mai mult? Jur că fiecare melodie de la Metallica pe care am ascultat-o vreodată este mai lungă decât trilogia *Stăpânul inelelor*.

Paisprezece minute, după care luminile din club se aprind şi observ că formaţia îşi demontează echipamentul. Un tip dă jos de pe scenă un amplificator. Altul adună firele microfonului.

Să te ia dracu', Stick Patrol! La dracu' cu ei şi cu numele lor de rabat, la dracu' şi cu verişoara mea, care a trădat Codul Fetelor, la dracu' şi cu echipa de la Harvard, care a câştigat în seara asta, şi la dracu' şi cu încălzirea globală, care a adus ploaia asta nedorită peste noi! Să vă ia dracu' pe toţi!

Golesc restul paharului dintr-o înghiţitură şi-i fac semn chelnerului, să-mi mai aducă unul.

Asta e, într-adevăr, cel mai naşpa weekend dlntotdeauna.
____Ce, am pierdut concertul?

Un tip robust, ras în cap şi cu două pierclnguri în sprâncene se mişcă încet pe aici. îşi plimbă privirea de la «cena goală la mine şi înapoi. Când îmi observă rochia, privirea 1 se înfierbântă.

Eu toi trec absentă degetul peste marginea paharului gol.

_ Da, îmi pare rău, tocmai au încheiat.

__ Ce dracu', mă?!

_ Mie-mi spui?!

Şi nici măcar nu sunt fan heavy metal. Nici nu-mi pot imagina cum e să vrei să vezi o trupă şi, fix când apar şi tu, să afli că tocmai au terminat de cântat.

— Pot să mă aşez lângă tine? îşi pune el degetele pe marginea mesei.

Privirea îmi cade pe mâinile lui. Sunt uriaşe, ditai mâinile cărnoase, cu degetele roşii. Nu-mi plac şi nici nu vreau neapărat companie, dar tipul nu-mi oferă ocazia să-l refuz.

Vine mai aproape, sprijinindu-şi antebraţele de masă. Are braţe la fel de uriaşe, iar cel stâng este acoperit cu tatuaje tribale.

— îţi place muzica?

Tocmai m-a întrebat dacă-mi place *muzica*? în general? Nu le place tuturor?

— Sigur, normal

— Care e trupa ta preferată de heavy metal?

— Păi, nu cred că am vreuna. Nu-mi place genul. Am intrat aici pentru că voiam să beau ceva.

— Super.

Aştept să mai zică ceva. N-o face. Nici nu pleacă.

— Eşti student? îl întreb, resemnându-mă cu prezenţa lui.

Nu e ca şi cum aş avea altceva mai bun de făcut.

— M-am lăsat, spune el, sec.

Ăă. bine. Nu-mi pasă, dar e oricum ciudat.

_ De care te-ai lăsat? British Columbia? Boston? Eu Briar.

— Am fost la St. Michael's.

_ St. Michael's? cad eu pe gânduri. N-am mai auzit de versitatea asta.

— E liceu, mormăie el. Nu e facultate. E liceu. M-am I" de liceu.
Aăă...

Cum naiba să-i răspund la asta?

Din fericire, chelnerul mă salvează. Apare cu altă vodcă cu meti- şoare şi cu o sticlă de Corona pentru cel care s-a lăsat de fac$_{u}$|_ tate. Duc nerăbdătoare paharul la buze.

însoţitorul meu soarbe îndelung din bere.

— Şi, cum te cheamă?

— Brenna.

— Marfa.

— Mulţumesc. Pe tine?

— Nu, ăsta e numele meu... Mărfi. Mă cheamă Marfa.

Ăăă.-..

Mă chinui să nu oftez din toţi plămânii, apoi întreb:

— Numele tău e Marfa?

— Păi, nu, de fapt, e Ronny. Mărfi e numele de scenă, ridică el din umerii lui masivi. Am fost într-o formație. Cântam coveruri după piesele celor de la Guns n' Roses.

— Ah, mişto. Cred c-o să-ţi spun Ronny, totuşi. •

El îşi dă capul pe spate şi râde.

— Eşti intimidantă. îmi place asta!

între noi se lasă iar tăcerea. El se trage mai aproape, cotul lui atingându-l pe al meu.

—- Pari tristă, spune el.

— Da?

Mi îndoiesc. Singura emoţie pe care o simt în dipa asta e Da, arăţi de parcă ai avea nevoie de o îmbrăţişare.
__ Nu, mersi, sunt bine, mă silesc eu să zâmbesc.

— Eşti sigură? Sunt un maestru al îmbrăţişărilor.
¡şi desface braţele cărnoase şi-şi arculeşte sprâncenele, cum face Patrick Swayze în *Dirty Dancing,* invitându-mă să-i sar în braţe.
__ Sunt OK, repet eu mai ferm, de data asta.
____Pot să gust din băutura ta?

Cum? Cine întreabă aşa ceva?

__ Nu. Dar pot să-ţi cumpăr una la fél, dacă vrei.
— **Neah, nu las niciodată femeia să facă cinste.**

încerc să mă îndepărtez de el şi să păstrez ceva spaţiu Între noi, dar el se apropie iar de mine. Nu mă simt amenințată de el. E masiv, dar nu şi periculos. Nu încearcă să mă domine cu corpul său. Cred, pur şi simplu, că nu-şi dă seama din semnele pe care i le dau *că nu mă interesează*.

— Mda, ştiu, povestea vieţii mele e... e complicată, se confesează Ronny, de parcă l-aş fi întrebat eu ceva.

Lucra pe care nu l-am făcut.

— Am crescut în North Shore. Tata e pescar de mare adâncime. Tarfa de maică-mea a şters-o cu un nemernic.

Nu pot. Dumnezeule, chiar nu mai suport.

Ronny nu e vreun dubios sau ceva de genul. îi place să-şi verse amarul, fără doar şi poate, dar pare de treabă totuşi şi cred că vrea doar un partener de conversaţie.

Dar eu *nu pot*. Aş vrea ca seara asta, întreg weekendul, de fapt, să se fi terminat deja. A fost naşpa rău de tot. Deprimant. Sincer să fiu, nu văd cum ar putea să meargă şi mai rău de atât.

Dar abia că apuc să gândesc cuvintele astea, că universul decide să-mi ardă una, aducându-l pe Jake Connelly în câmpul meu vizual.

Jack Connelly, dintre toţi oamenii de pe pământul ăsta!

Gâtul mi se încordează şi intru la bănuieli.

Ce. Face. El. Fix. Aici?

— E naşpa, ştii ce tic? Te muţi la Boston crezând că seşri o slujbă ca lumea, dar e greu când nu ai o diplomă de ab Tf" îl ascult pe Mărfi doar pe jumătate. Adică, pe Ronny. u' câştigat mai toată atenţia mea. Cu blugii lui albaştri decoto tricoul verde închis de la Under Armour şi şapca cu Brui°'' singurul bărbat din club care nu poartă negru sau u„ tri«^' vreo formaţie. Şi e şi mai înalt cu vreo treizeci de cehtim ^ decât ceilalţi. „

Strâng din dinţi. De ce trebuie să fie sportivii aşa mari şi mas culini? Trupul lui Jake e incredibil de atrăgător. Picioare lungi braţe musculoase, piept sculptat. Nu l-am văzut niciodată fără tricou şi mă întreb cum arată la bustul gol. Excelent, presupun. Dar o fi păros? Neted ca fundulețul unui bebeluş? Vârfurile degetelor mele trădătoare mor de curiozitate.

încă nu m-a zărit. Stă lângă scenă, discutând cu unul dintre membrii formației. Cred că ăla e chitaristul.

Mă întreb dacă aș putea să mă strecor pe ușă, fără să bage de seamă. Dacă m-ar vedea Connelly aici, în clubul ăsta de doi bani, îmbrăcată într-o rochie sclipitoare și mulată, ar fi ultima bomboană de pe colivă. •

— Și știi ce e și mai nasol? Să ieși la o întâlnite cu oameni din online, se văicărește Ronny.

— Da, întâlnirile online sunt nașpa, îmi iau ochii de la Jake și spun pe un ton absent, încercând să-l găsesc pe chelner.

— Am toate *match-uriU* astea şi dau de fete care zic: „Salut, frumosule, ce chipeş şi sexy eşti", după care conversaţia moare. Nu pricep.

Pe bune? Chiar nu pricepe? Pentru că am impresia că ştiu de ce conversaţiile alea se termină repede. îi lipsesc cu desăvârşite cunoştinţele necesare flirtului. De exemplu, menţionările întâmplătoare cu „târfe de maică-mea" sau partea cu „m-am lăsat" nii-şi au locul. Din păcate, Marfa nu pune la bătaie ce are el mai bun,

¿ai mă stăpânesc să-i ofer o critică constructivă, pentru că sunt ma pupată să-mi pun la cale planul de scăpare. » privirea îmi fuge iar spre scenă. Jake e adâncit în discuţia cu
chitaristul.

Drace! Pe unde umblă chelnerul ăla? Trebuie să-mi plătesc

băutura şi să plec naibii de aici.

__ Eşti o fată bună, Brenna, spune Ronny, stingherit. Mi-e
uşor să vorbesc cu tine.

Mai arunc o privire împrejur. E timpul să o şterg. Dacă mă **vede** Jake, o să râdă de mine. De rochie, de locul în care sunt, de însoţitorul meu.

Da! îl zăresc pe chelner apărând pe uşa de lângă bar. îmi agit

mâna în aer ca o disperată.

— Scuze, vreau să îmi focă nota, îi spun lui Ronny. Eu... Mă opresc din vorbit, pentru că Jake nu mai e în partea cealaltă a clubului.

Unde naiba a dispărut?

— Pleci? întreabă Ronny, descurajat.

— Da, sunt obosită şi...

— Aici erai, iubito! se aude o voce cunoscută. îmi pare rău că am întârziat!

în următoarea clipă, Jake se apropie de mine, mă apucă tandru de ceafă şi-şi lipeşte gura de a mea.

JAKE

N-aveam în plan s-o sărut M-am dus s-o salvez de tipul 4 care voia, în mod vizibil, să scape. Dar apoi i-am *văzut* buzele Umflate şi roşii şi aşa de tentante, că nu am putut rezista.

Gura mea a apăsat-o pe a ei într-o mică ispitire a unui sărut. Cred că m-a ispitit mai mult pe mine decât pe ea, şi am regretat imediat pentru că *draaaaace,* vreau mai mult. Vreau s-o sărut cu limba. Vreau totul.

Dar nu pot să fee asta. Am venit s-o salvez, nu să mă sărut cu ea. Am mai ieşit cu Hazel şi am văzut de multe ori cum se dădeau la ea băieţi de care nu era atrasă. Drept care, pot să recunosc un strigăt de ajutor din ochii unei femei. Este un amestec între

Doamne Dumnezeule, de s-ar termina odată şi *cineva să mă scoati de aici.*

Ochii Brennei transmiteau panică. Nu mi-a venit să cred când am văzut-o în partea cealaltă a clubului. Primul meu gând, oricum nebunesc, era că m-a urmărit până aici, dar n-a fost cazul. Nu-i stă în fire Brennei Jensen să facă asta. După ce am trecut peste şocul că am văzut-o aici, am băgat de seamă cum încerca disperată să-i atragă atenţia chelnerului şi atunci am trecut la fepte.

Când îmi ridic buzele de pe ale ei, întreg trupul mi se răscoală. Scula începe să urle la nune, iar gura îmi cere un alt sărut.

De data asta, unul pe bune. În schimb, mă aşez tn spatele el şi 11 **cuprind** trupul zvelt în braţe.
__ Bună, Hottie, îi şoptesc eu, plecându-ml capul ca să-mi
ftec nasul de gâtul ei.

Sfinte Sisoe, miroase superb!

Ea se încordează pentru o secundă, după cate se destinde.

— Hei, ai întârziat, îşi înclină ea capul ca să-mi întâlnească

[F] împărtăşim un moment de înţelegere din priviri, apoi se întoarce spre a treia roată.

— Ronny, el este iubitul meu, Jake.

— Oh, spune el, dezamăgit total. Nu ştiam că...
Aăâ... îmi paie tău.

— Nu ai de ce, spune ea, pe un ton degajat.

— Ba da, mă priveşte el, plin de regret. Mă dădeam la iubita ca. Scuze, frate!
— **E în regulă.**

îmi trec o mână peste braţul ei gol. E un gest jucăuş, dar şi unul posesiv. în traducere: e a mea. Expresia lui denotă gelozie.

— De când sunteţi împreună? întreabă el.

— De vreun an, mint eu.

— Cu un an mai mult decât trebuia, mormăie ea, iar Ronny se încruntă.

— N-o lua în seamă.

îmi plimb degetele în sus pe braţul Brennei, şi simt cum i se taie respiraţia. Hm! îi place când o ating. Pun deoparte informaţia asta pentru viitor.

— Crede-mă, e obsedată de mine. Mă sună zilnic ca să-mi spună cât de mult mă iubeşte. Cred că psihologii numesc asta *love-bombing*[1].

---

1 Tehnică de a influenta oamenii prin fapte sau vorbe de iubire exagerate. (N.red.).

_ Ah, nu mă face să vorbesc eu de ***lovt-bombing,*** cu o voce dulce. În fiecare seară, înainte să se culce, îmi scrS^ ***haiku*** minunat. De obicei, despre ochii mei. Şi desp^e mele.

— Şi despre fundul ei, spun eu, făcându-i cu ochiul.

Mâna mea coboară pe trupul ei încântător a să o prind de (W

De altfel, o idee teribilă, pentru că e bombat şi dementţial şi-l ^ uluitor de bine în mâna mea. Mi se scoală aproape instantaneu.'

— Uau! Voi doi sunteţi... tare îndrăgostiţi, nu? Frumos. Sexul distruge dragostea. Toţi sunt de unică folosinţă, ştiţi ce zic?

Ne zâmbeşte şi e aşa de sincer, că mă fiice să mă simt prost că l-am mințit.

— Sunteţi un cuplu reuşit!

Plantez un sărut pe umărul Brennei. încă o idee teribili îi simt pielea fierbinte pe buzele mele şi miroase uluitor de bine.

— Da, suntem împreună până la adânci bătrâneţi.

— Pe vecie! ciripeşte ea, zâmbindu-mi cu gura până la urechi.

Ronny îşi goleşte sticla de bere şi o lasă pe masă.

— Păi, nu vă mai deranjez. Mulţumesc c-aţi stat de vorbă cu mine. Seară bună!

După ce pleacă, Brenna se desprinde din braţele mele şi se îndepărtează cam la jumătate de metru de mine. Buzele ei roşii zvâcnesc.

— Ce e cu tine aici?

— Te-aş putea întreba acelaşi lucru.

— Eu am întrebat prima.

— Am venit cu formaţia, ridic eu din umeri.

— Da, vezi să nu! De ce nu eşti cu pritenii tăi de la Harvard, sărbătorind marea victorie?

Expresia ei întunecată îmi spune exact ce părere are despre rezultatul meciului.

— Ţi-am spus, sunt prieten cu cei din formaţie. Am fost la liceu cu chitaristul trupei,

Că tot l-am amintit pe Danny, mă rotesc si văd dacă nu-mi aruncă vreo privire urâtă pentru că l-am lăsat singur, dar e prins jntr-o discuţie cu un tip într-un hanorac cu Metalllca. Când îi întâlnesc privirea şi-i fee semn că revin în câteva minute, Danny

dă din cap şi-şi vede de treabă.
_ Păi, ar trebui să-i spui prietenului tău că ar fi bine *ii date* mai mult de paisprezece minute, spune Brenna. Am clipit ;i era deja gata. Chicotesc.

— Ştiu, dar a fost primul lor concert, aşa că nu-i poţi învinui, spun eu şi îi fee eu semn unui chelner, care vine la masa noastră, îmi poţi aduce un Sam Adams, te rog? Şi încă unu] de ăsta pentru făta mea, arat eu spre paharul ei gol.

— Eu nu..., se opreşte ea din protestat, pentru că bărbatul a dispărut deja. Nu mai voiam unul, Connelly, murmură ea.

— Plătesc eu. Măcar atât poţi să feci, să bei un pahar cu mine. La urma urmei, tocmai ţi-am salvat fundul.

Brenna rânjeşte sec.

— Asta crea tu că s-a întâmplat?

— Chiar asta s-a întâmplat. Aveai o feţă de „ia-mă naiba de

Brenna scoate un râs gutural, după care-şi trece mâna prin părul ei des şi strălucitor

— Aşa e, voiam să scap de aici, recunoaşte ea. Pentru că te-am *văzut pe tine*.

îmi mijesc ochii

— E adevărat. Adică, pe bune acum, chiar arăt ca o domniţă la ananghie? Chiar crezi că n-aş fi putut scăpa de tipul ăla de una singură?

Are dreptate. Nu-i pare deloc neajutorată. Simt un gol în «omac când aud că de mine voia ea să scape, şi nu de Ronny. Pentru egoul meu este o lovitură neaşteptată.

_ Şi deci nu primesc nici măcar un »mulţumesc" ı* *mă străduiesc* să fiu de treabă? ^ <*

— Aşa te vezi tu? De treabă? îmi face Brenna cu ochiu) x auzit? Băieţii buni nu mai au nicio şansă cu fetele În zi^

— Tot nu mi-al spus ce e cu tine aici şi de ce potţi ?ᵛ eu din cap spre rochia ei, sperând că expresia mea să nu-ₘ-7ⁱ de gol gândurile.

Pentru că, la naiba, ***rochia*** asta! E indecent de scurtă şi decoltată, că mi s-a uscat gura. Unde naiba e berea aia? Mor ¡^ Materialul sclipitor se agaţă de fiecare formă ispititoare a corpₒ lui ei şi îmbracă o pereche de sâni ridicaţi şi rotunzi, pentru ca« un bărbat ar renunţa la primul lui născut doar ca să le atingă Şj picioarele ei... Isuse! Nu e prea înaltă—cred că are cam un metru şaizeci şi opt de centimetri—dar lungimea rochiei, în combinaţie cu cizmele cu tocuri, dau impresia de picioare foarte lungi.

— Plănuiam să merg la club în seara asta, dar verişoara mea m-a lăsat baltă fix înainte de plecare.

— Naşpa.
— **Dap.**

Sosesc băuturile şi sorb îndelung, ca să-mi umezesc gâtul. Brenna Jensen este prea sexy şi, în seara asta, e clar că n-ar trebui să fiu lângă ea. Sunt încă foarte bucuros datorită victoriei de azi, adrenalina încă îmi circulă prin vene, I-am Scut praf pe cei de la Princeton. I-am terminat. Iar acum, universul a adus-o pe Brenna în calea mea şi asta mă dă peste cap, ca să nu mai spun ce intenţii îmi trezeşte.

Când am văzut-o în bar, am crezut că, salvând-o de tip, e un soi de a-mi cere iertare pentru chestia cu McCarthy.

Dar acum, stă aşa în faţa mea, îmbrăcată în rochia asta şi nu-mi mai arde să-mi cer iertare. Aş vrea s-o sărut. S-o ating. Să-mi simt iar palmele pe frundul ei. Ba chiar şi mai mult de atât.

O grămadă de imagini perverse îmi inundă mintea. Vieaus-o aplec direct peste masa asta şi să i-o trag pe la spate. Să-mi plimb mâinile peste fondul ei neted. S-o cuprind Încet. Pun pariu că .¡-ar arcui spatele şi ar geme.

Trebuie să-mi muşc buza ca să nu scot vreun geamăt. Din fericire, **ea** nu se prinde. E prea ocupată să mestece în băutură cu paiul subţire de plastic. Soarbe puţin, face o grimasă şi pune

paharul jos.

__ îmi pare rău, Connelly, dar nu pot să beau asta. Am mai băut două în mai puțin de o oră şi sunt deja amețită.

____Unde stai? întreb eu, morocănos. Doar nu conduci până

la Hasdngs în seara asta, nu?

____Nu, dar o să iau un Uber.

____O să te coste ceva.

___Optzeci de dolari, spune ea, îmbufnată. Dar e mai bine

decât să mă întorc la camera de cămin a verişoarei mele.

Fluier. îmi stă pe limbă s-o invit să doarmă la noi, dar reuşesc să mă abţin. E una dintre cele mai cretine idei pe care le-am avut vreodată. Şi nici n-ar fi de acord.

Strâng aida în mână şi mă silesc să accept adevărul: sunt excitat. Sunt încă entuziasmat de la meci. Sângele îmi e fierbinte, scula tare, iar Brenna este sexy rău pe tocuri. Prezenţa ei îmi scurtcircuitează raţiunea şi se joacă cu ea.

Când degetele ei fierbinţi îmi ating dintr-odată încheietura, sar ca şi cum aş fi fost electrocutat. Mă uit în jos şi văd că Brenna se joacă cu brăţara mea cu mărgele. Ia între degete o mărgea roz, şi încearcă din răsputeri să nu râdă:

— Mişto zorzoane, remarcă ea. Ai jefuit cumva dormitorul unei fetiţe de opt ani?

— Nostim, îmi dau eu ochii peste cap. Este talismanul meu care-mi poartă noroc. îl port la fiecare meci.

— Sportivii şi superstiţiile lor, îşi ţuguie ea buzele. îmi mai dau o dată cu părerea: ai oprit o cercetaşă şi i-ai şterpelit brăţara fără să vadă.

— Greşit din nou.

— Mai încerc încă o dată: eşti un călător în timp di_{n} ^ 1960 şi...

_ îmi pate rău să te dezamăgesc, o Întrerup zâmbind, (U brăţara asta nu are o poveste prea interesantă. Am $pierd_{ut\ us}$ pariu cu un coechipier în clasa a IX-a şi pedeapsa mea a fost ^ port chestia asta timp de o lună întreagă.

— Trebuia să fie un atentat la masculinitatea ta?

— Asta zic şi eu, îi iac cu ochiul. E limpede că nu mă cunoş. tea deloc. Masculinitatea mea e tare ca piatra.

Şi tot aşa şi erecţia mea, dar încerc să nu mă gândesc la ea, sperând să îmi treacă mai repede. îmi rotesc brăţara roz-purpuri„ în jurul încheieturii.

— Cred că a furat-o de la sora lui mai mică. Sper că nu-i plăcea prea mult, pentru că un lucru e sigur, n-o s-o mai primească înapoi.

— Are puteri magice?

— Normal că da. în luna aia, cât am purtat-o, nu am pierdut niciun meci. Adică patru weekenduri consecutive am câştigat tot. Şi pe urmă, când am scos-o...

Simt un fior rece pe şira spinării.

— Când ai scos-o... ce? întreabă Brenna, fascinată.

— Nici măcar nu pot să vorbesc despre asta. îmi declanşează sindromul de stres posttraumatic.

începe să râdă melodios. Mărturisesc că-mi place cum sună. Nu, îmi place să ştiu că eu sunt cel care ***a jucut-o*** să râdă. Pe fata asta frumoasă, afurisită, cu cea mai irascibilă atitudine pe care am întâlnit-o vreodată, care nu pierde nicio ocazie să mă critice.

— Primul meci pe care l-am jucat DB – După Brăţară, o lămuresc eu. Aşa măsor timpul acum.

— Fireşte, spune ea, amuzată.

— Păi, l-am pierdut. Nu, am pierdut ***rău de tot!*** E incredibil cât de prost am jucat!

încă mă iau toate căldurile când îmi amintesc.
__ Puteam, Ia fel de bine, să ne aplecăm şi să-i lăsăm pe cei din echipa adversă să ne bată la fund cu crosele. A fost umilinţa secolului! fee eu o pauză de efect. Nu ne-au lăsat să înscriem.

8la0. . .
Brenna rămâne cu gura cascata.

__ 8 la 0? Nu cred că am văzut vreun meci de hochei în care o echipă să înscrie *opt* goluri. Uau! Să nu scoţi niciodată brăţara, altfel o să-
Face o mică pauză, apoi continuă:

De fept, zâmbește ea dulce, mi-o împrumuți și mie? __ Ai vrea tu, rânjesc eu. Va fi la încheietura mea când vom câștiga finala. Și că tot vorbim de asta...
îmi scot telefonul, pentru că am tot verificat meciul dintre Briar și Yale întreaga seară, dar nu mai știu de scor de vreo jumătate de oră.

___Ia te uită, Hottie! Ghici cine a intrat în prelungiri.
— **Cât e scorul? întreabă ea și îi dispare buna dispoziție.**

— 2 la 2, clipesc eu cu nevinovăție. Dacă-mi amintesc bine, Briar înscrisese cu un gol mai mult decât Yale și mai rămăseseră două minute din repriza a treia. Se pare că băieții tăi au cedat presiunii și i-au lăsat pe cei de la Yale să egaleze.

— Nu-mi fee griji. Briar o să câștige, dă ea nepăsătoare din umeri. Acestea fiind spuse, mă duc acasă acum. Să ai o noapte frumoasă, Connelly!

Simt un fior straniu de dezamăgire. Vreau să rămână. Ce aiurea e! îmi mut privirea spre scenă, unde Danny este, în continuare, prins în discuţie.

— Te conduc până afară, mă ofer eu.

— Nu e nevoie. Nu-mi trebuie escortă, mă bate ea pe umăr. Noapte bună Jakey!

în ciuda refuzului ei, o urmez.

— Ţi-am spus, nu-mi trebuie escortă!

— Da, ai menţionat asta.

Se opreşte la bar şi-l Întinde chelnerului o bancnotă
zeci de dolari.

— Ar trebui să ajungă şi pentru berea lui.

îşi întoarce capul peste umăr şi adaugă:

— Spune-i mulţumesc mămicii tale, Jakey.

— Mulţumesc! Îmi aştern eU un zâmbet din cale-
af – lasciv. Lui tăticu' îi place când ai grijă de el.
Wa ^

— Te urăsc, oftează Brenna.

O urmez spre treptele înguste.

— Nup, nu mă urăşti.

Clubul e la nivelul inferior al clădirii, aşa că trebuie
să urcăţgi un etaj. Brenna o ia înainte, şi asta-i plasează
fundul la ^înc.i centimetri de faţa mea. Mai să mă înec.
Isuse! Practic, pot să mj uit pe sub rochia ei.

Ajunşi sus, mă opresc lângă ea, punându-i o mână pe umăr,

— Mă placi, o informez eu.

— Dimpotrivă, cred că tu mă placi pe *mine*.

— Eşti OK, ridic eu din umeri.

— Nu, am impresia că sunt mai mult decât OK, zâmbeşte ea. Cred că ai făcut o pasiune pentru mine.

— Ei, haide, spui prostii.

— Deci zici că dacă te-aşruga să vii cu mine acasă în clipa asta, ai spune nu? îşi linge ea buzele alea roşii şi sexy, apoi se apropie de mine.

— Aş spune „nu”, îmi ling şi eu buzele.

încă zâmbind, se dă şi mai aproape. Mă împinge spre perete, centimetru cu centimetru, până ce trupul ei cald şi suplu se apasă de al meu, iar capul ei îmi gâdilă bărbia.

— Cred că ai spune da, şopteşte ea.

îşi plimbă mâinile pe pieptul meu şi le aşază pe claviculă.

Mă fac că mă încrunt.

— **Chiar crezi că o să mă duci de nas? Te-am văzut făcând asta cu Chil ton aseară, ai uitat? ridic eu din sprânceană. Şi nu-s la fel de prost ca el.**

___ Eşti bărbat. Toţi bărbaţii sunt proşti.

Brenna îşi ridică ochii la mine şi să înnebunesc de nu e cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. E tupeistă şi aprigă şi calităţile astea combinate cu frumuseţea ei o transformă într-o persoană puternică.

Observ totuşi că şi pulsul ei a luat-o la galop. Şi că respiră ceva mai repede. Fata asta nu este chiar de neclintit. Eu reuşesc s-o fac să se agite.

— Flirtezi la greu, scumpo, dar dacă ţi-aş demonstra că joci la cacealma, cred că ai înceta să mai faci asta.

— Cine joacă la cacealma?

— Tu. Cred că doar asta faci.

îi pun o mână pe şold. Este o atingere uşoară, ba chiar indolentă, dar este una intenţionată şi primesc răspunsul dorit. „

I se citeşte dorinţa în ochi.

— Dacă îmi strecor mâna pe sub rochia ta, ce voi găsi? o întreb eu, pe un ton răguşit.

întrebarea ar trebui s-o excite pe *ea*, dar mă face varză şi pe mine. Acum am o erecţie în toată regula. îmi plac jocurile de genul, d-astea murdare, în care flirtaţi,.vă ispitiţi şi vă provocaţi unul pe celălalt, până iese ceva. Până când unul cedează.

— Ce aş găsi? repet eu.

Degetele mele coboară încet să se joace cu tivul rochiei ei incredibil de scurtă.

— M-ai găsi uscată ca un deşert, spune ea, fără să întrerupă contactul vizual.

— Hmm, mă îndoiesc. Cred că te-aş găsi pregătită pentru mine.

Trag de materialul elastic, atingându-i pielea. îmi trec degetul mare peste coapsa ei şi mă bucur de felul în care îi zvâcnesc buzele.

__ Ce zici? Să verificăm ipoteza mea?

Privirile ni se întâlnesc. Îmi trec iarăşi degetele peste pielea ,' E incredibil de catifelată, iar eu sunt extrem de excitat. Scul„ mea e întărită în blugi. Şi apoi, începe să vibreze.

Telefonul meu, adică. Dar e băgat bine în buzunar şi e aşa de aproape de penisul meu, încât vibraţiile lui mă fac să tremur de plăcere.

— Nu răspunzi? întreabă Brenna, ştiind foarte bine ce se întâmplă cu mine.

încă e lipită de mine, ţinându-şi palmele pe pieptul meu şi sunt sigur că simte erecţia pe burta ei.

— Nu, sunt ocupat.

Mâna mea e tot sub rochia ei, la câţiva centimetri de paradis.

Ea tresare dintr-odată, după care duce mâna în poşeta micuţa care-i atârnă de umăr. Amândouă au început să sune în acelaşi timp? Asta nu poate însemna decât un singur lucru...

îmi iau mâna de pe coapsa ei. îmi scot primul telefonul, citind repede şirul de mesaje pe care l-am primit. Brenna şi le verifică pe ale ei şi scoate un chiţăit victorios, care stârneşte un ecou în casa scării.

— Da! exclamă ea. La naiba, *da!*

— Felicitări! o privesc eu cu invidie.

Briar a învins Yale în prelungiri, cu ajutorul golului marcat de Nate Rhodes, căpitanul echipei.

Surâsul Brennei îi luminează toată faţa. Apoi zâmbeşte arogat, mai mult rânjeşte decât zâmbeşte, de fapt, apoi mă provoacă:

— Deci cred că ne vedem în finală.

10
BRENNA

în ciuda victoriei celor de la Briar, sunt, în continuare, dezamăgită de cum a decurs weekendul. Am ajuns acasă pe la miezul nopţii, cu ajutorul unui Uber incredibil de scump, şi m-am trezit în dimineaţa asta cu vreo zece mesaje scrise şi vreo trei mesaje vocale din partea lui Tansy, care-şi cere încontinuu iertare. îi răspund spunându-i că am pretenţia la cel puţin o lună întreagă de căinţă pentru a-i putea oferi iertarea mea deplină, dar cum îmi este greu să rămân supărată pe cei pe care-i iubesc, îi spun că suntem OK şi că-mi datorează un weekend între fete.

Acum iau micul-dejun cu Summer Ia restaurant şi o pun la curent cu sfârşitul meu de săptămână de rahat. Lăsând deoparte treaba cu Jake Connelly, firește. Summer ar smulge toate informaţiile astea de parcă ar fi un câine sărind pe os. Câinele o să arunce sau o să îngroape osul, dar Summer e în stare să discute şi să analizeze fiecare detaliu al întâlnirii mele cu Connelly până la adânci bătrâneţi.

— îmi pare rău, dar verişoara asta a ta pare tare naşpa, spune Summer, mestecând o felie de şuncă.

Părul ei auriu este strâns într-o coadă împletită ce-i atârnă P«te umăr. E îmbrăcată într-o bluză albă din caşmir. Nu poartă nici pic de machiaj şi nici nu are nevoie. Summer Heyward ry Laurentis e dezgustător de superbă. La fel şi fratele ei mai mare, Dea ' Cei doi seamănă cu Ken şi Bărbie, deşi lui Summer nu-'i „l asocierea asta. Iar eu, bineînţeles, insist pe ea doar ca s-o necăjesc

— Eh, nu e chiar atât de nasoală, răspund eu. Dar, de da^ asta, chiar s-a purtat ca atare,

— Te-a lăsat baltă în *ambele* nopţi? Ce sălbatică!

— Am stat împreună în prima noapte. într-un fel. Ea şi cu iubitul ei s-au certat de zor, aşa că mi-am petrecut cea mai parte din timp cu prietenii lui.

Nu-i mai povestesc despre ce am făcut înainte – când m-am dat la colegul lui Connelly. Şi nici nu îndrăznesc să aduc vorba de concert. Mi-ar fi uşor s-o fee, fără să pomenesc şi de prezenţa lui Jake, dar mi-e teamă că s-ar putea să vorbească gura fără mine şi ar afla ceva ce nu ar trebui.

Cum ar fi cât de calde s-au simţit buze lui când le-au atins pe ale mele.

Sau cum şi-a strecurat mâna pe sub rochia mea şi aproape şi-a dus-o între picioarele mele.

Sau uşurarea totală tare m-a inundat când şi-a luat mâna, pentru, că, dacă n-ar fi făcut-o, şi-ar fi dat seama că-l mint. Nu eram uscată precum deşertul, aşa cum am pretins. Eram mai udă ca niciodată. Nu cred că am dorit vreodată pe cineva atât de mult.

Şi asta nu-i bine. Nu-i bine deloc. Jake e prea imprevizibil. Niciodată nu-mi pot da seama ce gândeşte, ce vrea să spună sau să facă, lucru inacceptabil. Cum se presupune că ar trebui să te protejezi atunci când nu înţelegi pe deplin motivaţiile unei per-

— Repet, pare tare afurisită, agită Summer o bucată de şuncă în feţa mea. Zic şi eu.

— Relaţia toxică pe care o are cu Lamar e de vină. Nu era aşa egoistă.

Torn sirop de arţar pe a doua clătită, apoi adaug:

— Urăsc să spun asta, dar sper pe bune c-o să-l părăsească.

_ Vestea bună e că acum eşti acasă şi o si mă asigur că închei

weekendul aşa cum trebuie. Vrei si vii cu noi diseară la Malone'i, ă vedem meciul celor de la Bruinsf soarbe ea din ceaiul ei de plante.

__ Bineînţeles, spun şi iau o îmbucătură din clătită.

— Şi te pot ajuta să repeţi pentru continuarea interviului, dacă vrei. Parcă mâine-dimineaţă îl ai, nu?

Aprob din cap.

— Probabil că o să fie la iei de nasol.

— Nu spune asta! Gândurile pozitive aduc lucruri pozitive, Bee.

— Ai inventat acum zicătoarea asta?

— Da. Şi mai ştii ce?

— Gândurile negative aduc lucruri negative? intuiesc eu.

— Şi asta. Dar ce voiam eu să spun e că o să-ţi împrumut cizmele mele Prada, ca să le porţi mâine. Cele din piele neagră, pe care mi le-a trimis bunica. O să-ţi poarte noroc.

— Aha. Ai şi dovada ştiinţifică a acestui fapt?

— Vrei dovezi? Sunt de la Prada. Prada, în pana mea, Bee! Nimeni nu poate să poarte Prada şi să *nu* se simtă invincibil.

Încă nu pot să pricep cum tipa asta mi-e cea mai bună prietenă. Summer este complet opusul meu. Vioaie, feminină, obsedată de ţoalele de firmă. Familia ei e putred de bogată, aşa că şi le permite. Dar mie nu mi-a păsat niciodată de etichete. Dă-mi rujul, geaca şi cizmele mele preferate din piele, nişte blugi strâmţi fi o rochie sau două mulate, şi-mi ajunge. Şi totuşi, în ciuda diferenţelor dintre noi, Summer şi cu mine ne... potrivim, pur şi simplu.

— Ah, şi mi-a confirmat Fitz înainte să vin aici că mă poate duce cu maşina în campus de dimineaţă, aşa că poţi să împrumuţi maşina mea.

Summer conduce un Audi sclipitor ţi s-a oferit să mi-l ?mp$_{n}$mute, ca să mă duc mâine spre Boston, scutindu-mă de un milion de trenuri ţi autobuze. La prânt, am cursul de Teoria Comunicării de la care nu pot si lipsesc, aşa că e musai să mă întorc i" Hastings cât de repede posibil.

— Eşti siguri că nu te deranjează?

— Absolut deloc, spune ea şi ridică ceaşca Ia buze.

— Mulţumesc! N-ai idee cât timp câştig *cu...*

— Salut!! mă întrerupe o voce bucuroasă.

înainte să-ml dau seama, o tipă cu păr castaniu, piele strălucitoare şi ochi mari pătrunde În câmpul meu vizual.

O tânără pe care nu am mai văzut-o tn viaţa mea se strecoară în separeul nostru, aşezându-se lângă Summer, trântindu-şi fundul jos, ca şi cum am fi fost prietene de ani de zile.

— Scuze... ce..., rămâne Summer fără cuvinte, iar asta nu-i stă deloc în fire.

O privesc pe tipă. Poartă o cămaşă albă cu guler şi cu nasturi roşii. Peste gulerul dantelat se revarsă părul tuns până Ia bărbie.

— Bună, zic eu, politicoasă. Nu-s sigură dacă ai auzit de cuvântul *maniere,* dar, în general, înseamnă că nu poţi să dai buzna peste cineva care ia micul-dejun, mai ales dacă eşti o străină.

— E-n regulă. Aflaţi acum cine sunt.

îşi aşterne un zâmbet larg, lăsând la vedere dinţii albi, perfecţi. De fapt, e chiar simpatică.

Însă doar pentru că e simpatică, asta nu înseamnă că nu e şi dusă cu capul.

— Eu sunt Rupi. Rupi Miller. Şi da, este un prenume de origine Hindi şi un nume de origine caucaziană, şi asta pentru că tata e un caucazian în toată regula. E cât se poate de plictisitor. E dentist, fetelor! Adică, *definiţia* anostului! Dar mama e mişto. A fost vedetă la Bollywood! spune tipa, plină de mândrie.

Lângă ea, Summer clipeşte nedumerită.

__ E super..., îi piere vocea din nou, iar eu încerc să nu izbuc-

nescînrâs.

— Rupi...

__ Da? îmi zâmbeşte ea.

__ De ce eşti în separeul nostru?

__ Ah, scuze, turui încontinuu, ştiu, Daţi-mi voie s-o iau de la început. Eu sunt Rupi, iar voi sunteţi Brenna Jensen şi Summer Heyward-Di Laurentis.

__ Da, mulţumim că ne-ai spus şi nouă cum ne cheamă,

răspund sec.

Summer îşi aduoe aminte, în sfârşit, cum să termine o propoziţie:

__ Nu fi rea cu Rupi! mă ceartă ea, şi îmi dau seama după sclipirea din ochii ei verzi că începe să-i placă de fetiţa asta băgă- cioasă.

_ Sunt boboacă, ne lămureşte ea. Ştiu, sună jalnic, dar jur că nu-s aşa. Jalnică, adică. Sunt ***foaaaarte*** amuzantă – o să vedeţi, promit. Dar chestia e că nu prea am pile la cei din anii mai mari. Nu vă faceţi griji, nu vă hărţuiesc sau ceva. Stăteam acolo cu prietenele mele, când v-am zărit. Cele de acolo sunt Lindy şi Mei.

Ne face semn spre două fete aflate într-un separeu, ceva mai încolo de al nostru. Una dintre ele ş-a înroşit rău, iar cealaltă ne face veselă cu mâna.

Le arunc o privire, apoi mă întorc spre Rupi:

— Tot nu ne-ai lămurit de ce ne-ai întrerupt micul-dejun.

— Voiam să fac o cerere oficială, ne anunţă ea.

— O cerere oficială ***pentru cei*** izbucneşte Summer.

— Vreau să fiu prezentată.

— Cui? mă încrunt eu.

— Lui Mike Hollis.

Las furculiţa jos. Summer îşi lasă şi ea ceaşca din mână. Trec câteva secunde de linişte totală.

— Mike Hollis? întreabă, în cele din urmă, Summer.

Rupj, iar eu — Da. E colegul tău de apartament, răspunde

chicotesc.

— Ştiu că e colegul meu de apartament! scutură Summer din cap. Dar de ce pana ***mea vrei*** să re prezint ***luP***

Rupi scoate un oftat lung, visător.

— Pentru că este cel mai frumos bărbat din lume ţi eu «ed ci e sufletul meu pereche ţi vreau si mă cunoască!

Se lasă iar tăcere. Nu sunt eu cea care să fie 100% sigură de un anumit lucra, aţa că o să zic să sunt 99,999% sigură că este pentru prima oară în istoria planetei când cineva, vreodată, s-a referit Ia Hollis ca fiind cel mai frumos bărbat din lume şi/sau ca *sufletul pereche* al cuiva.

Summer pare Ia fel de uluită ca şi mine. Dar amândouă ne revenim iute, schimbând *un* dialog telepatic, care aduce pe buzele lui Summer un zâmbet cât întreg oraşul Boston. O bate pe Rupi pe braţ, spunându-i:

— Aş fi onorată să vă fac cunoştinţă.

— De fapt, o să fac ceva şi mai şi, mă alătur şi eu. O să-ji dau numărul Iui de telefon, ca să iei tu direct legătura cu el.

— Da, şi mai bine! cade şi Summer de acord. Şi când ajung acasă, n-o să uit să-i spun că fiica unei vedete de la Bollywood o *să-l sune curând, îmi face* ea cu ochiul când tipa nu e pe faţă.

— Pe bune? se luminează Rupi Ia faţă.

— Absolut! exclamă Summer şi îşi deschide lista de contacte. Ai telefonul cu tine?

Rupi scoate un iPhone într-o husă de un roz pueril, iar Summer îi citeşte repede numărul lui Hollis. După ce Rupi şi-l trece în agendă, ne priveşte solemn.

— Vreau să ştiţi că sunteţi amândouă superbe şi minunate şi o să ne vedem foarte des odată ce Mike şi cu mine o să ne cuplăm. Trebuie să recunosc, convingerea ei poate fi luată drept model.

_ în fine, nu vă mai ţin. Doar să ştiţi că eu cred că sunteţi *niște* fiinţe frumoase şi vă sunt *foaaaarte* recunoscătoare pentru ajutorul vostru!
**Dispare din separeu la fel de repede cum a apărut, ca o bulă
mică de energie.**

Mai târziu, ajung la Malones în acelaşi timp cu Nate Rhodes.

___Salut! exclam eu, trecându-mi braţul pe după braţul lui

musculos. Nu ştiam că vii.

Sunt un mare fim al lui Nate. Nu e doar un mijlocaş talentat care are o lovitură grozavă, dar e şi un tip de treabă. Mulţi sportivi sunt măgari. Se plimbă ţanţoş prin campus, cu o atitudine de zici că li se cuvine totul, „onorând" femeile cu timpul şi sculele lor. Dar nu şi Nate. Pe lângă Fitzy, el e cel mai modest şi cu picioarele pe pământ băiat pe care l-am întâlnit vreodată.

— Da, mi-au fost date planurile peste cap. Trebuia să mă văd cu o tipă, dar m-a lăsat cu buza umflată.

— Ce?! Nu ştia că eşti căpitanul echipei de hochei?! îl tachinez eu.

— Asta mă întreb şi eu, ridică el din umeri. Deşi, cred că a făcut bine că n-a venit. încă încerc să scap de mahmureala de azi

— A fost un adevărat miracol ce-ai făcut în prelungiri, îi spun eu. Aş fi vrut să le urmăresc live.

Cele mai stresante prelungiri din viaţa mea, recunoaşte el. Şi intrăm în bar. Pentru un moment, am crezut că o să pierdem nenorocitul ăla de meci.

Ochii lui albaştri scanează încăperea plină de suveniri sportive, televizoare şi studenţi.

— Uite-i acolo, spun eu, zărindu-i pe prietenii noştri într-un separeu mai tetras. A venit şi Hollis? Acum mă bucur şi mai mult că ai apărut tu. O să fii protectorul meu.

— încă Încearcă să ţl-o tragă?

— Ori de câte ori ne Întâlnim.

— Şi poţi să-l condamni? se uită el chiorâş la mine.

— Las-o baltă. Niciodată nu te-ai arătat interesat de mine.

— Păi da, pentru că antrenorul m-ar castra! Nu Înseamnă nu m-am gândit la asta.

— Perversule! zic eu, iar el îşi aşterne un zâmbet pe faţă.

Ajungem la separeul uriaş, unul în semicerc, îndeajuns de

mate cât să poată sta patru jucători de hochei, împreună cu mi$_{ne}$ şi cu Summer. Ea s-a cuibărit lângă Fitz, în vreme ce Hollis e singur în partea opusă, cu ochii lipiţi de medul celor de la Bruins, care a început deja.

Hollis îşi roteşte capul spre noi când sosim.

— Brenna! Vino să stai jos! se mângâie el uşor pe coapsă. Ţi-am păstrat un loc fix aici!

— Mulţumesc, uriaşule, dar nu-i nevoie, mă strecor eu lângă Summer.

în loc să se aşeze lângă Hollis, Nate se prăbuşeşte lângă mine, lucru care-i face pe Fitz şi pe Summer să se dea mai aproape de Hollis.

— Nu am Ebola, oameni buni, mormăie el.

îmi ridic privirea la unul dintre televizoare. Cei de la Boston sunt puşi pe câştigat.

— Unde e Hunter? întreb eu.

Atmosfera se schimbă instantaneu. Fia arată nefericit. Pe faţa lui Summer zăresc o expresie de vinovăţie, deşi nu cred că ar avea de ce să se simtă aşa. Sigur, ea şi cu Hunter au flirtat cât de cât, dar în clipa în care ea şi-a dat seama că are sentimente pentru Fitz, i-a mărturisit adevărul. Ar fi trebuit deja să treacă peste.

_ Nu ştiu. E pe afară cu vreo tipă, răspunde Hollis. Jn ₅| ₁|. ₘᵤl rimp, se poartă ca un tontălău.

îmi ţugui buzele. Sper ca activităţile extracutrlculare ale (ui Hunter să nu-i afecteze performanţa pe gheaţă. Totuşi, a marcat aseară două goluri în timpul regulamentar de joc şl I-a dat lui Nate pasa de gol în prelungiri, aşa că nu pare să fie vreo problemă.
_ De ce nu vă împăcaţi? îl întreb eu pe Fio.

_ Mă străduiesc, protestează el. Dat Hunter nu vrea.

_ Se comportă ca un nesimţit, mărturiseşte Nate, lucru îngrijorător dacă vine de la căpitanul lor.

Asta arată că atitudinea lui Hunter *chiar* afectează echipa. În a&iă de i-i atrage atenţia, nu sunt prea multe de făcut. Joacă bine. Sexul şi petrecerile nu-l încetinesc la meciuri.

— Da, dar doi coechipieri care au ceva de împărţit nu dă bine echipei, ripostează Fitz.

— Atunci încheiaţi socotelile, spune Nate, dându-şi ochii peste cap. E problema ***voastră.***

— Mă străduiesc! repetă Fitz.

— E-n reguli O să se liniştească el la un moment dat, îl strânge Summer uşor de braţ. Mă tot gândesc că ar fi bine să mă

— Nu! se aud Hollis şi Fitz la unison.

Summer nu mai deschide subiectul.

O vreme urmărim meciul. Beau bere, râd cu Nate şi nu-i iau în seamă avansurile lui Hollis. În prima pauză, vorbim despre rezultatele din semifinale.

— Corsen şi cu mine ne-am uitat la transmisiunea live a meciului Harvard-Princeton, spune Nate, sumbru. Un rahat de zile mari!

— Cum aşa? mă încrunt eu.

— Nemernicul de Brooks Weston. A dat două dintre cele mai idioate lovituri pe care le-am văzut vreodată. Prima oară, I-a luat prin surprindere pe un fundaş de la Princeton şi l-a aruncat cu

capul de gheaţă. Iar litrul nu l-a văzut, ceea ce e total de neînţeles – cum W «^P* una 01 asta?! A doua °ară, l-a lovit pe un tip tn genunchi. Pentru asta, Weston a fost penalizat. Fim clatină din cap spre Summer.

— Nu-mi place că mergeai cu el la chefuri în liceu.

— Omul e de gaşcă, protestează ea.

— E un huligan, spune Nate, strângând din dinţi. Un huligan care nu joacă corect.

— **Atunci ar ttebui ca arbitrul să-i atragă atenţia, precizează Summer,**

— Face în aşa fel să treacă neobservat, spune Fitz. Unele echipe au tactica asta. Hărţuiesc alţi jucători ca să-i facă să reacţioneze şi să fie penalizaţi. Ăştia de la Harvard se pricep de minune la asta

— De-aia îl urăşte tata aşa de mult pe Daryl Pedersen, îi zic eu lui Summer. Antrenorul Pedersen încurajează stilul ăsta de joc

— Dar parcă tatăl tău şi Pedersen au fost cândva coechipieri, nu? întreabă Nate.

— Au fost colegi la Yale, confirm eu. Nu se suportă.

— De ce? întreabă Summer, intrigată.

— Nu ştiu exact. Tata nu vorbeşte prea mult. Jucătorii lui pufnesc în acelaşi timp.

— Nu mai spune, croncăne Hollis.

— Cred că Pedersen juca murdar şi pe atunci, iar tatei nu i-a plăcut, dau eu din umeri.

— Nu-l condamn pe antrenor că-l urăşte, murmură Nate. Pedersen e un cretin. Îşi încurajează jucătorii să fie cât mai brutali

— Ce dracu', poate se rănească vreunul mai rău! spune Mike, şi o spune cu aşa o sinceritate, că nu-mi pot stăpâni râsul.

Ceva îl face pe tipul ăsta să fie foarte înduioşător. Zici că e un copil.

— Nu ştiu dacă eşti conştient, îi spun pe un ton solemn lui Hollis, dar... hocheiul e un sport agresiv.

Fia chicoteşte.

înainte ca Mike să reuşească să răspundă, începe să-i sune telefonul. Are cel mai enervant ton de apel, o melodie hlp-hop, pe care nişte băieţi urlă firă noimă. Dar 1 se potriveşte la fix.

— Da, tăspunde el.

Mă concentrez pe meciul celor de la Bruins. Dar nu pentru mult timp, deoarece mă întorc repede spre Hollis, care poartă o conversaţie cât se poate de ciudată.

___Mai uşurel... ce zici? Dacă am maşină? Nu.
Ia o pauză lungă.

— Adică... cred că pot să împrumut una. Stai aşa, cine e la telefon?

Nate se sparge de râs.

_ Ce se petrece? întreabă el, derutat. Cine e? Ruby? Ce pipi? Ne-am întâlnit la petrecerea lui Jesse Wilkes?
Summer se chinuie să nu râdă, ducându-şi mâna la gură.

O privesc şi ne zâmbim. Nu Ruby. *Rupi*. Tornada de energie de la prânz a făcut primul pas. Fata asta chiar nu pierde timpul.

— Nu pricep... Aăă, bine... ascultă, Ruby, habar nu am cine eşd. Eşti sexy?

Fitz izbucneşte în râs. Eu doar îmi dau ochii peste cap.

— Da, OK... Nu prea cred.

Hollis e de-a dreptul dezorientat.

— Pa, adaugă el şi închide.

— Cine era? îl întreabă Summer, făcând eforturi să nu izbucnească în râs.

— Habar n-am! înşfacă el sticla de bere şi o goleşte aproape pe jumătate. M-a sunat o nebună care mi-a spus s-o scot la cină joi seara.

Summer îşi îngroapă faţa în umărul lui Fitz, chicotind fără oprire. Eu nu am un iubit care să-mi ascundă hohotele, aşa că-mi muşc buza şi sper ca Hollis să nu bage de seamă.

— Ciudat, nu? spune el, nedumerit. Tipele necunoscute nu te sună din senin ca să te scoată la

Întâlnite, nu? Probabil că ne-am cunoscut tn trecut, tl privește el pe Nate. Tu cunoşti vreo Ruby>

— Nup.

— Fitz?

— Nici eu.

Summer râde şi mai zgomotos.

— Dar tu? o întreabă Mike, pe un ton acuzator.

— Nu, minte ea, şi se vede clar că încearcă să nu se uite la mine. Mi se pare tare amuzant.

— Şi o să ieşi cu ea? întreb eu, cât mai degajat posibil.

— Bineînţeles că nu! Nu a vrut să-mi spună cum arată, mi-a zis doar c-o să aflu joi seara, aşa că i-am spus că nu prea cred şi am închis. Nu prea am chef să mă las omorât, nu, mulţumesc, se zgâieşte el la mine.

De ce am eu impresia că Rupi Miller n-o să fie mulţumită de acest răspuns?

Rânjetul meu aproape că-mi rupe fața în două. Summer a avut dreptate. Weekendul ăsta de rahat *chiar* s-a încheiat cum se cuvine.

11

BRENNA

— Sune sigură că nu mai durează mult.

Angajata care a fost pusă să-mi țină de urât tot repetă propoziția asta.

Sinceră să fiu, nu-mi pasă cât lipsește Ed Mulder. De fapt, m-am luptat cu impulsul de a pleca pentru a-i fiice în ciudă. Dacă n-aș fi îndurat aproape două ore de trafic infernal în dimineața asta ca să ajung în Boston, l-aș fi dat în mă-sa și aș fi plecat din clădirea HockeyNet, fără să mai privesc în urmă. Dar să fiu a naibii dacă chinul ăsta din trafic a fost în zadar.

Tipul e doar o mică piedică, spune vocea liniştitoare din capul meu.

Aşa e. Dacă pot să-l cuceresc pe nemernic, mă aşteaptă ţinutul făgăduinţei. Nu va trebui să-i dau raportul lui Mulder. Probabil că nici n-o să-l văd la faţă. Iot ce trebuie să fac e să-i dovedesc că sunt pregătită pentru postul ăsta, după care pot să uit de existenţa lui, ceea ce nu va fi deloc prea greu.

Nu-mi vine să cred că îl aştept deja de o oră. Când am intrat, la ora nouă fix, Rochelle s-a scuzat şi m-a informat că domnul Mulder fusese convocat într-o şedinţă neprogramată. Una ***super-*** importantă.

Mda. Sunt siguri ci de-aia se tot aud râsete şl pufniturl pe nag din spatele uşii închise.

Dupi patruzeci şi cinci de minute, Rochelle a intrat în biroul lui, ca să-i vorbească. Apoi a apărut imediat un angajat pe nume Mischa, care mi-a spus că mă ia să facem un tur al sediului, că, timp Mulder îşi termină treaba.

îl urmez pe tipul înalt şi slab pe coridorul foarte luminat.

— Cu ce te ocupi tu aici, Mischa?

— Sunt manager de platou. Nu e chiar atât de fascinant pe cât lasă ridul să se înţeleagă. Practic coordonez partea artistică, mă ocup de nevoile regizorului, curăţ sediul, am grijă să fie mereu cafeaua făcută, mă priveşte el, plictisit. Uneori mai fac unele ajustări la echipamentul de lumini.

— O, ai dat lovitura!

— La un moment dat, sper să devin regizor sau poate ajung la panoul de comandă. *Asta* da lovitură! îmi zâmbeşte el.

Trecem pe lângă o matahală într-un costum cenuşiu cu dun- gulițe. Vorbeşte la telefon, dar ne aruncă o privire scurtă când ajungem în dreptul lui. îl recunosc instantaneu.

— Sfinte Sisoe, îi şoptesc eu lui Mischa. Ala era Kyler Winters?

— Da. Tocmai a fost angajat pe post de comentator. Va prezenta meciurile preliminare din Liga Națională.

— Mai sunt și alți foști jucători din Ligă care lucrează aici?

— Bineînțeles. Cei mai mulți sunt analiști sau comentatori la meciuri. Avem și câțiva foști antrenori. Mai sunt băieții care se ocupă de jocurile online, băieții cu statisticile, experții în accidentări. Și tipii cu gura mare și multe păreri, cum sunt Kip și Trevor, spune el, numind popularul duo de prezentatori al căror show este probabil cel mai controversat. Amândoi au opinii solide și nu le e teamă să vorbească despre ele.

— Ce de testosteron într-o singurii clădire! îl tachinez eu. Care e situația cu estrogenul?

_ Păi, dacă e să vorbim de cine apare la televizor, o avem pe Erin Foster, chicotește el. De obicei, transmite din vestiare. Și pe *Georp*-

_ Bames, adaug eu.

Geoigia Barnes e idolul meu. Ea e cea care pune, fără nicio reținere, Întrebările alea grele după meciuri. E isteață foc și găzduiește o emisiune de opinii săptămânală și, ca să fiu sinceră, părerile ei nu-s așa de controversate precum cele ale lui Kip și Trevor. în schimb, sunt mult mai inteligente.

— Georgia e genială, fmi spune Mischa. Are cea mai ascuțită minte dintre toți. Am văzut cum a făcut din vorbe bărbați de trei ori cât ea.

____O iubesc! mărturisesc eu.

— Mai avem o femeie pe postul de regizor pentru câteva emisiuni de seară, câteva comentatoare, două tipe în echipa de producţie... Ah, şi asistente mereu obosite, cum e Maggie, încheie el, arătând spre o siluetă care se îndreaptă spre noi. Bună, Mags!

într-adevăr, Maggie pare o fată stresată, cu un breton care-i cade mereu în ochi. Duce În mână nişte pahare de cafea şi nu se opreşte să ne salute, dar o auzim bombănind:

— Lasă-mă. Am întârziat şi Kip o să mă omoare, trece ea iute pe lângă noi, fără să privească înapoi.

— încă mai vrei să lucrezi aici? mă tachinează Mischa.

— Sunt cea mai bună la adus cafele! spun pe un ton încrezător. Şi nu întârzii niciodată.

— E foarte bine. Unii dintre tipii care muncesc aici sunt cam irascibili. Un producător, Pete, îşi concediază asistentele la fiecare două luni. Anul ăsta a avut trei deja.

Continuăm turul, ajungând în studioul principal, care mă încântă cel mai mult. Privesc îndelung la pupitrul de unde se transmit ştirile şi unde iau loc comentatorii, dar şi mai tare e studioul în care se filmează show-ul lui Kip şi Trevor – *Colţul de Hochei.* Canapeaua din piele maro atât de cunoscută şi fundalul decorat cu fanioane şi trofee mă (ace şi mai entuziasmată. Cât de mişto ar fi să am propriul meu show într-o bună zi? Platoul meu?!

Cu greu Încetez să nu mai visez cu ochii deschişi. E o fantezie frumoasă, dar îmi închipui că vor trece ani de zile, poate decenii până (And cineva o să-mi ofere propria emisiune.

Staţia prinsă de cureaua lui Mischa prinde viaţă:

— Domnul Mulder poate s-o primească acum, se aude vocea lui Rochelle.

— Vezi, nu ai avut prea mult de aşteptat, îmi zice Mischa. Corect?

Mhm. Corect. Mulder a întârziat o oră şi un sfert la interviul care nici n-ar fi trebuit să mai aibă loc azi. Foarte profesional din partea lui!

Mischa mă conduce spre departamentul producătorilor, unde Rochelle mă grăbește în biroul șefului.

— Domnule Mulder, mă bucur să vă văd din nou!

Ca întotdeauna, e concentrat în altă parte. Pe perete sunt montate mai multe televizoare și unul dintre ele e dat pe un post concurent, unde au început știrile. E pus pe mut, dar se vorbește despre meciul celor de la Oilers, de sâmbătă seara.

Tipul își desprinde privirea de la ecran.

— Mulţumesc că ai revenit. Vineri a fost o zi de cătat.

— Da, a fost cam naşpa.

Nu mă invită să iau loc, dar o foc oricum şi aştept să continue
interviul.

— Deci universitatea ta o să joace cu Harvard în finale,

spune el. Ce părere ai despre asta?

— Abia aştept să-i facem praf.

Mulder zâmbeşte ironic.

— Cu Connelly la cârmă? Sunteţi condamnaţi să pierdeţi. Ai

auzit de Jake Connelly, nu?

Din nefericire.

— Bineînţeles!

Mulder se lasă pe spătarul scaunului, apoi zice:

__ Bun, atunci uite un test bun pentru tine. Stagiarii noştri debuie să fie pricepuţi la statistici. Spune-mi, care e statistica lui

Connelly pentru sezonul ăsta?

Mă abţin să mă încrunt. E cea mai generală întrebare pe care jn, auzit-o vreodată. Statistica lui? Care statistică?

__ Va trebui să fiţi mai precis, răspund eu. Ce fel de statistică? A golurilor? A paselor de gol? A golurilor date după ce echipa adversă a fost penalizată? A loviturilor la poartă?
Mulder pare contrariat de întrebările mele. În loc să-mi dea un răspuns, răsfoieşte nişte hârtii.
Drăguţ. Interviu de rahat 2.0. îl urăsc pe nenea ăsta.
Nu-i pasă că sunt aici şi nu are nicio intenţie să mă angajeze. Dar rămân răbdătoare pe locul meu, deşi se vede că e cu capul în altă parte.
Interfonul lui bâzâie, întrerupând tăcerea jenantă.

___ Domnule Mulder, soţia la telefon. Spune că e important.

— **Niciodată nu e important, mă informează el şi-şi dă ochii peste cap, apoi apasă pe un buton. Sunt în toiul unui interviu. Spune-i să fie mai precisă.**

Zău? *Elle* cere oamenilor să fie mai precişi, dar atunci când o 6c eu, e de neiertat?

După o scurtă pauză, Rochelle revine:

— Vrea să-i confirmaţi numărul de invitaţi aşteptaţi la cina de vineri.

— Important pe dracu'! Spune-i c-o sun eu după interviu, apasă el iar butonul. Femeile astea! murmură el.

Mă abţin de la vreun comentariu pentru că, hei, sunt femeie.

— Suntem gazda unui dineu la sfârşitul săptămânii, explică Mulder, clătinând enervat din cap. Ca şi cum mi-ar păsa mie de amănuntele astea. De ce contează cum arată şerveţelele? Sau dacă sunt patru feluri sau douăzeci? Jur că femeia asta e obsedată de cele mai banale chestii!

Sunt surprinsă că nu-şi continui comentariile cu precizări d genul „femeile sunt creaturi superficiale care au creiere cât bob 1 de mazăre şi n-ar putea lucra în veci într-un mediu sportiv. D^ meniul ista e pentru bărbaţi! Fată fete!"

Pe ecranul mare, ESPN redă un clip cu Connor McDavid, de la Oilers, care marchează unul dintte cele mai frumoase golUn pe care le-am văzut

vreodată. Din păcate, nu-i de ajuns ca – câştige meciul.

Mulder fluieră tare, înveselindu-se.

— Puştiul asta e o legendă!

— E cel mai talentat din generaţia lui, cad şi eu de acord. E cel mai bun lucru care i s-a întâmplat echipei ăsteia în decenii bune.

— Şi sezonul viitor o să-l avem pe Connelly, nu? Hehe, vom fi de neoprit.

— Connelly o să aducă mai multă viteză echipei. E unul intre cei mai buni patinatori din lume, dau eu din cap.

— Fulger pe patine. Doamne, Brenna, niciodată n-am vrut mai mult să văd un sezon! îşi freacă el mâinile cu o bucurie vădită.

încep şi eu să mă relaxez. Practic, e prima oară când mă înţeleg cu Mulder. Nu mă dau în vânt după faptul că se comporta aşa drăguţ cu mine pentru ci ştiu lucruri despre Jake Connelly, dar, în momentul ăsta, o să accept orice ajutor primit. Nemernicul ăsta e mai greu de cucerit decât Everestul.

Discutăm despre Jake cam cinci minute. Jur că Mulder pare să-mi aprecieze părerile. Una dintre remarcile mele îl face chiar să şi spună „sunt de acord cu tine.”

Şi totuşi, când încerc să aduc internshipul în vorbă, atenţia lui Mulder se muta iar către calculatorul lui.

Simt cum mă cuprinde frustrarea. Pur şi simplu, îmi vine să ţip. Nu pot să-mi dau seama daci mă place sau nu, sau dacă vrea să mă angajeze sau să mă trimită acasă.

__ în fine, mulţumesc că ai venit încă o dată, spune el, pe un

ton absent.

păi, a venit şi răspunsul. Du-te, naibii, acasă! __ Mai trebuie să mă întâlnesc cu câţiva candidaţi, dar te anunţ imediat cum iau o hotărâre.

Vrea să spună că o să mă anunţe că nu am primit niciun post aici. în momentul ăsta, probabilitatea ca eu să ajung să lucrez în clădirea asta este la fel de mare ca probabilitatea ca eu să ajung pe

lună.

Asta e! îmi înăbuş dezamăgirea şi încerc să mă conving că e mai bine aşa.

_ Mulţumesc pentru timpul acordat, zic eu, politicoasă.

___Mhm, nu-i bai.

Iar e concentrat pe altceva.

Da. E limpede că e mai bine aşa. Nu mi-ar conveni deloc să lucrez în aceeaşi clădire cu cineva ca Ed Mulder. Omul nu dă doi bani pe altcineva în afara de el şi de valoroşii lui jucători de la Oilers. Singura dată când m-a luat în seamă şi s-a arătat un pic interesat a fost când am vorbit despre Jake. Mai că e amuzant cât de pasionai e de Connelly.

în drumul meu spre uşă, decid să mă opresc, îmi vine o idee. E una nebunească. Sunt conştientă de asta. Şi totuşi, parcă nu prea-mi pasă de cât de tâmpită e.

îmi doresc să prind şi eu un loc aici. îmi doresc asta din tot sufletul! Alţi oameni au mers mult mai departe ca să capete o slujbă Prin comparaţie, ceea ce intenţionez eu să fac este... banal. Ştii tu, sunt doar o femeiuşcă proastă şi obsedată de cele mai banale lucruri.

— Domnule Mulder...

îşi îndreaptă privirea spre uşă, enervat la culme.

— Da?

— Eu... mă rog, n-am vrut să aduc vorba de asta, pentru că am crezut că n-ar fi prea OK, dar... Jake Connelly...

Ezit, gândindu-mă, din nou, Ia ideea asta cretină Trag adânc aer în piept, întocmind rapid în minte o li – i contra. Sunt o grămadă de aspecte contra. Gen o tn J*° >ro nu par prea promiţătoare... „ ' ᶜel₀

Antrenamentul de dimineaţă este epuizant, dar nu mă aştept la mai puţin din partea antrenorului. Ne muncea la greu de dinainte să intrăm în finală, dar, de acum, nu ştii ce se poate întâmpla. Trebuie să patinăm mai repede, să lovim mai tare, să marcăm mai multe goluri. E un efort fizic intens şi câteva dintre schemele pe care le tot repetăm mă lasă până şi pe mine, cel mai bun patinator de pe gheaţă, fără suflu.

Nu că m-aş plânge. Unii dintre băieţi se vaită că trebuie să se trezească aşa de devreme. Se plâng de alimentaţia strictă sau de cât de dur e antrenorul. Nu neg că Pedersen are un stil de joc mai brutal decât mine. Eu unul mă bazez pe viteză şi acurateţe, nu pe forţa brută. Dar pe timpul când juca, antrenorul era un derbedeu şi promovează aceeaşi agresivitate şi cu jucătorii lui. Brooks este principalul nostru bătăuş, dar, în ultimul timp, Pedersen a convins şi alţi băieţi să fie mai agresivi. Nu se aşteaptă la aşa ceva din partea mea, pentru că ştie că mă descurc bine mersi.

Când ies din vestiar, antrenorul mă aşteaptă pe hol. Am părul încă ud de la duş.

— Bună treabă, Connelly! mă bate el pe umăr.

— Mulţumesc!

— O să lupţi aşa şi în finală?

____ Da, domnule!

— Briar va fi greu de Învins, îşi înclină el capul.

____Nu-mi fac griji, ne descurcăm, dau eu din umeri.

__ Fireşte! Dar nu trebuie să cădem în capcana încrederii în sine. Anul trecut, Jensen a avut un sezon de rahat şi arde de nerăbdare să-şi facă revenirea. Nu aş fi surprins să aud că echipa aia face câte două antrenamente pe zi.

Nici eu. Briar e mult mai în formă anul ăsta. Nu-s sigur ce s-a întâmplat sezonul trecut, în afară de faptul că, de când Garrett Graham a absolvit, s-au dat de ceasul morţii să găsească o stea în ofensivă. Nate Rhodes e bun, dar nu excepţional. Hunter Davenport e aproape la fel de rapid ca mine, dar e tânăr. E în anul doi abia, cu o mulţime de scăpări care trebuie cizelate. Cred că Briar va fi de neoprit cu Davenport la cârmă sezonul viitor. Dar asta se va întâmpla la anul. Ăsta e sezonul nostru de glorie.

— Mâine-dimineaţă trebuie să veniţi mai devreme, spune antrenorul Pedersen. Şase jumătate, bine? Vreau să te antrenezi doar cu cu Heath.

Dau din cap. L-am văzut azi pe Heath ratând câteva pase importante.

— Mie îmi convine.

— Ştiam, zice el şi mă bate iar pe umăr, apoi pleacă.

Mă îndrept Spre holul arenei, unde mă aşteaptă Brooks. În clipa în care ajung lângă el, telefonul mă anunţă că am o notificare de pe Instagram. Folosesc rar aplicaţia aia, drept care sunt pregătit să o ignor, dar observ numele utilizatorului.

Brenjen.

Adică Brenna Jensen?

Devin foarte curios.

— Hei, ia-o înainte, îi spun lui Brooks.

Luam prânzul la cantina din campus cu câțiva colegi de **echipă.**

— Ne vedem acolo. Trebuie să sun pe cineva.

— Bine, îmi aruncă el o privire ciudată şi dispare.

Deschid aplicaţia ţi intru la mesaje. În fotografia de profil a lui „Brenjen" îi văd părul negrii ţi doar o urmă de chip. Dar buzele roşii o dau de gol. Sigur e ea, iar punctul verde de lângă poză îmi arată că e online chiar acum.

Connelly. Brtnna sunt. Ne putem vedeai

Rămân uimit. încep numaidecât să tastez, firă să tmi pese de predica lungă pe care mi-a ţinut-o Brooks într-o seară cu privire la regulile mesajelor scrise. El are o vorbă conform căreia trebuie să aştepţi *cel puţin* o oră înainte de a da un răspuns unei tipe, ca să nu simtă că ea e cea care deţine puterea. Dar sunt mult prea curios ca să urmez regula asta.

EU: Pe bune că mi-ai dat mesaj}

BRENNA: Din nefericire. Vrei să ne vedenii

EU: Mă scoţi la întâlnire}

BRENNA: în visele takjakey.

Zâmbesc când văd încă un mesaj de la Brenna.

BRENNA: Sunt în oraş ţi mai am o oră liberă, că apoi trebuie să mă întorc la Briar. Speram să ne putem întâlni.

EU: Vom avea nevoie de mai mult de o oră pentru prima oară, scumpo. Adică, numai preludiul o să dureze aproape toată ora.

BRENNA: O oră pentru preludiu.? Eţti cam ambiţios.

EU: Nu sunt ambiţios. Sunt realist.

Şi poate că n-ar trebui să o ispitesc cu o conversaţie despre sex chiar acum, pentru că ideea preludiului cu ea este cât se poate de tentantă.

EU: De ce vrei să ne vedem}

BRENNA: Trebuie să vorbesc cu tine despre ceva ţi n-am de gând s-o fac printr-o aplicaţie, aţa că vrei sau nu?

Sunt prea intrigat ca s-o refuz. Adică, fiica antrenorului principal de la Briar se străduieşte să aranjeze o întâlnire secretă cu căpitanul de la Harvard? Cine nu ar fi intrigat?

Aşa că tastez: unde ţi când?

Ne vedem la o cafenea din Piaţa Centrali. Afară iar a l$_{ncepu}$ si ploui cu găleata, sunt fleaşcă ţi m-a luat frigul, dar mi ^ ^ măsuţa din spate, pe care a ales-o Brenna.

Ţine în miini o cană cu cafea din care iese un abur car^ înroşeşte nasul. Arată spre cana din faţa locului liber.

— Ţi-am comandat o cafea tare.

— Mersi, spun eu, recunoscător.

îmi înfăşor mâinile umede în jurul cănii fierbinţi. Mi-*$_{u}$ îngheţat degetele de le-a luat dracu'.

Iau o gură sănătoasă, în timp ce Brenna stă şi mă priveşte.

— Deci? las eu cana jos şi zic pe un ton tărăgănat.

— Deci, mă imită ea.

La naiba, ce drăguţă e! Părul ei lung e prins într-o coadă împletită mişto şi nu poartă nici pic de machiaj. Sau, dacăîntr-ade- văr s-a machiat, pare foarte natural. Are faţa curată, obrajii îmbujoraţi şi... Sfinte Sisoe! Nu s-a dat cu ruj! Buţele ei sunt roz şi sunt date cu luciu.

Mai să o întreb „Ce s-a întâmplat cu faţa ta?”, dar mă opresc înainte să fie prea târziu. N-ar trebui *niciodată* să îi piu astfel de întrebări unei fete.

— Ai de gând să-mi spui şi mie de ce mă aflu aici?

— Da, dar mai întâi, trebuie să-mi promiţi câteva lucruri.

— Nu. Eu nu fac niciodată promisiuni.

— Bine. Atunci plec. Şi măcar plec cu mulţumirea că te-am făcut să vii până aici degeaba, se ridică ea. Pe curând, Jakey!

— Aşază-ţi fundul ăla mişto înapoi! îi comand eu, dându-tm ochii peste cap. Bine, ce trebuie să promit?

— Unu, că o să mă asculţi până termin, ferii să mă întterupi. Şi doi, că n-o să râzi de mine.

Misterul se adânceşte. Mă las pe spătarul scaunului şi spun:

— Bine. Jur pe ce am mai sfânt.

__ gun, expiră ea încet. Am aplicat pentru un internship la HockeyNet.

__ Mişto.

___Mda, chiar ar fi mişto, dacă cel care ml-a luat interviul

n-ar fi un nemernic, strânge ea cana şi mal puternic în mâini. Am avut două interviuri cu el şi nu m-a luat în serios la niciunul, **adaugă** şi se încruntă. Şi înainte să faci vreun comentariu scârbos cum că poate n-aş fi pregătită pentru postul asta...

— Nici prin cap nu mi-a trecut, o întrerup eu.

____ Foarte bine. Pentru că sunt pregătită. Nu cred că tipul ia

femeie în serios. Sau, cel puţin, vreo femeie care vrea să se ocupe de sport. Ar fi trebuit să auzi felul batjocoritor în care a vorbit despre Geoigia Barnes. S-a purtat ca şi cum locul ei n-ar fi acolo. S-a purtat ca şi cum locul *meu* n-ar fi acolo. E un nenorociri

Vocea Brennei e plină de frustrare, dar i se citeşte în ochi înfrângerea.

— îmi pare sincer rău! spun eu.

Nu cred că am văzut-o vreodată pe Brenna pierzându-şi încrederea în sine. Sunt surprins că i-a permis să se comporte aşa cu ea.

— Vrei să mă duc să-l caftesc?.

— Dacă ar fi fost atât de uşor, l-aş fi bătut chiar eu. Un şut sub centură i-ar fi prins bine.

— Păi şi atunci de ce m-ai chemat aici? chicotesc eu.

— Tipul... e din Edmonton, începe ea.

Mă crispez uşor. Nu-s sigur încotro bate. Presupun că omul e fan Oilers, dar eu o să joc la ei abia de la anul.

— Tot nu văd ce caut eu aici.

— Singura dată când a părut interesat cu adevărat de interviul ăsta a fost când am vorbit despre Edmonton. Şi despre tine, ^ugă ea, puţin invidioasă. El crede că tu eşti exact ce le lipseşte «săcâştige cupa.

Cred c& sunt de acord cu el. Parcursul echipei este decent d^ eu am în plan să-l îmbunătăţesc. Sunt un jucător de hoch ' foarte bun, nu numai datorită talentului, ci şi a muncii pe ^ depun. Am luptat pentru asta toată viaţa mea. °

— în fine...

Brenna ia o pauză. Soarbe repede din cana ei.

— De ce m-al adus aici, Jensen? Am un curs în curând.

— Pentru că, aşa cum ţi-am spus, singura dată când mi-a acordat atenţie a fost când i-am spus că te cunosc.

— Mi-ai pomenit numele, ă? zâmbesc eu, încântat.

— Gura! M-am chinuit s-o fee.

Izbucnesc în râs. Fata asta e ceva aparte. Sunt aşa obişnuit cu tipele care se dau la mine, că aproape că e înviorător că una dintre ele nu încearcă deloc asta.

— Am făcut mai mult decât să-ţi pomenesc numele, mărturiseşte ea.

— în regulă. Ce i-ai spus? mă încrunt eu. Ea murmură ceva pe sub mustăţi.

— Ce anume? mă aplec eu spre ea.

— I-am spus că eşti iubitul meu, răspunde pe un ton sec, deşi maxilarul ei e atât de încordat, încât mă mir că nu crapă.

Mă holbez la ea pentru o secundă. Când îmi dau seama că nu glumeşte deloc, mă apucă iar râsul.

— Du-te de aici! N-ai făcut aşa ceva!

— Ba da. Şi ai promis că n-o să râzi.

— Scuze, îmi încalc promisiunea asta, spun eu şi nu mă pot opri din râs. E al dracului de amuzant ce ţi se întâmplă. Ai făcut mai mult decât să-mi pomeneşti numele. L-ai pupat în fund cum făceau ăia în *The Human Centipede,* îmi şterg eu o lacrimi din colţul ochiului.

Brenna mă priveşte foarte urât.

— în primul rând, *scărboAl* în al doilea rând, îmi pare râu dar, spre deosebire de tine, chiar am nevoie de o slujbă după absolvire-

Nu am noroc de un contract de milioane de dolari cu o «-t,i ■ profesionistă de hochei Visul meu e jurnalismul, aş . că d £ trebuie să-l pup fn fiind pe nemernicul ăla ca să fe, rost de un post acolo, atunci asta am să fee.

Mă silesc să mă opresc din râs, deşi mi-e foarte greu.

— Deci i-ai spus că sunt iubitul tău.

Frate, ador ce se întâmplă acum! Pot să-mi imaginez expresia de pe fep ei când i-a spus treaba asta. Agonia prin care trecea!

— Asta nu explică de ce ne-am întâlnit.

— Evident că s-a udat când şi-a dat seama că poate ajunge la tine mai uşor, oftează ea. Organizează un dineu vineri seara şi vrea să mergem şi noi.

_ Noi? zâmbesc eu cu gura până la urechi. Am devenit un *noii*

— Crede-mă, e ultimul lucru pe care mi-l doresc, dar i-am spus că mergem. Şi acum, oricât de umilitor ar fi, te rog să-mi feci *o* favoare şi să vii cu mine.

Pare că ar prefera, mai degrabă, să se arunce într-o groapă întunecată plină de lame ascuţite. Pur şi simplu mor de râs.

— Nu-mi face asta! zice ea, descurajată. îmi dau seama cât de ridicolă e toată treaba, dar am nevoie de ajutorul tău. Te-ai mai prefăcut o dată că eşti iubitul meu, mai ţii minte? N-ai avut nicio problemă să stai călare pe mine la concert, dar cred că n-a fost mare scofelă, din moment ce a fost ideea *ta*.

Are dreptate.

— Am nevoie să te prefeci din nou, bine?

Din tonul ei se desprinde o nuanţă de amărăciune.

— Doar pentru o seară. Te plătesc, dacă vrei.

— Hei, nu sunt gigolo!

— Bine, fi-o pe gratis, atunci. Fii bunul samaritean. Cad pe gânduri pentru o clipă, apoi răspund:

— Nup.

— Haide, Connelly!

Nu cred c-«m vteut-o vreodată pe Brenna atât de agitată.

JNu mă fece site implor! Simt cum **mă** aprind tare de tot. **_ Sună** extrem de tentant! **Maxilarul ei** se încordează.

_ N-ai să vezi!

— Mmm, tu, tn genunchi... lmplorându-mă... Scula mea zvâcnește.

E oficial, sunt în limbă după lata asta. M-am culcat cu dej. tule femei, dar nu pot să-mi amintesc când a fost ultima oară când am dorit pe cineva aşa de tare. îmi sclipesc ochii când îmi imaginez scena abia descrisă. Brenna în genunchi, desfacând fermoarul blugilor mei. Apucându-mi penisul. Privindu-mă atent, cu ochii ei mari. Implorându-mă să-l simtă.

— N-o să te implor, spune ea, ferm. Dar te rog. Dacă spui nu, e în regulă, mă ridic şi plec.

îmi potolesc dorinţa sexuală.

— Nu spun nu.

— Superi Atunci vii cu mine vineri.

— Nu spun nici da, chicotesc eu.

Dacă privirile ar putea ucide, în momentul ăsta aş fi întins pe jos, într-un contur din cretă albă.

— Atunci ce insinuezi?

— *Quid pro quo*. Nu ştiu dacă ai învăţat asta la şcoală, dar nimic nu se dă pe moca, îi fee eu cu ochiul. Te-am scărpinat pe spate, mă scarpini şi tu.

— ***N-o*** să-ţi scarpin nicio parte a corpului.

— Ceea ce vreau să spun e că, dacă te ajut, îmi dai ceva la schimb.

— Cum ar fi? începe ea să se joace cu vârful cozii, supărați Mi-ar plăcea să şi-o desfacă de tot. Vreau să-i văd părul negru

şi despletit peste umeri. De fapt, nu. Vreau să-l văd desfăcut peste pieptul meu gol, în timp ce gura ei coboară tot mai jos pe trupul meu şi—

__ Cum ar fi? repetă ea, când observă că-mi ia prea mult să

răspund.

Din nou trebuie să mă forţez să mă concentrez. __
Deci vrei să ieşim împreună vinerea asta...

___*Să ne prefacem* că ieşim împreună vinerea asta...

_____Să ne prefacem că ieşim împreună vinerea asta, mă corectez eu. Iar eu, în schimb, vreau o întâlnire adevărată, pe bune. _ Una adevărată?

____Da, o întâlnire pe bune. Tu primeşti întâlnirea falsă, eu

pe cea reală.

— Glumeşti? rămâne ea cu gura căscată. Vrei să ieşi cu mine? îi examinez expresia plină de neîncredere.

— Nu-i aşa? Şi pe mine m-a luat prin surprindere, ridic din umeri. Dar s-a întâmplat, şi iată-ne aici. Cred că eşti foarte sexy şi ştiu că şi tu crezi că *eu* sunt foarte sexy.

— Cred că *tu* crezi că eşti sexy, pufneşte ea.

— Nu cred asta. Sunt sigur de asta. Şi am văzut cum te uiţi la mine, aşa că..., îmi ridic eu mâinile într-un gest indiferent, după care îmi agit degetul de la mine la ea. Cred că se înfiripă ceva aici...

— Nu se înfiripă nimic! Absolut nimic!

— OK, în regulă. Trebuie să plec, spun şi mă ridic de pe scaun.

— Connelly, mormăie Brenna, aşază-te la loc. îşi ţine ochii închişi pentru o clipă.

— Deci ca să vii cu mine la dineul de vineri, trebuie doar să ies la o întâlnire reală cu tine?

— Da, dar n-o spune de parcă ar urma să ieşi cu un ucigaş în serie. Măcar *prefa-te* că eşti bucuroasă să ieşi cu mine.

— Bine! bate ea din palme. O să merg la o întâlnire cu tine! Unt!!

— Mult mai bine! ti spun eu şi nu cred că m-am om-
ii- ᴀ- zâmbit de când am aflat motivul pentru care m-a
chemat s" „ vedem. Deci e un da?

ne

Ea oftează. De data asta, foarte zgomotos.

13

BRENNA

Ziua de joi vine cu o altă furtună. Chiar şi meteorologii de la postul local de televiziune par sătui de vremea asta. Când am urmărit ştirile dimineţii de mai devreme, tipul s-a încruntat la cameră tot timpul cât a citit prognoza, ca şi cum i-ar fi învinuit pe telespectatori de ploile torenţiale care s-au năpustit asupra oraşului toată luna.

Din fericire, sunt scutită de drumul spre casă, pentru că Summer şi cu mine avem cursuri cam la aceleaşi ore. Ale mele se termină cu oră înaintea cursurilor ei, aşa că lucrez la o temă în sala pentru Artă şi

Design. Spaţiul dispune de canapele confortabile, iar acum e surprinzător de gol. Mai văd doar o fată cu un laptop pe canapeaua de lângă fereastră şi mai sunt doar eu cu laptopul meu, pe canapeaua din partea cealaltă a încăperii, lucru care-mi oferă puţină intimitate cât o aştept pe Summer.

Tema asta e pentru cursul care-mi place mie cel mai puţin: „Compunerea ştirilor de televiziune”. Din moment ce nu mă pot specializa în „Totul despre Sport”, cursurile mele conţin toate domeniile jurnalismului. Asta pentru care scriu acum, în special, cere să compui o lucrare pentru ştirile live, în comparaţie cu cele scrise, iar proful meu a hotărât că ar fi nostim să-mi aloce o temă politică Asta înseamnă să inventez un subiect despre şmecheriile preşedintelui) fără să ştiu dacă profesorul meu sprijină actuala conducere sau e împotriva ei. Nu şi-a dezvăluit niciodată înclinaţiile politice şi sunt sigură că, dacă ar fi să-l întrebi, o să înceapă să turuie despre cum jurnaliştii trebuie să rămână obiectivi tot timpul. Dar hai să fim cinstiţi, până la urmă, cu toţii avem pre**ferinţe** şi cu asta basta.

Scriu cam cinci sute de cuvinte, după care iau o pauză. Verific telefonul, citesc mesajele, dar nu dau

peste nimic nou. Din listă, numele lui Jake parcă mă provoacă, pentru că ieri, la cafenea, mi-a dat numărul lui, ca să nu mai vorbim pe Instagram.

îmi vine să mor. Ce, oare, *ce* m-a constrâns să-i spun lui Ed Mulder că Jake este iubitul meu? *De ce* am făcut asta? Am regretat minciuna la o nanosecundă după ce i-am dat drumul pe gură, dar era prea târziu să-mi retrag cuvintele. Mulder a fost aşa de bucuros, încât ai fi crezut că mă oferisem să i-o sug. Deşi probabil că ar fi mult mai fericit să i-o sugă Jake. Dumnezeu ştie ce pasiune are omul ăsta pentru el.

Şi, că tot vorbeam de Jake, oare *ce* l-a constrâns *pe el* să mă scoată la o întâlnire? Nici acum nu-mi vine să cred, ca să nu mai zic că sigur are vreo intenţie ascunsă. Seara în care am fost la concert a dovedit că noi doi avem o chimie, dar asta nu înseamnă că trebuie să ne comportăm ca atare. El joacă pentru *Harvard,* pentru numele lui Dumnezeu! E de neiertat!

Cum glisez eu aşa frumos, apare un mesaj care-mi provoacă un val de neplăcere. Mă caută Eric. *Din nou.*

ERIC: Te rog, B, nu /tiu decernă ignori.

Tehnic vorbind, nu-l ignor. I-am răspuns la ultimul mesaj duminică seara, când am ajuns acasă de la Malone's. I-am spus că în următoarele câteva săptămâni voi fi super ocupată cu examenele finale şi cu viaţa, în general, şi că n-o să mai dea de mine. E clar că nu i-a plăcut răspunsul meu.

Mai vine un mesaj: *Sună-mă!*

j^jjjt! îl cunosc pe Eric. Dacă nu-l sun, nu se mai opreşte din trimis mesaje. Şi când nu-i răspund la mesaje, se apucă şi sună.

Si sună. Şi s"nă- .

Luptându-mă cu un sentiment de iritare, îi formez numărul.

__ B, bună!

E evident cât de uşurat e, chiar şi la telefon.

__ Mă bucur că ai sunat.

E drogat. îmi dau seama după felul în care vorbeşte, tonul lin pe **care-l** foloseşte când are în sânge un rahat toxic. Mă bucur că Jju pot să-i văd ochii. întotdeauna a fost partea cea mai naşpa pentru mine, să-i văd ochii când era drogat. Era ca şi cum priveam o cu totul altă persoană. Acel Eric Royce de care fusesem **îndrăgostită** lulea a fost înlocuit de un străin jalnic. Şi să fiu acolo pentru el era... *este*... obositor.

Poate că sunt o persoană nasoală pentru că am ajuns la con- duzia asta, dar nici că-mi mai pasă. Nu e responsabilitatea mea. Nu am semnat să-i fiu mamă. E treaba *maicăi-sii*.

Dar Doamna Royce este, şi a fost mereu, un părinte absent. E avocat şi lucrează la o corporaţie, iar tatăl lui Eric, înainte să moară, era fată slujbă. După ce a murit, doamna Royce nu şi-a redus orele de lucru ca să petreacă ceva timp cu fiul ei. A lucrat iată oprire şi fără să-i acorde vreun pic de atenţie.

Singurul efort pe care l-a făcut după ce a devenit evident că fiul ei are o problemă cu drogurile a fost să încerce să-l trimită în Vermont. Dar Eric a refuzat să meargă. El zice că nu e dependent, doar că-i place să mai chefuiască „din când în când".

— Nu pari în regulă, îi spun eu. Parcă hârâi când respiri.

— Ei, am răcit puţin.

Aşa-i spunem acum?

— Atunci ar trebui să te odihneşti, zic eu şi parcă aud cum Şuieră vântul. Eşti afară?

— Tocmai plec de la o gogoşerie. Toarnă cu găleata.

Mă chinui să nu tnjur.
__ Nu mi-al cerut să te sun ca să-mi vorbeşti de ploa_ie ^ vrei, Eric? Ge se întâmplă?
___Eu doar..., i se aude agonia În voce. Am cam rămas fiiră ba_ni
B. Trebuie să plătesc chiria săptămâna viitoare şi o să-mi folo^ toţi banii din cont pentru ea şi, ştii, nu-mi rămân p_reu mu(ţ pentru mâncare şi, ăăă, chestiile de bază.
„Chestiile de bază" înseamnă, probabil, tnetamfetamină şi simt cum mă cuprinde furia.

— Locuieşti cu maicâ-ta, li reamintesc eu. Sunt sigură ci _0 s-o lase mai uşor cu chiria luna asta.

— O doare-n cot, murmură el. A zis că mă dă afară dacă nu-i plătesc chiria.

— Păi, din fericire, ai destui bani să poţi să-i plăteşti, li reamintesc eu. Cât despre mâncare, sunt sigură că maică-ta n-o să te lase să mori de foame.

— Te rog, am nevoie de vreo cincizeci de dolari, cel mult o sută. Haide, B!

Nu cere o sumă enormă, dar nu-mi pasă. Nu mai vede niciun ban de la mine vreodată, mai ales când ştiu că o să se ducă pe droguri. Şi apoi, nu e ca şi cum aş înota în bani. Nu plătesc taxe şcolare, dar tot am cheltuieli. Chirie, hrană, „chestii de bază" care *nu reprezintă* metamfetamină. Am ceva economii de pe când am fost chelneriţă, dar n-o să le folosesc ca să-i finanţez auto-disttu- gerea.

— îmi pare rău, ştii că ţi-aş fi dat dacă aş fi avut, dar sunt lefteră, mint eu.

— Ba nu eşti! mă contrazice el. *Ştiu* că ai ceva bănişori la tine, B. Te rog! După câte am trecut împreună, nu mă poţi uita, pur şi simplu, Trecem împreună prin toate, nu-i aşa?

— Nu, nu-i aşa! spun eu, pe un ton tăios. Ne-am despărţit cu ani în urmă, Eric! *Nu* mai suntem împreună!

De pe coridorul apropiat se aud voci care plutesc până în sala mea. Mă rog ca Sutnmer să fi terminat cursul.

— îmi P** îmi înmoi eu vocea. Nu te pot ajuta. Trebuie să vorbeşti cu mama ta.

_ S-o ia dracu' pe mama! izbucneşte el.

îmi muşc interiorul obrazului.

— Trebuie să închid. Intru la curs, mint eu. Dar mai vorbim, da? Te sun cum se mai liniştesc apele şi la mine.

închid înainte să-l las să protesteze.

Când apare Summer, îmi aştern un zâmbet până la urechi şi sper să nu bage de seamă că sunt mai tăcută decât de obicei. N-o fece. Summer poate vorbi singură întruna, iar azi îi sunt recunoscătoare pentru asta. Cred că trebuie să-l scot definitiv pe Eric din viaţa mea. Nu e prima oară când mă gândesc la asta, dar sper ca măcar acum să fie ultima. Nu mai pot continua aşa.

Când Summer m-a lăsat acasă, mai ploua foarte puţin.

— Mulţumesc că m-ai dus cu maşina, nebuno! spun şi îi dau un pupic plin de recunoştinţă.

— Te iubesc! strigă ea când cobor din maşină.

Prietenii care-ţi spun „te iubesc” când te lasă undeva sunt importanţi. De ei ai nevoie în viaţă.

Summer iese de pe alee, iar eu fee ocol, să ajung Ia intrarea mea privată. O mică scară mă duce la mica intrare şi...

Pleoşc!

Mă scufund într-un ocean.

Bine, nu chiar un ocean. Dar e cel puţin o jumătate de metru de apă care bălteşte la capătul treptelor.

Simt că mi se fece rău. Doamne! Subsolul e inundat. Rahat! Apartamentul mi-e *inundat.*

Panica mă împinge de la spate şi dau să intru repede. Păşesc prin apă în cizmele mele din piele şi observ daunele, îngrozită de
ceea ce văd.

Mocheta care acoperă întreaga podea – distrusă.
Picioaf măsuţei de cafea sunt sub apă – distrusă.
Jumătatea din J peaua pe care am cumpărat-o de la second hand e fleaşcă – trusă. Canapeaua extensibilă – distrusă. Is-

îmi muşc buza de disperare. Din fericire, am avut laptopé ₋ mine azi, iar majoritatea hainelor sunt neatinse. Cele mai mj" stau pe umeraşe în dulap, mult deasupra apei, iar raftul cu pₐ" tofi e înalt, aşa că doar tălpile încălţămintei de pe raftul de i₀, sunt ude. Sertarul de jos, din dulap, e plin cu apă, dar acolo ₘ ţin decât pijamalele şi hainele de casă, aşa că nu-i sfârşitul lumii Toate chestiile importante sunt în sertarele de sus.

Dar mocheta...

Mobila...

Nu-i a bună.

Mă întorc la intrare, unde mi-am lăsat poşeta. Caut telefonul şi-o sun pe proprietară, pe Wendy, rugându-mă să fie acasă. Nici maşina ei şi nid a lui Mark nu erau pe alee, dar Wendy par. cheză, de obicei, în garaj, aşa că există şansa să fie sus.

— Brenna, bună! Te-am auzit venind. Plouă întruna!

£ acasă. Slavă Domnului!

— Plouă şi aid la mine, îi răspund eu, deprimată. Nu ştiu cum să-ţi spun, dar aici e inundaţie în toată regula.

— *Ce?* exclamă ea.

— Mda. Cred c-ar fi bine să-ţi pui nişte dzme de cauriuc şi să vii jos.

Două ore mai târziu, suntem în (aţa unui scenariu de coşmar. Subsolul e compromis.

La cererea lui Wendy, soţul ei, Mark, a plecat mai devreme de la muncă şi, după ce a întrerupt curentul electric ca să... mă rog, să nu moară, am început toţi trei să constatăm stricăciunile cu

„torul lanternelor luate de sus. Mark îmi spune că asigurarea wpe« daunele, ăsta fiind un cuvânt de complezenţă, pentru că „¿la„distrusă total. Apa le-a

ftcut praf, aşa că totul trebuie „„ncafc Tot ce pot să fee e să împachetez lucrurile care au ^«vieţuit Marelui Potop.

Pupi cum spune Mark, casa nu are nicio pompă, pentru că Histings nu e o zonă cu foarte multe inundaţii. O să trebuiască ₄ aducă pompierii ca să scape de apă, e mult prea multă ca să poată fi îndepărtata cu aspiratorul de apă sau cu mopul. Mark crede că]e va lua al P°P° ⁰ săptămână ca si o scoată pe toată din subsol si să-l cureţe aşa cum trebuie, poate chiar două. Se pare că fără o curăţenie profesională, s-ar putea să apară mucegai.

Ceea ce înseamnă că trebuie să găsesc o alternativă până se termini întreg procesul de refecere.

Adică, o să mă mut iar cu tata.

Nu e chiar ideal, dar e cea mai bună opţiune pe care o am. în ciuda insistenţelor lui Summer, care vrea să stau la ea, refuz să locuiesc în aceeaşi casâcuMike Hollis. Nu pot să mă descurc şi cu personalitatea lui, şi cu avansurile pe care mi le fece. .Acasă" ar trebui să fie un loc sfanţ şi sigur.

Şi căminul iese din discuţie. Prietenei mele, Audrey, nu i se permite să primească o prietenă mai mult de o noapte saU două. Administratorul de acolo e descreierat Iar dacă administratorul Elisei e ceva mai indulgent, dar ea locuieşte într-o cămăruţă înghesuită şi ar trebui să dorm pe podea, într-un sac de dormit. Doua săptămânii

Nici vorbă! La tata am dormitorul meu, o încuietoare şi o baie personală. Pot să suport rahaturile tarei cât timp le am pe

Mă ia de la Mark şi Wendy şi, zece minute mai târziu, intrăm pe uşa casei. Tata îmi cară valiza şi

geanta de voiaj până-n casă, •ar eu duc rucsacul şi geanta de laptop.

— Le duc sus, spune el pe un ton tăios, urcând treptele înguste.

Un moment mai târziu, îl aud tropăind pe podeaua de *A* supra capului meu. ᵒ*-

îmi dau jos cizmele şi-mi scot geaca, Înjurând vremea în «w Mă calcă pe nervi de vreo lună încoace, dar a ajuns sub critică. Declar război climei!

Merg şi eu la etaj şi mă îndrept spre camera mea, din care tata tocmai iese. Mă şocheză cât de

aproape îl ajunge capul de tocul uşii. Tata e înalt, are umerii laţi şi am auzit că admiratoarele hocheiştilor de la Briar salivează şi după el la fel de mult ca după jucătorii lui. *Eu/.* Scârbos!

— Eşti bine? întreabă el, răguşit.

— Da, sunt bine, doar enervată.

— Te înţeleg.

— Jur că ultimele zile au fost un adevărat coşmar. începând cu interviul de vineri şi sfârşind cu inundaţia din seara asta.

— Dar cum a fost continuarea interviului de ieri? Cum a

îngrozitor! Cel puţin până când am pretins că Jake Connelly este iubitul meu. Dar păstrez partea asta doar pentru mine şi spun:

— A fost bine, dar nu am speranţe. Cel care mi-a luat interviul e un misogin în toată regula.

— Chiar aşa? ridică tata o sprânceana.

— Crede-mă, ar fi un miracol dacă m-ar angaja, îmi dau deoparte o şuviţă de păr de pe frunte. în fine, sunt leoarcă şi mi-au îngheţat

picioarele după ce m-am tot bălăcit prin subsol. Te superi dacă mă duc să fac un duş fierbinte?

— Fugi.

Mă duc în baia de pe hol, dau drumul la duş, îmi scot hainele ude şi intru în cabina de sticlă. Apa caldă îmi pătrunde până la oase, aducând cu ea un val de plăcere. O reglez şi mai fierbinte, lucru care mai că mă face să am un orgasm. M-am săturat de atâta frig şi umezeală.

Mă spăl, în timp ce mă gândesc ia aranjamentul făcut cu laice- Să fi fo“ oare 0 8ne?eală? Probabil. E un efort foarte mare pentru un intemship neplătit, dar dacă vreau să câştig experienţă lucrând la un canal important de televiziune *fi* s-o fac şi în timpul anului şcolar, am doar două opţiuni: ESPN şi HockeyNet. Iar la primul este şi mai greu de ajuns.

Mă bag sub jetul de apă şi rămân aşa cât îmi permit. Iar când mi-l imaginez pe tata ţinându-mi o predică despre factura la apă caldă, termin duşul.

Mă înfăşor în halatul moale, îmi leg un prosop pe cap şi tra- vcsez holul către camera mea.

Penau că tata a cumpărat casa după ce m-am mutat eu de la d, dormitorul ăsta nu-i chiar ca un refugiu pentru mine. Mobila e simplă şi se simte clar lipsa articolelor personale şi a decoraţiu- nilor. Chiar şi aşternutul de pe pat e impersonal – alb, cu perne albe şi cearşafuri albe, fix ca la spital. Sau ca la nebuni. în vechea noastră casă din Wesdynn, aveam un pat din ăla gen baldachin şi o cuvertură colorată, iar pe peretele de deasupra patului era agăţat un semn din lemn pictat pe care scria PIERSICUŢĂ. Tata mi-l făcuse cadou când împlinisem zece ani.

Mă întreb ce s-a întâmplat cu bucata aia de lemn. Simt un gust amac Nu-mi amintesc «act când tata a încetat să-mi mai spună „Piersicuţă". Probabil cam pe când am început să ies cu Etic. Şi nu doar relaţia mea cu tata a avut de suferit. Ceea ce a început cu admiraţie pentru un jucător de hochei talentat s-a prefăcut într-o ură puternică care persistă chiar şi azi. Tata nu l-a iertat niciodată pe Erie pentru ce mi-a făcut, şi nu are nici cel mai mic dram de simpatie pentru faptul că *Etic* a luat-o pe căi rele de atunci. *Un bărbat adevărat recunoaşte când are o problemă,* spune mereu tata.

îmi desfac valiza şi scot nişte ciorapi călduroşi, chiloţi, co- Şi un pulover foarte larg. Când sunt gata, il aud pe tata bătând la uşă.

— Eşti îmbrăcată?
____Da, intră.
Deschide uşa şi se sprijină de cadru,

— Vtei să mănânci ceva anume la cină?

__ Aa, dar nu-ţi face griji, îi spun, amuzată. Nu trebuie să.m găteşti.

— Nici n-aveam de gând. Mă gândeam să comandăm o pfe^

— Ştii că am văzut dieta la care ţi-ai supus băieţii, nu? fe, ^ comanzi pizza? chicotesc eu.
— Ai venit acasă, spune el, ridicând din umeri. Trebuie să sărbătorim.

Chiar trebuie? Interacţiunea noastră e aşa de încordată şi ciudată, încât ne face să ne simţim ca doi străini care poartă o con- versaţie. între noi nu mai există căldura aia specifică. Nu ne comportăm nici urât, dar e limpede că e diferit faţă de bărbatul care obişnuia să-mi spună Piersicuţă.

— Bine atunci, pizza să fie.

Rămânem tăcuţi pentru o clipă. Pare sa mă examineze încercând să-şi dea seama de... ceva.

Dintr-un oarecare motiv, simt nevoia să adaug:

— Sunt adult acum.

Dacă trebuie să-ţi spui că „sunt adult acum” înseamnă că te vezi fix invers.

— Sunt conştient de asta, surâde tata, lucru carenu-i stă în fire.

— Adică, doar pentru că o să stau aici o săptămână, asta nu înseamnă că poţi să-mi spui că: „Eşti sub acoperişul meu, urmezi regulile mele”. Nu mă supun restricţiilor.

— Iar eu n-o să-ți permit să vii beată acasă la patru dimineața.

— Nu-mi prea stă în obicei. Dar s-ar putea să vin acasă puțin amețită pe la miezul nopții. Și nu am nevoie să-mi scoți ochii.

Tata își trece mâna prin părul tuns scurt. Poartă frizura asta simplă de când îl știu. El nu-și pierde timpul cu fleacuri, cum ar fi o tunsoare.

— Tu-ți vezi de treabă, eu îmi văd de treabă, încheie eu. S-a

Cât timp treaba ta nu-ți fece rău ție sau altora, n-o să am nici eu motiv să mă bag.

Am un nod în gât. Detest foptul că atunci când mă privește, încă vede feta care se distruge singură și care ia decizii proaste. Dar m-am schimbat. Nu mai sunt așa de mult timp.

— Să-mi spui când ți-e foame și comand pizza, se întoarce el și închide ușa în urma lui.

Bine ai venit acasă!

— O, Doamne, Bee, te-ai fi *spart* de râs!

E vineri seara și vorbesc la telefon cu Summer, care mă pune la curent cu nebuniile care s-au petrecut ieri din cauza lui Rupi Miller.

— Chiar a apărut la uşă şi l-a târât pe Hollis la o întâlnire?

Fata are tupeu. îmi place.

— Da! Purta o rochie neagră superdrăguţă, cu guleraş din dantelă albă şi nişte pantofi cu toc superbi, iar el era pe canapea, în pantaloni de trening, şi se juca ceva cu Fitz. Ea s-a uitat la d şi a ţipat: „Sus! Acum!”. Ar fi trebuit să vezi ce moacă a făcut!

Sunt în public, aşa că nu pot să râd tare. Pot să-mi imaginez ***perfect*** expresia lui Hollis.

— Pun pariu că se gândea că e pe cale să i-o trap.

— Habar n-am la ce se gândea. Ea i-a tot trimis mesaje toată săptămâna despre „marea lor întâlnire”, dar el a zis că e o farsă. N-a crezut că va avea loc vreo întâlnire până n-a apărut ea la uşi ca să-l ia, începe Summer să râdă isteric. Aşa că l-a târât până sus, i-a deschis dulapul şi ***i-a ales hainele...***

îmi scapă un hohot de râs. Nu mă pot stăpâni şi nu-mi pasă dacă cineva din gară mă aude.

E sublim ce aud.

_ ... Şi sunt plecaţi de vreo oră şi nu ştiu dacă să-l dau dispărut sau să aştept să văd ce se întâmplă.

— Aşteaptă să vezi ce se întâmplă, spun eu, fără să stau pe gânduri. Te rog, nu interveni între Rupi şi bărbatul ei. Te implor! Hollis trebuie să simtă şi el cum e să fii hărţuit.

__ Cred că s-ar potrivi de minune!

— Să sperăm.

Nişte faruri îmi atrag atenţia. Stau în faţa gării de vreo zece minute, aşteptând o Honda Civic

albastră care cred că a ajuns, în sfârşit. îmi mijesc ochii la maşina care se apropie.

— Scuze, scumpo, trebuie să închid. Mi-a venit maşina.

_ Nu-mi vine ***să cred*** *că* mergi la o întâlnire, iar eu nu ştiu

nimic despre tip.

— Nu e nimic de ştiut. E un tip de pe Tinder. Probabil că o să fie ceva scurt şi atât.

Da, sunt o mincinoasă, n-ai decât să mă dai în judecată. Şi da, normal că mă simt naşpa c-o mint pe prietena mea, dar în niciun caz nu-i pot spune lui Summer adevărul despre seara asta. E şi aşa de ajuns că ştiu ***eu*** ce se va petrece.

b spun repede „pa” şi închid chiar în momentul în care portiera se deschide. Hmmm. Jake stă în faţă. Mă holbez la şofer şi observ o fată drăguţă cu cercei turcoaz şi păr lung. De ce nu mă mir?

— Bună! spune el, coborând din maşină.

Pentru o clipă, rămân fără cuvinte. Poartă jacheta lui cu Harvard, un păcat pe care-l iert cu greu, pentru că arată, oricum, al naibii de bine. Părul lui negru e pieptănat pe spate, scoţând în evidenţă pometii cizelaţi şi o linie a maxilarului după care sunt moartă. în seara asta, e bărbierit perfect. Săptămâna trecută avea ceva barbă.

Acum arată fresh şi fermecător şi... bine, arată incredibil!

Din nefericire, Jake Connelly este un băiat foarte atrăgător.

_ Bună! mă apropii eu de el, apoi mă strecor pe j, din spate după ce-mi deschide portiera, şl o salut pe şofe« —^

Jake urcă lângă mine, ne punem centurile şi pₒrniₘ Potrivit e-mailului trimis de secretara lui Ed Mulder^”¹¹ locuieşte În Beacon HUI. Probabil că are un salariu baban <n

HockeyNet. Clj

— Arăți ciudat, murmură Jake.

— Cum adică ciudat?

Clar nu i-ai spune aşa ceva iubitei tale false.
Deja sunt î∞ dată,

— Ți-ai dat cu luciu de buze. Şi e *roz*.

— Aşa, şi?

— Şi nu-mi place, mormăie el.

— Nu? Of! Dă-mi voie să dau o fugă până acasă şi să mă dau numai cu ce-ţi place ţie!

O auzim pe şoferiţă cum pufneşte pe nas. Se citeşte amuzamentul în ochii verzi ai lui Jake.

— Bine, ignoră-mi părerea. Dar mie îmi plac buzele roşa. Cele roz nu mă impresionează.

Nici pe mine, dar n-o să-i ofer satisfacţia de a recunoaşte lucrul ăsta. În seara asta, am lăsat-o intenţionat mai moale cu ţinuta. O parte tristă şi bolnavă din mine speră să-l impresionez pe Ed Mulder.

în timp ce ne îndreptăm spre Beacon Hill, citesc pe telefon ultimele ştiri din sport. Mă încrunt când văd unul dintre titluri.

— Ai văzut chestia asta cu Kowski? îl întreb pe Jake. Jur că arbitrii complotează împotriva lui.

— Crezi?

— E cel mai faultat jucător din Ligă. Iar arbitrii nu fluieră aproape deloc. Ceva se întâmplă aici.

Citesc restul articolului, dar autorul nu mai adaugă nimic nou. în esenţă, nimeni nu zice nimic, iar Sean Kowski continuă s-o

Şoferiţa o ia pe Cambridge Street şi t"ce linişte ,«n r şir de case din cărămidă toş.aocă. Frate, ce ».a7 A If. Unu dintre casele astea. .<«,"* . / Sa lacu «c şi

eu în tr-una dintre «de aste, Sunt vechi şi mai multe înca Pastr^d aspectul celor origini Cu copacuÎ bătrâni şi străzile cu felinare, Beacon Hill este unul dintre cl

copacii lui

ffiai pitoreşti cartiere din oraş. Şi e incredibili lini^ÎavL't vedere că e în mijlocul Bostonului. Să vii aici e ca şi cum tn-ai întoarce în timp, şi-mi place la nebunie.

— Am ajuns, spune şoferiţa.

Jake se apleacă în faţă şi o atinge pe umăr.

_ Mulţumesc, Annie! Să ai o seară frumoasă!

_ Şi tu, Jake!

Coborâm din maşină şi mă străduiesc să nu-mi dau ochii peste cap. Cred că acum sunt cei mai buni prieteni. Dintr-un oarecare motiv, felul în care Jake se înţelege cu toată lumea mă cam scoate din sărite. E greu să te gândeşti la el ca la un INAMIC când ţi se demonstrează că ar putea să fie un băiat de treabă.

— Eşti puţin cam palidă, remarcă Jake în timp ce urcăm scările din faţă. Credeam că ai ceva curaj în tine.

— Am, murmur eu.

Dar are dreptate. Sunt din cale-afară de emoţionată din cauza celor două interviuri groaznice pe care le-am avut deja cu Mulder.

— Nu ştiu, doar că nu mă simt bine când ştiu că va trebui să încerc să-l impresionez pe cretin.

— Dar nimeni nu ***te*** pune s-o faci, subliniază el.

— îmi doresc internshipul ăsta. Şi n-am încotro, trebuie să-I dau pe spate.

Sun la uşă şi, două secunde mai târziu, apare o femeie în pantaloni negri, o bluză neagră şi şorţ alb. Mă îndoiesc că e soţia lui Mulder, pentru că mai văd o femeie în aceeaşi ţinută care se grăbeşte spre o uşă care bănuiesc că dă în bucătărie.

— Va rog, intraţi! spune ea. Sunteţi ultimii de pe listă. Domnul Şi doamna Mulder sunt în salon cu oaspeţii.

Frate, zici că-s cuplurile «k*. Presupun c-o si ne
întâ|ni «ri În salon, pe utmă fi^'n dining dupâ ^^ ^
Z în birou, iar femeile trec la spilat vase. Pare, fără îndoi^

strategie marca Mulder.

_ Pot să vă iau paltoanele? ne Intreaba ***temea.***

Jake şi—I scoate fi 1*1 ***di.***

— Mulţumesc! li spune.

Eu írni desfac pardesiul şU las să-mi alunece de pe umeri. Aud cum cineva trage adânc aer în piept şi-mi rotesc capul. Jaké ma priveşte cu Încântare.

— Arăţi super,Jensen!

— Mulţumesc!

Nu m-aş fi simţit foarte bine în ţinuta mea neagră, aşa ci am ales o rochie gri, mulată, ştrampi negri şi cizmuliţe maro, scurte din piele. Machiajul e subtil şi fără ruj mă simt goală, deci n-am armura mea la îndemână. Dar am vrut să arăt elegant în seara

Ne apropiem de salon şi nu ştiu la ce să mă aştept Oare sunt numai boşorogi? Sau tineri? Şi câţi anume?

Spre uşurarea mea, nu-s mulţi. îl văd pe Mulder cu o femeie caucaziană, care stă lângă el şi care cred că e soţia lui. Apoi un cuplu mai în vârstă, de peste patruzeci de ani şi unul mai tânăr, de peste douăzeci de ani. Tipul mai tânăr îmi pare cunoscut, dar abia după ce îmi şopteşte Jake cine e, îmi pică fisa.

— Sfinte Sisoe, ăla e Theo Nilsson!

Nilsson este fundaş la Oilers. Firea iui sfioasă şi aspectul nordic plăcut l-au Scut popular printre feni şi adversari. Din păcate, nu va mai juca pentru restul sezonului, pentru că s-a lovit la picior.

— Am auzit că e din Boston, dar nu am crezut că e în oraş, murmură Jake. Ce mişto!

Când Mulder ne vede zăbovind în uşă, feţaise luminează.

— Jake Connelly!

încerc să nu mă supăr, dar eu ce sunt? O bucată de carne?

___ Ce mă bucur că ai venit! exclamă Mulder. Veniţi, veniţi! pap-mi voie să vă prezint tuturor, ne face el semn să ne apropiem.

Prezentările se fac rapid. Femeia caucaziană e soţia lui Ed, Lindsay. Are sprâncenele aţa de blonde că bat în alb, iar părul îi «te prins într-un coc foarte strâns. Ne întâmpină cu un zâmbet - ets. Lângă ea se află Nilsson, căruia i se spune „Nils", şi soţia lui, Lena, care are un accent puternic suedez, dar vorbeşte engleza perfect. Cuplul mai în vârstă care întregeşte grupul este format din fratele lui Ed, David, şi de cumnata lui, Karen.

_ Eo onoare să te cunosc, îi spune Jake lui Nils, părând un pic copleşit de celebritatea tipului. Te-am Urmărit tot sezonul. Am detestat să te văd părăsind gheaţa aşa.

_ Meciul ăla a fost greu de urmărit, spun cu simpatie.

Loviturile în hochei sunt parte din joc, dar nu se întâmplă des ca cineva să-şi rupă piciorul pe gheaţă;

— Dar acum pare că ţi-ai mai revenit.

— Mi-am scos ghipsul acum câteva săptămâni, dă blondul din cap. Acum am început fizioterapia şi, Dumnezeule mare, e brutală.

— îmi imaginez, spun eu.

Nils se uită la Jake.

— Am văzut înregistrarea cu tine din prima repriză. Abia aştept să vii la noi la anuL.

— Şi eu sunt foarte entuziasmat!

în următoarele câteva minute, Jake şi Nils discută despre Oikrs. Fraţii Mulder se grăbesc să li se alăture şi uite aşa, nu trece mult şi bărbaţii se separi uşurel de femei, apropiindu-se de barul de lângă marele pian.

Pe bune?!

Femeile sunţ expulzate pe două canapeluţe de lângă şemineul [mare]ţ. Simt că mă frustrez cum stau aşa să-i privesc pe bărbaţi discutând despre hochei, în vreme ce o ascult fără tragere de inimă 150 ELLEKENNEDY

„e Karen, care ne spune de un nou studio de yoga pe ^,^ descoperit recent în Back Bay.

— Ah, Lotus! sare Lena Nilsson. Acolo merg ?i eu de când an, revenit în oraş. Instructorii sunt minunaţi!

_ Cât mai staţi în oraş? o întreb pe Lena.

_ Până când „Iheo va trebui să plece în cantonament. Aş fi vrut să nu mâi plecăm. Nu sunt deloc bucuroasă că ne întoarcem la

Edmonton, se îmbufnează ea. E un loc tare friguros.

Doamnele continuă să sporovăiască şi eu nu am nici cea mai mică contribuţie la conversaţie. Mă uit cu nerăbdare lajake, care este prins într-o discuţie cu Nils. Probabil că m-a simţit, pentru că îşi îndreaptă privirea spre mine. îmi transmite că mă înţelege, apoi îi spune ceva lui Nils şi-mi face semn cu mâna.

— Iubire, vino aici să le spui de teoria ta a conspiraţiei despre Kowski şi arbitrii ăia.

— Mă scuzaţi! sar eu recunoscătoare în picioare, sperând ca Lindsay şi celelalte să nu se simtă ofensate de ardoarea mea evidentă de a scăpa de compania lor.

Ed Mulder nu pare bucuros de venirea mea, dar Nils mă primește cu căldură.

— Conspirație, zici? Să fiu sincer, am început să cred și eu același lucru.

— Nu există altă explicație, răspund eu. Ai văzut clipul de ieri? Arbitrul era cu ochii pe joc și a decis că nu e cazul să anunțe faultul. Și, sincer acum, ori de câte ori nu pedepsesc astfel de fapte, îl îngreunează pe Kowski. Tipul e tapid, dar nu-și poate arăta viteza pentru că e lovit tot timpul, iar cei care intră în el dinadins nu sunt trași la răspundere.

— De acord, spune Nils, scuturând neîncrezător din cap. Este de-a dreptul ciudat. Arbitrul... nu era McEwen? Cred că era Vie McEwen... îi vedea perfect pe Kowski și pe atacantul de la Kings, care l-a articulat cu crosa.

Mulder intervine şi el, iritat.

__ Kowski a iniţiat contactul.

__ N-a făcut decât să protejeze pucul, îl contrazic eu. între timp, ciocnirea l-ar fi putut lăsa cu o rană serioasă la cap.

__ Dar n-a fost cazul! spune Mulder, dându-şi ochii peste cap. în plus, loviturile sunt parte din joc, nu, Nils?

Mă chinui să nu răbufnesc, dar Nils răspunde cu o ridicare din umeri.

— în cea mai mare parte, da. Dar sunt de acord cu Brenna în legătură cu Kowski. E o diferenţă între contactul normal şi genul de contact care te poate lăsa o legumă.

Zâmbeşte ironic, apoi îl întreabă pe Jake:

— Ai mai vrea să ni te alături sezonul viitor dacă ai şti că un arbitra ar permite să fii omorât pe gheaţă?

— Bineînţeles! răspunde el fără să stea pe gânduri. Doar sper să nu-i dezamăgesc pe băieţi, continuă el cu o smerenie rar întâlnită.

— O să-i fad prafi spun eu pe un ton ferm, pentru că ştiu că aşa va fi. Pun pariu că vei fi cel mai tânăr jucător de hochei care a câştigat vreodată trofeul Art Ross.

Mă refer la trofeul pentru cel mai bun golgheter al sezonului, câştigat până acum de legende precum Gretzky şi Crosby.

— Iubire... pui multă presiune pe mine, mormăie Jake. Aş fi feridt să dau o pasă sau două de gol. Sau să câştig Cupa Stanley, îşi arată ei mult cunoscuta încredere specifică lui.

— Să bem pentru asta! îşi ridică Nils paharul.

— O meritaţi din plin! Oilers n-a mai câştigat o cupă de când... din sezonul din 1989? De la Gretzky încoace, nu?

Nils mă aprobă, apoi spune:

— Ştii ceva hochei.

— Am ajuns în finală în 2006, precizează Jake, apoi face o pauză scurtă. Dar am pierdut.

Şi ce a urmat a fost o secetă de unsprezece ani, lucru stânjenitor când te gândeşti că mai mult de jumătate dintre echipele din Ligă au ajuns în semifinale. Nu menţionez totuşi acest aspect,

N-aş face-o în faţa unul fân înfocat al Oilers, unui jucător activ la Oilers şi unui boboc care, în curând, va juca pentru Oilers.

Şi că tot veni vorba de fânul înfocat, simt privirea lui Mulder asupra mea şi mă întorc spre el, surprinzându-l cu un rânjet trufaş pe faţă. Primul gând cate-mi trece prin minte e că l-am impresionat.

Dar ar fi trebuit să ştiu deja ce mă aşteaptă.

— Scuze, doar că uneori e amuzant, se joacă el cu cuburile de gheaţă din pahar, chicotind. Ştiţi voi, să auzi o femeie care vorbeşte de detaliile şi statisticile din hochei. E drăguţ.

Drăguţ?

Simt că mi se înceţoşează privirea. Atitudinile de genul ăsta sunt motivul pentru care femeile încă se confruntă cu obstacole majore când încearcă să pătrundă în jurnalismul sportiv. Este o profesie cunoscută ca fiind sexistă şi nici acum nu sunt prea multe jurnaliste sportive în domeniu. Şi nu e din cauza lipsei de talent, ci din cauza unor bărbaţi ca ăsta care cred că vaginul n-are treabă cu sportul.

— Cunoaşterea statisticilor este unul dintre multele talente ale Brennei, spune Jake, într-un ton agresiv.

Mulder o ia personal. Ştiu că Jake n-a încercat să fie josnic, având în vedere că s-a dat peste cap să mă includă în discuţia despre hochei. Dar creieraşul lui Mulder operează la un nivel diferit.

— Pun pariu că aşa e, zice el, tărăgănat.

Se holbează la sânii mei pentru câteva secunde – pentru asta ar fi meritat ceva pumni în faţă – după care îi face cu ochiul lui Jake şi-l bate pe umăr.

Connelly se încordează.

Eu îndur, strângându-mi pumnii pe lângă mine. Omul ăsta e un porc în toată regula. Nu vreau decât să-l pocnesc peste muţră şi să-i spun să-şi bage internshipul în fund.

Jake îmi vede expresia şi clatină uşor din cap. Mă forţez să mă liniştesc. Are dreptate. Nu mi-aş face niciun bine provocând un astfel de scandal.

Din uşă, soţia lui Mulder vorbeşte cu bucătarul, apoi se întoarce spre grup:

— Cina e servită!

15 JAKE

Vara trecută, timp de două săptămâni, i-am însoţit pe Brooks şi pe părinţii lui în Italia. Familia Weston deţine o vilă în Positano, una dintre cele mai bogate regiuni de pe Coasta Amalfi. Coasta era uluitoare, dar Brooks şi cu mine am explorat şi alte zone, inclusiv Napoli, Pompei şi faimosul Vezuviu. îmi imaginez că sa locuieşti în preajma unui vulcan este al naibii de stresant. Aş privi mai tot timpul către el, întrebându-mă când va erupe... ştiind că *există posibilitatea* de a erupe. Ştiind că poate şterge

de pe pământ, o întreagă civilizaţie – pentru că asta s-a întâmplat la Pompei.

în seara asta Brenna este asemenea vulcanului aceluia.

Mi se pare ilar de câte ori s-a enervat până acum. Aş râde de furia ei abia stăpânită dacă nu m-aş simţi şi eu la fel.

Theo Nilsson e un tip de treabă, dar fraţii Mulder? Nu prea. Brenna a avut dreptate când mi-a zis că Ed e ticălosul suprem. îşi terfeleşte soţia ori de câte ori are ocazia. E nesimţit cu personalul. Şi, cel mai nasol, îşi arată dispreţul faţă de Brenna şi de tot ce spune ea.

însă cina e fantastică. Sunt gurmand, aşa că mă topesc după meniul ăsta: scoici prăjite, cod umplut, conopidă coaptă. Isuse!

Şi pentru peştele alb făcut la tigaie servit ca antreu, ar merita să mori. Deşi, dacă ar fi fost după Brenna, Ed Mulder chiar ar fi trebuit să se înece cu peştele şi să cadă lat pe masă.

_ De când eşti cu Jake? o întteabă Lena Nilsson pe Brenna.

Aşa-zisa mea iubită reuşeşte să-i zâmbească.

___Nu de mult. Doar de câteva luni.

— Am început să ne vedem la începutul semestrului, adaug

eu.

— Şi tatăl ei ce-a spus? întreabă Mulder, chicotind.

Tatăl *ei*, în loc să o întrebe direct pe Brenna, mă întreabă *pe mine*, şi bag de seamă cum ea strânge puternic furculiţa în mâni Arată ca şi cum ar vrea să i-o înfigă în ochi.

în schimb, fi răspunde:

— Tata nu ştie.

— Dar de ce? rămâne el uimit.

— Deocamdată ţinem relaţia secretă. Echipele noastre de hochei s-au înfruntat tot anul, iar acum se vor întâlni în finală, întinde Brenna mâna spre paharul de cristal plin cu apă. Am hotărât că nu e cazul să facem -raluri tocmai acum.

îmi plimb privirea în jurul mesei, zâmbind. ,

— Deşi cred că nu are rost s-o mai spun, în caz că vreunul dintre voi s-ar întâlni cu antrenorul Jensen, vă rog să nu menţionaţi faptul că m-aţi văzut cu fiica lui.

_____Ce romantic! O iubire interzisă, îşi aşterne Lana un zâmbet până la urechi

Brenna se încordează când aude cuvântul cu I. îi fee cu ochiul soţiei viitorului meu coechipier şi spun:

— Cel mai bun fel.

— Lindsay, ce frumos e decorată masa! remarcă Karen Mulder, schimbând subiectul. Tu te-ai ocupat de ele?

Soţia tăcută şi elegantă a lui Mulder dă sfioasă din cap. Am impresia că nu vorbeşte prea mult. Şi mai am impresia că aşa-i place lui Mulder.

_ Sunt foarte frumoase, confirmă şi Brenna, privind la cele trei castroane din sticlă colorată, care conţin aranjamente florale şi crenguţe de floarea miresei.

____Sunt flori, mormăie Mulder. Ce atâta laudă!

Fratele lui izbucneşte în râs.

— Ed! îl avertizează Llndsay, cu dinţii strânşi.

E prima oară când manifestă o stare emoţională negativă faţj de soţul ei.

De fapt, o stare emoţională, în general.

— Ce e? dă el pe gât restul de vin alb rămas în pahar. E un aranjament floral, scumpo. Cui îi pasă? Mă uimesc porcăriile pe care le consideri importante.

Brenna îşi lasă furculiţa jos. Respiră repede, buzele i se despart, iar eu strecor o mână pe sub masă şi o strâng uşor de coapsă.

îşi închide gura. Se întoarce spre mine, dar nu-i pot descifra expresia. Că tot veni vorba, coapsa ei e fierbinte şi fermă sub palma mea. Nu mă pot stăpâni. O mângâi uşor, Brenna îşi muşcă buza de jos.

Eu ascund un surâs. Apoi îi mângâi din nou coapsa. Aş vrea să-i mângâi şi alte părţi din corp. Rochia asta mulată arată tare bine pe ea, iar degetele mor de nerăbdare să-i atingă sânii.

Rahat! Sper din tot sufletul că seara asta se va încheia eu sex. De aia voiam s-o scot la o întâlnire reală, pentru că sunt foarte atras de ea şi nu vreau decât să i-o trag. Ultimele dări în care am văzut-o, trupul meu a reacţionat într-un mod cât se poate de primitiv.

Şi nici măcar nu duc lipsă de sex, pentru numele lui Dumnezeu! Săptămâna trecută mi-am făcut de cap cu o tipă de la Universitatea din Boston. Ne-am întâlnit la un chef, ne-am împrietenit şi s-a oferit să mă ducă acasă. Mi-a supt-o în maşina ei. Apoi, ne-am dus pe bancheta din spate şi, judecând după privirea ei când, în cele din urmă, mi-am ridicat capul dintre picioarele ei> cred că a fost cât se poate de satisfăcută.

Şi eu credeam că sunt satisfăcut. Dar sunt mai excitat ca întotdeauna de când a apărut Brenna la Dime în bluza ei sexy şi l-a luat la întrebări pe coechipierul meu. Şi rochia Indecentă pe care a purtat-o la concertul lui Danny? Isuse! Sunt mort după fata asta!

Tot restul cinei discutăm, în mare parte, despre hochei. Brenna n-a glumit: Ed Mulder chiar e obsedat de Oilets şl ştie totul despre echipă. La desert, turuie întruna despre cea mal recentă recrutare, întrebându-l pe Nils despre ea şi despre ce părere are el despre noile talente.

Deşi îmi parc rău, încep să-i acord mai multă atenţie lui Mulder decât Brennei.

Privirea ei acuzatoare îmi străpunge obrazul, în vreme ce Mulder, Nils şi cu mine discutăm în detaliu despre cei noi primiţi în echipă. Dar mă prefac că nu observ că e supărată, pentru că e votba şi de cariera mea, la naiba! Practic iau cina cu viitorul meu coleg de echipă. Evident că o să-i acord lui prioritate.

Furia vulcanică a Brennei începe să devină sufocantă, în timp ce amănuntele despre Oilers pe care le destăinuie Nils sunt tot mai stimulatoare şi mai interesante. Poate că asta mă

face un nesimţit, dar atenţia se concentrează tot mai mult pe partea frumoasă din viitorul meu şi nu pe conflictul dintre Brenna şi Muldet.

Fetele cu care am fost în liceu m-au acuzat constant că eram egoist şi obsedat de hochei, dar ce e rău în asta? Am muncit toată viaţa să devin jucător profesionist. Nu i-am dat vreunei femei speranţe false şi nici nu le-am făcut vreo promisiune. încă de la început le-am spus că hocheiul e principala mea preocupare.

Aşa că, atunci când Mulder ne-a sugerat să ne retragem în biroul lui pentru un păhărel, sunt pus în faţa unei alegeri. îmi dau seama că Brennei nu-i place segregarea dintre sexe şi n-o condamn. Nu mai trăim vremurile de altădată.

Dar Theo Nilsson îmi face semn cu mâna să-i însoţesc şi el ₒ tipul alături de care voi patina din toamnă şi, până la urmă, sunt un ticălos egoist. Aşa că-l urmez.

— Eşti supărată.

— Ce vrei să spui, Jake? De ce *naiba* aş fi supărată?

Tipa e tare în sarcasm, prieteni!

Şi o merit din plin. Am petrecut mai mult de o oră în biroul lui Mulder în seara asta. Acum e ora zece seara şi suntem afară, aşteptând să apară maşina, iar Brenna refuză să mă privească.

— Ah, ştiu! continuă ea, şi i se citeşte dispreţul în voce. Poate pentru că am fost exilată în salon cu celelalte femei, unde ne-am scandalizat ba de una, ba de alta şi am mai şi leşinat pe rând, doar ca să ne trezim una pe alta cu săruri mirositoare?

— E total aiurea. Asta crezi tu că făceau femeile pe timpuri?

— Se prea poate! exclamă ea şi observ că obrajii îi sunt roşii de furie. Îţi dai seama ce palmă peste faţă am primit? Văzându-te cum dispari să discuţi despre sport cu *omul care ar trebui să mă angajeze...*

Mă simt cuprins de remuşcare.

—■ Ştiu, expir eu încet. Am ştiut că e o mişcare idioată din clipa în care am făcut-o.

— Dar te-ai dus oricum, îmi aruncă ea o privire urâtă. Pentru că eşti un idiot.

— Hei, o singură mişcare idioată nu mă face un idiot în toată regula, protestez eu. Şi trebuie să recunoşti, în seara asta, interesul tău a fost singura ta motivaţie. Voiai să vorbeşti cu Mulder despre internshipul tău ca să-i dovedeşti că meriţi postul. Păi, şi eu am vrut să dovedesc că-mi merit jobul.

__ Cum aşa? Nici măcar nu ştiai că Theo Nilsson va fi prezent în seara asta.

— Da, se cheamă adaptare la situaţie. Nils a venit, iat eu am hotărât să profit de asta. Şi tu ai fi făcut la fel.

_ Ar fi trebuit să fii sprijinul meu, Connelly. Şi, în schimb, ţi-a păsat doar de tine. Ce pierdere de vreme, mormăie ea, ar fi trebuit să rog pe altcineva să vină cu mine. Ar fi trebuit să-l iau peMcCarthy.

— în primul rând, nici măcar n-ai fi fost invitată dacă n-ai fi pomenit numele meu, precizez eu. Aşa că n-ar fi fost nevoie să rogi pe *cineva* să te însoţească. Şi în al doilea rând, sunt foarte sigur că l-ai pierdut pe McCarthy. Din ce am auzit, şi-a tras-o cu o fată după semifinale şi de atunci se vede cu ea în fiecare zi.

Brenna se zgâieşte la mine.

— Ce? zic eu, ridicând din umeri. Nu omorî mesagerul.

— Curai că-mi pasă că McCarthy se vede cu altcineva? mă priveşte ea neîncrezătoare. Am încheiat-o cu tipul ăla din secunda în care tt-a *lăsat pe tine* să decizi ce are voie să facă cu scula lui. în schimb, uni pasă de faptul că nu m-ai susţinut în seara asta.

—, Doar spre sfârşit, protestez eu. în rest, te-am tot lăudat. Ştii că aşa a fost.

Nu-mi răspunde. Apoi apare şi maşina noastră şi ea tropăie în direcţia ei. Iniţial, setasem prima oprire la gară pentru Brenna, dar acum mă aplec spre şofer şi—1 bat pe umăr.

— Hei, o să mergem în altă parte mai întâi. Poţi să ne laşi la O'Malley's, pe strada Boylston?

Brenna îşi roteşte capul spre mine:

— Nu, mergem la gară.

Omul îşi plimbă privirea de la mine la ea.

— Ei, haide, murmur eu. Ştii că ai nevoie să bei ceva.

Cred că n-a băut niciun strop de alcool în seara asta. Celelalte

femei se bucurau de un roşă,

— O băutură adevărată, încerc eu s-o conving.

— Bine, mergem la O'Malley's, îi zice ea încet şoferului. Puţin mai târziu, stăm unul în faţa celuilalt, într-un separeu
înghesuit. Barul e plin ochi cu mulţimea de vineri seara, dar am fost norocoşi şi am apărut fix când un cuplu s-a hotărât să pl[ece]. Rămânem tăcuţi cât aşteptăm să vină chelneriţa să ne ia comanda. E aşa de mult

zgomot aici, că roşcata cu păr buclat trebuie să urle când ne salută.
Brenna examinează lista şi apoi îşi ridică privirea spre mine:

— Ce aţi băut voi în biroul lui Mulder? întreabă ea pe un ton tăios.
— Coniac, recunosc eu.
— Remy Martin?
— Hennessy simplu.

— Adu-ne două de astea, te rog, îi spune ea chelneriţei.

— Imediat, ciripeşte roşcata.

— îmi pare rău că m-am dus cu ei. Regret nespus, o privesc eu.
— Da, da.

Nu-mi mai vorbeşte cu sarcasm, aşa că am impresia că e sinceră. Doar că nu mi-e clar asupra cărui lucru a fost sinceră.

— Da, adică îmi accepţi scuzele, sau da, le-ai auzit? o întreb eu.

— Cum vrei tu, Jakey.

Slavă Domnului! Jensen pe care începusem s-o apreciez revine în formă maximă, la pachet cu un rânjet mic la colţurile buzelor. Mi-a lipsit în seara asta.

— Mulder a fost un cretin, spun eu, pe şleau. Chiar vrei să lucrezi pentru unul ca el?

— Bag mâna-n foc că orice canal de televiziune din lume are un cretin sau doi de genul ăsta. Şi n-aş munci direct pentru el. Aş da socoteală unui producător de la un nivel mai mic şi probabil nu m-aş vedea foarte mult cu Mulder. Sper, cel puţin.

Expresia ei devine contradictorie:

— Luni am făcut un tur al studiourilor şi am putut să văd unde se filmează *Colţul de Hochei*. A fost atât de mişto!
__ Kip şi Trevor? îmi plac tipii ăştia! Imaglnează-ţi cât de tare ar fi să te invite în emisiunea lor.
— Păi e foarte posibil să ai locul asigurat în viitor, domnule

vedetă!

_ Dar tu? Viei să fii în spatele camerei sau în faţa ei? îi fac eu cu ochiul. Ţi-aş recomanda să apari pe sticlă. Mă gândesc la ce erecţii O să provoci în rândul bărbaţilor.

— Frate, ideea asta e de-a dreptul încâtătoare! Visul oricărei fete!

Sunt bucuros să văd că îşi revine. Umerii i se relaxează după ce au stat tensionaţi toată seara. Când chelneriţa se întoarce cu două pahare mari cu coniac, îl ridic pe-al meu:

— Noroc!

După o clipă de ezitare, ciocnqte paharul de al meu.

— Noroc, repetă ea.

Bem şi ne privim peste marginea paharelor.

— Sunt curios, spun eu.

— De ce anume? mai soarbe ea o dată.

— Îţi doreşti atât de mult internshipul ăsta ca să-i faci pe plac tatălui tău? Te-a obligat? Sau poate speri c-o să-l impresionezi?

— Nu, nu şi nu, îşi dă ea ochii peste cap. E limpede că tata e motivul pentru care am început

să mă uit la hochei, dar nu mă putea fiice d să-l iubesc. îmi place, pur şi simplu.

— Cum a fost să creşti cu el? Pare un tip foarte dur.

— Este.

Nu detaliază, ceea ce mă nelinişteşte.

Când îmi vede expresia, adaugă:

— Relaxează-te, am avut o copilărie normală. Tata nu m-a abuzat sau ceva de genul ăsta. Doar că nu mai suntem aşa apropiaţi cum eram pe

vremuri. Şi da, uneori e foarte al naibii. Ori faci ca el, ori deloc. Cred că e un defect profesional.

Mă gândesc la antrenorul meu şi la expresia de pe faţa lui atunci când cineva rosteşte numele lui Chad Jensen.

__ Pedersen îl urăşte pe taică-tău.

_ Sentimentul e reciproc. Deşi au un trecut comun.

_ Un trecut, repet eu, clătinând din cap. Trecutul e de rahat. Nu ştiu de ce oamenii nu pot să treacă peste. De ce nu lasă trecutul în trecut? S-a terminat... ce câştigi dacă-l readuci la viaţă?

_ Aşae.

Cade puţin pe gânduri, apoi adaugă:

— încerc să nu mă gândesc niciodată la ce a fost.

____ Păi n-ai zis mai devreme că trecutul tău n-a fost întunecat

şi naşpa?

— Nu, ţi-am spus că am avut o copilărie normală. N-am zis niciodată că n-am avut parte şi de momente naşpa şi întunecare în trecutul meu.

De parcă *asta* nu m-ar intriga.

— Dă-mi voie să ghicesc. Nu ai de gând să vorbeşti despre ele.

— Ai ghicit.

Mai luăm o gură de coniac. îi privesc buzele, felul în care îşi ţine marginea paharului pe buza de jos, înainte să-i lase pe masă. Cum linge ultima picătură rămasă pe buză. Sunt obsedat de buzele ei.

— La ce te gândeşti acum? mă întreabă Brenna.

— Nu vrei să ştii.

— încearcă-mă.

— Mă gândesc la buzele tale.

— Ce e cu ele? îşi aşterne ea un zâmbet subtil.

— Mă întreb ce gust au.

— Probabil că au gust de coniac.

Las paharul pe masă şi mă ridic de pe scaun.

— Unde te...

Se opreşte când mă aşez lângă ea.

— Nu prea am chef, Connelly, continuă ea.

— Chef de?

Suntem aşa de aproape, că ni se ating coapsele. îmi
întind un braţ pe spătarul separeului şi-l sprijin pe
celălalt de masă, rotin- du-mi trupul spre ea.

— Haide, nu vrei să afli?

— Ce să aflu?
____Dacă e vreo scânteie.

— Prostii...

— Nu-s prostii.

îmi ling buza de jos, iar privirea ei îmi urmăreşte mişcarea.

__ Eşti foarte sexy, oftează ea.

— Ştiu, zâmbesc eu.

— Eşti şi foarte încrezut. .

— Ştiu şi asta.

Brenna îşi dă părul peste umăr. Nu ştiu dacăoface intenţionat ca să-mi duc privirea la gâtul ei, dar

fix asta se întâmplă. Aş vrea să mă cuibăresc la gâtul ei lung şi suplu şi să o miros.

— Eşti foarte sexy, repet şi eu remarca ei, cu o voce răguşită.

— Ştiu, zâmbeşte ea.

— Şi încrezută.

— Şi asta.

— Bănuiesc că asta ne face să fim două boabe într-o păstaie?

— Poate. Și poate din cauza asta nici n-o să ne meargă.

— Să ne meargă... cum adică? îmi înclin eu capul.

— Adică să fim un cuplu.

Râd încet, seducător.

— Cine spune că vreau să fim un cuplu? în clipa asta, vreau să ştiu doar dacă există chimie.

Brenna se trage mai aproape, respiraţia ei caldă mângâindu-mi maxilarul. îşi pune o mână pe genunchiul meu şi mă mângâie cu degetul mare, după care-şi mută mâna foarte încet spre şlițul meu. Sigur simte umflătura din pantalonii mei. Nu mă cuprinde în palmă şi nici nu mă strânge. Dar o unghie se plimbă pe fermoarul blugilor mei, iar eu gem zgomotos.

— Bineînţeles că există chimie între noi, spune ea, cu g$_{ura}$ la câțiva centimetri de faţa mea, Amândoi ştim că există chimie Nu a existat niciodată nici cea mal mică îndoială cu privi$_{re}$ jj asta, ridică ea din sprânceană. Aşa că de ce nu termini cu şarada asta şi nu-mi spui ce vrei de la mine.

— Bine, răspund eu, pentru că nu sunt cel care să se dea înlături de la o provocare. Vreau să te sărut.

BRENNA

Nimic bun nu poate ieşi din sărutul ăsta cu Jake. Dar mi-e greu să mă opresc în momentul ăsta. Ed Mulder m-a scos din sărite în seara asta, dovedind, încă o dată, că orice interacţiune cu omul ăla e o pierdere totală de timp. Mulţumită lui, sunt la limita răbdării şi am stomacul plin de coniac.

Iar Jake chiar e atrăgător. Faţa lui frumos sculptată ar putea opri traficul. Trupul lui mare şi adetic ar putea provoca o ciocnire în lanţ. Practic, dacă te afli într-o maşină şi-l vezi pe Jake Connelly, eşti într-o mare primejdie.

îi privesc buzele. Nu-s cărnoase, dar cea de jos e puțin mai plină decât cea de sus. Nu pot să neg că, atunci când buzele astea le-au atins pe ale mele weekendu1 trecut, am vrut mai mult. Am vrut un sărut adevărat. încă îmi doresc asta. Vreau să-l gust. Să aud sunetul pe care-l scoate când limba mea se strecoară în gura lui.

Așteptarea îmi accelerează pulsul.

— Un singur sărut, accept eu.

— N-o să-ți ajungă unul singur.

Sclipirea arogantă din ochii lui mă excită la culme. îmi plac tipii de genul ăsta. Drecți,

hotărâţi şi siguri pe ei. Alfa, dar nu genul de alfa care-ţi dă ordine şi devine autoritar.

Jake are încredere în el şi e sigur de cine e şi de ce vrea. Bănuiesc că de aia nu mi-a luat prea mult să-l iert pentru purtarea lui de la cină. Nu numai că am o uşoară (bine, bine, mai mult decât *uşoara)* pasiune pentru tipii tupeişti, dar apreciez bărbaţii care luptă pentru ceea ce-şi doresc. Asta este diferenţa dintre Jake şi cineva ca Mike Hollis. Hollis e şi el încrezător în sine, dar, până la urmă, nu e genul care să se strecoare lângă mine într-un sep. reu şi să-mi spună că o să mă sărute. Hollis ar aştepta să-l sărut

Şi *de ce,* mă rog, mă gândesc la Hollis în clipa asta? îmi plimb degetele de-a lungul coapsei lui Jake şi le ridic spre pieptul lui. îi simt muşchii pectoralilor prin cămaşă. îl mângâi uşor pe piept până în zona gâtului. Când degetele mele ajung pe clavicula lui, înghite în sec.

— Totul în regulă? zâmbesc eu uşor.

— Sigur, sunt bine, îşi drege el glasul.

Mâna mea ajunge la destinaţie: faţa lui incredibil de frumoasă. îi mângâi buza de jos. Privirea lui e şi mai sexy. într-o clipită, îşi duce degetele Iui lungi în părul meu şi mână lui mate îmi cuprinde ceafă.

Jake îmi aduce capul în faţă şi-şi pune buzele pe ale mele. E genul de sărut după care tânjesc de atât de mult timp. Unul care începe încet, o întâlnire uşoară a buzelor şi o scurtă atingere a limbii. Ca şi cum şi-ar pregăti terenul pentru ceea ce urmează. Aprinde o ditamai scânteia între noi, până când, în cele din urmă, geme profund, şi mă sărută mai apăsat, iar flamele ne cuprind pe amândoi. Gura Iui e doritoare, dar nu încearcă să-mi lingă faţa sau să mă înghită toată. Este un

sărut controlat, *ferm* dar lacom, plin de pasiune. Își folosește limba perfect.

Gem. Nu mă pot stăpâni. El zâmbește pe buzele mele, după care se retrage:

— Săruți tare bine!

— Și tu te descurci.

Și apoi ne devorăm iarăși gurile, ne sărutăm pasional în separeul ăsta și nici măcar nu tresar când aud fluierăturile care acoperă muzica. Să ne privească toți. Popcorn la toată lumea!

Fata aia din toaleta femeilor, de săptămâna trecută, cea care lăuda limba lui Jake, nu a greşit cu nimic. Tipul are o limbă incredibilă. Raiul P* pământ. Iar mâna lui mare şi fierbinte îmi strânge acum coapsa. Aş vrea să mă urc în poala lui şi să-l pipăi, dar suntem într-un bar şi suntem îmbrăcaţi complet. Suntem în public şi asta mă împiedică să iau o hotărâre prostească.

Mă retrag, respirând greu. Ochii splendizi ai lui Jake mă urmăresc. Un verde închis, asemenea junglei după o ploaie torenţială, înţeleg de ce femeile înnebunesc când îl văd.

ku repede o gură de coniac, apoi tresar când el îmi ia paharul din mână. Degetele bătătorite îmi mângâie încheieturile. Mă cuprinde un fior.

— Ala era al meu, îi zic după ce dă paharul pe gât.

— Mai comandăm unul.

— S-ar putea să fie o idee proastă.

Am vocea răguşită, aşa că-mi dreg glasul. De două ori.

— Ar cam trebui să plec.

—, Bine, stai să cer nota, aprobă Jake din cap.

Fac un semn spre paharele goale, apoi spun:

— Apropo, asta s-a pus ca o întâlnire reală.

— Visează în continuare. N-a fost asta întâlnirea reală. A fost o ieşire cu iubitul tău fals, spune direct şi începe să râdă.

— Zău? Deci şi sărutul a fost fals?

— Nu a fost o întâlnire reală, zice el, pe un ton sever. Dar ar trebui s-o programăm. Când eşti liberă?

— Niciodată!

— Ce zici de mâine?

Două ieşiri consecutive? E smintit? Nu fee asta nici eu cei cu care mi întâlnesc pe bune.

— Uau! Mori de nerăbdare să mi vezi din nou, este?

— Da, recunoaşte el, iar inima mea mă trădează. Deci, mâine?

Cedez ca un castel din cărţi de joc.

— Bine, dar nu mă întorc în Boston. într-o singură săptămână am petrecut acolo timp cât să-mi ajungă o viaţă întreagă.

— Aleg un loc pe lângă Hastings, mă asigură el. O să iau maşina lui Brooks... să vin să te iau de acasă?

— Nici vorbă! Decât dacă ai chef să mori.

Nici gând să-l las pe Jake să apară la uşa tatei.

El chicoteşte, ştiind despre ce vorbesc)

— Speram să spui nu, dar sunt un domn, aşa că a trebuit să întreb. O să-ţi plătesc taxiul.

— N-am nevoie de pomană, 11 tachinez eu.

— îţi place să fii dificilă, nu?

— Dap, spun eu şi scotocesc în poşetă după portofel.

— Vrei să ne mai sărutăm înainte să plec?

Vocea lui Jake e de-a dreptul copilăroasă.

— Nup.

— Dar o felație, ce zici?

Privirea îi devine malefică.

— Ah, apreciez oferta, dar nu am penis.

Râsul lui Jake îmi unge inima. Este profund și
răguşit şi aş vrea să-l înregistrez ca să-l pot

asculta ori de câte ori am chef Ceea ce este ciudat şi destul de tulburător. începe să-mi placă compania acestui băiat, iar asta mă neliniştește rău.

— Ai ajuns târziu aseară.

Tonul dezaprobator al tatei mă întâmpină a doua zi dimineaţă, când intru în bucătărie.

— Ai petrecut, presupun?

Deschid frigiderul şi-mi dau ochii peste cap în faţa unei cutii cu margarină, pentru că nu pot s-o foc în faţa lui.

__ M-am întors pe la miezul nopţii, tată, într-o vineri seară. Şi a trebuit să iau trenul de la unsprezece ca să pot ajunge aici la miezul nopţii. Aşa că, adevărul e că am terminat „de petrecut” – mă întorc spre el, ca să vadă ghilimelele în aer – la ora unsprezece, într-o vineri seară.

— Eşti prea mare ca mă mai iei peste picior.

_ Sunt prea mare ca să fiu certată cu privire la viaţa mea socială. Am mai vorbit de asta. Mi-ai spus că n-o să-mi ţii predici.

_ Nu, tu ai vorbit despre asta. Eu unul nu am zis nimic.

El nu se fereşte să-şi dea ochii peste cap.

Trece pe lângă mine, îmbrăcat în pantalonii în carouri, şosete de lână şi hanorac cu logoul Briar pe el.

Se opreşte în dreptul cafctierei, una de fiţe, cadou de Crăciun de la mătuşa Sheryl. Mă mir că o foloseşte. Tatei nu-i pasă dacă un produs e chiar folositor, dacă nu e vorba de un echipament de hochei de ultimul răcnet. Altfel, nu dă doi bani.

— Vrei o cafea? se oferă el.

— Nu, mulţumesc.

Mă urc pe unul dintre scaunele de la blatul din bucătărie. N-are picioarele drepte, aşa că se mişcă puţin până să-mi găsesc echilibrul. Deschid un iaurt mic şi încep să mănânc, în timp ce tata stă lângă chiuvetă, aşteptând să fie cafeaua gata.

— Nu trebuia să iei trenul, spune el, ursuz. Puteai să iei Jeepul.

— Serios? îmi dai voie să conduc din nou valorosul Jeep? Credeam că m-am lins pe bot după accidentul cu cutia poştală.

— O perioadă. Dar au trecut... cât? Doi ani? S-ar presupune că te-ai mai deşteptat de atunci şi ai învăţat să conduci cum trebuie.

— Aşa s-ar presupune.

Mai iau o linguriţă de iaurt, apoi continui:

— Nu mă deranjează să iau trenul. Am timp să-mi citesc cursurile şi să trec în revistă mcciurile. Weekendul ăsta este un meci de caritate, nu?

Tata aprobă din cap, dar nu pare prea entuziasmat. Anul * Comitetul Diviziei I de Hochei a preferat ca fiecare echipT'- participe la un eveniment caritabil în weekendul de dinai^' finalei, decât să joace imediat după semifinale. Evenimentul * găzduit de diferite organizaţii care luptă împotriva cancerului ^ tot profitul de pe urma biletelor se duce către acestea. Bineînţel« că e o cauză bună, dar ştiu că tata şi jucătorii lui sunt nelinist' ■ din cauza finalei.

— Şi finala? Sunteţi pregătiţi?

El dă iar din cap. Nu ştiu cum reuşeşte să adune
aşa de mare încredere într-o mişcare din cap.

— Vom fi.

— Vor fi greu de învins.

— Da, aşa e.

Asta e tata, un maestru al conversaţiilor.

Iau şi ultimul strop de iaurt din recipientul de plastic.

— Sunt buni sezonul ăsta, remarc eu. Foarte, foarte buni.

Şi nu numai la hochei. Jake Connelly, de exemplu, e foarte

îndemânatic şi în alte domenii. Cum ar fi sărutul. Şi felul în care mă excită. Şi...

Şi trebuie să încetez cu gândurile astea, şi repede. Pentru că acum mă furnică tot corpul şi aşa ceva nu trebuie să se petreacă în preajma tatei.

— Ştii, ai totuşi voie să spui ceva frumos despre Harvard, îl încurajez eu. Doar pentru că tu îl urăşti pe antrenor, asta nu înseamnă că şi jucătorii sunt groaznici.

— Unii dintre ei sunt buni, cade el de acoid. Iar unii sunt buni dar ticăloşi.

— Brooks Weston.

El aprobă iar din cap.

— Puştiul e un derbedeu, iar Pedersen îl încurajează.

Se simte veninul din vocea lui când îi roşeşte numele celuilalt antrenor.

__ Ce fel de jucător era? întreb eu, curioasă. Pedereen?

Tata se crispează şi devine încordat tot.

___Cum adică?

— Păi, ai jucat cu el la Yale. Aţi tras pentru aceeaşi echipă pentru cel puţin două sezoane, nu?

__ Da, spune el, precaut.

_ Deci ce fel de jucător era? repet eu. Un înaintaş puternic?

Un călău? Juca murdari

_ Murdar ca noroiul. Niciodată nu mi-a plăcut cum juca.

___Iar acum nu-ţi place cum antrenează.

— Nu.

Tata soarbe îndelung din cafea, privindu-mă peste marginea ceştii.

— Via să spui ci ţie îţi place?

Cad un pic pe gânduri.

— Da şi nu. Adică, sunt două feluri de joc: unul murdar şi unul dur. O mulţime de antrenori îşi încurajează jucătorii să joace dur, precizez eu.

— Nu înseamnă că e şi corect. Promovează violenţa.

Izbucnesc în râs.

— Hocheiul e unul dintre cele mai violente sporturi! Avem nişte dpi care patinează pe gheaţă cu lame ascuţite în picioare şi care ţin în mână beţe mari. Sunt aruncaţi în mantinelă, sunt loviţi întruna, primesc pucuri în moacă...

— Exact! Sportul ca atare e deja foarte violent, confirmă tata. De ce să-l facem şi mai şi? Joacă curat şi cum se cuvine, îşi încordează d maxilarul. Daryl Pedersen nu cunoaşte însă sensul cuvintelor „curat” şi „cum se cuvine“.

Aici are dreptate. Şi presupun că nu pot să-mi dau cu părerea despre cât de ticălos e Pedersen. Nu am văzut decât vreo două meciuri de-ale lui Harvard sezonul ăsta, deci mi-e greu să-mi dau seama clar cât de murdar joacă băieţii lui.

Ştiu cât de murdar sărută Jake. Se pune?

_ Ce planuri ai azi? întreabă tata, schimbând subiectul

_ Trebuie să termin un articol pentru cursul de Comp$_{\text{orie}}$. rea Ştirilor, dar probabil că o să mă ocup mai târziu de asta" Acum merg la Summer acasă.

— Sâmbătă dimineaţă?

____Da, vrea s-o ajut să facă ordine în dulap.

____Nu pot să înţeleg Femeile, spune tata,

— Suntem al dracului de ciudate. Aici ai dreptate.

— Am auzit câte ceva despre Summet, adaugă el, încruntarea lui mult cunoscută schimbându-i faţa.

— E o prietenă bună, tată, mă încrunt şi eu.

— Frate-su zicea că e ţicnită.

— Păi, da, asta nu pot să neg. E ciudată, melodramatică şi haioasă. Dar, oricum, n-ar trebui să pleci urechea la tot ce spune Dean.

— Zicea că a dat foc la şcoală.

— Având în vedere că Universitatea Brown e încă în picioare, cred că putem considera că Dean exagerează, zâmbesc eu şi mă dau jos de pe scaun. Trebuie să mă îmbrac. Ne vedem mai încolo.

'O oră mai târziu, stau întinsă pe patul lui Summer, verifi- cându-mi telefonul. E evident că m-am plictisit foarte repede s-o văd cum îşi încearcă toate ţinutele din dulap şi cum face parada modei.

— Bee! se vaită ea. Fii atentă!

Pun telefonul jos şi mă ridic în capul oaselor.

— Nu! Eşti din cale-afară! Ai probat patru bluze din caşmir în aceeaşi nuanţă de alb. Erau identice. Şi toate păreau noi!

începe să-mi ţină o adevărată prelegere despre Prada versus Gucci versus Chanel până ce ridic mâna s-o opresc, pentru că, jur pe **ce** am mai sfânt, dacă o si înceapă să turuie despre Chinei, o să mă pierd cu firea. E obsedată de casa aia de modă şi po«e vorbi neîncetat ore-n şir despre ea.

_ M-am prins, sunt pulovete de firmă. Dar ideea curăţeniei de primăvară în garderobă e si scapi de ţoale – iar tu nu ai aruncat nimic până acum.

împung cu degetul spre mormanul micuţ de haine de la marginea patului. Acolo stau hainele pentru donaţii şi a pus aici două tricouri, o pereche de blugi şi un cardigan.

— Mi-e greu si arunc haine, pufneşte ea, dându-şî pirul blond

peste umăr.

— N-ai un dressing cât o debara şi în Greenwich? Şi încă unul la fel în Manhattan?

-Ba da. Şi?

— Şi nimeni nu are nevoie de atâtea haine, Summer! Eu mă descurc cu câteva ţinute pe care le tot schimb între ele.

— Tu nu porţi decât negru, contraatacă ea. Normal că ţi-e uşor să-ţi faci o ţinută când nu porţi decât negru. Tu nu dai o ceapă degerată pe modă – îţi pui o bluză neagră, pantaloni negri, cizme negre, te dai cu ruj roşu pe buze şi eşti gata. Negrul nu e şi culoarea mea. Mă face să arăt prea sado-maso. Am nevoie de culoare, Brenna! Viaţa mea e colorată. Sunt o persoană

— Eşti o persoană ţăcănită, o contrazic eu.

— Nu sunt ţăcănită!

— Ba da, eşti! confirmă iubitul ei, dând buzna în cameră.

Tatuajele de pe tot braţul lui Fitz încep să prindă viaţă când

el o ia în braţe de la spate, aplecându-şi capul şi pupând-o dulce pe obraz.

— Va urăsc pe amândoi, mormăi eu. Sunteţi dezgustători de fericiţi. Fiţi fericiţi în altă parte.

Ne oale rău, Bee, dar nu avem de gând să ne ascundem dra- V ,,,me spune Summer, acoperindu-i obrazul lui Fitz cu g^stea de T^e, care pe mine mă focă să vomit. Mă mlnici chiar aţa, dar mă prefac fiindcă tipa * ridicolă.

__ Q. puneţi la cale? întreabă Fitz, privindu-mă. Nici mi-am dat seama că eşti aici.

_ Dormeai când a ajuns, spune Summer. Facem curat în dulapul meu. Donez o mulţime de haine.

Priveşte spre dulapul plin, apoi spre mormanul micuţ de pe pat

— Super. Şi abia ai început?

_ Facem asta de peste o oră! într-o oră, s-a decis să renunţe la un tricou! pufnesc eu.

— Nu e doar un tricou! protestează Summer.

Vocile noastre îl atrag pe Hollis, care trecea pe hol. Intră în camera lui Summer şi se aruncă pe jos, lângă piciorul patului. E în pantaloni de training, maiou strâmt, şi când piciorul lui gol loveşte mormanul micuţ, nici măcar nu bagă de seamă.

— Mişto. Ne arăţi ţinute? Gând ajungem la lenjerie? Fitz, spune-i iubitei tale că am pretenţia la o paradă a modei cu lenjerie drept recompensă pentru tulburarea emoţională pe care mi-a provocat-o.

— Ce tot bombăni acolo? îl întreb eu.

Eu sunt la capul patului, aşa că trebuie să-şi răsucească gâtul ca să mă privească.

— Summer mi-a spus ce-aţi făcut voi, afurisitelor.

Mă uit la el ca viţelul la poartă nouă.

— Hărţuitoarea mea? adaugă el. Ştiu că aţi încurajat-o.

— Nu te hărţuieşte, protestează Summer.

— Serios? se zgâieşte Hollis la ea. M-a sunat ***în fiecare*** « de când am luat cina împreună,

— Aţi ieşit joi, îi reaminteşte Summer. Adică au trecut două ale. Ceea ce înseamnă că te-a sunat de două ori. Revino-ţi!

__ De două ori? Aş fi vrut eu! M-a sunat de *cel puţin* trei ori

^ __ Da, şi tu ai răspuns de *fiecare* dată, remarcă Summer, şi ai vorbit cu ea vreo oră, uneori şi mai mult.

__ *Eu* vorbesc? își trece el ambele mâini prin păr. *Ea* vorbește! Țipei ăleia nu i se mai oprește gura.

— Presupun că vorbim de Rupi, îmi caut eu cuvintele, stă- pânindu-mi râsul.

_ Bineînțeles că vorbim de Rupi! urlă el. E dusă cu capul, ști, nu? Ești siguri că nu a scăpat din vreo instituție de boli mintale din Bali?

— Bali? repet eu.

— Mi-a spus că de acolo e maică-sa. E un fel de vedetă în Bali. -- Vedetă *Bollyumd,* chicotește Summer. Adici din India,

nu din Bali.

— Ah, cade el puţin pe gânduri, apoi clatină din cap. Nu mă ajută deloc. Tot smintită rămâne.

— Cum a mers cina? îl întreb eu. El se răsuceşte ca să mă privească.

— Nu prea bine? clipesc şi aştept amabilă răspunsul.

— A turuit tot timpul şi nici măcar nu m-a lăsat s-o sărut de noapte bună, spune el, mohorât.

— Stai, aci că ai *vrut* s-o săruţi? intervine şi Fitz.

Stă sprijinit de biroul lui Summer. în timpul ăsta, iubita lui a intrat iar în dulap, răscolind prin umeraşe.

— Fix asta am spus, *Colin*. Doar pentru că e nebună, asta nu înseamnă că nu vreau să o sărut.

— Elegant! îi spun eu. Eşti un romantic incurabil.

— Hei, magazinul Hollis e încă deschis, agită el din sprâncene. Poţi intra oricând vrei, Jensen.

— Pas. Deci, firi sărut, zici?

— Fără! Nu se sărută la prima întâlnire, spune el, înfuriat. Mi-a zis să aştept. Până la a *treia* întâlnire.

Fia se sparge de râs.

— Stai aşa, zice el, gâfâind. Ieşi din nou cu ea?

— încă de două ori? chicotesc şi eu.

— Nu cred că am de ales, mormăie Hollis. Se pa‹e ă

o duc la un film. ^

Fitz dă din cap.

—. Mişto! Marţi biletul costă pe jumătate. Ar trebui să mer geţi la noul film de la Marvel.

— Nu vreau să văd noul film de la Marvel, idiotule. Nu vrtau să mai ies cu fata asta. E prea mică, prea enervantă şi...

Tresare, apoi îşi strecoară mâna în buzunarul pantalonilor. Îţi scoate telefonul şi, privind ecranul, se face alb la faţă.

— O, Doamne, iar mă caută!

— I-ai salvat numărul în telefon? îl întreb eu.

— *Ea* l-a salvat. Mi-a înhăţat telefonul în toiul cinei şi şi-» băgat numărul. L-a salvat cu „Rupi" însoţit de o inimă. E trecută în telefonul meu Cu o inimă, pentru numele lui Dumnezeu!

Mă las pe o parte şi mă cutremur de râs.

La birou, Fitz clatină amuzat din cap.

— Ştii că poţi să-l ştergi, nu?

Hollis e prea ocupat să răspundă la apel. Abia de apucă să zică un „bună”, că din telefonul lui se revarsă o grămadă de vorbe.

Fitz şi cu mine zâmbim. Habar nu am ce spune Rupi, dar vorbeşte cu viteza luminii, iar moaca îngrozită a lui Hollis face toţi banii. Num-am mai distrat aşa de ani buni.

— Dar nu-mi plac comediile romantice, icneşte el.

Se aude din nou cum turuie.

— Nu, nu vreau! Nu vreau să văd un film. Dacă tot eşti aşa de hotărâtă să ieşi, atunci să mergem undeva şi să ne-o tragem.

Mă sparg de râs.

— Sfinte Sisoe, bine! Mergem să vedem filmul tău tâmpit, dar ai face bine să te combini cu mine, Rupi, şi să nu-mi mai spui că „U te pupi la ® întâlnire, pentru că, dacă ar fi fost oricât altă ripă în locul tău, mi-ar fi tras-o deja.

Restul lumii nu mai există pentru Mike Hollis. Se ridică şi iese din camera lui Summer. Vocea lui agitată se aude din hol.

__ Nu sunt maniac după sex! Nu am mai făcut sex de când je-am cunoscut!

Mă uit la Fitz.

___E adevărat?

_ Aşa cred. Dar să fim serioşi – nu e ca şi cum a fost regele sexului până acum. Vorbeşte el, dar e mult mai pretenţios decât lasă să se vadă. Nu cred că şi-o trage atât de des pe cât pretinde.

_ Clar di nu, se aude mormăitul lui Summer din dulap. Băiatul ăsta nu se pricepe deloc la flirt.

_ E hocheist, precizez eu. Nici n-are nevoie să flirteze prea mult Admiratoarele sunt mereu încântate să-i vadă.

— Ce ziceţi de rochia asta?

Summer îşi face iar apariţia, purtând o rochie albă cu franjuri, fari bretele.

— E drăguţă, spune iubitul ei.

— Bee?

' – E mult prea inocentă. N-aş purta-o niciodată.

— Normal că n-ai purta-o... nu e neagră. Spune-mi dacă *eu* arăt bine în ea sau nu.

— Tu arăţi bine în orice. E dezgustător şi te urăsc şi, pe bune, poţi să scapi de jumătate din dulapul ăsta şi să continui să arăţi ca un supermodel în orice ai păstra.

îşi aşterne un zâmbet larg pe faţă.

— Ai dreptate, e o rochie super. O păstrez.

Schimb altă privire amuzată cu Fitz. Tot nu-mi vine să cred că ăştia doi formează un cuplu. Dar nu ştiu cum, specialistei în modă şi tocilarului împătimit de jocuri video le merge strună.

____ Ce faceţi diseară? întreb eu. îmi închipui că tata va l_ucr_a

mult cu echipa săptămâna asta, aşa că asta ar cam fi ultima voastră şansă să vă relaxaţi, nu?

— Chiar aşa, spune Fitz. Habar n-am, probabil că vom., ridică el sfios din umeri.

TVaducere: o să-şi petreacă toată seara în pat.

— Dar tu? mă întreabă el.

____ Probabil că o stau acasă, mint eu.

— Serios? Nu te vezi din nou cu tipul de pe Tinder? reintră Summer în conversație, aruncând două bluze uzate în mormanul de donat.

— Ce tip de pe Tinder? întreabă Fitz.

— Bee avut o întâlnire aseară, despre care nu a scos niciun cuvânt.

— Nu e nimic de spus. Nu ne-am potrivit şi nu ne mai vedem.

Mi se pare tulburător cât de natural îmi ies minciunile pe guri

Summer îmi zâmbeşte.

— Te-am invita să stai cu noi în seara asta, dar vom fi foarte ocupaţi făcând sex.

Fitz oftează din rărunchi.

— Scumpo!

— Ce?

El clatină din cap.

— Nu vă faceţi griji, zic eu, cu zâmbetul pe buze. Am o tonă de teme de făcut, oricum.

— Pare distractiv, mă tachinează Summer:

Nici n-are idee.

17
BRENNA

Jake îmi trimite un mesaj cu locul întâlnirii fix când iau cina cu tata. Mâncăm în liniște legumele la wok pregătite de mine, pentru di zilele astea nu am prea avut ce să ne spunem.

Când observă că ecranul telefonului meu se luminează, pe frunte îi apare o cută adânci

— Fără telefon la cină.

— Nid măcar nu m-am uitat la el, protestez eu. N-am cum să-16c să nu se aprindă.

— Ba da. Se numeşte butonul *Power off*.

Privesc spre telefonul de lângă mâna lui dreaptă. De când ne-am aşezat la masă, a primit patru e-mailuri.

— Şi tu îl poţi închide.

Ne holbăm unul la celălalt. Tata scoate un sunet morocănos, ia nişte legume în furculiţă şi le îndeasă în gură.

Deschid mesajul de la Jake abia când urc la mine în cameră, îmi pică faţa când aflu unde o să ne vedem în Seara asta.

EU: La bowlingW?

JAKE: Ai ceva împotriva bowlinguluti

EU: Nu. Dar nu mă pricep deloc, aşa ci daci te aştepţi cumva b un adversar pe măsură, n-ai să vezi,

JAKEt N-am **Hernie** de adversar. Hai, doar **ne** disträm. E*t*ti de acordf

EUi Bineînţeles, de ce nu?

JAKEt Ne vedem pe la opt?

EUi E bine.

Ded »m o oră şl jumătate să mă pregătesc, dar deja am hotărât că n-o să mi chinul si arăt bine pentru Jake. Singurul motiv pentru care ies cu el în seara asta este pentru ci a venit cu mine la cina lui Mulder.

Dupi ce fac duş şt mi îmbrac, deschid Google Maps şi tastez adresa. E un drum de douăzeci şi cinci de minute cu maşina, ded e mai aproape de Hastlngs decât de Cambridge.

Un pic mai târziu, cobor şi zăbovesc în uşa de ia sufragerie. Tata e pe canapea, uitându-se pe repede înainte la meciul dintre Harvard şi Princeton de weekendul trecut. Jake e ca un fulger care străbate ecranul şi eu mă întreb dacă tata ar aprecia ironia faptului că ies la întâlnire cu el.

— Hei, îi zic eu ca să-i atrag atenţia, voiam să văd daci pot si împrumut Jeepul. Mi întâlnesc cu un prieten în seara asta.

— Toţi prietenii ăştia misterioşi, murmură el, cu ochii lipiţi de ecran, au şi nume?

— Cu siguranţă, zic eu, dar nu rostesc niciunuL

Tata pufneşte, apoi continuă:

— Cheile sunt în holul din faţă. încearcă să te întorci Ia o oră rezonabilă.

îmi vine să-i răspund răutăcios, dar îmi dă maşina lui, aşa că mă stăpânesc.

— Nu mă aştepta, îi spun eu, în schimb.

Jake e deja acolo când intru în parcarea aproape goală din *faţa Bowl-Me-Up.* Numele mi lasă perplex. Să fie oare un joc de cuvinte cu teferi« 1« *Beam me* «/>'? Dar o replică SF învechită nu ¡"e nicio treabă cu popicele, aţa că tot nu-mi dau seama ce vrea

să zică.

Parchez Jeepul chiar lângă Metcedesul strălucitor de care se **sprijină** Jake. Pe lângă maţinile noastre, în parcare mai sunt un Sedan, o camionetă ţi cinci sau şase motociclete trase lângă inerta principală. Practic, e o parcare fantomă.

___Mişto maţină, zic eu, coborând din Jeep. Ai cumpărat-o

din bonusul contractului pe care l-ai semnat?

— Nu, n-am dat un ban pe ea, recunoaşte Jake. E maţina lui Brooks.

— De ce are nevoie de o maşină în oraşul ăsta?

— Pentru că este milionar şi milionarii au maşini. Doamne, ce întrebări pui şi tu!

— înţeleg perfect, izbucnesc eu în râs.

Privesc spre logoul masiv de deasupra capetelor noastre. Lângă cuvintele *Bowl-Me-Up* este o bilă uriaşă de culoare roz, care pâlpâie întruna.

— Vii des aici? întreb eu pe un ton sec.

— La fiecare sfârşit de săptămână, atunci când nu suntem în plin sezon. Mi-e drag locul ăsta.

— Pe bune? rămân eu uimită.

— Nu, bineînţeles că nu! L-am ales pentru că e oarecum la jumătatea drumului dintre casele noastre, pufneşte el. Ce credulă eşti!

— Da, aşa sunt eu, spun şi suspin. Ar fi trebuit să ştiu că, de fapt, nici nu ai inimă.

încui Jeepul şi-mi îndes cheile în poşetă.

în timp ce ne îndreptăm spre intrare, observ că Jake îşi potriveşte pasul lung după pasul meu mai scurt.

[1] Joc de cuvinte care bce referire ia „Beam Me Up, Scotty", care Înseamnă „Koate-mă de aici", replică din Star Treic The OriginaJ Seri» (N. Red.)

— Ba am o inimă, mă contrazice el. Uite, pune mâna!

într-o clipită, îmi prinde mâna şi o duce înăuntrul gecii |ui

descheiate. Ftate, ce pectorali are! îi simt şi bătăile inimii. '

— Ce repede îţi bate inima, Connelly. Te temi că o să te fac praf la popice?

— Niciun pic. Mi-al spus deja că nu te descurci.

Drace, are dreptate. îmi pare rău că m-a luat gura pe dinainte.

înăuntru e la fel de gol. Locul are zece piste şi doar două sunt folosite. La bar e un domn cu păr cărunt şi cu pielea ridată, poate din cauză că a stat prea mulţi ani în soare. Ne întâmpină cu u„ zâmbet până la urechi:

— Seară bună, fraţilor! Ce ziceţi de nişte pantofi?

Are vocea aşa de răguşită, zici că iumează două pachete de ţigări pe zi.

Ne punem pantofii de bowling şi bătrânul cu coadă de cal ne spune că putem alege orice pistă goală. O alegem pe cea aflată cel mai departe de ceilalţi clienţi – un cuplu mai în vârstă şi un 'grup de motocicliști care par înspăimântători şi care fac mişto şi se fluieră între ei de când am intrat. Unul dintre ei, o ditai matahala cu o barbă stufoasă, tocmai a doborât grămada şi-şi ridică victorios mâinile în aer.

— Aşa mai merge, bulangiilor! urlă el.

Bărbatul din spatele tejghelei tresare.

— Nu-i luaţi în seamă. Sunt inofensivi, dar cineva ar trebui să le spele gurile cu săpun.

— E-n regulă, îi spun eu. Tata e antrenor de hochei. Am auzit şi mai rele.

Mergem pe pista noastră şi ne aşezăm, ca să ne schimbăm încălţările. Mie îmi. ia mai mult din cauza cizmelor cu fermoare, aşa că Jake termină înaintea mea.

— O să iau ceva de băut, se oferă el. Ai vreo preferinţă? Apă? Suc?

— Apă, mulţumesc!
— Super, spune el şi o ia din loc.
Mă uit la spatele lui şi-i admir fondul ferm. Doamne, nu-mi vine să cred că sunt la o întâlnire cu Jake Connelly. Ce se întâmplă?"
Oftând, îmi pun pantofii ăia stupizi şi mă apropii de ecranul pe care trebuie să ne trecem numele. în dreptul Jucătorului Unu tastez *Brtnna*.

în dreptul Jucătorului Doi, tastez *Micuțul Jakey*.

Termin şi încă zâmbesc când Jake revine cu două sticle de apă.

— Hai să trec numele în...

Jake se oprește, observând numele de pe ecran şi oftează.

— Pe bune? Câți ani ai? Cinci?

— Nu, dar se pare că tu da, Micuţule Jakey.

— îţi arăt eu micuţ, mârâie el.

— Ce-o să faci? O să ţi-o scoţi aici, în faţa celor din *Sons of Arutxh*jrşi a bătrânului drăguţ de acolo?

Jake se preface că se gândeşte puţin la asta, apoi spune:

— Ai dreptate, o s-o fac mai târziu.

£ a doua seară la rând când ne vedem. £ greşit din cale-afară, şi nu doar penau că el joacă la Harvard. De obicei, eu nu ies la întâlniri. Nu am mai avut un iubit de când am fost cu Eric, şi nici nu mi-am dorit unul. Şi de dragul discuţiei, chiar dacă aş fi vrut un iubit, Jake ar fi ultimul candidat pe care l-aş lua în considerare pentru poziţia asta. Peste câteva luni, se mută în Edmon- ton. Ce relaţie ar fi aia?

îmi plimb privirea prin sala nu prea vioaie, atentă la sunete şi la ce se întâmplă în jurul meu. Popicele care se lovesc între ele, conversaţiile zgomotoase ale motocicliştilor, luminile puternice, suprafaţa de lemn lucioasă a pistelor lungi.
Ce caut eu aici?
— Brenna!

La auzul numelui meu rostit de Jake, mă trece un fior fi„binte care-mi întăreşte convingerea că n-ar trebui si fi„ ^ Urăsc felul în care mă tulbură situaţia asta.

— Despici firul în patru, tlce el, direct.

îmi ling buzele deodată uscate.

— De unde ştii?

— Mereu ai expresia asta pe faţă când analizezi ceva, di „ţ din umeri. Te întrebi ce cauţi aici.

— Tu nu?

— Nu. Ţi-am spus, între noi exişti chimie şi vteau să văd până unde merge.

Expir zgomotos.

— Nu merge niciieri, Connelly, aşa ci ia-ţi gândul, pufnesc eu. Singurul motiv pentru care sunt aici este pentru ci m-ai forţat si ies cu tine.

— Continuă să te minţi aşa, iubito.

Oare mă simt încântată de faptul ci-mi spune *iubitoi* Da.

îmi place senzaţia? Absolut deloc.

Iau o guri mare de apă şi pun paharul pe tejghea.

— Bine, hai să trecem la treabă.

Brenna nu se descurcă absolut deloc, dar e amuzanţi O ia încet spre linia de aruncare în pantofii ăia caraghioşi, rotindu-şi şoldurile. Şi fundul ăla fenomenal în blugii ei mulaţi şi negri… Sunt un măgar, nu-mi pot lua ochii de la fundul ei.

În duda faptului că nu se pricepe deloc la bowling, fiecare privelişte pe care o oferă face toţi banii. Concentrarea îi crispează trăsăturile, îşi trage braţul în spate, îşi roteşte încheietura şi dă drumul bilei roz străludtoare. Sincronizarea e praf şi mişcarea finală e inexistentă, dar, pentru prima oară după şase aruncări, bila se deplasează în linie dreaptă.

Brenna chiuie fericită în vreme ce bila ei pare să se îndrepte spre toată grămada de popice. în

ultima secundă însă se abate de la linie şi, în loc să le doboare pe toate, dă jos doar patru popice.

— Atât de aproape! se vaită ea.

Se întoarce şi nu mi-a părut niciodată mai frumoasă ca acum. Obrajii ei sunt ca două mere roşii, ochii .îi scânteiază şi face un mic dans, zbenguindu-se pe podeaua lucioasă.

— Sunt din ce în ce mai bună! exclamă ea.

— O arund din ce în ce mai bine, cad eu de acord, după care mă ridic şi le dobor pe toate.

_ Te urăsc, mă anunţă ea când rezultatul apare pe ecran

O bat la un scor nemaiîntâlnit în secolul ăsta, dar nu cred că-i pasă cu adevărat. Ca să fiu sincer, nici eu nu dau mare atenţie scorului. De regulă, sunt ibarte competitiv, dar în seara asta doar mă bucur că petrec timp cu Brenna. A trecut mult timp de când n-am mai fost la o întâlnire pe bune. Cina de aseară nu se pune, pentru că niciunul dintre noi nu prea s-a distrat. Iar coniacul de după nu se pune nici el, pentru că mai mult ne-am sărutat decât am vorbit.

Seara asta îmi oferă posibilitatea s-o văd pe Brenna aşa cum nu am mai văzut-o până acum. Bowlingul nu reprezintă cea mai romantică activitate, dar te ajută să vezi cum e o persoană. E competitivă? Meschină? O pierzătoare plângăcioasă sau, şi mai rău, o câştigătoare lăudăroasă? O întâlnire la popice poate dezvălui dacă tipa e pretenţioasă. Cunosc femei care ar strâmba din nas când ar vedea podeaua asta jegoasă. Dar nu şi Brenna.

După ce câştig prima partidă, Brenna sugerează să începem încă una.

— Ha! îţi place la bowling.

— Da, oftează ea, dramatic. Chiar m-a prins.

Îi cercetez expresia, să văd dacă face mişto. Dar nu pare c-ar face asta absolut deloc.

— Vorbesc serios! Mă distrez de minune! scutură ea din cap, de nu-i vine nici ei să creadă. Chiar îmi place.

Uimirea ei evidentă mă fiice să mă îndoi de râs. După ce termin de hohotit, mă trag mai aproape de ea, vorbindu-i serios:

— Cred că va trebui să mai venim şi altă dată...

Apoi aştept.

Nu răspunde. în schimb, se apropie de ecranul tactil şi spune:

— Bine. O să-l las pe Micuţul Jakey să înceapă primul.

briar u **tt**
2 **585**

Dar când numele îmi pare pe ecran, văd doar „Jake“.

îmi ascund satisfacţia. Cred că a început să mă placă.

Eu o plac fără doar şi poate.

~~ ? Ţ Tif * Vorbim dCSpre hochei? 0 întreb eu mergând să îaŭ oBiH
M-am îndrăgostit de bila vetde-neon pe care am botezat-o Demolatorul.

_ Ce să vorbim? întreabă ea, suspicioasă.

— Păi o să jucăm curând împotriva echipei voastre. E un meci
important.

— E un meci important, aprobă şi ea.

_ Ceea ce mă fece să mă întreb: pe cine vei susţine din tribună? Pe cei de la universitatea ta sau pe noul tău iubit? îi arunc eu un zâmbet provocator peste umăr. E rândul ei să se spargă de râs.

— Nu eşti iubitul meu.

— Nu asta i-ai spus lui Mulder...

-r- Mulder e un ticălos şi nu-mi pasă că l-am minţit. Acum revino la joc şi aruncă, Jakey. Vreau să-ţi privesc fundul.

Zâmbetul larg aproape că-mi rupe faţa-n două şi sunt recunoscător că nu-l poate vedea. Ca s-o fac fericită, fac un spectacol întreg, flexându-mi braţele şi întinzându-mă înainte, astfel încât să duc fundul în spate. Aud un sunet înfundat. Când îmi întorc capul, ochii negri ai Brennei sunt plini de dorinţă.

— Mare ispită mai eşti! mă acuză ea.

— Particip la joc doar, spun cu nevinovăţie.

— Da, da, aşa e, se ridică ea din scaun. Frate, de ce s-a făcut aşa de cald dintr-odată?

Cât ai zice peşte, îşi trage peste cap bluza neagră cu mâneci lungj, rămânând într-un maiou subţire şi negru, care-i vine perfect pe sâni. Remarc sutienul cu dantelă şi gura mi se usucă complet.

Brenna păşeşte alene spre bilă, cu un mers mai seducător ca niciodată. îşi aruncă părul lung şi lucios peste umăr, se roteşte şi-şi linge buzele. Dumnezeule mare!

Prima ei lovituri doboară fapte popice.

— Cea mal buni aruncare de până acum! o tncut»j$_{tt\ au\ d}$ la marginea pistei. Di-le jos şl pe restul, Hottie! Hai ci poţi! '

— Serios? spune ea, nesiguri. Până acum n-am reuşit jj l$_{e}$ răstorn şi pe celelalte.

— Şi? Asta nu tnseamni ci nu se poate întâmpla.

Şi nu se întâmpli. A doua ei bilă se duce. drept În jgheab.

— Ai cobit, se plânge ea, dând să treacă pe lângă mine.

îmi trec un braţ pe după talia ei suplă. Vreau să-i lipesc corpul de al meu şi s-o sărut pasional, dar mă rezum la un pupic scurt pe obraz.

— M-ai pupat cumva pe obraz? întreabă ea, amuzată.

— Da. Ai o problemă cu asta?

îmi aşez mâinile deasupra fundului ei, luptându-mă cu imboldul de a le lăsa în jos.

— Apropo, fundul tău arată uluitor în jeanşii ăştia.

— Ştiu. De aia îi şi port.

Râd. îmi las palmele mai jos cu doi centimetri, după care decid să nu mai stau pe gânduri. Stau cu spatele la ceilalţi clienţi, aşa di nimeni nu vede ce fac cu mâinile. Aşa că-i strâng blând fundul.

Ea scoate un sunet răguşit.

— La naiba, Connelly, suntem în public!
— Şi?

— Şi nu poţi să mă apud de fiind.

— De ce nu?

Brenna f ace o pauză. Trec câteva secunde, apoi ridică din umeri.

— Ştii ce, chiar nu-mi vine în cap niciun motiv îndeajuns

Zâmbind, îmi lipesc iar palmele de fundul ei sexy, apoi îl lovesc uşor şi merg să-mi joc rândul.

De data asta, nu le-am doborât pe toate. Mai e una încăpăţânată care insistă să rămână În picioare, dar o dobor din a doua lovitură. O învinq iarăşi pe Brenna, şi nici cft-i pasă. Progresul ei „ evident, scorul din a doua partidă fiind dublu faţă de cel

din prima. Când apare pe ecran scorul final, ne aşezăm pe băncuţă,

si ne mai relaxăm puţin.

îmi aşez mâna pe coapsa ei, mângâind-o absent. Nu-mi îndepărtează mâna. în schimb, îmi analizează expresia. __ Eşti un tip foarte lipicios.

— Te deranjează?

__ Nu, doar că nu mă aşteptam. Nu credeam că eşti aşa de

__ Doar cu tipele care-mi plac, ridic eu din umeri.

— Şi cât de des apar tipele de genul ăsta? Parcă stabiliserăm că tu nu îţi frici iubite, doar ţi-o tragi.

— Asta nu înseamnă că nu-mi plac fetele cu care mi-o trag, spun eu şi îmi plimb senzual degetele pe genunchiul ei. Impresia mea e că nici tu nu-ţi faci iubiţi. Sau dacă da, nu faci relaţia publică.

— Te-ai interesat de mine, Jakey?

— Da, spun eu pe şleau. Şi din câte am auzit, n-ai mai ieşit cu nimeni de când te-ai mutat la Briar.

— Aşa e, confirm eu.

— Unde ai învăţat înainte de Briar?

— Colegiul de stat din New Hampshire.

— Şi acolo te vedeai cu cineva?

— Nu chiar. Am avut parte, mai degrabă, de un şir de partide de sex fără sens, cel puţin până la McCarthy.

Gelozia îmi strânge pieptul. Nu-mi place că-l vede pe McCarthy ca fiind o prezenţă serioasă în viaţa ei.

— Deci McCarthy n-a fost o simplă partidă de sex? întreb Precaut.

— O simplă partidă de sex se întâmplă o dată şi a fost ceva gen...

Cade puţin pe gânduri.

— Partenerul de se*? completez eu.

— Da, dar feri sex. Ia stai, ce?

Mă aplec să înţeleg bine ce vrea să spună. Brenna mi-a ci tigat, în mod oficial, atenţia întru totul.

— N-aţi ftcut sex? îmi ridic sprâncenele de uimire. Am crezut ci şi-au tras-o.

— Nup.

— Dar v-aţi făcut de cap.

— Da.

— Dar n-ați făcut sex.

— Ce e așa de greu de înțeles?

— Nu știu... cred ci e cam ciudat pentru mine.
Fac o pauză, apoi continui:

— Nu, nu cam ciudat. E ciudat rău.

— De ce?

Pare un pic mai defensivă.

— Păi uite-te la tine, arăt eu spre ea. Eşti superbi Vrei să spui că nu a încercat să...?

— Nu am spus că nu a încercat. Dar... Se opreşte din nou.

— Dar ce? Eşti virgină?

— Nu. Sunt doar foarte selectivă cu cei pe care-i las să intre în mine.

Să mă ia dracu' dacă asta nu mi-a întărit penisul. N-are voie să spună chestii de genul „în mine", pentru că acum îmi închipui cum intru în ea şi sunt excitat la culme.

— Am ftcut alte chestii, zice ea. Mereu sunt şi alte chestii de făcut.

— Ce, nu ţi-a spus nimeni că poţi să ejaculezi şi firi să faci sex?

_ Nu. Habar n-aveam, clipesc eu, foarte inocent. Poţi să-mi

arăţi?

_ **Ai** vrea tu, mă loveşte ea uşor peste umăr.

_ Chiar vreau. N-aş vrea să te alarmez, dar te rog să te uiţi la fermoarul blugilor mei.

Deşi se amuză, îmi fixează prohabul cu privirea. Dintr-odată, i se citeşte excitarea în ochi.

— O, Doamne[1] Gândul la McCarthy te-a făcut să ai o erecţie?

— E tare ca piatra, o trag în poala mea, iar ea scoate un sunet surprins.

Dar îşi revine iute şi curând îşi freacă fundul ăla frumos de mine, prefacându-se că vrea să stea cât mai confortabil.

— Spune-i erecţiei tale să nu mă mai împungă, mormăie ea.

— Păi tu eşti motivul pentru care se întâmplă asta.

îi aplec capul, să pot să-i şoptesc la ureche:

— Eşti malefică atunci când vorbeşti despre toate felurile în cate îl poţi face pe un băiat să-şi dea drumul fără să intre în tine.

La naiba, ce bine miroase! îi simt şamponul dulce, care are o nuanţă uşor înţepătoare. E nostim, pentru că Brenna e exact invers— înţepată, cu o nuanţă dulceagă. însă mie îmi place aşa. îmi place foarte mult

— Dar tu? o întreb eu.

— Ce e cu mine?

— Ce-ai obţinut din aranjamentul cu McCarthy?

— Chiar vrei să ştii ce mi-a făcut coechipierul tău? ridic eu o sprânceană.

— Nu. Da. Nu ştiu. Poate într-un sens mai general, mă hotărăsc, într-un final.

— Nu. Las asta pe seama imaginaţiei tale.

Iar imaginaţia mea o ia razna, doar că nu mi-l închipui pe Josh McCarthy în pat cu ea. Ci pe mine,

— Chestia aia o să-ţi iasă din blugi, mă tachinează parcă simt di pieid ceva din mine când se ridică. În fine, ce fol'' acum? Mai băgăm o partidă Înainte să plecăm? Întreabă ea • v verifică telefonul. E ora zece. Până la cât e deschis aici?

— Cred că până la ora unsprezece.

— Stăm până se închide?

— Am putea, da.

Să joc bowling cu o erecţie nu e uşor, dar reuşesc, O înving pentru a treia oară, după care ducem pantofii înapoi şi plătim.

Afară, Brenna trece pe lângă Jeepul ei şi se apropie de Mercedes.

— Deschide-l, îmi porunceşte ea.

Pulsul îmi accelerează. Fac cum îmi spune.

în loc să deschidă una dintre portierele din faţă, se urcă pe bancheta din spate.

— Vino aid!

Nu sunt eu cel care să lase o doamnă să aştepte. Intru în maşină şi gura mea e pe a d înainte să mai poată rosti vreun cuvânt. Are gust de mentă,

iar trupul ei cald şi moale e lipit de al meu. Se urcă în poala mea, limba ei explorându-mi gura cu poftă. îmi cobor mâna pe spatele ei, apoi o apuc de talie. Vreau cu disperare să fiu *în* ea. Dar se pare că ea nu e la fel de doritoare.

— N-o să mă laşi să ţi-o trag în seara asta, aşa e?

— Nu, şopteşte ea, jucăuş. Va trebui să-ţi câştigi dreptul ăsta.

— Şi cum îl câştig? gem eu în timp ce o sărut.

Zâmbeşte uşor şi mă sărută din nou, strecurându-şi mâinile pe

sub tricoul meu, mângâindu-mi pieptul gol. Dumnezeule, îmi place să-i simt mâinile pe pielea mea. Şi vreau să *o ating* şi eu. îi scot bluza cu mâneci lungi şi-i trag maioul în sus, până la clavicule. Sutienul de dedesubt e foarte subţire. Şi nu are nevoie de *push-up.* Are sânii plini, obraznici, al naibii de perfecţi. O apuc de sfârcuri prin dantelă şi sunt răsplătit cu un geamăt dulce.

— Muream să fac asta, mormăi eu, dându-l jos sutienul, eli- berându-i sânii. Sunt superbi!

fi iau un sfârc în gură, sug tare ţi parcă mă droghez. Pielea ci ^ un gust foarte bun şi sfârcurile ei se simt divin pe limba mea. Erecţia e chinuitoare în timp ce-i ling sfârcurile întărite.

Ea geme iatăşi. La început cred c-o face din plăcere, până când îmi dau seama că nu se simte OK.

__ Ce s-a întâmplat? o întreb instantaneu.

__ Nu-mi vine să cred că las un jucător de la Harvaid să-mi
atingă sânii.

Mă relaxez. Râzând uşor, îmi trec limba peste celălalt sfârc.

_ Nu e prima oară când îţi faci de cap cu un jucător de la Harvard.

— Tu eşti *căpitanul* echipei, spune ea, serioasă. E o idee foarte proastă. Jucăm cu voi săptămâna viitoare. Prietenii mei s-ar enerva dacă m-ar vedea acum.

— Hai să nu vorbim despre hochei. Şi cine dă doi bani pe ce cred prietenii tăi? îi sug eu iarăşi sfârcul.

— Mie. Mie îmi pasă ce cred ei.

— Atunci ar trebui să n-o mai faci.

Gura mea o cucereşte pe a ei cu un sărut pasional care mă înnebuneşte. O trag spre mine mai ore şi mă pun deasupra ei, fre- cându-mă de ea. Bancheta din spate nu-mi lasă prea mult spaţiu de mişcare, dar nici nu am nevoie de prea mult. Cu buzele apăsate de ale ei, îi desfac jeanşii şi-i trag în jos odată cu chiloţii, îndeajuns de mult cât să ajung la paradisul cald dintre picioarele ei.

Tremură când îmi trec degetul mare peste clitorisul ei umflat.

— Ah, ce bine e!

— Da? zic eu, răguşit.

— Da!

Continui să i-l frec, să-l explorez, tachinând-o. îmi duc degetele mai jos, o cuprind în palmă şi observ că e udă rău. *Isuse!* Vreau să fiu în ea mai mult decât vreau să respir. Mai că îmi vine să plâng când conştientizez că n-o să am şansa în seara asta. îmi

plimb degetele prin umezeala aia dulce, apoi fee mişcări circul^

peste clitorisul ei.

Şoldurile ei încep să se mişte. Mă sprijin Într-un cot, p,jy_ du-i expresia cate se i se înceţoşează tot mai mult când mă joc clitorisul ei.

— îmi place să te am aşa, îi şoptesc eu. Pe spate, cu picioare^ desfăcute.

O sărut din nou şi ea îmi suge limba, făcându-mă să gem încet

— O idee tare proastă, îmi şopteşte ea.

— Atunci spune-mi să mă opresc.

— Nu.

— Nu, ce?

— Nu te opri, se împinge ea în mâna mea.

Chicotesc cu buzele lipite de umărul ei, după care-mi las capul în jos ca să-i sug şi să-i ling iar sfârcurile.

— Să nu *carecumva* să te opreşti! geme ea.

Zâmbesc. îmi amintesc clar cum îmi spunea nu cu mult timp în urmă că niciodată, în vecii vecilor, nu şi-o va trage cu mine. Şi iată-ne acum, făcându-ne de cap pe bancheta din spate a unei maşini. îmi strecor degetele în ea şi...

— Ah, Dumnezeule! abia de şoptesc şi-mi scot capul dintre sânii ei. Ce strâmtă eşti!

Mă întreb dacă e aşa din cauză că face sex rar sau doar îmi dau şi eu cu presupusul. Doar pentru că nu s-a culcat cu McCarthy, asta nu înseamnă că nu a făcut-o cu altcineva. A zis că e selectivă, nu abstinent!

Mă rog la o putere superioară să fiu selectat. Poate nu astă seară, dar mâine, peste o săptămână, un an. O să aştept oricât. Atât de tare o doresc.

Adaug un al doilea deget şi ea se ţine şl mai tare de mine. Abia de e loc pentru două. *Două,* în pana mea. în vreme ce degetul meu mare se ocupă de clitorisul ei, îmi mişc mâna într-un ritm lent. Pleoapele Brennei devin grele, respiraţia tot mai sacadată.

î",i frec continuu erecţia de coapsa el, În timp ce o satisfac cu degetele.

__ Vreau si mă săruţi, spune ea ţi-mi trage capul în jos, tre- $_{cilk}l_u$-şi mâna prin pirul meu, limba ei găsind-o pe a mea.

Sărutul e impetuos, neglijent. Practic Îmi călăreşte mâna, scoţând cele mai sexy sunete pe care le-am auzit vreodată. încerc

să**-mi** trag sufletul.

___{ţi dai drumul pentru mine?

Ea gângureşte.

Eu zâmbesc. Mâna mea iţi continuă jocul. Degetele-mi sunt fleaşcă. Le împing ţi mai adânc în ea, apoi le retrag ţi le răsucesc, mângâind fi mai apăsat. _ O, *Doamne! strigi* ea.

Orgasmul ei îţi face simţită prezenţa ţi observ cum îi traversează trupul zvelt, cate începe să-i tremure. Oftează, ţinându-şi buzele pe ale mele. Cu un sărut, sorb sunetul ţoptit ţi apăs din ce în ce mai încet pe clitorisul ei, încetinind mişcarea degetelor, lăsând-o să-ţi revină.

!n cele din urmă, îţi deschide ochii şi-mi surâde.

— A fost bine? murmur eu.

— foarte bine.

Oftează din nou şi se încolăceşte în jurul meu, îngropându-şi obrazul în gâtul meu.

— Sfinte Sisoe, îţi plac îmbrăţişările de după sex.

— Ba nu! spune ea, sprijinită de pieptul meu.

— Bada!

Ea mă muşcă uşor de gât.

— Să nu mai spui la nimeni.

— De ce? Te temi c-o să-ţi strice reputaţia?

— Da. Sunt o fată rea, Jakey. Nu fac chestii de genul.

— De ce nu? îmbrăţişările astea sunt foarte mişto, îmi trec degetele prin părul ei mătăsos.

La mine jos, problema persistă şi nu c ceva ce putem ignora.

Brenna îşi coboară ochii spre prohabul .meu şi îmi _ privire drăcească.

— Tu şi erecţia a tare, frate!

Strecoară mâna între trupurile noastre şi şi-o pune direct penisul meu. Nu pot decât să mă împing în mâna ei. ^

— Ce ar trebui să facem cu asta...

Se opreşte ea şi aşteaptă un răspuns.

— Orice, mormăi eu. Poţi să faci orice cu mine.

— Orice, zici?

— Orice, abia mai pot eu să spun. Dar, te rog, fi *cevA*

{şi trece seducător un deget peste prohabul meu, după caic tiage de fermoar. Mai că-mi pierd răsuflarea. Inima îmi bate nebuneşte; Mă simt ca şi cum aş fi tras după un schimb de linie de cinci minute. Ca atunci când joci la lovitura de pedeapsă.

îmi aud pulsul în ureche, iar trupul îmi cere eliberare. Vreai ca Brenna Jensen să-mi sugă penisul, să se joace cu el, să-l lingi. Nu-mi pasă *ce* face. Vreau doar să-i simt mâna, sau gura, sau limba pe mine.

Mă înarmez cu răbdare, dar muşchii îmi rămân rigizi şi încordaţi în aşteptarea mişcărilor ei.

Fix când îmi dă jos pantalonii, sună un telefon.

Brenna înjură în şoaptă.

— Ar trebui să văd cine e.

— Nu..., murmur eu.

Ea se ridică în capul oaselor.

— Câți te sună în ziua de azi, în loc să trimită mesaje?

— Nu mulți, spun eu și mă potolesc.

— Exact. Când sună telefonul, înseamnă că e important.

îşi culege poşeta de pe jos şi scotoceşte prin ea. Când îşi

privește telefonul, starea de spirit i se schimbă instantaneu.

Toată dorința de pe fața ei a dispărut.

— E totul OK? o întreb, ursuz.

Se mai holbează o secundă la ecran, după care închide telefonul- __ Nu e nimic.

Cu toate astea, îşi trage chiloţii şi pantalonii pe ea, iar eu ştiu „ fără doar şi poate, Micuţul Jakey nu va mai primi nicio atenţie în seara asta.

__ E mai târziu decât am crezut, spune ea, jenată. Trebuie să

plec acasă.

— Bine.

__ Te superi? ezită ea.

— Fireşte că nu.

Se aştepta s-o cert? S-o condamn că mă lasă cu ochii-n soare? Pfcntru că asta ar însemna că-mi datorează ceva, şi nu e cazul. Fata asta nu-mi datorează nimic. Nicio fată, de fapt. Voiam ca Bienna să meargă până la capăt pentru că *voia* ea să meargă până li capăt Dar e limpede că nu mai are chef. Misteriosul apelant

ne-a distrus seara.

____Chiar m-am simţit foarte bine, mărturiseşte ea, în timp

ce o conduc la Jeepul ei.

____Şi eu, spun şi îi întâlnesc privirea. O mai facem?

— Nu ştiu.

— Băştii.

O prind de bărbie, păstrând contactul vizual.
Repet întrebarea:

— O mai facem?

După o secundă lungă, Brenna aprobă din cap.

19
BRENNA

E deja miercuri şi nu m-a sunat nimeni de la HockeyNet E adevărat, Ed Mulder nu mi-a spus când se vor termina interviurile pentru internship. Presupun că ar putea să dureze săptămâni, iar eu aştept cu nerăbdare vestea.

Deşi ştiu că nu l-am impresionat, o parte din mine încă se agaţă de speranţa că am totuşi o şansă. Şi, bine, poate că speranţa e pentru nebuni, dar poate că aşa sunt şi eu.

Când, după o lungă zi în campus, ajung acasă, tata e tot la patinoar. În dimineaţa asta, băieţii de la Briar au avut antrenament cu greutăţi, după care, după-amiază, au intrat pe gheaţă, aşa că nu mă aştept să apară înainte de şase sau şapte seara.

Prepar cina. Nimic de fiţe, spaghetti şi salată Caesar. îmi mănânc partea în faţa televizorului, urmărind ştirile pe HockeyNet Lucru teribil de enervant, pentru că cel care a făcut montajul nu a inclus unele dintre cele mai bune momente din meciul celor de la Bruins de aseară. Aş fi făcut o muncă mult mai bună. Sper să am şansa asta în curând.

Şi uite aşa, iar îmi fac speranţe, ca o nebună.

Telefonul aflat pe măsuţa de cafea bâzâie, anunţând că am primit un mesaj.

jtf&Msdtesun?

O, Doamne! Entuziasmul care îmi agită stomacul este alarmant. Am vorbit la telefon ţi aseară, în mare parte despre meciul oi Bruins. pentru că-l urmăream în acelaşi timp.

Nu o să neg că întâlnirea noastră la bowling a fost mult mai distractivă decât m-am aşteptat. Orgasmul a fost şi el la fel de neaşteptat. Nu plănuisem să-mi fac de cap cu Jake. Am crezut că am o voinţă mai puternică de atât, dar băiatul ăsta e irezistibil. Chiar şi acum, la câteva zile distanţă, încă mă gândesc la toate astea. La degetele lui în mine, la gura lui lipită de a mea... Connelly e foarte priceput. Nu voiam nimic altceva decât să-l fac şi pe el să se simtă bine, până când m-a sunat Eric.

Ori de câte ori cred că m-am făcut înţeleasă, că am fixat limite clare cu el, Eric dă la iveală un alt nivel de insistenţă. Şi *eu* nu mă simt bine să-l reped, să-i spun să mă lase în pace, pentru că trecutul nostru mă ţine ostatică.

Trecutul e un méat.

Cuvintele lui Jake, gândurile pe care şi le-a exprimat la O'Malley's îmi tot rămân în cap. Trecutul *este* un rahat. Şi, aede-mă, mi-ar plăcea să las trecutul la o parte. Din nefericire, e mai uşor de spus decât de făcut.

Măcar de data asta, Eric nu mi-a mai cerut nimic – după ce m-a sunat, mi-a trimis un mesaj în care se scuza că mi-a cerut bani. Dar nu mai contează. Mi-a stricat toată dispoziţia la fel de uşor cum stinge ploaia o lumânare.

Pe de altă parte, am fost la doar câteva secunde să-i iau scula lui Jake în gură, aşa că poate Eric mi-a făcut o favoare. M-a salvat de la a i-o suge INAMICULUI.

Dar, dacă e să fiu sinceră, a trecut ceva de când nu m-am mai gândit la Jake în contextul ăsta.

După ce termin cina, pun mâna pe telefon.

_ Pasiunea ta pentru mine depăşeşte orice limită> ,, spun după ce-mi răspunde.

Râsul lui profund îmi gâdilă timpanul.

— Nu te flata de una singură, Hottie!

— Tocmai mi-al spus *hottie,* ceea ce înseamnă că tu mă fl[illegible]-

— Adevărat, zice şi râde. Ce faci acum?

— Am luat cina mai devreme şi acum mă uit la ştirile de HockeyNet. *

— Nimic de la Mulder?

— Nup.

— *Dar de la* agentul Scull/?

— Eşti amuzant. N-ai cursuri astăzi? râd eu.

încă sunt uimită că-şi dă licenţa în psihologie— am aflat asta aseară, în timpul lungii noastre convorbiri telefonice. înainte de asta, mă gândeam că se specializează în comunicaţii sau televiziune, precum cei mai mulţi sportivi.

— Nu, miercurea e zi liberă. De obicei, în ziua liberă citesc cursurile, fee curat, chestii de-astea. Ai vreun plan măreţ pentru diseară?

— Nu-s sigura. Poate să beau un pahar cu Summer, să petrecem o seară între fete. Tu?

— Şi eu la o băută. Merg cu băieţii la Dime.

Face o pauză, apoi continuă:

— Te-aş invita, dar ai spune nu, aşa-i?

— Normal! Nu pot să fiu văzută cu voi în public. Deja e nasol că unul dintre ei m-a făcut să am un orgasm weekendul trecut.

— Cred că exagerezi un pic cu rivalitatea asta, spune el, pe un ton amuzat. Băieţii de la Briar chiar ne urăsc aşa de mult?

— Da. Mai ales pe Brooks, Nu le place stilul lui de joc.

[1] Se face referire la Dana Scully, unul dintre personajele principale din serialul X-Files, (N. Red.) _ Nu le P[lace] P[entru dă rog]<fe.

H Zău? Deci îmi spui că nu ai nicio problemă cu toate ¡"sultele? Cu toate faulturile pe care le provoacă? Cu cât de brutal®?

_ Asta e jocul, răspunde Jake. Chiar şi eu fac prostii de «nul ăsta. Nu la fel ca Brooks, evident, dar şi eu mai arunc câte o remarcă naşpa şi-i provoc pe cei mai buni dintre ei. Şi nu te amăgi singură, iubito, şi băieţii voştri fee d-astea. I-am auzit. Holiis mă înjură de mamă de câte ori mă vede.

_ Şi se descurcă când spune vorbe de genul? Pentru că la **replicile** de agăţat e o catastrofe.

— De unde ştii asta?

Mai că vid încruntarea lui Jake.

—- fcntru că se tot dă la mine din ziua în care ne-am cunoscut.

Nu menţionez de sărutul cu Hollis de când eram pe jumătate beţi, pentru că nu are rost.

— în fine, agăţatul e una, jocul murdar e alta, subliniez eu.

— Brooks nu depăşeşte limita niciodată.

— Ba o fece. Trage linia acolo unde vrea muşchiul lui, după care decide dacă s-o treacă sau nu.

— Şi de ce ar fi asta doar problema lui Brooks? Fiecare are limita lui, nu? Şi fiecare decide dacă s-o treacă sau nu.

— Corect, răspund eu şi mă cuprinde curiozitatea. Care e limita ta peste care nu treci? Ce ar refuza total Jake Connelly să facă?

Răspunsul lui vine iute:

— Să mă culc cu vreo prietenă de-a mamei mele. Nu fee niciodată asta.

Se opreşte, apoi continuă:

— Mă rog, nu *mai* fac asta niciodată.

Izbucnesc în râs.

— Ai făcut tu asta? Când? Cum?

_ A fost o situaţie fix ca în *American Pie, cu mama lui S■ fler,* spune el, ruşinat. Eram în clasa a XII-a şi unul dintre coamei de echipă a dat o petrecere cu bere. M-am făcut p■f împleticit până la etaj, să caut baia şi am nimerit din greşeală în dormitorul maică-sii.

Nu mai pot de râs.

— Purta un neglijeu? Fuma o ţigară d-aia lungă, cum făcea Audrey Hepburn?

— Nu, de fapt purta un trening. Unul roz ca guma de mestecat şi cred că scria „Zemos” pe fund.

— O, Doamne, i-ai tras-o mamei din *Mean Girls*.

— N-am idee despre cine vorbeşti.

Râd şi mai tare, ştergându-mi lacrimile.

— Nu-mi vine să cred că ai căzut pradă unei vulpi bătrâne.

— Ce e rău în asta? Arăta mişto, sexul a fost super. Ce vremuri bune!

E complet netulburat de ironiile mele şi ăsta este unul dintre lucrurile care-ncep să-mi placă Ia el. Are o încredere în sine de oţel, iar eu admir asta foarte mult. Nimic nu-l zăpăceşte pe omul ăsta. E atât de sigur pe el, de masculinitatea lui, de îndemânarea lui. Jake Connelly nu dă dovada de vreo urmă de nesiguranţă.

— Ia stai, dacă era aşa mişto, atunci de ce nu ai mai repeta experienţa? întreb eu.

— Pentru că m-a costat unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, spune el sumbru, şi-mi dau seama că şi el *poate* fi zguduit. Dar tu? Care-i cea mai stânjenitoare partidă de sex?

— Hm... Habar n-am.

Cad pe gânduri, dar chiar dacă mintea mea ar născoci un scenariu nebunesc de marca *American Pie,* tot nu aş apuca să i-l prezint, pentru că de afară se aude o portieră trântită.

— Ugh. A venit tata, îi spun Iui Jake.

— Mie tot nu-mi vine să cred că te-ai întors acasă. Se *mai* aude ceva de apartamentul tău?

prietarii au scos toată apa şi aduc o echipă de curăţenie. „ ^ ați va mai dura prea mult, spun eu şi aud cheia în Să 'P^buie să închid. Vorbim mai târziu. [ne]E tărau? mă tachinează o voce firavă. \ dat de belea. Să ajung să-l cunosc pe Jake nu era în plan. Stai, spune el, repede. Când e viitoarea noastră întâlnire

^ întâlnite/^ mă face el să zâmbesc. ~~ Da Qnd mai e nevoie să-l păcălim pe Mulder? __ Ăăă... cel mai probabil niciodată. Nu e ca şi cum am mai fost invitaţi la vreun eveniment, strâmb eu din nas. Dar de ce ai vrea aşa ceva?

___Păi nu aşa e aranjamentul? O întâlnire adevărată pentru

una felsă? Eu mai vreau una adevăraţi Inima îmi bate ceva mai repede.

— Viei doar să facem sex.

— Da. Foarte mult. Cel puţin e sincer.

— Păi, mă tem că treaba cu întâlnirile false a luat sfârşit.

— Dar treaba cu întâlnirile adevărate? spiine el cu o voce groasă, răguşită, dar adorabili

îmi muşc buza de jos, apoi trag aer în piept şi îi răspund:

— Cred că trebuie să mai aştepte puţin.

— Bun. Facem ceva weekendul ăsta? Poate după meciul de caritate?

îl aud pe tata, care se apropie de sufragerie.

— Vedem. Trebuie să închid.

Ş' las telefonul chiar când tata intră în cameri
— Bună! mă salută d.

^■vitea absentă se îndreaptă spre televizor. ⁰ ^
^ ^cuPtoruIcu microunde. Trebuie doar să

~~~ P«fect. Mulţumesc! Sunt hămesit.

Se întoarce şi merge spre bucătărie.

_ Q,ma fost la antrenament? strig eu.
~~~

_ Davenport a fost cu faţa la cearceaf, răspunde el dă bă. cătărie şi îmi dau seama că nu-i place situaţia. Nu ştiu ce * întâmplă cu puştiul ăsta.

_ Poate a dat de belea cu vreo fată.

Tata apare în cadrul uşii, trecându-şi o mână prin părul scurt.

_ Femeile, murmură el. Mereu capul răutăţilor.

____ Pe fapt, voiam să subliniez ca Hunter e un nemernic şi x

foloseşte de admiratoare ca să-şl rezolve problemele. Dar e în regulă, dă vina pe noi, pe femeile demonice şi malefice, îmi dau eu ochii peste cap. Sper că nu-i spuneai şi mamei chestiile astea.

____Nu, spune el, posac. Mama ta nu era demonică. Avea

problemele ei. Dar cu toţii avem probleme.

Mă priveşte cu subînţeles, dar cuptorul cu microunde începe să piuie şi se duce să-şi ia farfuria.

Mă bucur că iese din cameră. Am obosit să-i aud judecăţile aspre. Niciodată nu mă lasă să-mi uit greşelile.

Mă întreb cum trăiesc alţii când ştiu că părinţilor le e ruşine de ei. Greutatea ruşinii tatălui meu îmi apasă umerii de ani de zile, şi încă nu ştiu cum să mă descurc cu ea.

Seara fetelor plănuită de mine şi de Summer nu iese cum ne-am dorit. Intrăm la Malone's, unde dăm peste Hollis, Nate şi Hunter, care stau la bar. Când ne văd, Nate ne sugerează să ne mutăm într-un separeu şi nu poţi refuza gropiţele lui Nate. Aşa că ne îngrămădim într-un separeu de lângă mesele de biliard, unde Hollis ne anunţă că se dau shoturi.

— După antrenamentul de azi, avem cu toţii nevoie de asta, spune el, sumbru.

„âna lui Jesse Wilkes şi iubitei lui, Katie, care joacă î< ^ d$_{in}$tre mesele mai îndepărtate de noi, iar Katie îşi

bilihd mâna entuziasmată, fl-^^t brutal, confirmă Nate.

¿întorcprivirea spre el.

D» tata mi«a SpUS 8 oUStat o oarecare tenslune> spun Tmă uit cu subînţeles la Hunter. 01L Uau, antrenorul mă vorbeşte de rău pe la spate? zice el la

„ J ctiu pe tata şi lui nu-i pasă dacă aruncă cu vorbe. __ L-a făcut albie de porci, confirmă Nate, iar ochii îi scânteiază.

__ Ceai ficut s-o meriţi? îl întreb pe Hunter.

— Am întârziat zece minute, dă el din umeri.

— Cred c-a fost mai enervat de faptul că ai adus o ripă în vestiar, se bag? Hollis.

— Ai adus o fotă în vestiar? Şă nu-mi spui că v-a şi prins când o faceaţi?! rămân eu cu guta căscată.

— Frate, a fost ceva nevinovat, clatină Hunter enervat din cap. Am rămas la ea azi-noapte şi m-a adus ea la patinoar. M-a rugat să-i fac un tur rapid. De aia am întârziat şi la antrenament.

— Cine-i tipa? întreabă Hollis. Cea de la petrecerea lui Jesse? Sau verişoara lui Pierre, care a venit în vizită din Montreal?

~ Uau, ia te uită, frumuşelule! intervin eu. în viaţa lui Hunter e o adevărată paradă de gagici.

— Cui nu i-ar plăcea?! surâde el.

Mie-mi plac paradele, cade Hollis de acord. Când eram ^ Şi locuiam în San Francisco, parada *Pride* de acolo era atât de...

^ opreşte fiindcă i s-a luminat ecranul telefonului. îl duce la ^ Şi spune:
« fi*e!NU ^ SUna âR dnd în cinci minute> Rd p! Nu a'a

Când voce ei piţigăiată răzbate din telefon, Îmi îngrop fața mâini şi încep să râd. Lângă mine, Summer chicoteşte. „

— Ce vrei să faci, să-mi pui un GPS în telefon? S$_{unt}$ băieţii, bine?

Face o pauză şi spune:

— Brenna şi Summer sunt şi ele aici cu noi.
Face altă pauză.

— Dacă eşd atât de îngrijorată, vino să stai cu noi. D$_{în}$r te-am *invitat*.

Pe bune? O invită să vină cu el acum?

— Atunci fii rost de un buletin fals! mormăie el. Ştii Nu-mi pasă dacă eşti supărată! Uite aşa! Am spus-o! Nu-mi pasă! Mereu eşti supărată şi asta mă scoate din minţi!

Şi totuşi, mi se pare foarte ciudat că nu disting nicio nuanţă de ostilitate în glasul lui. Pare chiar că ar avea sentimente pentru tornada asta toxică pe care noi i-am scos-o în cale neintenţionat... mă rog, ba a fost intenţionat.

— Bine...

Se opreşte la fiecare câteva secunde să asculte.

— Bine... Bine... Bine... Nup, nu fac asta. Nup, nu-ţi cer scuze. Poţi să vii aici dacă vrei. Nu vin să te văd. *Bye, Felicia?* spune şi închide.

— Tocmai i-ai închis? ridic eu din sprâncene, uimită. Hollis nu mă ia în seamă. îşi apleacă umerii musculoşi în faţă

şi tastează repede ceva pe telefon.

— îi trimiţi un mesaj? întreabă Nate, sec.

— îi cer scuze că i-am spus *„Bye, Felicia”,* bodogăneşte Hollis, dar telefonul îi sună din nou şi răspunde. Ţi-am spus, nu pot să vorbesc acum. îmi pare rău pentru *„Bye, Felicia*dar pe bune, *Bye, Felicia!*

[1] Argou folosit în meme-uri, cu scopul de a respinge pe cineva. (N. Red.)

- în secunda doi, începe să tasteze din nou. Presu- închide a doua ***Jiye, Felicia”.***

pU” ^ cereL-od privirea prin jurul separeului. N«tel? – ¡ntîmplarea asta îmi place cel mai mult. Doar pe

^”^tă aşa de rău?

0 nC mer încă se sparge de râs.

nttasrrutotalfiilador!

' . . i Wond peste umăr şi se strecoara afara din separeu.

tfă duc să schimb muzica. Şi o să comand şi băuturi, cu jsta. Ce-ţi doreşte sufleţelul? mă întreabă ea. Tequila?

S?

_ Vodcă, dead eu.

__ Fetele şi vodca lor, se strâmbă Nate. __ ^ îmi pare rău, ai nevoie de ceva delicios şi fructat penau carul delicat al gurii tale? îl întreb, pe un ton politicos.
Hunter chicoteşte.

— Vodcă pentru toţi, îi spun lui Summer.

Şi când fãta mea se îndepărtează, nu-mi scapă privirea lui Hunter, care zăboveşte pe fundul ei. Summer poate să poarte bine-mersi o pereche de jeanşi mulaţi şi se pricepe de minune la

— încă mai simţi ceva pentru ea, nu? îl întreb; împungân- du-i braţul.

— Nu, răspunde el şi pare sincer.

— Serios? mă încrunt eu. Şi atunci de ce te porţi ca un ne-

via R^Nu P^ort un nesimţit. îmi trăiesc, pur şi simplu, ţa» Brenna.

~ ftcând sex cu câte una pe seară?

~ i> ce e rău în asta? mele' w'f btaţele muscu loase de masă, împreunându-şi pal-

S dar mâinile lui_ ° fi fost ci un nemernic în ultimul r> oar ate mâini frumoase.

— Suntem în facultate, reia el. Dacă vreau să mi-o traft j răteşte, o să mi-o trag împărăteşte. * Pă-

— Bineînţeles. Dar ştii şi tu că se poate să ţi-o tragi în – răteşte şi fără să fii nemernic cu prietenii tăi. mpa'

— Nu sunt nemernic, repetă el. Dar nici n-am să pretind -

Fitz nu m-a făcut să fiu prostul satului. I^am întrebat dacă ** ceva între ei şi m-a asigurat că nu. Pe urmă, m-a lăsat s-o scott! Summer la o întâlnire, deşi ştia că îl place. Iar ***la*** întâlnire, ea m-a lăsat cu buza umflată în toiul cinei şi s-a întors acasă, să şi-o tragj cu el, chicoteşte Hunter uşor. Şi tot *eu* sunt nemernicul?

— Are dreptate, zice Nate.

Da, e clar că are dreptate. Dar sunt prietena lui Summer ,i ştiu că nu l-a rănit intenţionat.

Hunter îşi pune mâna pe umărul meu.

— Dă-te, trebuie să ies de aici.

— Nu pleca din cauza mea!

— Mă duc la baie, spune şi îşi dă ochii peste cap.

După ce dispare în mulţime, Nate se aşază în locul lui Hunter şi-şi pune braţul pe după umerii mei.

— Ce zici de finală? Ai vreun sfat despre cum poate fi oprit Connelly? ■

Ezit. De ce aş avea sfaturi despre cum poate fi oprit Jake? Cercetez expresia lui Nate. Ştie că am ieşit cu Jake weekendul trecut? Ne-a văzut careva oare?

— De ce mă întrebi pe mine? murmur eu.

— Pentru că te pricepi la hochei, răspunde el. Pentru că stai în aceeaşi casă cu antrenorul şi sunt sigur că te pune să te uiţi la ore întregi de înregistrări cu meciuri.

Ah, că tot vorbeam de paranoia!

— Da, aşa face, recunosc eu,

— Deci dă-mi nişte ponturi pe care să le folosim împotriva celor de la Harvard.

BRIAR U # 2 209 păi, nu ştiu dacă ţi-a spus

cineva deja, dar Jake Connelly

„ foarte rapid-

N«te pufneşte şi-mi răsuceşte o şuvţă de păr între degete. ^ **Doamne,** chiar nu ştiam. Cineva mi-a spus că porecla lui Agerul, dar am presupus că i se spune aşa pentru că-i plac

Am auzit că e un vânător de furtuni, spun eu, şi râd, dar ţinui pe u" roft serios- Cu toată sinceri tatea, Connelly e de ^ fit E cel mai bun jucător din facultate. „ __ Da, mersi, mormăie Nate, _ priveşte-mă în ochi şi spune-mi că tu crezi că eşti mai

bun decât el.

După o secundă, Nate se încruntă la mine. __
Bine, e cd mai bun jucător din facultate.

— Tot ce poţi să faci e să încerci să-l încetineşti. Cât despre Brooks Weston, să nu cazi în capcana lui.

— Uşor de spus, greu de făcut, se bagă şi Hollis în discuţie. Când eşti plin de adrenalină şi idiotul ăla te provoacă pe faţă, nu viei altceva decât să-i pocneşti moaca.

— Aşa e, confirmă Nate. E un mare ticălos.

— Gne-i ticălos? întreabă Summer, acum întoarsă în separeu.

— Brooks Weston, răspund eu. Ştii tu, cel mai bun prieten

— Nu e cd mai bun prieten al meu. Doar am fost colegi de

— Ai fost la weo două petreceri cu el anul asta, o acuză Hollis. -Şi?

— Vedeţi, oameni buni? zice Hollis, îndreptându-şi degetul arătător spre Summer. Aşa arată lipsa de loialitate.

~ Cu cine vorbeşte? îi şoptesc lui Nate. Noi suntem „oameni buni”?

— Aşa cred?

— Dumnezeule! exclamă Summer când Hollis îi teze iarăşi. Fata aia te ţine din scurt. Ştii că nu e mu2*ks1tas** punzi la mesaje, nu?

— Ei, serios?

Ochii lui albaştri sclipesc provocator.

— Vrei ca uraganul ăsta să dea buzna în casa noastră • urle Ia mine toată noaptea? [71] ®®

— Ce-mi pasă mie? Nu vine să ţipe la mine.

— *Ei, seriooooosi* repetă el, lungind, de data asta, fiecare silabă şi-şi întoarce iPhone-ul spre ea. Tot ce trebuie să fac e să-i trimit un mesaj în care să-i transmit că ai spus ceva naşpa despre ea, şi atunci o să-ţi bubuie *fi fie* telefonul.

— Să nu îndrăzneşti! se albeşte ea la faţă.

— Aşa ziceam şi eu.

Chelnerul ne aduce shoturile de vodcă, dar nu ne atingem de ele până nu se întoarce şi Hunter. Se aşază lângă mine şi se întinde după paharul lui. Le ridicăm cu toţii, chiar şi Hollis, deşi ochii îi sunt lipiţi de telefon. Chiar că e sub papuc.

— Să-i terminăm pe cei de la Harvard în finală! închină Nate paharul.

Vodca mă arde până-n stomac. Pfiu! Am uitat ce putere are vodca asupra mea. Din cine ştie ce motiv, e tăria care mă loveşte cel mai tare.

— Bleah, are un gust de căcat, se vaită Hollis. Urăsc vodca. Şi urăsc şi *cântecul* ăsta. Asta ai ales tu? o întreabă pe Summer în timp ce „Shake It OfP a lui Taylor Swift se răspândeşte prin bar.

— Ai ceva cu T-Swift? protestează ea. O iubim peT-Swift.

— Nu, nu o iubim pe T-Swift, îi reaminteşte el. Iubini filmul *Titanic*. Iubim familia Kardashian. O iubim pe Solange- Dar suntem al dracului de siguri că nu o iubim peT-Swift...

E întrerupt de sosirea lui Jesse şi a lui Katie. Jesse poarta jacheta de echipament, iar Katie o haină de primăvară, aşa «

- u venit să-şi ia la revedere. Când colo, Jesse urlă „resUP on Caa

f” laNate: ^VinoafarăîAcum!

^dată, intru în alertă. De obicei, nu-i auzi pe cei mai $^{D+}2_{n}$-le ordine căpitanului lor. ^{dnC0} E totul în regulă? întreabă Summer, îngrijorată. ^ Nu. Vino să verii

pîrăsă mai scoată vreo vorbă, Wilkes face stânga-mprejur şi

__ Qte-i treaba? o întreb eu pe Katie.

__ jju te legi de maşina unui băiat, suspină ea.

0, nu.

Qnd grupul nostru a ieşit în parcare, Jesse e deja la zece metri distanţă, geaca lui negru cu argintiu fluturând în briza seni. Chiar dacă nu l-aş avea pe el ca punct de reper; tot aş şti cate e maşina lui.

E cea care arată ca o bezea albă şi pufoasă.

— Dumnezeule mare! murmură Summer.

jesse are o Honda Pilot neagră. Acum e complet albă, acoperită ai cremă de ras. Sau poate că e frişca? Când ajungem la maşini, îmi înfig degetul mic în substanţa albă şi-l duc la nas. Miroase a ceva dulce. Ling degetul şi confirm că avem de-a face cu foşti

— Rahaţii ăia de la Harvard au făcut asta! anunţă Jesse, negru de forie. ***Şi*** nu-i putem lăsa să scape basma curaţi Mă duc la ei.

— Ba nu! porunceşte Nate.

Ochii studentului din anul doi sunt plini de draci.

— De ce nu? Nu le permit si-şi bati joc de lucrurile mele!

ïi faci [E o ^ prosteascáıWakes_ Dacă »] duci la Cambridge [0] crizá sau, şi mai rău, dacă te rizbuni, făcând şi tu o farsă atkSun^jJJ[COb o râmknivelul,or" suntemmaibunide

Jesse e foarte roşu la faţă. în clipa asta, nu seamănă del un adult. E un puşti de nouăsprezece ani a cărui maşi^ °°ᵣ ^ vandalizată. înţeleg. E naşpa. Dar Nate are dreptate. Ră^* ˢᵗ **nu** e niciodată răspunsul. nate»

— De unde ştii că au fost cei de la Harvard? nu mă pot păni să nu întreb. ^

Jesse îmi pune în mină o bucată de hârtie.

— Era băgată sub ştergătorul de parbriz.

Desfac hârtia, iar Summer se uită peste umărul meu. îₘi jₐᵤ_ buş un oftat, pentru că mesajul nu ar putea & mai dar de atât-

Abia aşteptăm să vă facem Urci infinalăl

BRENNA

Poc, poc, poc.

Nu ¡au în seamă ploaia care se abate asupra ferestrei de la dormitorul meu. Nu-mi amintesc când a început, probabil după « m-am întors de la Malone's. De atunci, am fost concentrată pe tema mea, dar acum zgomotul începe să mă deranjeze. Partea **bună** e că ploaia va spăla maşina lui Jesse de frişcă şi poate n-o să se mai plângă atâta.
Poc, poc.

îmi bâzâie telefonul.
JAKE: Te rog, spune-mi că nu mai trebuie să arunc cu pietricele **în geamul** lui Chadjensen!

Mă ridic în capul oaselor. Ce tot vorbeşte el acolo?

îl sun instantaneu.

— Eşti jos? întreb eu.

— Ah, deci chiar mă auzi, mormăie el. Dar alegi să nu mă bagi în seamă. • ' ' [11]

— Nu, am auzit lovituri în geam, dar am crezut că ploaia e devină •

— De ce ar bate ploaia în geam? Picăturile sună altfel.

— Ia-ţi sunetul altfel şi bagă-ţi-l în firod, Jake!

Râsul lui răguşit îmi gâdilă timpanul.

— Mă laşi să intru sau nu?

— Nu puteai şi tu să suni la uşă, ca un om normal?

— Super, vrei să sun la uşă? mă ia el la mişto. Sigu$_{\text{ă pot}}$. fac asta.

— Mai taci! Tata e în sufragerie, se uită la televizor.

— Ştiu asta. L-am văzut prin geam.

Mă gândesc cum l-aş putea aduce în cameră. Nu poţi urca scările fără să treci prin sufragerie. Şi chiar de ar reuşi, casa asta victoriană e veche şi scârţâie rău, iar treptele patru şi cinci trosnesc de zici că suntem într-o casă bântuită. A devenit sistemul nostru de alarmă.

— Păi, mda... Cred că singurul mod prin care poţi intra e să te caţeri pe burlan, până ajungi la geamul meu.

— Vorbeşti serios? Chiar vrei s-o facem pe Romeo şi Julieta? Nu pot să intru pe uşa din spate? chicoteşte el. *That's what she*

— Nivelul tău de maturitate mă uimeşte. Şi nu, nu se poate. Sufrageria dă spre uşa din spate. Te-ar vedea tata.

— Fii atentă ce idee mi-a venit! exclamă Jalce, vesel. Ai putea ieşi tu!

— O să mă întrebe unde mă duc. Unde mai pui că şi ploui N-am chef să ies.

— Plouă! N-am chef *să fiu* afară! oftează el, exasperat. Eşti tare dificilă! Stai aşa.

închide. Pentru o clipă, mă întreb dacă nu a plecat acasă. Sper să nu, pentru că nu aş vrea să fiu cu un tip care renunţă aşa uşor.

Când aud scârţâitul de metal, pe buze îmi apare un zâmbet. E urmat de un foşnet care devine tot mai tare, până când aud o bufnitură puternică în geam şi o imagine neclară a unui pumn

[1] Expresie din limba engleză care se foloseşte pentru a evidenţia sensul pervers al unor cuvinte. (N. Red.)

la fereastra acoperită de ploaie. Mă apropii şi văd că din ^n răsare un deget mijlociu, cum făcea şi jucăria aia cu clov- ^Tate ieşea din cutie. Jake îmi arată degetul mijlociu.

încercând să nu râd, mă grăbesc să deschid fereastra. Plasa s-a ţ cu ani în urmă, aşa că pot să văd perfect chipul ud al lui ^L O dără de murdărie îi acoperă obrazul frumos. 1. Nu-mi vine să cred că m-ai obligat să fee asta, mă acuză el. _ Nu te-am obligat să feci nimic. Tu eşti cel care a apărut ăă masă. Ai vrut chiar atât de mult să mă vezi? ** Dintr-odată, mă cuprinde un sentiment de vinovăţie. Nu pentru că s-a căţărat pe un burlan pentru mine, ci pentru că sunt fericită să-l văd.

Tocmai am petrecut câteva ore cu un grup de jucători de hochei de Ia Briar, auzindu-i cum îi

acuzau pe cei de la Harvard pentru fosa făcută lui Jesse Wilkes. Eu stăteam acolo, ţinând secrete, ştiind că m-am văzut cu Jake, că am ieşit cu el, că l-am

Simt ca şi cum i-aş fi trădat pe prietenii mei, dar, să fim serioşi, nu mai suntem în gimnaziu. Nu o să refuz să mă văd cu cineva doar pentru că prietenii mei ar putea face o criză de furie.

— Intră, îi ordon eu. Dacă te vede cineva aşa, atârnând de fereastra mea, o să sune la poliţie.

Jake sare peste pervaz, aterizând uşor cu bocancii pe podeaua din lemn de pin.

— Dă-mi voie să-mi scot ăştia, să nu-ţi umplu casa de noroi, îşi scoate bocancii şi îi pune chiar sub fereastră; apoi îşi dă

geaca jos şi-şi scutură capul precum un câine care tocmai a ieşit

0 ploaie de stropi mă loveşte în feţă.

— Mersi! zic eu, pe un ton sarcastic.

— Cu plăcere!

Cât ai zice peşte, îşi aşază mâinile pe talia mea. Nu, reformu- ' [ma]inile lui reci şi ude se strecoară pe sub bluza mea.

— Ce caldă eşti! oftează bucuros şi-şl freacă părul um H gâtul meu.

_ Eşti un nesuferit! îl Informez eu, încercând să îi[es] îmbrăţişarea lui. Chiar te urăsc acum!

— Ba nu.

îmi dă drumul şl cercetează rapid dormitorul meu, care [e] câ[t] se poate de simplu.

— Nu mă aşteptam să arate aşa.

— Locuiam deja singură când tata a cumpărat casa asta. Niciunul dintre noi nu s-a obosit s-o facă să arate ca şi cum ar fi a mea. Bun, acum îmi spui cum de ai venit aici fără să mă anunţi? De fapt, ia stai. Mai întâi, vreau să ştiu ce a fost în capul vostru cu isprava aia de la Malone's. A fost extrem de pueril!

în seara aia, i-am trimis un mesaj când am ajuns acasă, dar nu mi-a dat nicio explicaţie. Nici vreun răspuns, dacă stau să mă gândesc.

— Hei, spune el, pe un ton defensiv, nu mă băga în aceeaşi oală cu colegii mei idioţi. După ce mi-ai trimis mesajul, am făcut cercetări. Am aflat că au făcut-o doi dintre studenţii din anul doi – Heath şi Jonah. Aseară erau prin Hastings, beţi criţă. Au zis că n-a fost decât o glumă.

— O glumă proastă. Aş fi putut veni cu idei mult mai diabolice, îl privesc eu cu severitate. Ar trebui să-ţi supravegheri mai bine băieţii. Jesse Wilkes voia să conducă în seara aia până-n Cambridge; să se răzbune. Nate şi cu mine l-am făcut să se răzgândească, dar gluma aia cretină a fost la un pas să stârnească un război.

Expresia lui Jake devine îndurerată.

— Mulţumesc că l-ai oprit. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să-i văd dând buzna la Dime. Nu-ţi face griji, mâine stau eu de vorbă cu ei.

Se întinde pe pat, relaxându-se.

f admir trupul lung şt zvelt, întins pe salteaua mea. Poartă 1 ni de tip cargo şi un hanorac negru. Asta din urmă nu stă

^lt timp pe [d]" [şt]" [1] [u3%t] peste „P ?[d] aruncă pe podea, apoi •ntinde la loc. Tricoul în care rămâne este aşa de subţire, de * [m]d j.« [s]pălat de o mie de ori. E şi rupt lângă tiv, iar logoul e [nc]' „ers. Abia de pot să citesc cuvintele *Gloucester Llons,* „P ___ logoul ăla e al echipei tale din liceu? ţncetc să nu rămân cu ochii aţintiţi de materialul subţire, care întins peste un piept mai impresionant decât toate celelalte ^te de mine până acum. Iar eu sunt în mod constant înamorată de ripi musculoşi, deci nu vorbesc prostii. Trupul lui Connelly este uimitor! Zâmbetul pe care-l afişează îmi trimite un fior pe şira spinării. _ Da, noi eram Leii.

Ia laptopul meu şi-l pune pe noptieră, după care bate uşor pe

locul rămas gol.

— Vino aici!

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că dacă mă aşez acolo, o să ne facem de cap şi s-ar putea să ne audă tata.

în secunda doi, mă simt ca o ratată pentru că mi-au ieşit cuvintele alea pe gură. Zici că am iar cincisprezece ani şi îl strecor pe Etic la mine în cameră.

Şi-l primeam adesea pe furiş, îmi amintesc eu. Şi în tot timpul ăla, nu am fost prinşi nici măcar o singură dată.

Mă răzgândesc şi mă aşez pe pat. Mă pun lângă el, cu picioarele încrucişate. El mă ia de mână, degetul lui mare trasând leneş arcuri în palma mea.

— De ce ai venit aici? mă trezesc eu vorbind. N-ai făcut «âta dium doar ca să-mi vorbeşti de farsa cu frişca, nu?

Prin cap îmi trece brusc un gând.

— Dai de unde ştii unde locuiesc?

_ Am venit pentru că voiam să te văd, spune el, direct $• de unde îţi ştiu adresa? Pentru asta o să invoc al cincilea $_{ame}$"' dament'.

— Dumnezeule! Te rog, spune-ml că n-ai spart datele f$_{acu}$i tăţli sau parola de la telefonul meu sau ceva de genul ăsta.

_ Nimic abject de felul ăsta-

— Atunci de unde ştii?

Ridică sfios din umeri.

— Connelly!

— Bine. în anul întâi am jucat cu Briar şi ne-au bătut. După joc, taică-tu s-a purtat urât cu Pedersen, iar noi ne iubeam antrenorul şi am vrut să-l răzbunăm, deci...

— Deci ce? îl întreb eu.

— Deci, în aceeaşi seară, am venit în Hastings şi am îmbrăcat cada tatălui tău în hârtie igienică, mormăie el.

— *Voi* aţi fost? întreb eu, uimită. îmi amintesc. Tata era plin de draci.

— Noi am fost. în apărarea mea, aveam optsprezece ani şi eram cam ticălos.

— Nu s-au schimbat prea multe, zic eu, drăgăstos.

îşi împleteşte degetele cu ale mele şi mi le strânge tare.

— Au!

— Hai că nu te-a durut.

— Ba da.

— Ba nu.

Face o pauză, apoi continuă:

— Sau da?

— Nu, recunosc eu.

— Răsfaţato!

[1] Al cincilea amendament din Constituţia Statelor Unite ale Americii face referire la dreptul de a nu te autoincrimina. (N. Red.)

jake îmi duce mâna ia gura lui şi-mi sărută încheieturile

degetelor.

îl privesc, încercând sa-nu dau seama ce e cu tipul ăsta. îmi ^tă tot timpul noi părţi de-ale lui. E înfiorător.

__ Nu-mi vine să cred cât de delicat eşti.

_ Adică mă irit repede sau îţi place că te ating discret?

__ A doua. Sinceră să fiu, nu mă aşteptam să fii aşa de afectuos, îmi ţugui eu buzele. Nu cred că-mi place.

__ Am vorbit deja despre asta, iubito. îţi place.

_ Nu-mi mai spune mie ce-mi place. Nu-mi place.

__ Ba bineînţeles că îţi place.

Oftez, exasperată. Dar mi-e dar că umorul ăsta copilăresc al lui mă amuză. îmi trec vârful degetului peste logoul cu Gloucester Lions.

— în liceu ai făcut şi alte sporturi?

— Nu. Doar hochei. Dar tu?

— Am jucat volei, dar nu a ieşit ceva serios. Şi oricum nu eram aşa de bună cât să primesc o bursă sau să joc în echipa liceului. Nid măcar n-am intrat la facultate.

— Vorbeşti serios? pare Jake uluit,

— Nu aveam cele mai bune note, mă înroşesc eu. Am făcut doi ani la o facultate de stat, până când am reuşit să mă transfer laBriar,

— Ded chiar ai fost o fată rea, cugetă el.

— Da, recunosc eu.

— îmi plac fetele rde, spune el şi-mi prinde o şuviţă de păr, împletind-o pe un deget. Ai crescut aid?

— Am crescut în Wesdynn, scutur eu din cap. E un orăşel din New Hampshire. Şi am urmat şcoala de acolo, chiar şi după ce Ula a primit slujba asta la Briar. Acolo erau prietenii mei. Verii

Iubitul meu. Dar las partea asta deoparte. Să-l aduc p$_{o}$ E$_{nc}$ discuţie nu e niciodată o idee bună. Ştiu deja că mereu îmi $_{stnf}$^ buna dispoziţie.

— Nu am luat cele mai bune decizii în liceu, recunosc $_{e}$ Iar tata îmi tot reaminteşte acest lucru. E unul dintre motivele pentru care m-am mutat imediat cum mi-am permis.

Un milion de alte întrebări scânteiază în ochii lui Jake, $_{a?a}$ că schimb subiectul înainte să le dea glas.

— Gloucester este un oraş pescăresc, nu?

— Dap.

— Ai tăi au o barcă?

— Bunicul are.

Jake se joacă delicat cu părul meu. Pare că nu are stare, fie se joacă cu părul meu, fie îmi mângâie genunchiul.

— Tata lucrează în construcţii, dar bunicul a fost pe barcă întreaga lui viaţă. De altfel, vara muncesc alături de el.

— Da? Şi ce faci?
— Clamdiving.

— Ei, haide, Jake, eşti scârbos.

— Pe bune! rânjeşte el. Vara mă scufund după scoici. Bunicul şi cu mine facem echipă. E o afacere bună, să ştii. Fac destui bani într-o singură vară cât să fac faţă cheltuielilor pentru tot anul.

Buzele-mi zvâcnesc, încercând să-mi stăpânesc râsul.

— Te scufunzi după scoici.

— Dap.

îşi trece limba peste buza de jos într-un mod indecent.

— Te excită, nu?

— Nu ştiu, dar sunt foarte sigură că nu excitaţie simt în clipa asta.

[1] Se traduce literal „scufundare după scoici”, Însă mai are şi înţelesul de »sa oral”. (N. Red.)

_ Da, da... Aşa-i.

_ Te înţelegi cu bunicul tău?

__ ¡^ da, e un bătrân nemernic şi dur. îl iubesc.

^ **Şi** cu tatăl tău?

__ Şi el tot **nemernic** şi dur. în mate parte ne înţelegem. Jake îşi **strecoară** iar mâna pe sub bluza mea şl spune: __ Ce ar fi să nu mai vorbim **despre părinţii** noştri? **Degetele** lui nu mai sunt reci. Acum sunt **calde** şi uscate şi **pan» am ajuns** în rai când îmi **mângâie pielea goală.**

— Aş vrea să te sărut, ce zici? ridică el o sprânceană.

— Poate.

Inima îmi bate tot mai repede când mă aplec să-l sărut. în clipa în care ne unim buzele, încep să mă înfierbânt.

Pentru mine, un sărut este cel mai intim act. Mult mai intim decât senil ord şi penetrarea. Sigur, e un act simplu al atingerii dintre două guri, cu limbile care se mişcă una pe alta. Dar un **sărut,** ta adâncul lui, este o experienţă emoţionantă. Sau pentru mine este, cel puţin. Oricine mă poate fiice să am un orgasm, dar nu oricine poate ajunge la sufletul meu. Un sărut mă poate face să mă îndrăgostesc de cineva. O ştiu, pentru că s-a întâmplat o dată. De-aia mă înspăimântă săruturile uneori.

— îmi place la nebunie să te sărut, îmi şoptește Jake, iar eu mă întreb dacă nu cumva mi-a citit gândurile.

îi simt buzele fierbinți peste ale mele, în timp ce ma împinge cu delicatețe pe spate. îmi desfac picioarele și el își cuibărește trupul puternic între coapsele mele, sărutându-mă în continuare.

încep să mă înfierbânt. Clitorisul îmi pulsează. îmi desprind gura de a lui și îi întâlnesc ochii plini de dorință.

— Nu am avut șansa să-ți arăt de ce sunt în stare data trecută, îi spun eu. Ai fi avut parte de toată distracția.

— în schimb, *tu* ți-ai dat drumul, zâmbește el, arogant. Sunt foarte sigur că asta înseamnă că *tu* ai avut parte de toată distracția.

briar u **tt**
2 **701**

— Da, dar nu am apucat să te torturez,

Mă sprijin în cot şi-l Înghiontesc tare în piept, ftcându i . cadă pe spate. Odată aflat la mila mea, li ridic tricoul ca„ ‘* la ivealä pătrăţelele de pe abdomenul lui. ^

În timp ce-l admir, Inima ml-o ia la galop, Are muşchii n, fect conturaţi şl are „V-uT acela care-ţi fură minţile **şi** care **tf** pare sub talie. II sărut pe piept şi simt că-l trece un fior. Are «L de citrice, parcă şl puţin sărat, de la săpunul pe care ¡1 fol^ E delicios! îl ling urcând pe pectoralii lui, ridicându-i, în ac*L timp, tricoul şi dezvelindu-l pieptul treptat. Ajung la un sfârc şM muşc uşor, Jake geme.

— Linişte! îi şoptesc eu, înainte să-mi plimb limba peste sfârcul lui.

— Scuze. Am uitat.

Mă joc şi cu celălalt sfârc, după care îl umplu cu săruturi până la gât. Tricoul îi e tot ridicat, dar încă nu i-l scot, pentru că-mi dau seama că tara e jos şi se uită la televizor. îmi frec nasul de gâtul lui, degetele mele mângâindu-i bărbia.

El scoate un sunet răguşit, aprobându-mă. îl sărut scurt, pentru că sunt ocupată să-i admir chipul superb. Jake îşi deschide ochii. Un verde adânc, infinit

— Nu mă mai săruţi, murmură el. De ce nu mă mai săraţi'

— Pentru că vreau să fac altceva. Dar trebuie să-ţi aminteşti să păstrezi tăcerea. O să taci?

îşi linge buza de sus, după care îşi trece limba rapid şi peste cea de jos.

— O să încerc.

îi deschid fermoarul.

Cu privirea arzând de dorinţă, îşi ridică fundul ca să pot trage în jos pantalonii şi boxerii. Coapsele lui sunt tari ca piatra şi are foarte puţin păr. Exact cum trebuie.

Când îi scot penisul din boxeri, gura îmi lasă apă. Ah, îmi place ***ce văd.***

W înfăşor degerele în jurul penisului gros. Este mare şi ıntă. mâna mea, pielea catifelata provocându-mi un val de urne ſſT între picioare. îmi strâng coapsele, încercând să potolesc ita. A trecut ceva timp de când *am dorit* să simt pe cineva în ine îl mângâi încet, seducător şl amândoi ne abţinem să sco$_{a}$- $^{m}_{m}$ o înjurătură. Nu vreau nimic altceva decât să-mi rup hainele l pe mine, să îl las să intre în mine şi să-l călăresc până ne dăm

drumul amândoi.

Dar mai pot să aştept. îmi ling buzele şi-mi cobor apoi capul, „uprinzându-i penisul cu gura.

Sfinte Sisoe!

A fost...

Brenna e...

Gura ei e...

Mda, creierul a încetat să-mi funcţioneze cu ceva
timp în urmi

îmi bag degetele în părul negru al Brennei, în
timp ce ea îşi plimbă limba pe penisul meu. îl

strânge puternic şi îşi trece limba peste vârf, gustându-mă, ispitindu-mă. îmi înăbuş un geamăt, dar nu pot să-mi stăpânesc respiraţia greoaie.

îşi ridică ochii căprui şi mari la mine.

— Niciun sunet, zic eu. Promit!

Ea zâmbeşte şi-şi reia mişcările. îmi suge vârful, iar eu îi urmăresc buzele, privind hipnotizat cum mă devorează. Capul i se lasă şi mai jos şi, dintr-odată, scula mea aproape că-i atinge gâtul. Abia de am timp să trăiesc senzaţia asta incredibilă, că-şi mişcă rapid capul în sus şi-n jos, mâna ei lucrând într-o armonie perfectă cu gura ei păcătoasă.

Nu-mi vine să cred că Brenna Jensen îmi fiice sex oral!

Viața este plină de surprize. Cu câteva luni în urmă, fata asta mă provoca la o petrecere, jurând că nu va sfârşi niciodată în pat

ulp de la Harvard. Dar iată-ne acum. Eu în patul ei, cu c"
u".pe sculu mea şi cu degetele mele înfipte în părul ei. Şuetele ei sunt...
ţelul ta care mi-o suge e...

Drace, iar mi s-a scurtcircuitat creierul, plăcerea îmi urcă pe şira spinării centimetru cu centimetru, îmi M sări văd 8ătlef ul dulcat la lucru când mă primeşte şi ^ai adânc, de fiecare dată când îşi coboară capul. îşi ţine în sus fondul perfect» şi palmele mele mor să-l cuprindă, să-l strângă.

0 apuc uşor de ceafa şi îi ridic capul.

_ întoarce-te cu totul, zic eu, pe un ton dogit.

1 se citeşte excitaţia pură în ochi. _ Ce idee grozavă! şopteşte ea.

Cu o mişcare fulgerătoare, îşi scoate pantalonii de flanel şi-mi încalecă faţa. Când încep si o gust, scoate un sunet suprimat.

— Gura! o tachinez eu, înainte să-i ling încet clitorisul. Ea-au răspunde luând jumătate din penisul meu în gura ei,

şi se pare că e rândul meu acum să scot ceva sunete.

— Dumnezeule, gem eu prelung, cu gura lipită de ea. Nu o să reuşim să ne abţinem.

Râsul ei uşor îmi gâdilă scula, creând o vibraţie care-mi traversează tot trupul. Şoldurile îmi saltă involuntar, aruncându-mă până-n gatul ei.

Ea strigă surprinsă, iar eu mă retrag rapid.

— Scuze! murmur eu. N-am vrut!

— E-n regulă, doar că m-ai speriat.

îmi îndrept atenţia spre trupul ei sexy, ridicându-mi mâinile ca cuprind fesele. E mişto rău ce se întâmplă acum. Aroma ei dulce pe limba mea, gura ei pe scula mea. Mă simt atât de bine! „„ ^mi?^ uşor limba peste clitorisul ei, iar ea geme nerăbdătoare, „ecându-se de faţa mea. '

Nu mai poţi! Râd uşor de nerăbdarea ei, până când începe mişte mâinile rapid de sus în jos şi încetez si mai râd.

O plăcere fierbinte îmi curpinde şira spinării. Testicul^ mă furnică, dându-mi de înţeles că nu mai am mult, aşa^'? opresc şi şoptesc: a mă

— Nu vreau să-mi dau drumul înaintea ta.

— Atunci adu-mă la orgasm, mă provoacă ea.

Provocare acceptată. îl iau clitorisul între buze şi încep să

Ea se zvârcoleşte de plăcere.

— Ah, ce bine el Continuă!

Păstrându-ml limba pe clitorisul ei, îmi aduc arătătorul în ajutor şi îl introduc în ea. E aşa de umedă şi de strâmtă, iar eu sunt aşa de aproape să-mi dau drumul în gura ei! îmi trebuie toată voinţa din lume ca să mă stăpânesc.

— Haide, iubito, şoptesc eu. Nu mă face să-mi dau drumul singur.

Ea geme încet şi-şi agită şoldurile.

— Aşa, îi zic eu.

Buzele ei se strâng pe capul sculei mele. Murmură ceva acolo, probabil spunându-mi că nu mai are nici ea mult, pentru că, dintr-odată, îi simt muşchii interiori contractându-se în jurul degetului meu şi clitorisul pulsând nebuneşte pe limba mea.

îmi dau şi eu drumul fără niciun avertisment, însă îmi ţin gura ocupată, sperând că nu-i supărată că n-am întrebat-o înainte dacă pot să termin în gura ei. Plăcerea este aşa de mare că aproape leşin.

Simt umezeală pe abdomen. Brenna se ridică în capul oaselor, spunând:

— Scuze, Jakey, eu nu înghit. Stai să-ţi aduc un şerveţel.

Iar acum mă cutremur de râs pentru că numai fata asta poate

să facă ceea ce tocmai a făcut cu trupul meu, ca mai apoi să mă facă să râd în hohote.

Smulge un şomoiog de şervețele din cutia de pe noptieră şi mă şterge.

— A fost distractiv, mă informează ea.

Total de acord.

__ **Lasă**-mă cam zece minute şi o luăm de la capăt...

— Brenna! îngheţăm amândoi.

_ Cu cine vorbeşti? întreabă o voce tăioasă. Pe cine ai adus? _ Nu e nimeni aici, strigă ea, avertizându-mă să păstrez

tăcerea.

Da, de parcă eram pe cale să scot vreun sunet. De partea cealaltă a uşii e Chad Jensen. Ar fi în stare să mă jupoaie de viu, dacă

m-ar găsi aici.

— I-am auzit vocea, Brenna, şi nu-mi spune că e de la televizor, pentru că nu ai niciunul acolo.

— Mă uit la ceva pe laptop, minte ea.

— Pe dracu'! Ştiu când minţi! Ce-ar fi să mă prezinţi prietenului tău?

Nu-mi scapă expresia de panică de pe chipul ei.

— Nu, tată, ce-ar fi să nu? Urmează o pauză încordată.

— Putem să vorbim, te rog?

Brenna îşi încordează maxilarul. Parcă-şi scrâşneşte dinţii, încercând să se detensioneze.

— O secundă, strigă ea.

îşi trage iute pantalonii pe ea, făcându-mi semn să mă îmbrac

şi eu.

— Mă întorc repede, îmi şoptește ea.

Poate că, la urma urmei, a fost o idee proastă să vin aici. Când Brenna iese pe hol, îmi trag pe mine boxerii şi pantalonii, îmi închid fermoarul şi spun o rugăciune, ca nu cumva să ajung mort.

Vocea Brennei este înăbuşită, dar nu şi a tatălui ei. Antrenorul Jensen e o persoană înspăimântătoare, care ştie doar să comande. Şi totuşi, mă trezesc păşind spre uşă.

— Am mai vorbit despre asta, spune Brenna, nervoasă.

— Nu ai voie să te încui în cameră cu un străin. Dacă vrei părat să primeşti oaspeţi, atunci e musai să-i prezinţi uj jj tatălui tău.

— Eşti ridicol! N-o să-ţi prezint acum toate persoanele d' viaţa mea. E doar un prieten.

____Atunci n-ai niciun motiv să-l ascunzi, nu?

— Tată, te rog, las-o baltă, bine?

— Nu vreau să mai trec iar prin toate prostiile astea cu tine.

Antrenorul Jensen începe să se supere de-a binelea. Nu să se

înfurie, dar *să se supere* pe bune. Lucrul ăsta mă nelinişteşte.

— Nu mai vreau să am de-a fiice cu tot felul de secrete si furişări. Ştii ce s-a întâmplat ultima oară când n-am fost sinceri unul cu celălalt?

— Nu am ce să-ţi spun, răspunde ea, înfuriată. E doar un tip.

Tresar. Doar un tip?

Adică, are dreptate. Nu e ca şi cum am fi împreună de ani întregi. Nu am un inel de logodnă în buzunar. Şi înţeleg de ce nu-i poate spune tatălui ei că şi-o trage cu jucătorul de hochei care urmează să-i facă praf echipa săptămâna viitoare. Dar sunt mai mult decât *doar un tip*.

Nu-i aşa?

Nici antrenorului Jensen nu-i pică prea bine răspunsul ăsta.

— Adică e un băiat oarecare cules de pe *Craigslist!*

— Tată! Ew! Unu la mână, nimeni de vârsta mea nu mai folosește *Craigslist* Acolo-s numai pedofili și nebuni.

îmi înăbuș hohotele.

— Și doi la mână, viața mea personală nu te privește pe tine.

— Dacă stai în casa mea, mă privește.

începe să devină o ceartă şi mai intensă, aşa că mă depărtez

— Te rog, tată... du-te la culcare, spune ea istovită. Prietenul meu pleacă oricum. Trebuie să termin de scris articolul pentru ___ Bine, spune el, şi nu paie deloc mai calm. Spune-i prietenu- . . ¿u să folosească uşa din faţă de data asta. Nu vreau să-mi r.”pă bulrlanul sau grilajul sau orice a folosit să se caţere aici.
M-a pnns.

p^i greoi se îndepărtează de uşă, în vreme ce alţii mai uşori se apropie. Când reapare Brenna, roşeaţa i-a dispărut din obraji. Î” **ochi** nu i se mai citeşte dorinţa. Nu i se mai citeşte nicio emoţie, de fapt.

__ Trebuie să pleci.

___Mi-am dat seama, spun eu, punându-mi geaca.

_ îţi cer iertare. El e... e dificil.

Nu vrea să mă privească în ochi, dar după felul în care-şi frământă mâinile, observ că e agitată.

Sau poate că ruşinea o fiice să fie aşa de neliniştită. Deşi n-am crezut că Brenna Jensen ar fi capabilă să se simtă vreodată stingherita. Sau învinsă. De obicei, este puternică, dar pentru prima oara de când ne-am întâlnit, pare că tot spiritul de luptă a părăsit-o.

— Mereu a fost aşa sever? o întreb eu.

— Da, dar nu e doar vina lui. într-un fel, i-am dat şi eu ocazia să creadă cele mai naşpa lucruri despre mine.

Remarca vagă îmi stârneşte curiozitatea. Aş vrea să aflu mai multe detalii, dar e precaută şi asta îmi arată că n-aş avea nicio şansă să primesc vreun răspuns.

— Jake, începe ea, nu ştiu când sau dacă ne vom mai vedea.

— De ce spui asta? mă încrunt eu.

— Pentru că, începe ea şi-mi întâlneşte, în sfârşit, privirea, e prea complicat. Nu ştiu când o să fie gata apartamentul meu, şi

timp locuiesc aici, nu te mai pot lăsa să apari aşa. Şi-ţi pot garanta că tata n-ar fi de acord cu relaţia asta.

~ De ce? Pentru că joc pentru Harvard? O să-» treacă lui.

— Nu de-aia. Nu o să fie de acord cu nimeni după ce...

Se opreşte, clatină din cap şi continuă:

— Oricum, nu mai contează. M-ai ajutat cu Muld$_{et}$, mi-am ficut partea din înţelegere. 51 Cu

— înţelegere? repet eu, sumbru.

— Ai vrut să ieşim la o întâlnite adevărată. Am ficut asta. Ne-am combinat de două ori, ne-am oferit orgasme. Hai să-i sm nem o idilă reuşită şi să trecem peste. Ce rost are să continuăm? Nu va duce nicăieri.

Vreau să o contrazic dar, în acelaşi timp, ştiu că are dreptate La vara voi pleca din oraş, iar în momentul ăsta trebuie să mă eon. centrez pe meciul împotriva celor de la Briar. Şi dacă totul merge bine, pe prima etapă a turneului naţional după. Şi dacă iese şi di« bine? Vorbim de finala naţională.

Brenna m-ar distrage. Şi-mi dau seama de ironia situaţiei. Acum câteva săptămâni, îi ţineam predici lui McCarthy despre aceeaşi problemă. De fapt, le ţineam predici *tuturor* băieţilor pe tema viciilor lor, ordonându-le să le amâne până când se va încheia sezonul.

Şi totuşi, uite-mă aici, încurcat cu fiica lui Chad Jensen. Când mi-a trimis mesajul de mai devreme despre farsa aia ridicoli cu frişcă, în loc să rămân la Dime cu colegii mei sau să-i găsesc pe Heath şi Jonah ca să-i cert, singurul lucru la care m-am putut gândi a fost că nu o mai sărutasem pe Brenna *de zile întregi*. Şi ce am făcut? Am împrumutat maşina lui Brooks şi am venit la Hastings ca un nebun bolnav de dragoste.

Poate că are dreptate. Poate că trebuie s-o lăsăm baltă.

Dar, la dracu', poate că eu nu vreau! Aşa că dau voce gândurilor mele:

— Vreau să ne vedem în continuare.

— Super, Jake, dar tocmai ce ţi-am spus că eu nu mai vreau.

— Nu aed că ai vorbit serios, zic şi mă cuprinde furia.

— Ce-ar fi să nu-mi spui mie când vorbesc serios şi când nu.

Oftând, se apropie de fereastră şi-mi ridică bocancii.

— Trebuie să pleci.

___ Eşti sigură că taică-tu n-o să vină să mă

întâmpine? întreb «U1^gNu o va face. O fi el un

nemernic uneori, dar nu o să facă

^"dal în faţa unui străin.

Un străin. Simt înţepătura dureroasă încă o dată, lucru care mă irită. Eu sunt Jake Connelly, pentru numele lui Dumnezeu! Sentimentele mele nu pot fi rănite şi pentru mine contează un singur lucru: hocheiul. Nu ar trebui să-mi pese de ce crede Brenna despre mine.

Ne târâm afară din dormitorul ei. Pe sub uşa din capătul coridorului se strecoară lumină. Presupun că aia e camera lui Chad Jensen. Din fericire, uşa rămâne închisă. Când mă îndrept spre parter, păşesc pe o treaptă care scârţâie îngrozitor.

în holul de la intrare, mă încalţ cu bocancii şi-mi leg şireturile, -i- Chiar nu vrei să ne mai vedem? Glasul mi-e puţin răguşit şi nu doar pentru că trebuie să vorbesc în şoaptă.

— Nu mai pot continua aşa, spune ea şi-şi trece o mână prin părul« ciufulit: Pleacă, Jake! Te rog! Aşa că plec.

22 JAKE

Sâmbătă dimineaţa, Hazel vine cu mine la Gloucester, să-i vizităm pe ai mei. în tren, nu-i mai tace gura. încerc cu greu să-i acord atenţie, pentru că n-am mai petrecut timp împreună de ceva timp, dar mintea mea e în altă parte, în Hastings, în casa Brennei, reamintindu-mi de întreaga seară.

Nu înţeleg tensiunea ciudata dintre Brenna şi tatăl ei. A recunoscut că e o fată rea, dar eu nu pot să nu mă întreb ce naiba a făcut de nu mai are taică-su deloc încredere în ea? Şi-a omorât animalele de companie?!

Mă ignoră de trei zile încoace, iar egoul meu se zvârcoleşte pe jos. Patru mesaje rămase fără răspuns? Aşa ceva nici că mi s-a mai întâmplat. în acelaşi timp, mai avem doar o săptămână până la finală şi capul mi-e calendar. Nu-mi fac griji pentru

meciurile caritabile de diseară şi de mâine, care se ţin pentru Societatea de Cancer din Boston. Nu contează dacă pierdem sau câştigăm. E vorba de o cauză nobilă. Dar e limpede că trebuie să-mi revin complet până săptămâna viitoare.

— Ah, şi ştii cine se căsătoreşte? mă întreabă ea.

— Eşti şi tu atent la mine?

îmi frec faţa cu dosul palmei. Azi noapte am dormit ca dracu'. __ Da, zic absent. Ziceai că te căsătoreşti. Ia stai, te căsătoreşti-

___Nu, nu *tui* Nu mă căsătoresc eu, tălâmbule!

elle kennedy”

îşi dă ochii peste cap, trecându-şi o şuviţă blondă pe după

Dintr-odată, îmi dau seama că are părul despletit. Mereu îl poartă împletit sau în coadă de cal.

_ Ţi-ai lăsat părul pe spate, mă trezesc eu vorbind.
__ Da. E aşa de patruzeci de minute încoace, răspunde ea şi

se îmbujorează încet. _ Scuze.

_ Ce e cu tine? De ce eşti cu capul în nori?

___Mă gândesc la meciurile care vor veni.

Scepticismul de pe fața ei îmi spune că nu pune botul, așa că nu-i dau ocazia să continue să mă descoasă.

— Ia zi, cine se căsătorește?

— Una Carien. Era cu un an mai mică decât noi.

— Sora lui Petey?

— Da.

— Păi stai, câţi ani are?

— DouăzecL

— Şi se mărită? Te-a invitat la nuntă?

— Da. Probabil ţi-a trimis şi ţie o invitaţie. Niciodată nu-ţi verifici e-mailuL

Rămân cu guta căscată.

— Au trimis online invitaţiile la nunta lor? -

— Ştii cum sunt milenialii. Zâmbesc.

Zece minute mai târziu, trenul intră în gară şi pornim spre «sa părinţilor mei.

— Mama o să se bucure teribil când o să te vadă, îi spun eu, în timp ce ne apropiem de veranda din faţă.

— I-ai spus că vin şl eu?

—> Nu. Am zis să-i facem o surpriză.

Şi nu greşesc. Mama e tare bucuroasă când o vede
î” hol

— Hazel! exclamă ea, îmbrăţişând-o pe prietena
me ° copilărie. Nu ştiam că vii! Ce surpriză plăcută!
ea n

Hazel o îmbrăţişează la rândul ei.

— Şi eU mă bucur să vă văd, doamnă C!

— Puneţi-vă hainele în cuier şi haideţi să vedeţi
ce am schim. bat în sufragerie. Am redecorat-o
complet,

BRIAR U

O ia de mână şi o conduce înainte. O clipă mai târziu, sunt deja în sufragerie, unde amica mea se preface că-i plac toate schimbările. Ştiu că se preface, pentru că Hazel a fost dintotdeauna mai băieţoasă. Tapetul înflorat al mamei şi draperiile cu volănaşe sunt prea feminine pentru gustul ei.

— Jake!

în pragul uşii de la bucătărie apare tata, care are părul negru şi ciufulit, ca întotdeauna. îmi pare rău că nu am fost acasă week- endul trecut, dar mă bucur să te văd azi!

-r- Şi eu mă bucur să te văd!

Schimbăm cel mai bărbătesc salut: o combinaţie
între o îmbrăţişare, 0 bătaie pe umăr şi un strâns de
mână.

îl urmez în bucătărie.

— Cafea? mă întreabă tata.

— Da, te rog.

îmi toarnă o ceaşcă, după care se duce la frigider şi
începe să scoată tot felul de ingrediente.

— Eu fac astăzi micul-dejun. Ce zici de o omletă?

— Super. Te ajut?

— Poți să tai chestiile alea, arată el spre grămada de legume de pe blat.

Pun mâna pe un tocător și un cuțit și încep să le tai. Pe P^^ cealaltă a insulei din bucătărie, tata sparge ouă într-un bol de ceramică.

__ M-am uitat un pic pe HockeyNet aseară, spune el bă rând ouăle. Vorbeau despre primii zece cei mai promițători boboci pentru sezonul următor. Erai pe locul doi.

elle kennedy”

___Cine era pe unu? întreb eu.

Rahat! Nu că mă laud, dar ultimul jucător absolvent de facultate care se apropie cât de cât de mine e Gartett Graham, iar el e mate vedetă în Boston.

_ Wayne Dodd, spune tata.

Mă relaxez. Acceptabil. Dodd este golgheterul uneia dintre cele Zece Mari universităţi. E un jucător excelent, dar ca să fii portar, îp mai trebuie o grămadă de abilităţi. Oi fi eu pe doi, dar, tehnic vorbind, sunt numărul unu pe postul de înaintaş. Şi pot să trăiesc cu asta.

BRIAR U

— Dodd se pricepe de minune, spun eu. Am văzut unul dintre meciurile lor televizate şi arăta înspăimântător.

— Crea că o să-i poţi face faţă în finala naţională? îşi mijeşte tataochu.

— Se prea poate. Dacă învingem în finală, vom afla cine trece mai departe.

Şi asta ar trebui să fie preocuparea mea principală – să-mi duc echipa în turneul naţional. Presiunea e copleşitoare. Din şaisprezece echipe, vor rămâne doar patru pe parcursul unui singur weekend. Din patru mai rămân două, apoi una. Trebuie neapărat să fim noi aia.

elle kennedy”

— Mai cauți apartamente în Edmonton? Ai văzut ofertele oniine? schimbă tata subiectul.

— N-am prea avut timp, recunosc eu. Mă concentrez pe pregătirea pentru meciul cu Briar.

— Da, așa și trebuie.

îmi ia tocătorul cu legume din mână și se folosește de cuțit ca să răstoarne ciupercile și ardeii tăiați în omleta din tigaie.

~~ Deci ai adus-o și pe Hazel cu tine...

— De când a devenit asta o problemă? hohotesc eu că a venit la noi acasă de sute, poate chiar de mii de ori'

— Nu e nicio problemă, mă privește el peste umărul !" și-mi zâmbește sfios. A fost felul meu mișto, de macho de' întteba daci voi sunteți, în sfârșit, împreună.

Ai mei sunt de necrezut când vine vorba despre asta!

— Nu, nu suntem împreună.

— De ce nu? Pe lângă faptul că ai face-o pe maică-ta foarte fericită, o fată ca Hazel e bună pentru tine. O să te țină ^ picioarele pe pământ când te muți la Edmonton.

— Sunțem doar prieteni, tată, mă așez eu lângă blat.

— Știu, dar poate...

— Ceva miroase uluitor, declară Hazel, iar eu sunt recunoscător că ne-a întrerupt.

Mama vine pe la spatele meu și-mi ciufulește părul, apoi mă pupi pe creștet.

— Nu m-ai îmbrățișat, mă ceartă ea.

— Păi da, pentru că erai tare neräbdătoare să-ţi arăţi noua sufragerie.

Hazel se aşază pe scaunul de lângă mine, iar atmosfera din bucătărie se relaxează substanţial. Dar încă mă tot gândesc că nu am vorbit cu Brenna de ttei zile.

Abia când suntem în drum spre casă, înapoi la Cambridge, prietena mea începe să mă tragă de limbă.

— Ce naiba se întâmplă, Connelly? Toată dimineaţa ai fost posomorât şi cu mintea în altă parte. Chiar şi mama ta a observat

— Nu se întâmplă nimic, mint eu.

— Ai emoţii din cauza meciului? îmi studiază ea expresia.

— Deloc. O să vă batem măr.

— Nu ştiu cu cine şă ţin, scoate ea limba la mine.

— Ba ştii. Evident că o să ţii cu cel mai bun prieten al tău. Hazel îşi pune capul pe umărul meu, în timp ce trenul o ia

din loc.

BRIAR U

_ Te porţi ciudat, chiar dacă nu vrei să recunoşti. Şi păreai distant în ultimele dăţi în care am vorbit. Eşti supărat pe mine sau ceva?

__ Bineînţeles că nu. Am foarte multe pe cap.

Cade puţin pe gânduri, apoi începe să vorbească:
__ Necazuri cu fetele?
— **Nup.**
îşi ridică fruntea şi deodată nişte ochi din cale-afară de bănuitori mă fixează.
__ Necazuri cu fetele, este? Te vezi cu cineva?
— Nu.
_ Mă minţi?
— Da.

Hazel râde, dar nu o face prea convingător. Nu-i pot descifra expresia, dar cred că pot distinge o urmă de dezaprobare.

— Ce e, nu am voie să mă văd cu nimeni? spun eu, degajat.

— Nu e vorba de asta, doar că... tu nu îţi faci iubite, ai uitat?

— Da, şi ăsta e unul dintre motive, continui eu, tot mai mohorât. E naşpa să fii ignorat.

— Te ignoră cineva pe tine?! exclamă ea. Tu, marele Jake Connelly, eşti victima abandonului!

— Cam aşa. Nu e chiar abandon, pentru că tipa nu a plecat aşa, pur şi simplu. Mi-a zis-o în faţă, dar a fost un soi de despărţire destul de vagă.

— Despărţire? repetă ea, surprinsă. De cât timp vă vedeaţi?

— Sincer să fiu, nu de mult. De câteva săptămâni.

Ea începe să se joace cu inelul de pe degetul mare. Tipa poartă tot soiul de bijuterii mari, mai mult inele şi brăţări, iar cel cu «re se joacă acum a fost darul pe care i l-am ficut eu de Crăciun. Inelul de argint sclipeşte în lumină, în vreme ce şi-l roteşte pe deget.

Şi te-ai ataşat chiar aşa de tare de ea?

— Păi, pusesem ochii pe
ea de mai mult timp. Dar abia h

curând am Început să ieşim împreună.

— Şi aţi ieşit la întâlnire? La Una reală?
— Da.

_ A fost bine?

— Foarte bine, mărturisesc eu. Nu ştiu, ne înţelegeam ^ de bine şi, dintr-odată, m-a lăsat cu buza umflată.

— Atunci e o proasta.

____Ba nu e. E chiar mişto. Cred că ai plăcea-o.

— Cum o cheamă?

— Bre...

Mă opresc brusc.

— Bre? Ce nume mai e şi ăsta?

Ezit puţin, după care mă hotărăsc să fiu sincer. Hazel nu are treabă cu hocheiul, aşa că nu cred c-o să-şi dea seama cine e.

— O cheamă Brenna, dezvălui eu.

elle kennedy”

— Ce nume drăguţ, îşi înclină ea capul. Şi ea e drăguţă'

— E superbă.

— Cred că aşa şi trebuie, nu? Adică, nu poţi să fii un neică nimeni şi să câştigi inima de neatins a lui Jake Connelly.

— Nu mi-a câştigat inima şi eu nu sunt chiar aşa de neatins, dă el din umeri.

— Omule, nu exista fată în liceu care să nu fi vrut să fie cu tine. Niciuna n-a reuşit să te câştige. E limpede că se ajunge foarte greu la tine. Eşti un tip alunecos, zice şi începe să se joace iar cu inelul de pe deget. Povesteşte-mi de Brenna.

BRIAR U
2

— Nup, hai să nu vorbim despre asta.

— De ce nu? Nu avem voie să vorbim de relaţiile noastre?

— N-am ftcut-o niciodată.

— Ei, şi ce?

— Bine. Tu prima, o provoc eu.

elle kennedy”

— Nicio problemă, hai să vorbim despre relaţia mea, rânjeşte ea la mine. Nu am aşa ceva. Rândul tău acum.

Mu-mi pot stăpâni râsuJ. M-a prins în capcană. __ Nu ştiu. ce vrei să auzi? O cheamă Brenna. E uimitoare, jsfe-am despărţit. Sau poate am luat doar o pauză. Cam asta e tot

ce e de ştiut.

Merge la Harvatd?

— Nu.

__ Merge la vreo facultate?

— Da.

Hazel oftează dramatic.
— Ai de gând să-mi spui şi mie unde merge?

îmi cântăresc opţiunile.
— Promiţi să rămână între noi?
_ Bineînţeles! exclamă ea, iar cuta de pe fruntea ei se adânceşte şi mai mult.

— ElaBriar.

Ceva indescifrabil i se citeşte în privire. Maxilarul i se încordează, după care i se relaxează. Trece iar la figura cu inelul.

— Bine.ElaBriar. Şi?

— Şi tatăl ei antrenează echipa de hochei de la Briar.
în duda totalului ei dezinteres în legătură cu tot ce ţine de hochei, chiar şi Hazel pricepe cât de nebunească e Situaţia asta.

— Vorbeşti serios? Dau din cap.

— Brenna Jensen. Fiica lui Chad Jensen, oftez eu. Şi-a /acut loc în mintea mea.

BRIA
R U
2

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că numai la ea mă gândesc tot timpul. Şi Brf „ c ∘ ıdee Pnastă » fiu în preajma ei, mai ales că jucăm cu

„mui weekend. Dar o plac, spun eu şi mă foiesc pe scaun. 0 placi, repetă prietena mea.

~~ Da.

^ Ş" ai fost întors pe dos pentru, că te ignoră.

Hazel rămâne tăcută.
— Ce e? La ce te gândeşti?
Întotdeauna ştiu când o apasă ceva.
— Mna, te-ai gândit vreodată că toate astea ar putea fa« parte din planul ei?

— Ce plan?
— Chiar nu-ţi dai seama?

Hazel mă priveşte ca şi cum aş fi cel mai mare tălâmb din iunie.

— Toată lumea ştia că finala avea să se joace, cel mai proba- bil, între Harvard şi Briar, şi cu câteva săptămâni înaintea acestui meci foarte important, fiica antrenorului de la Briar este, dintr-o- dată, interesată de tine şi, citez, „îşi face loc în mintea ta"? Iar acum că eşti aşa de distras, pun pariu că nu mai daiăia 110% din tine la antrenament, pentru că eşti prea obsedat de fata asta. Pricepi unde bat, Jake?

Pricep şi e nostim, pentru că în prima seară, la bar, am acuzat-o pe Brenna că ar face exact ce-mi sugerează Hazel. Ea a negat şi eu am crezut-o şi încă o mai cred şi acum. Nu am nirio îndoială în privinţa intenţiilor ei.

— Nu e genul, spun eu, scurt şi la obiect. Da, ţine cu echipa ei şi—1 ajută pe tatăl ei, dar nu încearcă să mă saboteze.

— De unde ştii asta?

— Ştiu, pur şi simplu.

— Ai paria pe viaţa ta? mă provoacă Hazel.

elle kennedy”

— Nu e nevoie să pariez pe viața mea, îi răspund sec. Dar da, sunt sigur că nu există niciun complot mișelesc la mijloc.

— Dacă spui tu.
Dar privirea lui Hazel, care îmi transmite că „Doamne, mare idiot mai ești” îmi dă de înțeles că nu e deloc de acord cu mine.

23 JAKE

___Am eu un fund-balon?

{mi verific mesajele, dar nimic de la Brenna. Au trecut cinci zile. Cinci zile în care n-am vorbit deloc. De neacceptat, în pana mea!

— Băi, mă asculţi?

ini ridic privirea la Brooks. Suntem în sala de presă de la patinoar, aşteptându-i ţi pe ceilalţi să ajungă la şedinţa de echipă, în dimineaţa asta, avem în program să vedem un meci înregistrat, deci o să ne distrăm, văzându-i pe amicii Brennei cum se dau pe gheaţă pe un ecran uriaş.

Rahat Hazel are dreptare – mă gândesc la ea non-stop şi asta nu-i bine. „

— Ai de gând să-mi răspunzi la întrebare?

— Nu, pentru că nu înţeleg ce vrei.

Pun telefonul jos şi mă las pe spate în scaunul meu capitonat, „tacându-mi braţele la ceafa.

~ Nu-i aşa dificil, Connelly; Am un fund-balon sau nu?

~ Ce dracu' e un fund-balon? mă zgâiesc eu la el. Mond EXaCt ^ aUZ'' frustrac iH' trece o mână prin părul

Vrei să zici fiind gras?

— Nu, nu mă refer la un fund gras, la naiba! P_{tSe}| două globuri perfect rotunde care sunt foarte bombate l”„'ci două baloane, dar pe fundul tiu. Un fund-balon! zice el ** rat. Ce nu pricepi? ^pţ-

— De ce mă întrebi? spun eu, total confuz.

Se aruncă şl el într-un scaun, apoi continuă:

— Pentru că aseară i-o trăgeam lui Kayla...

— Da, ştiu, spun eu, pe un ton sec. V-am auzit.

— ... şi stăteam lipiţi de perete, ştii, cu picioarele ei 1” jurul meu. O ţineam de fund şi mă împingeam în ea...

— Frate, te asigur că nu vreau să aud asta!

elle kennedy”

— O să aibă sens, îţi jur, insistă el.

Coechipierii noştri încep să umple încăperea. Coby, McCanhy Dmitri, Heath şi amicul lui cel cu frişca, Jonah, împreună cu unii din anul patru.

Pe Brooks nu-l deranjează mulţimea de oameni, aşa că o dă înainte:

— Deci o făceam din picioare şi ea se agăţase de umerii mei Şi uşa dela dulap era deschisă, aşa că tipa se putea vedea în oglindă, ştii, în aia mare de pe interiorul uşii? continuă el, iar indignarea îi acoperă glasul. Şi, dintr-odată, începe să râdă, iar eu habar n-aveam de ce se hlizeşte aşa. Mi-a spus că râde pentru că tocmii a observat că aveam un fiind-balon!

— Ce se întâmplă acum? se bagă şi bobocul Adam, Îngrozit.

Bietul puşti încă nu s-a obişnuit cu noi. E de un sezon împreună cu noi, şi degeaba.

Brooks se roteşte în scaunul lui. Sala asta video e dotată cu un echipament mişto. Scaune din piele care chiar se rotesc, un ecran uriaş care acoperă aproape un perete întreg. Plus o tonă de dispozitive super pe care antrenorul le foloseşte când pune stop la înregistrări şi când vrea să pună în evidenţă anumite tehnici.

— Ce e un fund-balon? întreabă Heath.

BRIAR U # 2 243 E ca atunci când fundul

tău arată ca două mingi, îl lă-

Hştie despre ce vorbesc! arată Broob spre Coby,

7din cap, mulţumit. Am eu aşa ceva? îi întreabă el pe ceilalţi.

Frate, regret să te dezamăgesc, îi spun eu, dar n-am petrecea mult timp hoibându-mă la fesele tale. Şi n-am stat prea

I nici să mă uit la alte funduri de băieţi. Din moment ce nu ™ Iun a«tă unul, nu-ţi pot spune dacă ai sau nu aşa ceva. Aşa ¿”te rog eu, am putea să vorbim despre altceva?

Se pare că nu, pentru că Brooks deja goneşte spre unul dintre I topurile de pe biroul antrenorului. Apasă pe nişte taste de câteva ori şi pe ecranul uriaş apare un browser web.

__ Bun, deci...

Tastează cuvintele „fund-balon” în căsuţa de căutare.

Două secunde mai târziu, pe ecran apar şiruri peste şiruri de imagini, toate cu funduri de femei foarte sexy.

_ Aia... scuze... nu, nu vreau să mă uit la fete! zice Brooks, apoi scrie în căsuţă „fund-balon bărbaţi".

Prima imagine care apare înfăţişează un bărbat îmbrăcat într-un balon adevărat.

— Ce dracu face omul ăla îmbrăcat aşa? hohoteşte Coby.

— Poate că are boala aia cu balonul de plastic, explică cineva. Ştiţi voi, aia care te izolează total de lume.

— Nu balonul de plastic e boala, râde Dmitri pe înfundate,

— De ce e aşa de greu să găseşti poze cu funduri de bărbaţi? se plânge Broob. Bun! Băieţi, pregătiţi-vă!

— Weston! îl previn eu, orice ai de gând să foci, te rog să nu continui.

Din păcate, nimic nu-l poate opri pe Brooks când o ia pe mai ales dacă e ceva legat de înfăţişarea lui. Omul e fără
Când apa« pe ecran un site porno, mă grăbesc să-l
^ din nou: efti^

— Ai face bine să închizi înainte să apară antrenorul Priveşte spre ceasul montat deasupra uşii.

— Mai avem zece minute şi el ftu vine niciodată mai d«, Vine exact la timp. Cmt_
Are dreptate, dar asta nu înseamnă că vreau să mă uit k site porno pe proprietatea universităţii. Un

Brooks tastează în căsuţă „fund-balon” şi de la porno clasic trecem la porno cu homosexuali. De vis!

— Uite! zice el triumfător. Aşa acea şi tipa că arată! Dă clic pe un clip cu numele: *fund-balon extrem de tare*.

— Frate, nu vreau să văd rahaturile astea! se plânge Coby. Dar Brooks opreşte clipul înainte să înceapă scena ptopriu-zisă.

De fapt, în cadru este un singur tip, blond şi înalt, care s-a hotărât să se dezbrace complet într-o sală pentru ju-jitsu, pentru că, bineînţeles, asta fac oamenii în realitate.

Brooks dă *zoom* pe fundul tipului. Şi, trebuie să recunosc, fesele lui *chiar* seamănă cu două

baloane. Restul corpului e suplu şi musculos, aşa că alea două mingi tari chiar atrag privirea.

— E primul lucru pe care-l observ când mă uit la el, recunoaşte Coby. Privirea-mi fuge direct la fund.

— Şi a mea, spun eu. E dubios, nu?

— Arăt eu aşa? întreabă Brooks. Pentru că, dacă răspunsul e da, mă *supăr*. Uitaţi-vă şi voi, e total disproporţionat faţă de restul corpului.

— Omule, tocmai ţi-am spus, de obicei nu ne holbăm la tine! mă enervez eu. Nu avem termen de comparaţie.

— Bine, poftim! se roteşte el şi-şi dă pantalonii jos. Fix în momentul ăla, Pedersen intră în sală. Antrenorul rămâne mască. îşi mută privirea de la omul despuiat de pe ecran la fondul gol al lui Weston. Apoi se încrunta la

Ce e în neregulă cu voi, idioţilor? Nu e ceea ce pare, încearcă Brooks să-l asigure. ^ Serios? Pentru că pare că încerci să-ţi compari fundul cu 1 de acolo, iar răspunsul este că da, sunt identice. Acum trageţi yestemaţii ăia de pantaloni pe tine, închide porcăria aia şi ia loc,

^Colegul meu pare cu adevărat devastat.

__ Am un fund-balon, băieţi. Mă simt ca şi cum întreaga

^ viaţă a fost o minciună.

___Operaţiile estetice sunt întotdeauna o opţiune, se amuză

şi portarul nostru.

_ Destul! mârâie antrenorul. N-avem timp de rahaturile voastre! Ne înfruntăm cu Jensen şi echipa lui peste cinci zile. Medii o să fie transmis pe toate posturile din New England, şi am anat un zvon cum că l-ar da şi pe HockeyNet. Aşa că vreau să ştiu, vreţi să vă faceţi de râs sau vreţi să câştigaţi?

— Vrem să câştigăm, bombănim toţi.

— Vreți să vă masturbați în timp ce vă uitați la fundul lui Weston sau vreți să câștigați?

— Vrem să câștigăm! strigăm rioi.

— Bine. Atunci țineți-vă gura și fiți atenți aici!

După ședință, Pedersen mă oprește înainte s-o „iau pe urma colegilor mei, care ies din încăpere: – Connelly, stai puțin.

îmi bag mâinile în buzunar și mă îndrept spre el. ~ Ce s-a întâmplat, domnule? ~ Ia un loc

Judecând după expresia lui severă, e clar că nu se pregăteşte »-mi ţină un discurs de încurajare. După ce mă aşez, se propteşte 5'^el în faţa mea, cu braţele încrucişate la pieptul lui robust.

__ Ce e cu tine, Jake?

— Adică?

— Adică, ce se petrece cu tine? Azi de dimineaţă erai cu

rea tn altă parte. Ai fost cu două secunde mai Încet ca de obf*" Bineînţeles, mai rapid decât un jucător obişnuit, dar mai îac^'' întotdeauna. 01

____Eram distras, recunosc eu.

— Şi după-amiază? în mod normal, atunci când ajungi m»i devreme, când intru eu în sală, tu deja conduci şedinţa, p„j ^ purile. Şi când colo, azi intru şi-l văd pe Weston că-şi leagănă fondul în faţa tuturor, iar tu te uiţi la porno cu homosexuali.

— Nu mă uitam la filme porno, îl asigur eu. Noi doar...

Mă opresc.

Are dreptate. Mereu sunt concentrat pe meci. E singurul scop pe care-l am în cap de când am fost îndeajuns de mare ca să patinez. Eu conduc şedinţele de echipă. Vin devreme, ofer ajutor

colegilor. îmi sacrific timpul personal, somnul şi temele ca să mă asigur că echipa este înarmată, încărcată şi funcţională.

Dar în ultimele cinci zile, lucrurile au stat diferit. Şi poate ci cinci zile nu reprezintă un timp prea îndelungat, privind în ansamblu, dar reprezintă cinci zile în plus în care poţi să te pregăteşti pentru cel mai important meci al sezonului, fără îndoială. Nu al doilea cel mai important, pentru că asta ar presupune că am câştiga finala naţională, dar nu e cazul deocamdată. Trebuie să-i batem pe cei de la Briar pentru a merge mai departe, deci *ăsta* e cel mai important meci şi singurul lucru care ar trebui să conteze în acest moment.

— Aveţi dreptate. Nu m-am concentrat aşa cum ar fi trebuit.

— Care-i baiul? Şcoala? Vrei să vorbim cu un meditator?

— Nu, mă descurc cu şcoala. Mai am vreo două lucrări finale de scris, dar nu am nicio problemă. Oricum, abia în mai trebuie să le predau.

__ Atunci? Necazuri acasă?

___Nu, spun şi mă foiesc pe scaun.

Mă cuprinde ruşinea şi mie nu-mi stă în fire. __ Mă simt ca un prost că spun asta, dar e vorba de o fată. Antrenorul bodogăneşte, nemulţumit. __ Vrei sfatul meu?

— Vă rog. Uită de ca!

Scot un râset. Nu prea mă ajută.

_ E şi asta o soluţie, spun precaut, pentru că antrenorului Ptdeisen nu-i place să-l contrazici.

— Crede-mi, puştiule, e *singura* soluţie. Femeile sunt o bătaie de cap. Chiar şi cele de treabă, spune el, clătinând din cap. E ca şi cum ar lua cursuri de manipulare, unde învaţă cum să se joace cu sentimentele noastre. Şi ne transformă fie în sclavi, fie în proşti.

Nu mă aşteptam la reacţia asta versatilă din partea lui. Disting mult amar în vocea lui şi mă întreb cine i-a sfâşiat inima. Din câte ştiu eu, Pedersen nu a fost niciodată căsătorit. Nu are copii, şi dacă are vreo iubită, nu vorbeşte niciodată de ea. Câţiva băieţi aed că ar fi gay, dar eu mă îndoiesc. Anul trecut, a avut loc un eveniment cu echipa la un hotel din Boston şi l-am văzut plecând de la petrecere cu o roşcată sexy, îmbrăcată într-o rochie mulaţi Sigur, asta nu înseamnă că nu e gay, dar, la naiba, mai ştii?

Judecând după vorbele lui, nu prea e interesat de nicio relaţie. Până la urmă, femeile astea vor ceva de la tine, puştiule. '»*totdeauna* vor ceva. Iau, şi iau, şi iau, şi nu dau nimic înapoi. Nimeni nu di doi bani pe nimeni, aşa că ar trebui să ai grijă de

tine, ştii ce zic?

^ Asta şi faC; ^ obicei. Asta am făcut toată viaţa mea. Nu-s Igur de a chestia asta n-a mai funcţionat în ultimul timp. Sunt
într-o continui stare de agitaţie de când Brenna a pus

relaţiei noastre. pUr*t

— Ştii ce-mi place cel mai mult la tine, Jake?
— Ce anume?

— CI eşti egoist.

îmi cam sare muştarul, Parcă mi-ar face un cornpli$_{ment}$ J nici măcar nu e ceva nou pentru mine – *ţtiu* că sunt eâ>' ' Totuşi, dintr-un oarecare motiv, faptul că antrenorul meu h,; spune că sunt egoist mă enervează.

— Nu laşi nimic si te împiedice să-ţi atingi scopurile, con tinuă el. Nevoile tale sunt prioritare şi aşa şl trebuie. Asta e motivul pentru care eşti Scut să devii o vedetă, spune el şi scutură, din nou, din cap. Fata asta care-ţi provoacă o aşa durere... las-$_{0}$ Concentrează-te pe victorie, pe slujba asta nouă şi atrăgătoare pe care o s-o ai din august. Pe gheaţă, o mişcare greşită poate tet- mina o carieră. Pierderea concentrării duce la rezultate nefavorabile, şi nu vorbim doar de riscul de a te răni. Un med slab te poate pune într-o lumină proastă şi ai face bine să ştii că noii tăi şefi îţi urmăresc fiecare meci şi te studiază apoi pe filmări.

Are dreptate.

— Aşa că fii atent la joc. Uit-o pe făta asta. O să mai apară şi altele; Când o să fii în Edmonton, îţi garantez că o să găseşti o grămadă de admiratoare drăguţe care să-ţi ţină de cald, se apleacă în faţă şi mă bate pe umăr. Ne-am înţeles?

Dau uşor din cap.

— Ne-am înţeles. Nu vă faceţi griji. O să-mi bag minţile-n cap.

— Asta vreau să aud.

Şi totuşi, primul lucru pe care-l fac atund când ies pe uşile Centrului de Hochei Bright-Landry este să o contactez iar pe

Discursul antrenorului m-a influenţat, dar nu în felul în care sunt sigur că spera el. Nu vreau să fiu bărbatul rănit de o femeie, care ajunge să urască întreaga populaţie feminină. Nu vreau ti

fiu ranchiunos şi supărat.

N-o P<>t obliga pe Brenna să iasă din nou cu mine, dar cel puţin, pot să-i transmit că încă mă gândesc la ea.

EU: Bună, Hottie! Tot eu. Poţi să mă eviţi t» continuare cât „ni, dar vreau să ştii că sunt aici, daci te n ' '

Este marţi dimineaţă şi o blondă slăbănoagă se uită urât la mine.

Ar fi trebuit să mă văd cu prietena mea, Audrey, la Coff« Hut, dar întârzie deja de cinci minute. Poate că blonda slăbănoagă care aşteaptă lângă tejghea s-a ofuscat că am luat o masă de două persoane numai pentru mine? Ce căcat! Şi ea e singuri De ce ar ocupa ea o masă de două persoane? Asta e America. *Primul venit, primul servit, scumpo.*

.îi trimit totuşi un *SOS* lui Audrey, pentru că e plină-ochi cafeneaua şi nu pot să lungesc la nesfârşit aceeaşi cană de cafea, fără ca barmaniţa să-mi atragă atenţia că e nevoie să eliberez masa.

EU: Unde eşti? Ăştia vor să ne ia masa.

AUDREY: încă aştept să vorbesc cu profa.

Pe bune? Tot în amfiteatru e? Clădirea de jurnalistică e la zece minute de mers pe jos de

CofFee Hut. Următorul ei mesaj îmi confirmă temerile;

AUDREY: Mai întârzii cel puțin un sfert de oră. Mai aștepți sau ne întâlnim după-amiază?

EU: După-amiaza asta nu am timp. © Cursurile încep pe la unu și se termină pe la cinci. Poate luăm cina împreună

AUDREY: ***Nu pot ©***

Ofi în ciuda faptului că avem aceeași specializare, Audrey și cu mine nu am mai ieșit de mult timp. La cursuri nu prea interac- ționăm, pentru că, de cele mai multe ori, ni se atribuie câte o știre la prima vedere, pe care trebuie musai s-o scriem. Luna asta abia dacă m-am văzut cu prietena mea, Elisa. Cred că e perioada aia din an, când suntem ocupați până peste cap cu lucrări și examene finale, când e și apogeul sezonului de hochei. Apoi, cât ai clipi, vine luna mai și se termină semestrul.

EU: Bine, te aștept. Mi-e dor de fața ta.

AUDREY: Te iubesc, nebuno! Ne vedem în curând.

— Brenna Jensen?

îmi ridic privirea şi o văd pe blondina slăbănoagă de la tejghea. Acum e fa jumătate de metru de mine şi nu i s-a schimbat expresa deloc. Aduce cu cerul înnorat de afară.

— Cine întreabă?

— Eu sunt Hazel. Hazel Simonson.

& arunc o privire indiferentă,

— Am înţeles. Ne cunoaştem?

Pe frunte îi apare 6 cută, dar nu-s prea sigură Ce indică.

— Jake nu ţi-a vorbit niciodată de mine?

Strâng cana puternic în mână.

— îl ştii pe Jake?

— Da, chiar foarte bine.

încerc să-mi păstrez o expresie neutră. Să mor eu, dacă fata încearcă să-mi spună că Jake este iubitul ei...

Nu, ar mânca căcat. Nu cred că Jake e mincinos. A spus că nu-şi face iubite şi eu una nu cred că are pe vreuna ascunsă pe undeva.

— Pot să mă aşez? întreabă Hazel, pe un ton rece.

— De fapt, aştept pe cineva...

Dar ea se aşază oricum.

— îţi ţin companie până ajunge aici. Hazel îşi împreunează palmele pe masă.

— Avem de discutat nişte chestii.

Mă las pe spatele scaunului, păstrându-mi limbajul trupului relaxat. Al ei este pregătit de confruntare şt eu tratez întotdeaun agresivitatea cu indiferenţă. Este o tactică ce tinde să dezamor seze pornirile agresorului.

— Uite ce e, Hazel. Nu te supăra, dar nti te cunosc. Pretinzi că-l ştii pe Jake, dar el nu mi-a zis niciodată nimic despre tine.

Ochii ei căprui deschis sclipesc uşot.

— Aşa că-mi pare rău dacă nu am încredere în fata ciudată care s-a aşezat la masa mea fără s-o invit şi care mă priveşte ca şi cum tocmai i-aş fi gâtuit pisica.

îmi încrucişez picioarele, punându-mi o mână pe genunchi.

— Chiar îl cunosc pe Jake, spune Hazel, pe un ton tăios. Am copilărit împreună în Gloucester. Am mers la aceeaşi şcoală, îi cunosc părinţii... Lily şi Rory?

N-am cum s-o contrazic. Jake nu mi-a spus niciodată cum îi cheamă pe părinţii lui.

— Am luat cu toţii micul-dejun sâmbăta trecută, Ia ei acasă. I se citeşte pe faţă o urmă de aroganţă.

— Jake şi cu mine am luat trenul.

Un sentiment nu prea binevenit îmi pătrunde în stomac

— îl cunosc mai bine ca otidne, încheie ea.

Acum nu mai vorbim de *o urmă* -—aroganţa a pus stăpânire pe ea total.

— Chiar aşa? zic eu, tărăgănat.

— Da. Ştiu că e de încredere şi mai ştiu şi că e mult mai deştept decât lasă să se vadă. De obicei nu se lasă manipulat în halul ăsta.

Comportamentul ăsta de leoaică începe să mă calce pe nervi.

— Se lasă manipulat?

__ Nu face pe proasta! îşi împleteşte ea degetele într-o strân- soare puternică. Ştiu exact cine eşti. Te-am căutat pe net după ce _mi_a spus că se vede cu tine.

încerc să-mi înăbuş surprinderea înainte să mi se vadă şi în „chi. Jake i-a spus fetei ăsteia că ne vedem?

__ Cum spuneam, Jake şi cu mine suntem prieteni vechi. Nu ţinem secrete unul faţă de altul, rânjeşte ea.

Senzaţia din stomac începe să se intensifice. începe să se învol- burcze ca un vârtej de... cred că ar putea fi gelozie. Dar e şi o doză substanţială de mânie acolo, pentru că cine naiba e fata asta?

îi întâlnesc privirea dispreţuitoare.

— E minunat că voi doi sunteţi aşa de apropiaţi. Deşi, dacă ai, într-adevăr, dreptate, atunci ar fi trebuit să ştii că nu ne mai vedem.

O spun cu voce tare şi mă năpădeşte un val de regret. N-o să neg că mi-e dor de el. N-a trecut nici măcar o săptămâna de când i-am spus să plece din casa mea, dar simt de parcă ar fi trecut secole. Mă gândesc întruna la el, iar mesajele lui zilnice nu fac decât să înrăutăţească situaţia. Cel de ieri, în care mi-a spus că mă aşteaptă, în caz că mă răzgândesc... aproape c-am cedat şi l-am sunat.

în ultima secundă, mi-am revenit. Mi-am reamintit de ce e mai bine că s-a terminat. Nu vreau un iubit şi în niciun caz unul care se mută în alt stat în doar câteva luni. Şi bine, poate că o parte din mine este încă ruşinată de ce s-a întâmplat în dormitor. Abia de mai puteam să-l privesc în ochi. A fost de faţă când m-a certat tata. M-am simţit ca un copil.

A fost tare umilitor.

— Da, ştiu şi asta, spune Hazel, întrerupându-mi şirul gândurilor. Mi-a spus că ai terminat-o cu el. Şi poţi spune ce vrei despre Jake, dar chiar nu e un genul cinic...

— Ce are cinismul de-a face cu asta? intervin eu,

— Totul Pentru că eu *sunt o* persoană cinică şi ştiu ce urmăreşti.
— Bine.

începe si mi obosească discuţia asta.
— Fiica antrenorului Jensen se combină cu căpitanul echi- pei de hochei de la Harvard În timpul semifinalelor. îl vrăjeşte, îi intră pe sub piele fl dă cu el de pământ fix înainte de cel m„ important med al sezonului. Iar acum el e

aşa de supărat că nu-i mai stă mintea la hochei – singurul lucru care a contat vreodată cu adevărat pentru el, apropo – pentru că fata asta l-a părăsit.
. O nouă senzaţie se alătură vârtejului din stomacul meu. *Vina*.
— E supirat?
— Da. Felicitării Ai primit ce-ai vrut.
— N-am vrut asta deloc.
— Da, vezi si nu!

îşi trage scaunul în spate dar nu se ridici înci în picioare.

— Stai departe de el! Jake şi cu mine avem griji unul de altul, facem asta de când eram copii, iar eu nu o si las o fană în călduri să-i saboteze sezonul sau să-l distragă de la ţelurile lui.

— N-o să mă *laşi* tu pe mine, zid? îmi pare rău să-ţi spun dar, ca si o citez pe fiica de patru ani a

verişoarei mele, Leigh, „nu eşti şefa mea", chicotesc eu. Şi sunt departe de a fi o fană în călduri.

— Bineînţeles că nu, ma ia în derâdere.

— Ah, şi ca să ştii şi tu, nu sabotez nimic, dar ăsta e ultimul lucru pe care-l mai spun pe tema asta. Nu am de gând să-ţi dau ţie explicaţii sau să discut cu tine despre relaţia mea cu Jake, pentru că nu e treaba ta.

Se ridică încordată de pe scaun.

— Cum zid tu. Ai încheiat relaţia. Dacă rămâne aşa, nu vom avea probleme.

Zâmbesc cu gura până la urechi, fără să arăt vreo emoţie.

— Ai terminat?

— Deocamdată. Bucură-te de restul zilei!

Se îndreaptă spre uşă iar eu privesc cum cea mai bună (pretinsă) prietenă a lui Jake din toată lumea asta largă iese din Coffee Hut.

Pt de o pane, apreciez că-i ia apărarea cuiva la care ţine cu adevărat. Dar nu apreciez acuzaţia cum că i-aş sabota sezonul sau că timpul nostru petrecut împreună face parte din vreun plan

malefic pus la cale de mine.

Nu am intenţionat să mi-o pun cu el. Ed Mulder şi obsesia lui stupidă cu Edmonton a fost singurul motiv pentru care Jake şi cu mine am ieşit împreună. Şi ne-am culcat împreună, pentru că asta se întâmplă când doi oameni au chimie. E greu să găseşti chimia şi e şi mai greu să lupţi împotriva ei.

Ha! Aş vrea s-o văd pe *Hazel* rezistându-i lui Jake. Dacă şi-ar fixa ochii ăia verzi seducători într-ai ei şi...

îmi pică fisa. Oare întâlnirea asta a fost mai mult decât despre o prietenă care-şi apără prietenul? Oare are sentimente pentru el?

îmi dau seama că nu aş fi surprinsă deloc.

Când îmi sună telefonul, mă cam aştept să fie Jake, iar pulsul mi-o ia la goană. Când pe ecran apare HockeyNet, inima mi-o ia razna. *În sfârşit!*

Trag *aer* în piept, încercând să-mi stăpânesc emoţiile.

— Alo?

— Aş vrea să vorbesc cu-Brenna Jensen, vă rog, spune o voce vioaie, feminină.

— Eu sunt.

— Btenna, bună! Sunt Rochelle de la biroul lui Ed Mulder. Domnul Mulder te întreabă dacă ai putea veni mâine ca să discutaţi despre internship.
— Ăăă... păi...

Mă gândesc repede la programul de mâine. Primul curs e la ora unu. Cam din scurt, dar se poate.

— Da, dar numai la prima oră a dimineţii. La ora unu am

— Mă tem că de dimineaţă e super ocupat.

Aud cum tastează ceva, apoi continuă:

— Ce zici de mai pe seară? Pe la şapte jumătate e mai bine?
— Da, pot, spun Imediat, pentru că nu vreau să fi„ ¿¡fi .,"
— Perfect! Ne vedem mâine! spune ea ţi închide. ' Entuziasmul mă cuprinde total, într-un colţişor al minţii ₀
voce firavă mă sfătuieşte să nu-mi foc iluzii. Asta nu înseamnă ^ m-au luat pe mine.
Dar... cum aş putea să *nu* sper? Doar nu mă pune să străbat atâta drum cu maşina doar ca să-mi spună că nu am primit postul Nu e nimeni atât de nesimţit, nu?
— Am hotărât să alegem pe altcineva.

OK, se pare că Ed Mulder *este* chiar aşa de nesimţit pe cât credeam.

îmi înăbuş sentimentul de ură şi li răspund pe un ton calm:

— Pentru toate trei poziţiile?

Erau trei posturi la bătaie.

— Da, am găsit nişte tipi buni. Nu mă înţelege greşit, eşti bine pregătita, dar doi dintre ei sunt sportivi, iar împreună cu celălalt, reprezintă, pur şi simplu, ceva unic.

Penisuri.

Reprezintă penisuri.

Nu mă îndoiesc deloc de lucrul ăsta. Dar mă silesc să rămân politicoasă.

— înţeleg. Bine. Păi mulţumesc pentru şansa acordată.

Mulţumesc că m-ai făcut să străbat atâta drum degeaba!

Ar fi putut simplu să trimită un e-mail ca un nemernic obişnuit, dar nuuuuu, a trebuit el să demonstreze că e cel mai mare ticălos din lume.

Dau să mă ridic, dar Mulder chicoteşte şi ridică o mână.

— Stai aşa, ăsta n-a fost singurul motiv pentru care te-am rugat să vii.

Mă aşez din nou pe scaun. în ciuda celor auzite, mai am o mică speranţă. Poate că-mi oferă un alt post. Poate unul plătit sau...

_ Voiam să te invit pe tine şi pe Jake la meciul celor de la Bruins de duminica asta, radiază el, de parcă se aşteaptă să bat din palme, bucuroasă. Reţeaua de televiziune are o cabină privată |a TD Garden. Ah, or să vină şi fratele meu cu cumnată-mea. Lindsay şi Karen s-au bucurat să te cunoască. Voi, doamnelor, puteţi să socializaţi, în vreme ce noi, bărbaţii, ne bucurăm de meci.

Oare o fi ilegal să omori pe cineva în Massachusetts?
E ilegal În toate cele cincizeci de stau, *îmi amintesc eu.*

Poate pot să găsesc totuşi un avocat bun, care să demonstreze că doar mă apăram? Tatăl lui Summer e avocat. Sunt sigură că ar putea să mă ţină departe de condamnarea la moarte,

Furia care clocoteşte în mine e foarte aproape să izbucnească. Măgarul ăsta m-a făcut să conduc atâta drum până în Boston ca să-mi spună ci nu mi-a oferit postul şi ca să mă invite să vorbesc despre croşetat şi tapete cu nevastă-sa şi cumnată-sa, în vreme ce el şi pretinsul meu iubit vor urmări echipa mea preferată de hochei.

Probabil că e un lucru bun că nu am nicio armă.

— Apreciez invitaţia. Trebuie să-l întreb şi pe Jake, spun eu cu dinţii încleştaţi, sperând ca furia să nu mi se citească pe faţă. O să vă anunţ.

— Perfecd Sper să puteţi veni! Nevastă-mea turuie întruna despre cuplul grozav pe care-l formaţi voi doi, spune şi-mi face cu ochiul. Nu-ţi face griji, rămâne micul nostru secret.

Mă silesc să surâd.

— Mulţumesc.

— Dă-mi voie să te conduc.

— Nu vă mai deranjaţi!

Expresia mea veselă e pe cale să dispară.

— Ştiu pe unde e ieşirea. O zi plăcută în continuare, domnule Mulder!

— Ed.

— Ed.

Zâmbetul meu fals dispare din clipa În care ies din birou. Î[illegible]o, dată, tml lau haina din cuierul de lângă uşă. ‘”

— Mă bucur că te-am cunoscut, 11 spun Iul Rochelle.

___Da, mult noroc! spune ea, cu simpatie.

Ies pe coridor, dar nu părăsesc clădirea Încă. Vreau să trec pe lângă studio pentru ultima oară, să-l mai privesc Încă o dată. Când ajung În spațiul mare, tocmai se desfășoară un show. Mă strecor păstrând distanța, şl urmăresc cum cel doi analiști recapitulează meciul celor de ia Ottawa Senators de aseară şi golul victorios al lui 6rody Lacroix:. Unul dintre ei spune:

— Geoff a vorbit cu Brody după meci. Iată ce a avut de spus bobocul.

Cu coada ochiului, surprind o activitate intensă în cabina de control. Regizorul îi face semn cuiva şi, dintr-odată, pe ecran apare un clip cu interviul dintre cei doi. Văd faţa enervantă a lui Geoff Magnolia. El e cel care ia cele mai multe interviuri în vestiar după terminarea meciurilor, iar jucătorii îl considera „unul de-ai noştri".

în majoritatea apariţiilor sale, Magnolia e prea ocupat să schimbe vorbe de duh cu jucătorii, ca să mai pună şi întrebări despre meci'. Dar lucrurile s-au schimbat acum, când e vorba de meciul celor de la Senator. încearcă să pară un jurnalist adevărat în timp ce vorbeşte cu Brody Lacroix. Discută despre reuşita lui din repriza a treia, cât şi despre succesul de până acum. Magnolia a repetat de trei ori că părinţii lui ar trebui să fie mândri de fiul lor şi tot de trei ori Lacroix a zâmbit jenat, după care a bombănit un răspuns jalnic şi a luat-o din loc.

Scutur din cap.

— Ce idiot, murmur şi eu şi mai aud o voce joasă de femeie înjurându-l pe dobitoc.

Mă rotesc şi o văd pe Georgia Barnes, idolul meu, la nici doi metri de mine. Mă priveşte, intrigată.

____Şi acum e timpul pentru publicitate, anunţă una dintre
gazdele emisiunii. După pauză, vom teveni cu Herbie Handler care „ în Nashville, ca să-i ascultăm pronosticurile pentru meciul de ¿¡seară dintre Predators şi Flyers. Şiii tăiaţi! ţipă cameramanul.

Ca şi cum ai apăsa pe un întrerupător, studioul prinde viaţă. Pe lângă mine trec oameni, vocile stârnind ecouri în platou.

— Cineva să repare reflectorul ăsta! se plânge una dintre gazde. îmi arde retina!

Un asistent sfios dă fuga să repare reflectorul. Georgia Barnes mă priveşte din nou, după care iese de pe platou.

Şovăi o clipă, apoi grăbesc pasul după ea, strigând-o pe nume. Se opreşte pe coridorul luminat, întorcându-se cu faţa la mine. Poartă o fustă neagră cu dungi fine, o bluză albă de mătase şi balerini negri. în ciuda ţinutei feminine, ştiu că are o fire pătimaşă.

— îmi pare rău că vă deranjez, încep eu. Aş vrea să ştiţi că sunt o mate admiratoare. Cred că sunteţi una dintre cele mai pregătite şi inteligente jurnaliste din ţară.

Georgia îmi zâmbeşte călduros.

— Mulţumesc, apreciez cuvintele tale! spune ea şi mă măsoară cu privirea ei perspicace. Lucrezi aici?

— De fapt, tocmai ce am fost anunţată că nu am primit postul pentru care am aplicat, scutur eu din cap.

— înţeleg. E un program competitiv, din câte am auzit, spune ea, pe un ton sec. Deşi poate că ar fi bine să te pregăteşti, toată industria asta este competitivă. Cu atât mai mult pentru femei.

— Aşa am auzit şi eu.

îmi cercetează din nou expresia, apoi adaugă:

— De ce l-ai făcut pe GeofF Magnolia idiot?

Obrajii mi se îmbujorează instantaneu, deşi sper să nu mă înroşesc ca un rac.

— Ăăă... da... îmi pare rău că am spus asta...

— Să nu-ţi pară rău. Dar spune-mi de ce.

_ Din cauza întrebărilor pe care le-a pus, ridic eu stingherită din umeri. Cineva ar trebui să-i spună să

facă măcar o cerce! tare de bază înainte să ia un interviu. I-a pomenit pe părinţii lui Lacroix cel puţin de trei ori.

-Şi?

Are o voce degajată, dar simt că mă pune la încercare.

— Păi, mama puştiului a murit de cancer acum o lună, şi omul părea că e pe cale să izbucnească în lacrimi. Magnolia ar fi trebuit să ştie informaţia asta.

— Da. Ar fi trebuit. Dar, aşa cum am stabilit, Geoff Magnolia e un idiot, şoptește ea. O să-ţi spun un secret. Cum te numeşti?

— Brenna.

— O să-ţi spun un secret, Brenna. Magnolia este regula, nu excepţia. Dacă, într-o bună zi, o să lucrezi aici, fii pregătită să ai de-a fiice cu idioţi zi de zi. Sau, mai rău, cu lăudăroşii sexişti care vor petrece fiecare minut să-ţi spună că nu ai ce căuta aici pentru că ai vagin.

Zâmbesc fără tragere de inimă.

— Cred că am trăit experienţa asta azi.

— îmi pare rău să aud asta. Tot ce pot să-ţi spun e să nu laşi un refuz, o uşă trântită în nas, să. te opreascâ din a încerca din nou. Continuă să aplici la televiziuni, la reţele de cablu, oriunde se fac

angajări, îmi face ea cu ochiul. Nu chiar toată lumea ne vrea pe tuşă şi vin schimbări. Deşi încet, îţi jur că vin.

Mă simt impresionată când Georgia mă strânge uşor de braţ şi o ia din loc. Sper că are dreptate, că o schimbare e *pe drum*. Dar aş vrea să se grăbească. A fost nevoie de decenii ca unei reporterişe săi se îngăduie să ia interviuri sportivilor la vestiare. A trebuit ca un reporter de la Sports Illustrated să deschidă un proces ca să se decidă că această interdicţie încalcă Amendamentul 14'.

[1] Amendament ce garantează tuturor cetăţenilor americani drepturi egale. (N. Red.) par schimbarea legilor nu înseamnă şi schimbarea atitudinii. ESPN a făcut primii paşi spre bine, angajând femei. Dar mă scoate din sărite că femeile din sport trebuie încă să înfrunte atitudini jeriste şi ostile, când, de fapt, nu vor decât să-şi facă, pur şi simplu, treaba, aşa cum fac şi partenerii lor de gen masculin.

___Brenna, bună! mi se alătură Mischa, managerul de platou

pe care l-am cunoscut săptămâna trecută. Te-ai întors.

___M-am întors, spun eu, sec

— Veşti bune, presupun?

— Din păcate, nu. Domnul Mulder mi-a cerut să vin ca să-mi poată spune în faţă că nu am primit postul.

— Ah, îmi pare rău. Ce naşpa, clatină el din cap, vădit dezamăgit M-aş fi bucurat să lucrez cu tine.

— Da, păi sunt sigură că noii stagiari se pricep bine.

— Poate, dar am o presimţire că Mulder greşeşte că nu te-a ales pe tine.

— Simte-te liber să-i zici asta.

Când uşa de la lift se deschide, îl ating uşor pe braţ.

— Mă bucur că te-am văzut, Mischa!

— Şi eu, Brenna!

Când rămân singură în lift, zâmbetul mi se şterge de pe faţă. Lacrimile îmi năpădesc ochii, dar îmi poruncesc să nu plâng. Nu am voie să plâng. £ doar un internship. Sunt sigură că pot găsi un post de televiziune local sau de radio la care să lucrez vara asta, iar la toamnă pot să aplic din nou la HockeyNet sau poate că voi gări un loc chiar mai bun. Nu e sfârşitul lumii.

Dar chiar voiam din tot sufletul postul asta, la dracu'!

îmi scot telefonul din poşetă, iar degetele îmi tremură. Ar trebui să chem o maşină să mă ducă la gară. în schimb, mă gândesc la mesajul lui Jake de ieri, cel în care mă îndemna să-l sun.

îmi muşc buza.

Probabil e o idee proastă să-l contactez.

Dar o fac, oricum.

— Uau! Vorbeşti iar cu mine, spune Jake când „ întâlnim douăzeci de minute mal târziu. Cărui fapt li datorez această onoare?

Starea mea de spirit e aşa de naşpa că nu pot nici măcar si încropesc un răspuns sarcastic.

— N-am primit postul. Mulder a ales trei tlpi cu penisuri în locul meu.

— Adică opuşii tipilor fără penisuri? îmi zâmbeşte scurt.

— Îmi pare rău, Hottie. E o situaţie de căcat.

întinde mâna să mă atingă, dar se gândeşte mai bine şi o lasă să cadă pe lângă corp.

Suntem pe scările din faţa Centrului de Hochei Bright-Landry, ceea ce pare o blasfemie. Din fericire, niciunul dintre coechipierii lui nu e prin preajmă. Când l-am sunat, mi-a spus că antrenamentul se terminase cu ore în urmă, dar rămăsese să vadă filmări de la meciuri. Ăsta da devotament. Şi cu toate că-l admir, asta înseamnă că a trebuit să ne vedem aici, şi nu la el. Mi-ar fi convenit mai mult să mergem la el.

Colac peste pupăză, cerul decide să-mi imite starea, alegând fix acum să reverse peste noi o ploaie torenţială. A fost înnorat şi &ig mai toată ziua dar, dintr-odată, cerul s-a făcut negru şi a început să toarne cu găleata, făcându-ne ciuciulete în doar câteva secunde.

— Hai înăuntru, mă îndeamnă Jake, luându-mă de mână. Ne repezim în clădire, unde fac o grimasă când observ mulţimea de fanioane şi tricouri purpurii înrămate.

— Dacă 'ne vede cineva? şuier eu, dându-mi de pe frunte părul umed

— Să ne vadă. Cui îi pasă? Stăm de vorbă şi atât, nu?

— Mă simt expusă. Suntem prea în văzul lumii, mormăi eu. îşi dă ochii peste cap.

____ Hai în sala de presă. E un Ioc retras şl nu sunt decât eu acolo.

îl urmez pe hol, observându-i pasul lung. N-a trecut nicio săptămână de când l-am văzut ultima oară şi parcă am uitat cât de înalt şi cât de atrăgător este. Nu m-â sărutat şl nici îmbrăţişat când m-a văzut. Şi nici eu n-am făcut-o. Acum parcă aş fi vrut ₅ₖ₎ g gcut.

în sala modernă de presă care rivalizează cu cea pe oue o avem noi la Briar, îmi scot geaca şi o pun pe scaunul cel mai apropiat. Apoi mă arunc într-unui dintre scaunele comfor- tabile şi spun hotărâtă:

— Chiar îmi doream postul ăsta!

— Ştiu, zice Jake şi se aşază în scaunul de lângă mine, întin- zându-şi picioarele alea incredibil de lungi. Dar poate că e mai bine aşa. Chiar dacă n-ar fi trebuit să răspunzi în faţa lui, tot ar fi trebuit să interacţionezi cu Mulder. Iar tipul e un nenorocit.

-Aşa-i.

Dintr-odată, văd imagina de pe ecranul uriaş. Observ corpul puternic al lui Hunter Davenport aplecat în aşteptarea unei confruntări.

— Spionăm, aşa-i? chicotesc eu.

— Nu e spionaj, e studiu preliminar. Şi nu-mi spune că băieţii tăi nu fac acelaşi lucru fix în clipa asta.

— N-am venit să dezvălui secretele de la Briar, aşa că nu-mi pune nicio întrebare despre băieţii mei,,

— Atunci de ce eşti aici? mă priveşte el cu o expresie serioasă.

— Cum adică?

— Verişoara ta locuieşte în oraş. Şi presupun că mai ai şi alţi prieteni pe aia.

— Şi ce-i cu asta?

— Şi de ce am fost eu prima persoană la care ai apelat după ce ai primit vestea cea rea?

îi întâlnesc privirea, apoi răspund: _ Nu ai de unde să ştii că al fost prima persoană p$_{e}$ c$_{a}$r$_{e}$ sunat-o. Poate că ceilalţi nu mi-au răspuns. ^{am}

— Dar ai sunat pe altcineva? întreabă Jake, amabil.

— Nu, recunosc eu.

Lucru care mă forţează să mă cercetez mal îndeaproape, pentru că de ce *l-am* sunat pe el? Am ieşit la două întâlniri, am vorbit de câteva ori la telefon, ne-am făcut de cap o dată sau de două ori. Nu există niciun motiv pentru care Jake ar fi trebuit să fie persoana care să-mi aducă alinarea azi. Am un sistem de asistenţă foarte bine pus la punct – Summer, Audrey, Elisa, ca să menţionez câteva nume. De ce nu m-am îndreptat spre niciuna dintre ele?

— De ce eu? insistă el.

— Nu ştiu! expir eu, extenuată.

— Ba ştii, râde el încet. Mă placi.

— Nu te plac.

— Ba da. De aia m-ai şi dat afară săptămâna trecută.

— Nu, te-am dat afara pentru că tata era în faţa uşii mele în timp ce noi ne faceam sex oral.

— Trebuia neapărat să-mi aduci aminte de asta, mormăie el.

— De chestia cu tata?

— Nu, de ce faceam noi doi, spune el şi îi scânteiază ochii seducător. Acum sunt excitat.

— Bag de seamă că eşti excitat mai tot timpul, mormăi eu, la rândul meu.

— Vino aici să vezi singură.

îmi fiice semn spre poala lui, ridicând cu subînţeles din sprâncene. Nu-mi pot stăpâni râsul.

— Ce teorie? Deja ai recunoscut că ai o erecţie.

îşi încrucişează gleznele şi-şi coboară privirea spre tenişii lui Converse.

— OK, deci susţii că m-ai dat afară pentru că aproape am fost prinşi de tatăl tău.

— Dap, j<f$_{u\ e}$ chiar adevărul gol-goluţ. L-am trimis acasă pentru că ^ refuzat să mai fiu vulnerabilă în faţa lui. în decurs de o oră sau două i-am arătat cât de tare îl doresc, cât de mult m-a excitat. I-am permis să fie martor la o discuţie

umilitoare cu tata, în care am fost certată precum un copil şi acuzată că aş fi un dezastru.

Nu vreau ca altcineva, în niciun caz un băiat, să mă vadă vreodată aşa cum mă vede tata.

Simt că mă priveşte, aşa că-l întreb:

_ Cee?

___Nu te cred deloc, zice el, pe un ton mai aspru. Ce ţi-e

teamă c-o să se întâmple dacă vom continua să ne vedem?

— Nu mi-e teamă. Pur şi simplu nu văd rostul, dacă relaţia asta oricum nu va duce nicăieri.

— Tu te vezi doar cu tipii cu care crezi că vei avea o relaţie?

— Nu.

Cade puţin pe gânduri, apoi adaugă:

— Vino aici!

înainte să pot să spun ceva, mă trage de pe scaunul meu. Ajung în poala lui şi mi-e imposibil să-i ignor umflătura din blugi. Oftez resemnată, apoi îl încalec. Erecţia lui mă apasă direct între picioare şi se simte aşa de bine, că nu mă pot stăpâni să mă frec de ea.

Jake scoate un sunet răguşit. îşi aşază mâna la baza coloanei mele vertebrale, în vreme ce o duce pe cealaltă în părul meu.

în duda judecăţii mele mai bune, îmi aplec capul. îmi împing limba între buzele lui strânse, iar el le deschide. Scâncesc când limba mea o întâlneşte pe a lui. Are gust de mentă şi buzele lui sunt foarte moi şi calde. îmi împreunez mâinile pe după gîtul său, pierzându-mă în căldura lui.

— Când te sărut, mă excit direct, şopteşte el.

— Erai aşa de dinainte să te sărut.

— Da, pentru că mă gândeam să te sărut.

Râd, dar încep să respir greu.

— bţti...

Un sunet puternic mă face să mă opresc. Pentru o secundă, lumina de deasupra noastră pâlpâie.

_ Doamne, ce nebunie!

— Val, Jakey, te-ai speriat? îi mângâi eu ceafa.

— Sunt Îngrozit, şopteşte el.

Buzele ni se întâlnesc, iar lumina pâlpâie din nou. De data asta, se ia curentul.

întunericul ne înghite cu totul. Dar în loc să ne cuprindă panica, ne sărutăm şi mai pasional. Jake îşi mişcă mâinile pe hanoracul meu negru. Ridică de materialul subţire, dându-mi la iveală sutienul, dar nu-l desface, ci-l trage în jos, lăsându-mi sânii goi. îmi linge sfârcul. Apoi îl suge mai puternic, iar eu tremur incontrolabil.

îmi pipăie sânii în timp ce-mi sărută sfârcul, lingând şi sugând până când devine foarte taie în gura lui. Gem cam tare, având în vedere locul în care ne aflăm.

Jake răspunde prin a mă apuca de celălalt sfârc, ispitindu-mă şi mai mult. Apoi se împinge în sus, părţile de jos ale trupurilor noastre frecându-se între ele. Dumnezeule! Băiatul ăsta! Sunt moartă după el, nici nu-mi vine să cred!

întunericul persistă în încăpere, dar fix când încep să mă obişnuiesc cu el, neonul se aprinde din nou.

Jake îşi ridică capul, ochii sclipindu-i când îmi priveşte sânii

— Eşti superbă!

Gemând, îmi cuprinde sânii în palme, apoi îşi îngroapă capul între ei.

Şi atunci îşi face apariţia şi antrenorul Pedersen.

25 JAKE

— Dă-o dracului de treabă, Connelly!

Auzind urletul lui Pedersen, îmi ridic capul şi trag repede de hanoracul Brennei, ca să-i acopăr sânii goi. Se smulge din poala mea şi ţâşneşte pe scaunul apropiat. Dar e prea târziu. Pedersen nu e idiot. Ne-a văzut şi ştie exact ce făceam aici.

— Salut, domnule! zic, dregându-mi glasul. Noi tocmai...

Dar mă răzgândesc şi nu mai născocesc nimic. Nici eu nu

sunt idiot.

— îmi pare rău, zic scurt, nu e un loc potrivit.

— Nu mai spune! se răstește el. Mă aşteptam la un astfel de comportament din partea lui Weston sau lui Chilton, dar nu din partea ta, Connelly! De obicei, nu ţi-o tragi unde munceşti.

Antrenorul nici măcar n-o bagă în seamă pe Brenna. Se duce în faţa sălii şi înhaţă un laptop. Cu colţul ochiului, o văd pe Brenna netezindu-şi hanoracul. Se leagănă discret şi-mi dau seama că vrea să-şi pună sutienul la loc.

— Am o întâlnire cu asistenţii şi am uitat ăsta, spune el cu maxilarul încordat. Şi eu credeam că eşti un jucător sârguincios, că studiezi adversarul în timpul tău liber. Dar băieţii sunt tor băieţi, nu? mârâie el.

Brenna îi urmăreşte atentă mişcările, în timp ce antreno l

pune laptopul sub braţ şi o ia către uşă.

— Scoate-ţi musafira de aici, Connelly! N-ai ce căuta iubita aici!

— Nu sunt iubita Iul, izbucneşte Brenna, dar ştiu ^ ^ cut-o total neintenţionat, pentru că-şi închide imediat ochii şi cum s-ar mustra singură pentru gafa comisă.

Abia acum o priveşte şi Pedetsen, lung şi insistent. Şi ce-o studiază, se încruntă din ce în ce mai rău, până când sprân cenele lui practic se unesc.

— Eşti fiica lui Chadjensen. Rahat!

Brenna clipeşte. E pentru prima dată când nu găseşte niciun comentariu dat naibii care să-i iasă pe gură.

Vreau să-l mint şi să-i spun că greşeşte, dar e limpede că a recunoscut-o. Pune laptopul pe biroul de lângă uşă şi se apropie încetişor. Privirea lui cinică zăboveşte pe hanoracul şifonat al Brennei şi pe părul ei ciufulit. .. ...

— Ne-am întâlnit la un banchet acum vreo doi ani, îi spune el. Festivitatea absolvenţilor de la Yale. La vremea aceea, erai încă la liceu. Te-a luat Chad cu el.

— Oh, înghite ea în sec. Da, îmi amintesc. . – Brianna, nu?

— Brenna.

— Aşa. Chiar de nu ne-am fi întâlnit, te-aş fi recunoscut oricum. Semeni leit cu mama ta, dă el din umeri.

Brenna nu reuşeşte să-şi ascundă uimirea. Sau poate nici măcar nu încearcă. Face ochii cât cepele, apoi îl întreabă:

— Aţi cunoscut-o pe mama?

— Am fost colegi de facultate.

Tonul lui e complet rigid, iar pe faţă nu i se citeşte nici cea mai mică emoţie, lucru care nu mă surprinde. Repertoriul emoţional

jl lui pedersen este limitat. Stările lui preferate sunt furia şi dezaprobarea.

— Chiar semeni cu ea, continuă el s-o fixeze cu privirea, apoi tşi întoarce capul spre mine. Nu mi-ai spus că te vezi cu fiica lui Jensen.

Brenna răspunde în locul meu:

— Nuse întâmplă asta. Acum doar... n-a fost nimic. Aşa că vi rog să nu-i spuneţi nimic tatei, bine?

Pedersen ridică o sprânceană la mine, ca şi cum ar vrea să ştie ce gândesc, dar eu doar ridic din umeri.

— Are dreptate. S-a întâmplat doar o dată.

— Singurul motiv pentru care sunt acum aici este pentru că afară plouă cu găleata, iar Jake nu m-a lăsat să aştept Uber-ul în ploaie. Că tot veni vorba, spune ea cu o falsă veselie, ridicând telefonul. A ajuns maşina, tocmai am primit notificarea.

Ţine carcasa spre antrenor, ecranul spre mine, iar eu văd cât se poate de clar că nu e nicio notificare acolo.

— Trebuie să plec, spune ea, grăbită. Mulţumesc că m-ai lăsat să aştept înăuntru, Connelly. Mă bucur că v-am văzut din nou, domnule Pedersen.

-Şi eu.

— Te conduc, mă ofer eu.

Pedersen mă fixează cu privirea.

— Ar trebui să pleci şi tu. A fost deja o întrerupere de curent. Nu vreau să rămâi aici, pe întuneric, dacă se ia din nou curentul, ' spune el şi iese din încăpere.

Dau drumul răsuflării pe care nu mi-am dat seama că o ţineam în mine.

— Rahat! spun eu.

— Rahat! repetă Brenna. Crezi c-o să-i spună tatei?

— Mă îndoiesc. Nu sunt chiar cei mai buni prieteni.

— Exact, dacă o să vrea să-l oftice?

— Nu-i stă în fire. Preferă să-şi descarce nervii pe gheaţă.

Ajungem în holul de la intrare, unde observăm că, din«J ferestrele uriaşe, apocalipsa e în plină desfăşurare. Cerul e apt° ^ complet negru. Rafale de vânt mişcă crengile copacilor c^ lovesc unele de celelalte, iar o creangă deja s-a rupt şi a ^ J * capota unei maşini. Din fericire, nu pe Mercedesul lui Weston ** care l-am împrumutat din nou. Aş

putea, la fel de bine, să-l con^ der al meu, din moment ce Brooks îl conduce foarte rar.

Privirea mi se mută de la geam la Brenna, care-şi încheie geaca de piele.

— Cred că ar trebui să vii la mine, îi sugerez eu, pe un ton serios.

— Bineînţeles că asta îţi doreşti.

— Nu glumesc, Hottie; Furtuna pare naşpa rău şi ştii că drumul o să fie groaznic. Ştii cum conduc şoferii pe ploaie, ca nişte cretini, spun eu, ferm. Vino la mine până trece, te rog.

— Bine, acceptă ea, în cele din urmă.

E nouă seara şi furtuna încă mai persistă. Pe la ora şase, s-a întrerupt curentul şi-n apartament, aşa că am aprins mai multe lumânări şi am mâncat feliile de pizza rămase de la prânz. Brooks a găsit nişte jocuri de societate şi ne-am dus în sufragerie, să jucăm unul dintre ele. Brenna şi cu Brooks s-au dondănit toată seara, tachinându-se ca şi cum ar fi cei mai buni prieteni de ani de zile.

Când am apărut în casă cu Brenna la braţ, lui Weston i-a căzut falca pe podea. Dar lui puţin îi pasă la ce facultate e fata, cinee tatăl ei sau cu ce echipă ţine. Pentru el, o fată sexy este o fată sexy şi o primeşte în gaşcă numaidecât. Până când prindem un moment între patru ochi, cel puţin. Când Brenna se duce la toaleta de pe hol, Brooks scoate tabla de Scrabble şi întreabă: – McCarthy ştie?

__ Ce anume?

__ Că te vezi cu bomba sexy din baie.

__ Nu, recunosc eu, cu ranchiună.

— Mă gândesc că poate ar trebui să-i spui, ce zici?

__ Ar cam trebui, nu?

Brooks chicotește.

— Cam da. I-ai spus bietului puști s-o lase și acum voi doi sunteți împreună? Ești crud, frate.

— Nu suntem împreună şi nici ei nu erau, precizez eu.

— Dar o plăcea.

— Acum e cu gagica aia, Katherine.

McCarthy încă se vede cu fata pe care a cunoscut-o după semifinale. Asta-mi spune că probabil nu i-a păsat de Bienna, ci mai mult de faptul că voia să şi-o pună cu cineva.

— Tot e vorba de Codul Camarazilor, argumentează Brooks. Ştiu că, fiind căpitanul echipei, ai ceva mai multă autoritate, dar tot ar trebui să faci ce trebuie şi să-l anunţi şi pe el.

— Să fac ce trebuie? De când ai tu conştiinţă? îl întreb, amuzat.

— întotdeauna am avut o conştiinţă, se ridică de pe canapea. Iau o bere. Vrei şi tu?

— Nup.

— Jensen! urlă el. Vrei o bere?

Brenna apare de pe coridor şi îi răspunde:

— Sigur, mersi!

Mi se alătură pe canapeaua modulară şi-şi trage mai aproape tabla cu litere.

— Bun, să vedem ce-i de jocul ăsta.

Câteva minute mai târziu, jocul începe. Brooks aduce câteva perne decorative pe care le-a cumpărat mama lui pentru noi şi le împrăştie pe podea. îşi reaşază piesele de lemn pe tablă.

— Băi, lăsaţi-mă pe mine să fiu primul. Am cel mai bun cuvânt din lume!

Brenna zâmbeşte.

— Hai să-l vedem, expertule.

Bagă la înaintare cuvântul „babardeală”.

— Ăsta e cel mai bun cuvânt din lume? îl i$_{a\ aa}$ U Babardeală? ^

— Da, pentru că asta e pasiunea mea.

— Mhm, şl dacă e să calculăm punctele reale, cuvântul $_{a}$d$_{UC}$e un câştig de..., spune ea şi verifică valoarea literelor. Plus $_{puncte}$^ dublate... paisprezece puncte.

Broob ripostează rapid-

— E super pentru prima tură!

— Dacă tu spui că paisprezece puncte sunt super, înseamnă că nu ai jucat niciodată Scrabble cu tata.

— Antrenorul Jensen e un nazist al scrabble-ului? râde el.

— Oh, e nebun după el. E genul de jucător care etalează cuvinte de două sau trei litere şi-şi triplează punctele, iar cât ai clipi, constat că m-a bătut cu două sute de puncte.

— Nu pare deloc distractiv, replică Brooks. Eu joc pentru cuvinte, nu pentru puncte. Connelly, e rândul tău.

Plecând pe verticală de la „B”-ul lui, am adăugat cuvântul „balon”.

— De la fund-balon, explic eu, cu o inocență prefăcută.

Colegul meu de echipă îmi arată degetul mijlociu.

■— Mai taci dracului!

— Ce am pierdut? surâde Brenna.

— Are un fund-balon, îi spun eu.

— Am un fund-balon, repetă el, supărat.

— Ah, super!

Brenna îşi coboară privirea amuzată spre piesele ei. Rearan- jează câteva, încercând să găsească un cuvânt.

— Vrei să-l vezi? se oferă Brooks.

— Nu chiar...

— Ei haide, dă-ipi voie să-ţi arăt. Doar fii sinceră şi spune-mi ce părere ai.
__ Vorbeşte serios? se uita ea la mine.

__ Mi-e teamă că da. Iubita lui a remarcat chestia asta la el şi acum omul are un complex.

__ Nu e iubita mea, obiectează Weston.
__ Partenera de sex? formulez eu.

__ Accept, spune el şi sare în picioare. Bun. Jensen, ia priveşte aici!

Ţâlâmbul ăsta de coleg de apartament îşi dă jos pantalonii de nening până la glezne, expunându-şi fundul gol în faţa... iubitei mele? Partenerei mele de sex? Chiar nu ştiu cum s-o numesc.

Observ în lumina lumânărilor cum buzele Brennei tremură, abia reuşind să nu izbucnească în râs.

— Deci? Aştept păreri.

îşi aţinteşte privirea pe dosul lui, apoi spune:

— Ai un fund mişto, Weston, recunoaşte ea. Eu nu mi-aş face griji dacă aş fi în locul tău.

— Pe bune? își trage el pantalonii pe el.

— Pe bune, ai un fund mișto.

— Mai spune-mi o dată asta! își așterne el un zâmbet larg pe față.

— Nu!

— Fetei tale îi place fundul meu, rânjește el la mine. Mă place.

— Deloc, zice Brenna. Nu știu cum de ai înțeles tu că te plac, dar te asigur că nu-i așa.

Foloseşte „Ă”-ul şi adaugă cuvântul cărucior.

— E bun, îi spun eu.

— Mulţumesc, Jakey!

Brooks se trânteşte la loc pe mormanul lui de perne.

— Jakey? Aşa îţi spunem acum? pare el încântat. îmi place. 0 să-l folosesc de acum încolo.

— Sigur că da, Brooksy.

— îmi retrag cuvintele. Nu-mi place.

— Aşa ziceam şi eu.

Pe măsură ce continuăm jocul, devine din ce în ce mai petitiv, mai ales cu Brooks alături. Punctele noastre sunt atât d" apropiate că nici nu poţi să prezici cine va câştiga. Şi, in ti eu mă distrez de minune, nu sunt concentrat în totalitate pe | ti tot arunc priviri Brennel. E şl greu să n-o fac. F ata e SUpe'| *' Şi-mi place să o aud râzând» Ori de câte ori ii aud râsetul, sune tul melodios îmi face Inima să bată mai repede.

Când Brooks se duce la baie, mă apropii de Brenna şi-mi stfe cor mâna pe sub hanoracul ei.

Sunt răsplătit cu un alt chicotit,

— Suntem în toiul unui joc de Scrabble şi tu decizi să-ţi vâri mâna sub hanoracul meu?

— Da. Pot s-o ţin aici până se întoarce de la baie?

Cu un zâmbet pervers, îi strâng în mână sânul stâng.

— Eşti atât de ciudat.

— Nup.

Ea pufneşte.

— Nu poţi să spui „nup” ca răspuns la orice spune altcineva despre tine.

— Pentru că..; păi... cred că nu ştiu de ce.

Se opreşte brusc din vorbit, îndreptându-şi urechea spre fereastră.

— Hei, tunetele s-au oprit.

— Curentul tot n-a venit, subliniez eu.

— Nu mai spune! Şi eu care credeam că lumânările erau doar pentru a crea atmosfera perfectă pentru o partidă în trei.

— Ne-o tragem în trei?! exclamă Brooks, revenind în cameră.

Arată ca un puşti în culmea fericirii.

— Pe bune, Connelly? N-ai vrut una în trei. cu Kayla, dar vrei cu fata ta şi... Dumnezeule, de ce mă plâng oare? Taci naibii odată, Brooks! se mustră el.

— Kayla? repetă Brenna.

— Iubita lui.

— Nu e iubita mea.

__ Voiai să iaci sex în trei cu ei? îţi mijeşte ea ochii,

__ Absolut deloc, zic şi mă uit la colegul meu de apartament. Şi asigură-te că şi Kayla e la curent cu asta, pentru că nu vreau să ₙă mai ia prin surprindere, apărând în bucătărie goală-puşcă.

_ O, nu, o fată goală-puşcă în bucătărie! Trebuie să Instalăm un sistem de alarmă! Cineva să ne aducă un câine de pază! îşi dă Brooks dramatic ochii peste cap. în fine. Deci o facem?

— Nu facem sex în trei nici acum, nici altă dată. Ne ajunge că ne-ai arătat fundul, îl readuc cu picioarele pe pământ.

Brenna mai aruncă o privire spre fereastră, apoi adaugă:

— Ar trebui să plec curând.

— Aşteaptă şi tu să revină curentul! spun eu, morocănos.

Nu-mi place ideea de a ieşi afară pe ploaia asta. Pe drumul spre

casă, câteva semafoare se stricaseră şi am văzut vreo două tampo- nări uşoare în trafic

— Cât e ceasul? întreabă ea. Dacă e să plec, mai bine acum decât mai târziu.

Mă aplec în faţă să mă uit în telefonul ei.

— E aproape zece. Poate că ar trebui...

Ecranul se luminează brusc şi cum sunt cu privirea lipită de el, nu pot să nu văd numele celui care sună.

— Te sună Eric, spun eu, cu o voce mai aspră decât aş fi vrut

Cu coada ochiului, îl văd pe Brooks rânjind la mine. Mda. Ştie exact ce simt eu în momentul ăsta.

— Ar trebui să răspunzi, o îndemn eu.

Expresia ei este suspect de afectată. înhaţă telefonul şi apasă *pe Ignori.*

— Cine-i Eric?

Brooks voia să sune degajat, dar nu i-a reuşit. însă mă bucur că a întrebat el înaintea mea. îmi face cu ochiul, deci a întrebat intenţionat. Dau din cap, mulţumindu-i pentru ajutor.

— Nimeni, spune ea, încordată.

N-am aflat nimic. Se vede cu altcineva? Are oare o listj cu care şi-o trage, plină cu băieţi de genul lui McCarthy? CU tipi

Gelozia mă izbeşte direct în piept. Sunt un tip competitiv A până acum nu am luptat pentru afecţiunea unei femei. Penu$_u$ nicio femeie nu a ales vreodată pe altul în locul meu, Sună d! parcă am figuri, dar nu-mi pasă. Ideea că Brenna s-ar putea vede, şi cu alţii nu-mi pică bine.

Ceea ce naşte încă un lucru Iară precedent: niciodată nu ₐₘ fost eu cel care să iniţieze 0 conversaţie pe tema relaţiei oficiale Cum se poate aduce aşa ceva în discuţie?

Când telefonul îi vibrează, semn că are un mesaj vocal, mă simt şi mai iritat.

— Nu vrei să vezi ce vrea?

— Nu-i nevoie. Ştiu ce vrea.

Gelozia nedorită începe să ardă şi mai puternic în mine.

— Chiar așa?

— Da. Cine e la rând?

— Eu, zice Brooks.

Dar pe când aranjează piesele pe tabla lui, telefonul Brennei sună pentru a doua oară.

Și apoi, după ce apasă iar butonul de *Ignoră,* o sună a treia oară.

— Răspunde odată! bodogănesc eu.

Trăgând adânc aer în piept, întinde iar mâna după telefon.

— Eric, bună, ţi-am spus că nu am timp pentru...

Se opreşte brusc. îngrijorarea îi pune stăpânire pe glas.

— Cum adică nu ştii unde eşti?

Brooks şi cu mine schimbăm o privire precaută.

____Mai rar, mai rar! Nu înţeleg nimic. Unde eşti?

Urmează o tăcere lungă, apoi adaugă:

— Bine, stai acolo.

îi tremuri vocea şi clipeşte de câteva ori, ca şi cum ar vrea să-şi oprească lacrimile.

— Ajung imediat.

26 JAKE

— Mulţumesc mult că (aci asta!

Abia de îi aud vocea, deşi stă chiar lângă mine. Ploaia s-a transformat într-o burniţă, furtuna s-a îndepărtat de noi, dar observ prin parbriz că iluminatul public tot nu şi-a revenit. Sunt la volanul Mercedesului, pentru că Brooks a băut prea mult. S-a băgat pe bancheta din spate după ce a insistat totuşi să vină şi el.

— Vorbesc serios, nu trebuia să veniţi cu mine. îmi puteaţi doar împrumuta maşina.

— Zău? îi arunc o privire urâtă. Şi să te las să conduci pe furtună...

— Nu mai e furtună, protestează ea.

— „.pe furtună, repet eu, ca să-ţi găseşti fostul iubit?

Cel puţin asta am înţeles de la ea când, intrată în panică, l-a rugat pe Brooks să-i împrumute maşina. Se pare că se vedea cu Eric ăsta în liceu şi acum tipul a dat de belea.

— Dar ce a făcut? întreb eu.

— Nu sunt siguri.

îi arunc o privire tăioasă, iar ca pare că îşi scrâşneşte dinţii, până o să rămână fără.

— Droguri, murmură ea, în cele din urmă.

— Ce fel de droguri?

Nu Încerc s-o interoghez, dar trebuie să ştiu în ce ne băgă‚m

Dar, în loc să răspundă, Işf pleacă privirea în telefon, cerce tând harta. Măreşte imaginea folosind două degete.

— Bun, deci a spus că poate să vadă un semn cu nun,e|e străzii... Forest ceva, zice ea absentă. El *crede* că e pe Forest La[illegible]

— Asta micşorează aria de căutare, spun eu, sarcastic. Su[illegible] probabil o tonă de *Forest Lane* sau *Forest Avenue* pe aici.

Ea cercetează, din nou, harta.

— Patru, mă corectează ea. Una e la vreo zece minute de aici, celelalte sunt mai departe. Cred că

e vorba de asta de lângă Nashua, că e cea mai apropiată de Westlynn.

Respir zgomotos.

— Deci mergem în New Hampshire? pufnesc eu.

— E în regulă?

Nu-i răspund. în schimb, dau semnal şi trec pe banda potrivită, ca să intru pe autostrada l-93.

— Cine e tipul ăsta, Brenna? mormăi eu. Pare dubios.

— Foarte dubios, aprobă Weston de pe bancheta din spate.

— Ţi-am spus, am fost împreună în liceu.

— Şi asta înseamnă că trebuie să laşi totul baltă şi să fugi să-i salvezi fundul?

înverşunat? Oare sunt înverşunat?

— Eric şi cu mine am trecut prin multe împreună. Şi da, tipul a luat-o rău pe arătură, dar...

■— Cum adică?

înainte să poată răspunde, trag brusc pe dreapta, punând maşina pe avarii. Primesc un claxon lung de la motocidistul din spatele nostru, dar ceilalţi ne ocolesc.

— Ce faci? mă întreabă ea.

— Nu mai merg nici măcar un centimetru până când nu ne dai mai multe amănunte. Şi nu doar pentru că am impresia că mergem după cai verzi pe pereţi. Trebuie Să ştim în ce ne băgăm.

«eekendul ăsta jucăm cel mai important joc din sezon, şi dacă „ duci în vreun loc plin de cocaină...

° – Nimic de genul! îşi freacă ea faţa, vizibil supărată. Bine. Stai să-l sun iar.

Câteva secunde mai târziu, dubiosul ăla de Eric răspunde.

— Bună, eu sunt, zice Brenna, blând. Suntem în maşină. Face o pauză, apoi continuă:

___Qi doi prieteni, nu-ţi face griji. Suntem pe drum spre

tine, dar trebuie să ne spui unde te afli, mai exact. Ai spus Forest Lane... ce mai e prin jur?

Ascultă cu atenţie câteva secunde, apoi adaugă:

— Casele cum arată? BUh. Şir de case. Cum ai ajuns acolo? îţi mai aminteşti?

Face, din nou, o pauză.

— Bine. Erai cu prietenul tău. Am înţeles, el conducea. Şi te-a lăsat acolo. Ce făceai acolo?

Altă pauză, de data asta foarte tensionată.

— Bine, ai fumat.

îi întâlnesc privirea preocupată a lui Brooks în oglinda retrovizoare. Sper din tot sufletul că e vorba de marijuana. Ţigările ar fi ideale, dar mă îndoiesc că un pachet de Marlboro e de vină penau mată tărăşenia asta.

— Harta mea îmi arată mai multe străzi care au în denumire Forest. Eşti cumva pe lângă coastă? Ai mers către Marblehead? Nu? Eşti sigur? întreabă Brenna şi se luminează la faţă. Aha, în regulă, ştiu unde e. Nu, îmi amintesc de Ricky. Nu-mi aduc aminte de Forest Lane, dar clar ştiu despre care vorbeşti. Bine, te sun când suntem pe aproape. Pa!

închide şi spune:

— Nashua. E lângă vechiul nostru cartier, aşa cum gândeam. Asta înseamnă patruzeci de minute de condus. Chiar mai

mult, dacă trecem prin intersecţii nesemnalizate.

Eu mă culc, spune Brooks. Treziţi-mă când ajungem.

Zece minute conduc în tăcere, şi simt că nu mai su$_{port}$

— Chiar nu vrei să-mi spui mai multe de tipul ăsta? eu. Mă lași să intru orbește în cine știe ce situație de rahat

e fostul tău acum?

— Nu știu care e situația, Jake, spune ea, istovită. Nu mai văzut de mult. M-a sunat recent să-mi ceară bani, dar l-a refuzat.

— Și totuși, latănepornițisă-l salvăm.

— Da, asta facem, ripostează ea. Nu i-ai auzit vocea, bi? Părea complet distrus. Ce ai face tu dacă cineva de care ți-a păj| în trecut te-ar suna panicat și ți-ar spune că nu știe unde se află că e ud și îi e frig și că zace într-un șanț? Ai lăsa persoana aii acolo? Uite, eu nu pot să fac asta.

— De ce? Pentru că aţi fost împreună în liceu? Cine e tipul ăsta? Eric... Eric şi mai cum? creşte frustrarea în mine. Cine e el *pentru tind*

— Numele lui este Eric Royce.

îmi încreţesc fruntea, parcă îmi amintesc vag. Numele mi-e cunoscut. De ce ştiu numele ăsta?

— A fost primul elev de liceu recrutat, continuă Brenna. Chicago l-a ales.

Asta era!

— Rahad Ce naiba s-a întâmplat cu omul ăsta?

— E drogat cu metamfetamină şi e picat în şant, Jake. *Asta* s-a întâmplat cu el.

— Metamfetamină? se ridică Brooks, uitând de somnul lui. Mergem spre un drogat cu metamfetamină?

— Habar nu am, spune ea, amărâtă. Din câte ştiu eu, pe ăsta l-a ales ultima oară, dar e posibil să se fi drogat cu o*? sau să fie beat mangă. Sinceră să fiu, *habar nu am,* îşi trece ea ambele mâini prin păr. Mă puteţi lăsa acolo şi mă descurc eu. Nu e nevoie să rămâneţi şi voi. Puteţi opri la două străzi distanţă sau pe acolo. O să merg pe jos până la el şi o să iau un Uber până acasă.

Mu-mi vine să cred ce zice!

___N-o să te abandonez într-un nenorocit de cartier de

arogaţi, Brenna!

— Nu e cartier de drogaţi. E oraşul de lângă cel în care am crescut, iar ăla e un oraş sigur şi normal, da? Şi da, în fiecare oraş mai găseşti drogaţi din când în când, iar, în acest caz, drogatul este Ricky Harmon, dar eu doar presupun că avem de-a face cu metamfetamină. Nu ştiu sigur şi dacă nu faci decât să te sperii, nu rezolvăm nimic.

între noi se lasă o tăcere tensionată. în oglinda retrovizoare văd cum expresia lui Brooks s-a

îmbunat. îşi întinde mâna şi o strânge uşor de umăr.

— *E în* regulă, Jensen. Suntem aici, bine?

îşi muşcă buza şi-i oferă o privire recunoscătoare.

Depăşesc un camion care circulă cu jumătate din viteza permisă, deşi ploaia s-a oprit.

— Deci ai fost cu Eric Royce, zic eu, cu o voce răguşită.

Ea aprobă din cap.

îmi amintesc că, în liceu, am jucat de câteva ori împotriva lui Royce. Era al dracului de bun.

— N-a ajuns în Liga Națională de Hochei, zic eu, gânditor.

— Nu, se întristează ea. După absolvire, s-a cam dus dracului tot.

— Dar de ce?

— Versiunea scurtă? A avut nişte probleme emoţionale şi-i plăcea să meargă la chefuri. *Iar* când petrecea, o făcea în stil mare, ezită ea. În plus, nu mult după recrutare, am terminat-o cu el. Vestea nu i-a picat deloc bine.

— Isuse, intervine Brooks, l-ai abandonat pe băiat şi l-ai trimis într-o groapă fără fiind plină de droguri şi disperare? Ce crud.

Ea începe să-şi muşte iar buza.

— Brooks! îl dojenesc eu. Sunt sigur că n-a fost vina ta că a ajuns el aşa, încerc eu s-o liniştesc.

— Ba a fost. Măcar puţin, totuşi. Despărţirea l-a d. Deja avea o înclinaţie pentru droguri şi băutură, dar

du – [Us'] rupt-o cu el, a început să întreacă măsura. Bea noapte de' ** chiulea de la şcoală, fuma Iarbă cu Rlcky Harmon şi [cu] al”?!['4'] care absolviseră cu un an înainte şi nu făceau nimic cu „i T*' Şl apoi, într-un weekend, **s**-a dus Ia un festival de **muzică** el [o'] nici şl s-a drogat aşa de tare, că a **Ultat să** se mai prezinteTa”^ meci super important. Şi aşa era destul de rău că li[pseu] antrenamente, iar când a văzut că nu mai era nici măcar î[n star]' să se echipeze pentru meci, antrenorul l-a dat afară din echipă.' Că tot vorbim de antrenori,..

— Tatăl tău ştia că te vezi cu Eric?

— Da. A fost o harababură totală.

îşi îngroapă faţa în mâini şi oftează extenuată.

— Eric şi cu mine am început să ne vedem pe când aveam cincisprezece ani. La început, tata n-a avut nimic de obiectat, mai ales că nu avea încotro, trebuia să fie de acord. Ştia că nu mi poate opri să mă văd cu el. Eram prea încăpăţânată.

— Erai? chicotesc eu, dar ea nu mă bagă în seamă.

— în fine, după ce a lipsit de la meciul ala, pentru el a fost începutul sfârşitului. Chicago a aflat că a fost dat afară din echipă. Şi Eric nu semnase încă niciun contract. Era încă în faza de negociere.

Dau din cap şi înţeleg ce zice. O mulţime de băieţi nu-şi dau seama că, doar pentru că ai fost recrutat de o echipă, asta ou înseamnă că şi faci parte din ea. înseamnă doar că echipa aia arc

drepturi exclusive pe un an pentru tine, timp în care îţi negociezi contractul.

— N-au mai vrut să semneze cu el, continuă ea, tristă. A umblat zvonul că era petrecăreţ, aşa că nimeni nu l-a mai vrut. A început să meargă şi mai mult pe la chefuri, şi-a făcut un anturaj nou şi acum iată-ne aici.

Chiar aşa, ¡ată-ne aici. La zece şi jumătate seara, conducând prin alt stat în căutarea fostului Brennei, care s-ar putea sau nu ſj fi fumat metamfetamină în seara asta.
Minunat!

Cu coada ochiului, observ cum Brenna îşi freacă mâinile. Urăsc să văd o fată aşa grozavă atât de tulburată. Şi, deşi încă nu accept situaţia asta de rahat, o iau de mână.

__ Mulţumesc că mă ajuţi! mă priveşte ea, cu recunoştinţă.

_ Nu-i problemă, murmur eu, după care mă rog să fi spus adevărul şi *â.n-o să fie,* într-adevăr, nicio problemă.

Din pricina orei târzii şi a vremii rele, drumurile sunt pustii şi ajungem în zona Nashua mai repede decât am preconizat. Ies de pe autostradă şi Brenna îl sună iar pe Eric.

___Hei, eu sunt. GPS-ul zice că mai avem două minute până

la Forest Lane. Ajungem imediat, dar tu trebuie să-mi dai un punct de reper sau ceva de cate să mă folosesc ca să te găsesc.

— Asta e Forest Lane, îi spun eu, intrând pe străduţă.

Din fericire, în zona asta, curentul nu este întrerupt, aşa că iluminatul stradal funcţionează.

— Văd şirul de case, vorbeşte ea la telefon. Eşti pe vreo bordura? Pe trotuar? în tufişuri? Isuse, Eric!!

îmi pare sincer rău pentru ea. Dezgustul din vocea ei pe care se străduieşte să-l acopere îi schimbă trăsăturile frumoase, şi nu-mi pot imagina ce naşpa

e să simţi repulsie faţă de persoana pe care ai iubit-o odată.

— O grădină cu ce? întreabă ea. Cu ceva uriaş şi spinos? O chestie de metal cu ţepi... Eric, habar n-am ce...

— Acolo, spune Weston, cu faţa lipită de geam. Pe dreapta. Cred că vorbeşte de moara aia mică din grădina de acolo.

Parchez lângă bordură. Brenna deschide portiera înainte să "Puc să opresc complet.

~~ Stai! mă răstesc eu la ea, dar e prea târziu, a ţâşnit deja din maşini.

La dracu'!

Mă dau jos din maşină. Brenna se îndreaptă gl$_{0u,\ s}$ gard înalt care separă două curţi. O ajung din urmă chi« se lasă în genunchi. ^

Privind peste umărul ei, remarc o siluetă cocoşată care-₅' • strâns genunchii la piept. Tricoul de pe el e fleaşcă şi ljpj)'? piept. Părul până la bărbie, şuviţele negre fiind ori umede' * nespălate, încadrează o faţă sfrijită. Când tipul îşi ridică priv^ la noi, pupilele îi sunt aşa de dilatate, că zici că nici nu mai iris. Se văd doar două cercuri negre care scânteiază.
începe să vorbească din clipa în care o recunoaşte pe Brenna

— Eşti aici, slavă Domnului, eşti aici! bolborosește d. Ştia® că o să vii, ştiam, pentru că am fost împreună şi tu erai mereu lângă mine şi eu ra-am comportat frumos cu tine, nu? Am fost bun cu rine?

— Da, răspunde ea, Eră nicio emoție. Ai fost super. Hai, Eric, ridică-te, încearcă ea să-l pună pe picioare, dar el nu se mișei

Fac un pas în față, iar Eric face ochii cât cepele.

— Cine-i ăsta? cere el să știe. Ai chemat polițaii? Credeam...

— N-am chemat poliția, îl liniștește ea. El e amicul meu, bine? M-a adus cu mașina și a fost de acord să te ducem acasi Dă-ne voie să te ajutăm.

Am impresia că vrea să se conformeze, dar pe urmă privirea i se fixează pe cineva din spatele meu. Nici c-ar fi putut Brooks să apară la un moment mai nepotrivit ca ăsta.

— Ăla cine mai e? strigă Eric, panicat.

Ochii lui, cu pupilele alea enorme, se plimbă cu disperare de la mine la Brooks.

— Au venit să mă ia, nu? Nu merg la centrul ăla nenorocit de dezintoxicare, Brenna! Nu am nevoie!

— Te ducem acasă, Eric, spune ea, pe un ton calm, dar frustrarea absolută care-i acaparează chipul îmi spune că nu e liniştită deloc.
__ Promite-mi!
__ Promit.

Se apleacă şi îi dă la o parte o şuviţă de păr de pe frunte. Degetele îi tremuri Nu mai sunt gelos pe tipul ăsta, îl compătimesc doar.

_ O să te ducem acasă, bine? Dar trebuie să-i laşi pe prietenii mei să te ajute, pentru că eu nu pot singură.

Fără să mai scot vreun cuvânt, întind o mână spre fostul Brennei.

După un moment de ezitare, mă apucă de mână.

îl ridic în picioare. Când ajunge în poziţie verticală, constat că e cam de înălţimea mea, un metru nouăzeci, sau poate chiar mai înalt. Bănuiesc că era mult mai lucrat. Acum e slab. Nu chiar cât o scândură, dar în niciun caz nu mai arată ca atunci când juca hochei.

Brooks rămâne uluit după ce-l priveşte din cap până-n pi- cioare. îmi aruncă o privire şi văd în ochii lui aceeaşi milă care mă încearcă şi pe mine. Colegul meu de echipă îşi scoate geaca şi se apropie ca s-o pună peste umerii lui Eric.

— Ia aici, omule, trebuie să te încălzeşti, murmură Brooks şi îl ajută pe băiatul care tremură să meargă către maşină.

— Westlynn e la zece minute de condus de aici, îmi spune Brenna, când ajungem lângă Mercedes.

De data asta, Brooks trece pe locul din faţă, iar Brenna se aşază pe bancheta din spate cu Eric, care nu se opreşte din a ne mulţumi tot drumul. Din câte am înţeles printre picături, a mers să-fi viziteze prietenul acu' trei zile.

Acu' trei zile!!

Chestia asta îmi aminteşte de toate emisiunile şi documentarele alea despre consumatorii de droguri. Metamfetamina, mai ales, este un drog naşpa care dă dependenţă, pentru că se pare că efectul nu durează deloc mult. Asta-i face pe utilizatori să-l ia tot mai des, consumând întruna, ca să-şi menţină starea. Şi asta a fecut şi Eric Royce, băgând droguri şaptezeci şi două de ore la rând. Dar acum e zob. A plecat de la prietenul lui spre casă dezorientat şi a ajuns în tufişuri.

Şi omul ăsta a fost preferatul tuturor la recrutări.

Nici măcar nu pot să-mi închipui aşa ceva! într-u" moinţ le ai pe toate, iar apoi te trezeşti că ai pierdut tot. E înspăin^ tător cât de repede şl cât de mult pot să decadă oamenii.

— Ştiam că o să vii, bolboroseşte Erlc. Şi uite-te aici, şi poate îmi poţi împrumuta cincizeci de dolari...

Rămân uimit.

— Uau, ce întorsătură de situaţie, îmi şopteşte Broofe.

— Nu!

Tonul ei tăios descurajează orice contrazicere din partea lui.

— Nu-ţi dau bani! Am mers aproape o oră cu maşina… nu, nu doar eu. Mi-am târât prietenii prin ploaie ca să vin să te găsesc, *să te ajut,* şi acum cerşeşti bani de la mine? Ca să-ţi cumperi alte droguri, adică exact motivul pentru care eşti aşa cum eşti? Ce e în *neregulă* cu tine?!

— După câte s-au întâmplat între noi…, se plânge cl.

— Exacd urlă ea, iar eu şi Brooks tresărim când îi auzim vehemenţa din glas. După câte s-au întâmplat între noi, nu-ţi datorez nimic! Nu-ţi datorez absolut nimic, Eric!

— Dar eu încă te iubesc, şopteşte el.

. – Ooo, frate! murmură Weston pe sub mustăţi.

îmi înăbuş un oftat. Niciodată n-am cunoscut o persoană mai jalnică şi mă silesc să-mi aduc aminte că omul ăsta e dependent de droguri. Dar, din câte pot observa, refuză să meargă la dezintoxicare. Refuză să se salveze.

Oricum, sunt mai mult decât uşurat când ajungem la el acasă.

— Staţi să vorbesc cu mama lui înainte să-l ducem înăuntru, spune Brenna. Trebuie s-o avertizez pe Louisa.

Coboară din maşină şi grăbeşte pasul spre casa cu două etaje. Are o verandă albă care-o înconjoară, cu

ferestre mari şi o uşă roşie. Egreu să-ţi imaginezi că un dependent de droguri locuieşte

[31] Aştept ca Brenna să ajungă pe verandă, după care mă întorc spre Eric:

_ Uite ce e, nu ştiu ce s-a întâmplat între tine şi Brenna, îi spun eu, cu o voce joasă, dar asta e ultima oară când o mai suni!

___ Dar trebuie s-o sun, spune el, nedumerit. E prietena mea
şi...

__ Nu e prietena ta, amice.

îmi încordez maxilarul atât de tare, că abia mai pot să rostesc

vreun cuvânt.

— Tocmai i-ai pus viaţa în pericol, ai pus-o să vină prin furtună ca să te salveze, după care i-ai mulţumit cerându-i bani pentru droguri. *Nu* eşti prietenul ei.

Am impresia că îl străbate o undă de vinovăţie, pentru că buzele încep să-i zvâcnească.

— E prietena mea, zice el din nou, dar nu mai e la fel de convins ca înainte.

Brenna se întoarce la maşină însoţită de o femeie brunetă, îmbrăcată într-un halat din flanel şi încălţată cu cizme de cauciuc. Arată ca şi cum ar fi fost târâtă din pat. Femeia deschide portiera din spate şi spune: —. Eric, scumpule, vino aici. Hai în

casă! Tipul reuşeşte să coboare de unul singur. Odată ridicat în picioare, maică-sa se agaţă de braţul lui.

— Hai, scumpule, hai să intrăm. Mulţumesc foarte mult că l-aţi adus acasă! priveşte ea spre mine şi spre Brooks.

În timp ce-l duce spre casă, Brenna, disperată, îl priveşte pe Brooks prin geamul deschis.

— Geaca ta, îi reaminteşte ea.

— Lasă-i-o, o să cumpăr alta.

Răspunsul ăsta dezvăluie cât de tare vrea să scape odată din încurcătura asta.

Nu-l condamn.

După ce Brenna se aşază pe bancheta din spate centura, mă întorc şi o întreb: – Pornim spre Hastings? Clatină încet din cap şi rămân uimit când observ că lacrimi în ochi.

___Pot să rămân la voi În noaptea asta?

27
BRENNA

— Mi-e tare ruşine.

Mă trântesc pe patul lui Jake, purtând unul dintre tricourile lui, o pereche de şosete groase şi nimic altceva. Obrajii încă îmi ard după umilinţa la care m-a supus fostul meu iubit drogat, care rn-a pus să-l caut pe străzile din New Hampshire – şi cu alţi doi oameni după mine.

Jake închide uşa.

— Nu trebuie să-ţi fie ruşine. Toţi avem problemele noastre.

— Serios? Deci ai şi tu o fostă iubită, dependentă de droguri, care zace undeva şi care ar putea să te sune în orice clipă, să-ţi ceară să vii s-o salvezi? Mişto! Câte avem în comun!

Buzele lui zvâcnesc, lucru care nu-i prea stă în fire.

— Bine, poate că problemele mele nu sunt chiar aşa de incitante ca ale tale.

îşi trece o mână prin părul încă umed după duş.

Am făcut amândoi duş – separat – din clipa în care ne-am întors în apartamentul lui Jake. După ce am sat cu Eric în ploaia rece de aprilie şi am condus până acasă cu hainele ude, aveam o nevoie disperată

să ne încălzim. O parte din mine este încă uimită că Jake şi Brooks au făcut toate astea pentru mine în asta. S-au întrecut pe ei înşişi, fără îndoială. „Sear¹

Nu-mi pot scoate din minte chipul lui Etic. Pupilele 1 • j- tate, trăncăneala lui la foc automat. E groaznic să ştii ' , metamfetamină trei zile la rând, că s-a rătăcit într-„ 1 ^ rezidenţial liniştit şl a leşinat în tufişuri. înspăimântat. S' Slavă Domnului că maică-sa îi plătește în continuare abonam^ tul la telefon ca să poată comunica şi cere ajutor.

Aş fi vrut să nu mă fi sunat *pe mine*.

— Nu-mi vine să cred că e acelaşi Eric Royce care era pe cale să joace pentru Chicago, spune Jake, şi i se citeşte mila în ochi

— Ştiu.

Vine în pat, lângă mine.

— Tu eşti bine?

— Sunt bine. Nu e prima oară când am de-a face cu el.

Mă corectez:

— Nu la modul ăsta. De obicei, vrea bani. Anul trecut am făcut greşeala să-i şi dau, iar acum are impresia că e-n regulă să-mi ceară în continuare.

— Cât timp aţi fost împreună?

— Cam un an jumătate.

— Şi ai rupt-o cu el.

Aprob din cap.

— De ce?

— Pentru că era prea mult, îmi înghit nodul din gât. Devenise prea mult şi nu ne mai potriveam. în plus, pe atunci începuse şi tata să-l urască.

— Păi nu urăşte pe toată lumea?

— Cam aşa, zâmbesc pieziş. Dar pe Eric îl urăşte cel mai mult

— Nu-l condamn.

— Nici eu, dar tu nu ştii toată povestea. Am trecut prin multe şi pe el l-a afectat mult. Era imatur şi n-a ştiut cum sa-şi **stioneze** emoţiile. A făcut o grămadă de greşeli, ridic eu din ^ i Tata nu

tolerează nicio greşeală. „„vocea-[1]"[1] P[ierre]> 5[1] [s]P[er] J[ake] [n]"[a] b[ă]B[at de sea]mă. Pentru că „e problema: tata nu ştie ce e ala iertare. Nu m-a iertat pentru ¡daţia mea cu Eric şi pentru toate belele în care am intrat din **cauza** asta. Şi nici nu cred c-0 s-o facă vreodată.

îmi simt din nou obrajii îmbujoraţi.

__ Vezi» ţi-am spus că nu vrei să te complici cu mine. Sunt

[m]ult prea distrusă.

— Ba nu eşti distrusă, spune Jake. Dimpotrivă, pari foarte bine pusă la punct, gândeşti limpede. Mai ales în comparaţie cu

fostul tău.

__ Păi unul dintre noi trebuia să fie adultul în relația aia.

Simt un gust amar în gură.

— Spre sfârșitul relației, eram singura care mai încerca. Eric se prăbușise și nu mai era lângă mine atunci când aveam nevoie de el, dar se aștepta, în schimb, să fiu eu lângă el... mereu. Devenise epuizant.

— îmi imaginez.

îmi frec ochii obosiți. Relația mea cu Eric mi-a oferit o serie de lecții dure, cea mai importantă fiind aceea că nu te poți încrede în nimeni altcineva în afară de tine. Nu era pregătit să se descurce cu emoțiile mele, și nu știu sigur dacă mă refer doar la Eric acum, sau la toți iubiții* mei, în general. Dar ce știu sigur e că niciodată nu o să mai fiu așa de neatentă cu inima mea.

— Dacă te mai sună vreodată, nu vreau să-i mai răspunzi, spune Jake, pe un ton dogit.

— Ei, da. Și dacă zace într-un șanț și are nevoie să-l ajut, ar uebui să-l las să moară?

— Poate.

îl privesc, şocată.

_ Nu vreau să fiu dur, dar uneori oamenii trebuie să ■ rău de tot ca lucrurile să se schimbe. Nu-i poţi salva mere^T[81] buie să iasă din hăul ăla şi să se salveze singuri. ^ [Tte]-

— Presupun, zic eu şi oftez. Dar nu-ţi face griji, [n_0] ^ întâmple asta vreodată. Nu mal dau fuga să-l salvez p[e] Etic

— Bine, spune el şi se trage spre capul patului, apoi tidi» cuvertura. Vino aici. A fost o zi lungă. Hai să dormim.

— Prima noastră noapte împreună, Jakey! Ce entuzias$_{mant}$. Sarcasmul meu nu mai are acelaşi impact ca înainte. Are dr '

tate. Sunt obosită. Şi vreau doar să şterg amintirile cu Eric R$_{oy}$^ din mintea mea. Când ne-am despărţit, am suferit la fel de mu]$_{t}$ ca el. Aproape că am murit pentru el. Dar trebuie să pun p$_{uncr}$ E doar o pane din trecutul meu şi e timpul să-l dau uitării.

Mă strecor sub cuvertură şi mă ghemuiesc lângă Jake. El stă pe spate, iar eu mă cuibăresc la pieptul lui gol. Miroase bine după duş, iar pielea îi e foarte caldă. Simt cât de puternic îi bate inima. Sunt bătăi ferme, liniştitoare.

încă nu-mi vine să cred că m-a ajutat atât de mult în seara asta. Aş fi putut să merg de una singură să-l caut pe Eric, $_{dar}$ Jake nici n-a vrut să audă. M-a sprijinit şi gândul ăsta mă emoţionează puţin, pentru

că nu-mi mai amintesc când a fost ultima oară când cineva mi-a fost alături cu adevărat.

— Pot să te rog ceva? murmură el în întuneric.

— Bineînțeles.

— Pot să te sărut? Sau ești prea obosită?

— Doamne, nu sunt, sărută-mă, te rog!

Se rostogoleşte pe o parte, sprijinindu-şi capul pe braţ. Se apropie încet, până ce buzele noastre se ating. Mă cuprinde un val de emoţie pură.

Nu ştiu dacă adrenalina începe să nu-şi mai facă efectul sau dacă am nevoie de atenţie, date fiind evenimentele din seara asta. Dar legătura emoţională care s-a creat în seara asta se îmbină cu pofta trupească pe care o am pentru el de fiecare dată. Nu ştiu ."at să ne sărutăm, dar curând, sărutul n-a mai fost de * „ îmi simt sânii grei şi inima-mi pulsează. îl împing pe spate

R» UK peste el. frecându-mă de el într-° încercare disperată de Îmi potol' dorinţa.

fl mă prinde de fond şi geme sărutându-mă şi, dintr-odată,

M **simt** erecţia.

___Oh, bunăă!

__ }ₘj pare rău, n-a fost cu intenţie, jur! Îmi zâmbeşte el.

Cu intenţie sau fără, e o privelişte binevenită. îi mângâi penisul întărit şi, când îmi aduc aminte cum se simte în gura mea, valul de satisfacţie care m-a cuprins când l-am adus la orgasm Ini provoacă fiori. Vreau si simt iar satisfacţia aia.

Nu. Vreau mai mult decât atât.

—' Te vreau în mine, îi spun.

_ Da? întreabă el, răguşit.

— Da.

Inspir încet. Acum că m-am hotărât, pulsul mi-a luat-o razna, 0 simt şi-n urechi. Nu accept săfâcsexcu cineva chiar atât de uşor.

— Ai prezervative?

.— în sertarul de sus.

& mângâi încet, apoi mă întind spre noptieră. Scot pachetul cu prezervative din sertar şi apuc unul. Dar până să rup ambalajul, Jake se ridică în capul oaselor şi-mi scoate tricoul, mâinile lui mari cuprinzându-mi sânii Acum eu sunt cea care stă pe spate, lipită de trupul său musculos, total la mila lui.

— Intri odată în mine!

& sărut nerăbdătoare, şoldurile mele ridicându-se după voia lor, căutând eliberarea.

— Stai, abia am început.

Buzele lui coboară pe trupul meu, lăsând un şir de fiori în urma lor.

Degetele lui bătătorite parcă îmi zgârie pielea, în timp ce-mi mângâie uşor interiorul coapselor, desfăcându-mi picioarele.

Când gura lui îmi atinge clitorisul, plăcerea începe să-mi (U prin corp. ^^

Jake îşi trece un deget peste miezul meu fierbinte.
— La naiba, mormăie el, eşti ***atât*** de pregătită.
Chiar sunt. Mă excit la culme când 11 sărut.
— Vezi? Hai, vino aici!
— Nu.
Il simt zâmbetul pe carnea mea umedă. îi simt din nou cum şi-o plimbă de sus în jos, câteva minute chinuitoare, pâ$_{aj}$ când îmi întorc capiii într-o parte şi prind Cearceaful în p$_{umni}$

Fiorii care mă cuprind îmi dau de veste că mai am puțin și-mi dau drumul. încerc să mă controlez, disperată să rezist până când va fi în mine, pentru că n-am mai făcut sex de foarte mult timp. Și dacă n-o să mai am alt orgasm în seara asta?

— Jake, te rog! îl implor eu.

Scot prezervativul și i-l întind.

Zâmbind, și-l pune și îngenunchează între picioarele mele. Lumina din dormitor e slabă, dar nu am nevoie de mai multă ca să-i pot admira pieptul. îi conturez mușchii cu degetele mele, fiindcă îmi place felul în care tremură când îl ating.

I se citeşte dorinţa nebună în ochi atunci când îmi ridică fundul şi-şi înclină şoldurile. îmi ţin respiraţia, aşteptând să mă pătrundă. Şi când, în cele din urmă, o face, e cel mai dulce şi splendid sentiment din lume. Mă umple cu totul.

Când penisul lui intră complet în mine, scoate o înjurătură şoptită şi chinuită.

— Eşti bine? îl întreb instantaneu.

Trăgând adânc aer în piept, simt cum i se ridică pieptul.

— De ce eşti aşa de strâmtă? Sigur nu eşti virgină?

— Ți-am spus, nu fac prea des chestia asta, râd eu încet.

— De ce nu? mă întreabă el, după care clatină din cap, ca şi cum s-ar dojeni singur. Ăăă... da, putem să vorbim despre asta mai încolo. Acum însă mai am trei secunde şi-mi dau dramul.

Să nu îndrăzneşti! Nici n-am început!

Respiră din ce în ce mai greu.

• o **să** tot ce pot.

Zp încordat. Se mişcă foarte încet. Geme iar. Apoi îşi curbează ₁ corpul peste al meu, şi ajungem în poziţia în poziţia misio-

Mâ săru'* încet şi cu atâta pasiune că abia mai rezist. în tim- ■ jso şoldurile i se mişcă incredibil de încet. Nu trece mult şi Jelesc de nerăbdare. _ O foci dinadins?

__ Nu, mormăie di. Ţi-am spus, nu mai am mult. Dacă în- oep si ţi-o trag ca lumea, o să terminăm repede.

— Unde ţi-e rezistenţa? îl tachinez eu.

— în vaginul tău strâmt, iubito.

Deci îmi spui să fac sex mai des ca să nu se simtă aşa de plăcut pentru tine? izbucnesc eu în hohote.

— Doar dacă faci sex cu mine. Sau foloseşti un vibrator. Orice altceva e împotriva legii.

-Care lege?

— Legea mea, şopteşte el.

Inuă adânc în mine şi amândoi scoatem un sunet înfundat. Pieptul îi e transpirat. Nu a crescut deloc ritmul şi asta mă înnebuneşte. îmi duc braţele pe după umerii lui laţi şi-i mângâi spade. îşi lipeşte buzele de gâtul meu, iar şoldurile i se mişcă încet. Aproape că nu mai pot rezista. Vreau să se mişte mai

repede, dar, în acelaşi timp, nici că vreau să se termine momentul ăsta vreodată. îmi strecor mâna între trupurile noastre şi-mi frec uşor clitorisul.

în clipa aceea, se opreşte de tot.

— Faci mişto de mine? mă plâng eu. O să stai în mine fără sâtemişti?

— Doar puţin. Cât să te apropii şi tu cât de cât de orgasm, [im] Priveşte el faţa, în timp ce mă mângâi. Eşti foarte frumoasă!

înghit în sec. Se vede în ochii lui cât de excitat c. Mi se incredibil de Intim şl nu pot să întrerup contactul vbual.ţ frec şi mai tare şl amândoi auzim cum încep să respir mai ^

— Aşa, mă încurajează el. La nalba, da, aşa! “”

Gem şi încep să-mi mişc şoldurile din ce în ce mai rapid.

El îşi aşază mâna pe pântecul meu, să mă oprească.

— Nu încă.

Continui să mă mângâi, în timp ce el rămâne în mine. Mă simt atât de plină. încă ne privim. Jake e atât de sexy, că nu-mi pot lua privirea de la el. Îşi linge buzele şi asta mă duce pe cul-me

— îmi dau drumul, zic eu sacadat şi, dintr-odată, îmi dă ceea ce am cerut în tot acest timp – penetrări adânci şi rapide şi Sfinte Sisoe! Simt orgasmul ca o explozie de plăcere.

Restul lumii dispare. Suntem doar noi. Trup şi suflet. Mă penetrează cu putere. Şi când are şi el orgasm, mă muşcă de gât, scoţând un geamăt răguşit, care-mi face pielea să vibreze, şi momentul acela unic şi frumos face ca tot chinul din noaptea asta să merite.

28

BRENNA

_ Unde ai fost?

Tresar speriată când apare tata în spatele meu, ca din senin. Eram în bucătărie, aşteptând să fie gata cafeaua, şi nici măcar nu l-am auzit când a intrat.

Mă întorc şi-l văd încruntat.

— Ţi-am trimis un mesaj aseară, ţi-am spus că rămân în Boston, la un prieten.

— Şi când te-am întrebat ce prieten, nu mi-ai mai răspuns.

— Pentru că nu era nevoie să ştii mai multe. Ştiai că eram în siguranţă.

— Glumeşti? Doar pentru că stai cu un prieten, asta nu înseamnă că eşti în siguranţă. Cine era prietenul? Băiatul care a fost aici săptămâna trecută?

— Ai promis că n-o să mai faci asta, oftez.

— Şi tu ai promis că n-o să mai fii nechibzuită.

— Şi cum sunt nechibzuită? Da, uneori mai beau ceva cu prietenii mei sau merg să dansez. Uneori merg la petreceri... cu jucătorii *tăi*, apropo.

— De parcă asta ar trebui să mă încălzească, îmi spune el, furios. Ultima oară când ai ieşit cu un jucător de hochei, aproape că ţi-ai distrus viaţa.

Simt o undă de vinovăţie. Tata şi-ar ieşi din minţi dₒ ■ auzi că aseară l-am ajutat pe Eric. Mă Întorc cu spatele deschid dulapul, ca să Iau o cană. [e] ¥

— Asta a fost de mult, tată. Acum cinci ani, mai exact

— Şi totuşi, continui să se strecori din casă şi să stai p„ a f„- toată noaptea.

— Tată, mă rotesc spre el, Uită-te la mine! arăt eu spre co„ j meu. Sunt Întreagă. Trăiesc. Nici măcar nu sunt mahmură, p^ că ieri n-am pus un strop de alcool în gură. Am rămas în Bosto„ din cauza furtunii şi a curentul întrerupt. Nu m-am simţit î„ siguranţă pe şosea! spun eu şi trântesc cana pe blat. Am Scut „ lucru responsabil iar tu mă certi. îţi dai seama ce ridicol e?

— Chiar aşa? Deci ai fost *responsabilă* când ai condus până în Wesdynn în toiul furtunii de care ai zis mai devreme, cea care a întrerupt curentul, ca să-l scoţi pe Eric Royce dintre drogaţii Iui?

îngheţ. Cum naiba ştie de chestia asta?

Sentimentul de vină îmi cuprinde gâtul, iar eu trag încet aer în piept, reamintindu-mi că nu am de ce să mă simt vinovaţi Nu sunt obligată să-i spun tatei fiecare detaliu din viaţa mea.

Aşteaptă să zic ceva. Şi cum n-o fac, izbucneşte brusc:

— Louisa Royce m-a sunat aseară. Nu avea numărul tău şi voia să-ţi mulţumească încă o dată că i-ai adus fiul acasă. Şi tu vii şi-mi spui că nu faci nimic nesăbuit. De ce te vezi iar cu el, Brenna? Omul intră mereu în belele.

— Nu mă văd cu el. A dat de necaz şi m-am dus să-l ajut.

— De ce? Nu merită ajutorul tău. Nu merită nimic.

Ura autentică din vocea lui e înspăimântătoare. Tata nu e chiar liniştit. Nu te va copleşi niciodată cu pupături şi compasiune. Dar nu e nici de gheaţă.

— Tată, te rog! Eric nu e malefic, e doar într-o situaţie nasoali

— Şi nu e datoria ta să-l scoţi din situaţia asta, îşi trece el mâinile prin păr, iar privirea îi e un pic sălbatică. Ştii ce îngrijorat

^ după ce m-a sunat maică-sa? Fără să ştiu dacă eşti în [sic!]

[in]Ştiai & ^t în siguranţă. Ţi-am trimis mesaj că sunt la prieten? cere el să Ştie.
Mu contează. Dar ştiai că nu era Eric, pentru că Louisa

„fi sunat să vorbească cu mine dacă mi-aş fi petrecut noaptea **Aşa că,** te rog, linişteşte-te!
_ Vrei să mă liniştesc, bolboroseşte el. Săptămâna asta avem
ro»ci aucial şi, în loc să mă pregătesc, stau şi mă îngrijorez dacă nu cumva fata mea a intrat în vreo belea.
__ Eu nu intru în belele.
Gâtul mi se strânge de frustrare. îmi vine să bat din picior ca un copil» pentru că nu îl înţeleg. Tata are două moduri de a fi: ori mă ignoră şi e complet dezinteresat de viaţa mea, ori urlă la mine din cauza unor căcaturi care nici nu s-au întâmplat.
Mâinile îmi tremură în timp ce-mi torn cafeaua.
— O să-ţi mai spun o singură dată, nu am nicio treabă cu Eric, nu o să mai am vreodată vreo treabă cu Eric, spun şi-mi tremură mie şi glasul acum. Mă mai sună din când în când, de obicei ca să-mi ceară bani.
Mă întorc să-l privesc pe tata. Expresia lui e foarte severă.
— I-am dat bani o singură dată, recunosc eu. Apoi mi-am dat seama că ar putea deveni un obicei, aşa că nu i-am mai dat. Nu mă mai sună aşa de des, poate de două ori pe an. Aseară, când m-a sunat, plângea şi era speriat pentru că nu ştia unde se afla... scuză-mă pe mine dacă sunt nesăbuită pentru că nu vreau ca cineva pe care l-am iubit să moară în stradă.
— Brenna..., începe tata, morocănos.
— Ce?
Doar..., expiră el, zgomotos. Spune-mi clar cu cine eşti ^viitou«' când stai toată noaptea. Nu mă mai face să mor de
g«]i! zice şi iese din bucătărie.

JAKEs Eşti bine!

EU« Da ţi nu. Tata mă ignoră iar, aşa că presupun că i-„ Plec la Summer pentru o seară intre fete. „tTecut-

JAKE: La naiba, ¿al Filmaţi-vă ţi trimiteţi-mi fi mie! *EU«* Dar ce crezi tu că se întâmplă într-o seară intre fetei *JAKE«* Faceţi chestii dezbrăcate, evident. Vă bateţi cu perne *y-* exersaţi tehnicile de Sărut. De fapt, stai aţa, uită. Suntem i„f$_{acu}$l tate. Va învăţaţi între voi cum st linge păsărică. *EU«* Da, fix asta facem. O pervers efti! *JAKE:* Mda. În fine, te sun mai târziu. *EUs* Nu trebuie să faci asta. *JAKE;* Ştiu că nu trebuie. Dar vreau. *îmi înăbuş un zâmbet. Nu-mi pot opri senzaţia caldă şi vagi din stomac. Seara trecută a început aşa de naşpa şi s-a încheiat mult mai bine.*

încă nu-mi vine să cred că m-am culcat cujake. Am făcut sex cu el şi după am adormit în braţele lui puternice. Am dat de belea! Chiar cred că îmi place de tipul ăsta şi habar nu am cu cine aş putea să vorbesc despre acest lucru. Summer i-ar spune lui Fitz cât ai clipi, iar Audrey şi Elisa nu ştiu să păstreze un secret Apropiindu-mă de locuinţa lui Summer, proprietara mea, Wendy, îmi trimite veşti în legătură cu subsolul inundat.

WENDY: Subsolul încă nu e gata. Poate mai durează încă o săptămână, posibil mai puţin de atât. Am găsit

mucegai în debara fi încercăm să scăpăm de el. Deocamdată, am nevoie să-mi trimiţi o listă cu tot ce ai pierdut din cauza inundaţiei. Săptămâna asm completăm cererea de daune.

EU« Ţi-o trimit mai încolo. Şi, te rog, spune-le tipilor care se ocupă să se grăbească! Nu mai pot să stau cu tata.

WENDY« LOL ideea de a sta cu ai mei mă face să vreau si mor.

EU: Exact! Hai mai repede!

^ENDY: Ne dăm silinţa.:)

Las telefonul deoparte şl intru în casă fără să mai bat la uşă. Chicotelile piţigăiate care răzbat dinspre sufragerie îmi dau de înţeles că fetele au ajuns deja. O găsesc pe Summer pe canapea, lângă Audrey. Prietena lui Summer, Daphne, e ghemuită într-un fotoliu. Grupul este întregit de o faţă pe care n-am mai văzut-o din dimineaţa aia de la restaurant. Rupi Miller. Adică, iubita hărţuitoare a lui Hollis.

_ Brenna! exclamă veselă Rupi.

Stă pe podea, lungită pe o pernă foarte mare şi purtând o ţinută similară cu cea din dimineaţa cu pricina. O rochie albas- tru-deschis, cu guler din dantelă, dres negru şi două agrafe scânteietoare în părul ei negru ca pana corbului. E drăguţă şi elegantă, iar nuanţa albastră a rochiei se potriveşte de minune cu tenul ei.

— Vino să stai lângă mine! mă îndeamnă ea. Ce mişto arăţi! Fetelor, uitaţi ce superb arată! Nu pot să cred că ai o piele aşa... luminoasă. Ce foloseşti? Eu folosesc o mască făcută în casă după reţeta mamei. Aşa obţin o nuanţă roz. Este...

— O să-mi iau ceva de băut, o întrerup eu.

Rupi încă vorbeşte când ies din încăpere. Nici măcar nu mai ştiu cu cine vorbeşte. Poate cu ea însăşi?

Summer mă urmează în bucătărie.

— Sfinte Sisoe, Bee, ce mai *trăncăneşte* fota asta. Şi eu credeam că eu sunt aia guralivă.

— Păi eşti, şi e şi ea. Două guralive pot trăi pe acelaşi tărâm, scumpelor. Nu e ca în *Highlander*.

— Ce e *Highlander**. Nu l-am văzut. E ăla în care femeia călătoreşte înapoi în timp?

— Nu, ăla e *Outlander*. Pe care, apropo, trebuie neapărat să-l vedem, pentru că actorul principal e sexy rău.

— Oh, bine. Hai s-o facem după ce se încheie semestrul.

— Adjudecat!

îmi torn un pahar cu apă, făcând-o pe Summer să-şi ridice sprâncenele.

— E seara fetelor, îmi reaminteşte ea. Bem mărgărită.

— Mă hidratez mai întâi. Abia dacă am apucat să beau apă azi. M-am închis în camera mea să-mi scriu lucrarea finală pentru Teoria Comunicării.

Când ne întoarcem în sufragerie, Rupi încă vorbeşte despre masca ei de piele.

— E vorba doar de praf de năut şi iaurt şi *jur* că e *cel mai bun* exfoliant dintotdeauna. După ce-l folosiţi, o să vă strălucească pielea.

Audrey şi Daphne ascultă fiecare cuvânt în parte.

— Sunt intrigată, spune Daphne. Mereu sunt în căutarea unui exfoliant bun. în ultimul timp, pielea îmi fiice figuri.

— Ar trebui s-o preparăm acum, sugerează Audrey. Ai năut şi iaurt?

— Dar cine ştie? se holbează Summer lung la ea.

— Hai să căutăm.

Rupi o şterge spre bucătărie, împreună cu fetele.

Le privesc cum dispar.

— Au devenit cumva cele mai bune prietene?

— Aşa cred.

— Şi chiar e cu Holl'ts? întreb, aşezându-mă în locul lui Daphne, ghemuindu-mi picioarele sub mine.

— N-am idee, e cea mai bizară relaţie pe care am văzut-o vreodată. Ori ţipă ea la.el, ori ţipă el la ea. în restul timpului, şi-o pun, şopteşte ea.

îmi muşc buza, să nu izbucnesc în râs.

— Dacă stai să te gândeşti, este fix soiul de relaţie în care te-ai aştepta să-l vezi pe Hollis,

— Şi eu zic la fel. Dar tot e al naibii de bizar.

— Păi da, dar așa e și el.

— Zice persoana care și-a făcut de cap cu el, rânjește ea,

— Și? Tu nu te-ai mai sărutat niciodată cu un ciudat până

^ Te-ai sărutat cu Mike?

în cadrul ușii apare Rupi, cu gura căscată.

O, nu!

Pentru o secundă, mă gândesc s-o mint în faţă, până-mi dau seama că ar fi foarte ridicol. Cui îi pasă că m-am pupat cu Hollis? în plus, nu e ca şi cum ar fi inşelat-o cu mine.

___Da, confirm eu. Dar nu trebuie să...

— Ha! mă întrerupe ea, ochii ei căprui strălucind. Ştiam deja. Mike îmi spune totul.

Pe bune?

— Şi nu-ţi face griji, nu sunt supărată pe tine, mă asigură Rupi.

— Nu prea-mi pasă dacă eşti sau nu.

— Ha, ce nostimă eşti! chicoteşte ea, apoi o întreabă pe Summer ceva despre iaurt, după care dispare înapoi în bucătărie.

— Nu glumeam, îi spun lui Summer. N-aş fi dat doi bani pe supărarea ei.

— Ştiu, pufneşte ea.

Telefonul meu vibrează, aşa că ignor faptul că suntem între fete, şi verific mesajele.

JAKE: Cum merge la tinet V-aţi oferit vreun orgasm până acum?

EU: încă nu. Sunt tare dezamăgită.

JAKE: Nu mai dezamăgită decât mine.

Detectivul Di Laurentis preia numaidecât cazul.

— Cu cine vorbeşti?

— Cu nimeni.

— Nu-mi spune asta. Tocmai i-ai trimis un mesaj ***cuiva***, îi scânteiază ei ochii verzi. încă te mai vezi în secret cu tipul ăla de la Harvard?

Aproape că scot un *cum naiba ai ştiut,* când îmi dau seama că se referă ia McCarthy, şi nu la Jake.

— Dar nu am Ieşit niciodată la vreo întâlnire, îi răspund ridicând din umeri, Doar ne-am combinat de câteva ori.

Când văd că e pregătită să răspundă, i-o iau înainte:

— Vorbesc cu Nare, da? Relaxează-te.

— Of, salută-l din partea mea.

Pare dezamăgită că nu a descoperit vreun mare mister.

Ah, dacă ar şti!

Se întorc şi celelalte fete. Rupi aduce cu ea un castron de plas- tic plin cu un amestec bej. Le învaţă repede pe celelalte cum să-l folosească.

— Te-ai machiat? mă întreabă ea.

— Nu.

Daphne se holbează la mine:

— Faci mişto? Nu ţe-ai machiat? Nici măcar corector n-ai folosit?

— Nici.

Cum de arată pielea ta aşa de bine?

— Genele bune?

— Te urăsc, spune Daphne, scurt.

Sub supravegherea strictă a lui Rupi, începem toate să ne întindem pe fețe amestecul ăla dubios cu iaurt.

— Cât de mult îl lăsăm? întreabă Summer.

— Până se usucă. Dar nu mai mult de zece minute, se așază ea pe perna ei, destul de aproape de mine.

— Cum mai e cu tine și cu Hollis? Sunteți împreună acum? îi zâmbesc eu de pe fotoliu.

— Bineînțeles că suntem, se zgâiește la mine ca și cum aș fi de pe o altă planetă. Suntem împreună de când am avut prima noastră întâlnire.

— Şi el ştie? întreabă Summer, amuzată.

— Bineînţeles!
Chiar nu-mi pot da seama dacă făta asta îşi face iluzii sau...

De fapt, nu există „sau”. E dar că-şi face Iluzii.

__ A trecut o grămadă de timp. Deja ne comportăm ca un cuplu de bătrânei căsătoriţi, îmi surâde mie boboaca. De-aia nu-mi pasă că voi doi v-aţi combinat. Oricum nu aveai intenţii serioase cu el.

___Poate că aveam, o provoc eu, doar pentru că pot.

__ Ba nu. Nu e genul tău, spune ea, iar încrederea el mă uimeşte.

___Ce te face să spui asta?

— Pentru că el e un cățeluș.

— Cine e un cățeluș? întreabă o voce de bărbat şi în cameră intră chiar cățelușul cu pridna.

Când ne observă fețele, scoate un strigăt.

— De ce dracu' v-ați dat cu lipici pe față?

— Dintre toate lucrurile pe care le-ai fi putut zice, ai ales *lipici*! întreabă Summer exasperată. De ce naiba ar fi lipici?

— Habar n-am.

Privește spre toate locurile rămase libere, unde s-ar putea așeza și el, de parcă chiar ar avea de ales.

Rupi face semn spre perna de lângă ea.

Eu îmi înăbuş un râset.

Hollis îşi lasă trupul mare pe podea. Chiar că e ca un cățduş. Poartă pantaloni scurţi şi un tricou albastru, care-i scoate în evidenţă ochii Tricoul îi conturează trupul impresionant, o privelişte care mereu mă zgâlţâie puţin. Mike Hollis este asemenea unui puşti insuportabil în trupul unui tip sexy.

îşi pune o mână pe după umerii firavi ai lui Rupi.

— Hd, spune el.

îmi ascund un zâmbet. Jur că e-n limbă după ea.

— Vezi, tu eşti căţeluşul, îl anunţă ea. Aşa prostuţ şi adorabil.

— Nu-s prostuţ şi nici adorabil! protestează el.

— Ba da, eşti.

— Ba nu, nu sunt. Nu mă poţi compara cu un căţeluş. Ţ

buie să alegi ceva mai bun. Cum ar fi un armăsar.

— Nu poţi să fii armăsar atâta timp cât nu-ţi atârnă cevₐ mare între picioare, intervin eu.

Audrey pufneşte, iar Rupi mă priveşte îngrozită.

— Brenna! Nu poţi să faci comentarii denigrante despₙ penisul unui tip. Face rău la ego. Doar pentru că Mike nu are ₐₙ penis cât al unui armăsar, asta nu înseamnă că...

— De ce vorbiţi de scula mea? ne întrerupe Hollis. Pₑ care apropo, nici măcar n-aţi văzut-o.

— Am atins-o, zice ea îngânfată, după care îl bate pe genunchi. Tocmai le spuneam fetelor că se apropie aniversarea

Judecând după expresia lui, e confuz ca naiba:

— Avem o aniversare?

— Da. Aniversăm o lună.

— N-a trecut o lună.

— Păi, a trecut aproape o lună...

.— Două săptămâni!

— Douăzeci de zile! Adică aproape *trei* săptămâni, îi cercetează Rupi faţa. Când e aniversarea noastră, Mike?.

,— Ce?

Mă las pe spate şi mă bucur de spectacol.

— Când a fost prima noastră întâlnire? insistă ea.

— De ce aş şti asta?

— Pentru că ai fost şi tu de faţă! ţâşneşte Rupi în picioare, punându-şi mâinile în şolduri. Nu ţi-ai notat data? Ce e în neregulă cu tine?

— Ce e în neregulă cu *minei* Ce e în neregulă cu *tine?* Cine-şi notează aşa ceva?

— A fost *prima* noastră întâlnire. Vrei să-mi spui că nu merită amintită?

Hollis saltă şi el în picioare. La un metru optzeci, o domină pe Rupi care are un metru cincizeci şi doi. Cu toate astea, orice privitor poate să-şi dea seama care dintre ei deţine puterea.

__ Ai apărut aici şi m-ai târât la cină, îi reaminteşte el. Nici măcar nu ştiam cine naiba erai.

____Aş aprecia dacă ai vorbi frumos când mi te adresezi.

____ Păi, dacă dorinţele ar fi cai, am fi cu toţii cavaleri.

____Haha! râde Summer, cu vocea ei piţigăiată.

Daphne arată super fascinată.

____Ce naiba înseamnă asta?

— Nu e un proverb adevărat, o informez eu.

— Ba e un proverb adevărat, mârâie Hollis. Tata îl folosea tot timpul.

Summer îşi aşterne un zâmbet pe toată faţa.

— Doamne, Mike, taică-tău este la fel de greu de înţeles ca şi tine.

— De unde crezi că a învăţat să fie aşa? arunc eu o privire spre ea.

Rupi nu apreciază că ne-am abătut de la subiect. Face un pas hotărât spre el şi acum cei doi stau faţă-n faţă. Faţa ei e acoperită cu amestecul ăla, iar a lui e îmbujorată din pricina frustrării.

— Nu-mi vine să cred că nu-ţi pasă de aniversarea noastră! se întoarce Rupi cu spatele la el. Trebuie să mă gândesc la asta, spune ea, peste umăr.

O clipă mai târziu, o auzim tropăind pe scări.

Hollis ne priveşte:

— De ce mi-aţi făcut asta? întreabă el, deja simţindu-se jalnic.

— Ne place de ea, declară Summer.

— NormaL Normal, la dracu! pleacă şi el.

Se lasă o tăcere scurtă.

— Credeţi că am putea să ne spălăm pe faţă acum? întreabă Daphne.

— Probabil, răspunde Audrey.

Dăm buzna tn baie, unde ne scoatem, pe rând, măştile. Când îmi mângâi faţa uscată, tmi simt pielea incredibil de catifelată.

— Rupi spunea că trebuie aplicată imediat o cremă hidr„. tantă, ne Învaţă Daphne.

— Staţi să aduc una.

Summer dispare, În timp ce noi ne admirăm în oglindi

_ Doamne, chiar am o nuanţă mai roz acum! se bucură Daphne.

— Pielea mea se simte grozavi sare ţi Audrey. Ar trebui să ambalăm şi să vindem chestia asta,

— O putem boteza Lipici de Faţă, sugerez eu, iar una dintre fete chicoteşte.

Summer se întoarce cu crema hidratantă şi trecem la treabă. Deşi sunt la etaj, îi putem auzi pe Rupi şi pe Hollis ţipând unul la celălalt. Tare aş vrea să coboare şi s-o facă de faţă cu noi. Ar fi o distracţie *pe cinste*.

în schimb, distracţia începe cu Hunter, care tocmai s-a întois acasă. Arată mai sexy ca niciodată. Poate pentru că părul lui negru e ciufulit şi are o privire seducătoare.

Merge atât de ţanţoş, că nu mă pot abţine să-I întreb:

— Ţi-ai pus-o?

— Un gentleman nu vorbeşte despre chestiile astea, îmi face el cu ochiul şi se duce în bucătărie.

— Vrei să aduci şi tu carafa galbenă din frigider, te rog? strigă Summer în urma lui. Trebuie să mai bem!

— Bineînţeles, blondino.

— Aşa deci! o privesc eu pe Summer. Pare că vă înţelegeţi mai bine,

— Chiar aşa e, confirmă ea. Cred că de la sex. Endorfinele îl fac calm şi plăcut.

Hunter revine şi pune carafa de plastic eu Mărgărită pe măsuţa de cafea.

— Cine a fost fata norocoasă din seara asta? îl tachinez eu.

___ Huo ştii. O fotă dintr-un bar din Boston.

___ Elegant, o auzim pe Audrey.

__ Nu ne-am tras-o în bar, îşi dă el ochii peste cap.

__ Are şi un nume fata asta din bar? întreabă Summer, umplând toate paharele.

__ Violet. Nu vreau să fiu nesimţit, dar nu vă obosiţi să vă aduceţi aminte de ea. M-a dat afară la nici două minute după sex.

__ Ce crud din partea ei! nu-mi pot stăpâni eu râsul.

__ Nu, mi-a făcut viaţa mai uşoară, recunoaşte el. Nu voiam **decât** o aventură de o noapte, oricum.

— Elegant, repetă Audrey, iar Hunter chicoteşte, de data astă.

— Aşa-i. Sunt un tip groaznic pentru că vreau o aventură de o noapte, dar ea nu e, deşi vrea acelaşi lucru. E cât se poate de logic.

Schimb subiectul, întinzând mâna spre băutura mea:

— Eşti pregătit pentru meciul din weekend?

— Mai pregătit ca niciodată. Deşi vor fi greu de învins.

Foarte promiţător! Cel puţin e cu capul la meci şi nu la toate

fetele cu care şi-o pune.

— Dacă am putea găsi un mod de a-l opri pe Connelly, atunci am avea o şansă chiar bună.

Ha! Dacă vor găsi un mod prin care să nu fie daţi peste cap de Connelly, mi-ar plăcea să-l ştiu şi eu. Dumnezeu mi-e martor că eu n-am găsit încă vreo soluţie.

29 JAKE

Fiecare jucător se pregătește altfel pentru un meci. Unii băieți sunt obsedați după superstițiile lor, cum e Dmitri, care odată s-a tăiat în hârtie și în ziua aia a oprit echipa adversă din a înscrie, așa că acum se taie în hârtie înainte de fiecare meci. Sau Chilton, care o pune pe maică-sa să-i spună: „Să-ți rupi un picior, CobyP folosind exact cuvintele astea, pentru că și-a rupt piciorul în liceu, când își ajuta echipa să câștige un campionat statal.

Eu unul am nevoie doar de brățărica mea de încredere cu mărgeluțe și de ceva liniște. Trebuie să stau în liniște și să mă pregătesc mintal, pentru că hocheiul este atât fizic, cât și psihic. Cere 100% concentrare, capacitatea de a reacționa mintal la orice situație, în fața oricărui obstacol. Și pe gheață nu e loc de șovăială. Trebuie să am încredere în creierul meu, în instinctele mele, în reflexe, pentru a crea oportunități și a obține rezultatul

întreg sezonul m-am abţinut de la discursuri motivaţionale. Nu asta aşteaptă băieţii de la mine. Ei ştiu că atunci când stau aplecat şi nu mă uit la ei şi nici nu le spun nimic, înseamnă că mă pregătesc mintal.

[1] *Break a Ug* în limba englezi, care înseamni „mult noroc!" (N. Red.)

Când **antrenorul** intră în vestiar, toţi îşi îndreaptă atenţia spre gl. îşi plimbă privirea peste trupurile echipate din încăpere.

__ Domnilor! ne salută el.

Batem cu crosele în podea – un salut tipic acestui sport. Trebuie să ieşim la încălzire, dar antrenorul vrea să ne spună, mai

întâi, câteva cuvinte.

— Acesta e cel mai important meci pe care-l aveţi de jucat sezonul ăsta. îi batem pe Briar, mergem în finala naţională. îi batem pe Briar, suntem cu un pas mai aproape să aducem acasă ridul naţional.

Continuă aşa încă vreun minut, motivându-ne, spunându-ne că trebuie neapărat să învingem, pretinzând că ridul ne aparţine, că trebuie să-l aducem acasă.

— Deci, ce o să facem? strigă el.

— O să-l aducem acasă!

— Nu vă aud.

— O să-I aducem acasă!

Antrenorul aprobă din cap, după care mă ia prin surprindere:

— Connelly, spune şi tu câteva cuvinte.

— Adică? ridic uimit capul.

— Tu eşti căpitanul, Jake. Spune ceva echipei tale. Asta ar putea fi ultimul meci din sezon. La naiba, poate chiar ultimul tău meci în echipa de la Harvatd.

Rahat, nu-mi place că-mi dă ritualul peste cap. Dar nu pot să mi opun, pentru că, spre deosebire de aproape orice sportiv din lumea asta, antrenorul nu crede în noroc sau în superstiţii. El crede în pricepere şi muncă grea. Presupun că admir filosofia asta, dar... respectă ritualurile, la naiba! îmi dreg glasul.

— Jucătorii de la Briar-sunt buni, încep eu. Toţi sunt foarte

— Mişto discurs! începe Brooks să aplaude, entuziasmat.

— Meriţi aplauze! izbucneşte Coby în râs.

— Gura, domnule fund-balon! N-am terminat, zic eu «i dreg iar glasul. Briar e o echipă bună, dar noi suntem şi mai ^

Coechipierii aşteaptă să continui.

— Acum am terminat, dau eu din umeri.

În jurul meu se aud râsete, până ce antrenorul bate din palme făcând linişte.

— Bun, hai să mergem!

Sunt pe cale să-mi închid dulapul, când văd că telefonul p$_{e}$ care l-am pus pe un raft se luminează. Mă întind să văd cine e şi un zâmbet de satisfacţie mi se întinde pe buze. E un mesaj de l$_{a}$ Brenna, care-mi urează baftă. Şi mai am unul şi de la Hazel, care zice cam la fel, dar era de aşteptat să primesc unul de la *Hazel*. Mesajul de la Brenna e o surpriză.

— Domnule, mă sună tata, mint eu când antrenorul îşi pune ochii pe mine. Probabil că vrea să-mi ureze noroc. Doar un minut, se poate?

Mă priveşte bănuitor, după Care zice printre dinţi:

— Un minut.

în timp ce pornesc toți spre gheață, eu o sun pe Brenna. Dar nu primesc salutul pe care-l așteptam.

— De ce mă suni? pare ea furioasă. Ar trebui să fii pe gheață, la încălzire.

. – Mă gândeam că o să fii fericită dacă o să afli că nu sunt acolo, hohotesc eu.

— Stai, e totul în regulă? Joci, nu? mă întreabă ea, îngrijorată.

— Da, joc. Dar ţi-am văzut mesajul şi voiam să mă asigur că nu eşti în pericol.

— De ce aş fi în pericol?

— Pentru că mi-ai urat mult noroc. Am presupus că cineva îţi ţinea un pistol la tâmplă.

— Ah, nu fi ticălos.

— Deci vorbeai serios?

— Dap.

___Deci chiar îţi doreşti să am noroc.
— Nup.

— Cine e ticăloasa acum? ezit eu. Uite ce e, orice se va întâmpla în seara asta, eu tot vreau să mai ieşim împreună.

îmi ţin respiraţia şi aştept, pentru că nu am Idee cum îmi va

răspunde.

Ştiu ce aş vrea să zică. Vreau să-mi spună că nu reuşeşte să mă scoată din capul ei de când s-a culcat cu mine, pentru că eu nu pot să mi-o scot din capul ***meu*** de când m-am culcat cu ea. Sexul a fost ¡real. Uluitor. Şi a fost prima oară. Dacă e aşa de grozav când încă nu ne cunoaştem întru totul? Când nu ştim exact cum să ne satisfacem mai bine? Nu înseamnă altceva decât că ce urmează o să fie şi mai grozav, iar asta mă dă peste cap complet.

— Vreau să te văd în continuare, insist eu, când ea nu răspunde. Tu vrei asta?

încă o tăcere scurţi Apoi o aud oftând:

— Da. Vreau. Acum fugi pe gheaţă, ca să putem să vă batem.

— Ai vrea tu, iubito, îmi aştern eu un zâmbet până la urechi.

închid dulapul vestiarului şi mă întorc, apoi tresar când îl văd

pe antrenor în uşi

Rahat!

— Iubito, zici? mă ia el la mişto. Aşa-i spui tatălui tău?

Expir, exasperat.

— îmi pare rău că am mințit. .

— Connelly, începe el şi mă ia de umăr când ajung în dreptul lui.

Chiar şi cu echipamentul pe mine îi pot simţi strânsoarea de oţel.

— Fata aia... fie că e o chestie serioasă, fie că nu, trebuie să ţii minte că e fata lui Jensen. Trebuie să iei în calcul posibilitatea că îşi bate joc de tine.

Hazel a spus acelaşi lucru. Dar eu cred că amândoi sunt paranoici. Brenna nu stă de jocuri cu mine.

— O să mă gândesc la asta, mă forţez eu să zâmbesc. Nu ₍5 feceţi griji, nu o să-mi afecteze performanţa pe gheaţă. Ne descurcăm.

Nu ne descurcăm deloc.

Din clipa în care pucul e aruncat în aer, meciul e o harababură de nedescris. Vorbim de viteză şl agresivitate. Sunt două echipe care nu luptă pentru victorie, d ca să se ucidă între ele. Loviturile sunt brutale şi suspectez că arbitrii permit o mulţime de nefăcute pentru că meciul se desfăşoară la cele mai înalte cote de tensiune. Aşa trebuie jucat. Fără nicio interdicţie.

Suporterii îşi pierd minţile. Niciodată nu am auzit arena atât de *vie*. Ţipete, ovaţii şi huiduieli se amestecă într-o simfonie ce ne alimentează adrenalina care ne curge prin vene.

în duda a toate astea, Briar joacă mai bine decât noi. Sunt iuţi, mai ales Davenport. Şi Nate Rhodes? Nu ştiu ce-şi pune în cereale, dar Sfinte Sisoe! Marchează primul gol al meciului, o torpilă pe care Johansson nu avea nicio şansă s-o oprească. Chiar şi eu sunt impresionat de golul ăsta, dar arunc o singură privire spre ochii înroşiţi de furie ai antrenorului şi îmi spun că nu pot să scape basma curată.

— îi lăsaţi să vă terfelească? urlă antrenorul la noi. îi lăsaţi să vă terfelească *acasă la voii*

— Nu, domnule!

Adrenalina mă trimite rapid spre mantinelă, împreună cu Brooks şi Coby. Este punctul nostru forte şi nu degeaba o numim aşa. Atund când e pe gheaţă, Brooks devine *Incredibilul Hulk*. Bodicecurile lui sunt foarte puternice. Coby ştie să-şi folosească cotul şi se pricepe mai bine ea oricine. Câştig o confruntare faţă în faţă, dar în loc să pasez pucul, îl trimit pe Fitzgerald la atac şi pornesc înainte. îi aştept pe ceilalţi să depăşească linia albastră, după care îi trimit lui Coby o pasă aproape de centru.

El dă ocol porţii, se opreşte o secundă, apoi ţâşneşte. Şutează şi ratează. Davenport e pe cale să recupereze pucul cu crosa lui, dar îl împing şi crosa mea e cea care ia contact cu pucul. Şutez şi ratez. Pucul se îndreaptă spre Brooks care şutează şi ratează. Din-spre tribune tăzbate un urlet asurzitor.

Frate! Trei lovituri afurisite, ratare, ratare, ratare, de când dracu' a devenit Corsen aşa de bun? Mârâi frustrat atunci când antrenorul cere schimbarea liniilor şi ies de pe gheaţă.

Respirând precipitat, mă aşez pe bancă, lângă Brooks.

— Ce rahat se întâmplă aici?

— Nu ştiu, murmură el. De obicei, Corsen nu e aşa de iute.

— Trebuie să-l bombardăm, să-l obosim, spun eu, şi Brooks mă aprobă.

în spatele nostru apare antrenorul, care-şi pune mâna pe umărul lui Weston.

— Adu-ne în avantaj, îi ordonă el.

Mă încordez pentru că, ori de câte ori antrenorul îl încurajează pe Brooks să atragă o penalitate, există o şansă ca toată lumea să o ia razna. Linia noastră se întoarce în joc, iar Brooks pleacă, imediat în căutare de victime. La o altă confruntare faţă în faţă, îl necăjeşte pe Davenport, care stă în dreapta lui Nate Rhodes. Mike Hollis stă în stânga lui Rhodes.

Sunt prea concentrat la puc ca să-mi dau seama ce spune Brooks, dar orice ar fi, primeşte o mârâială fioroasă din partea lui Davenport.

— Du-te dracului! spune studentul din ultimul an.

— Destul! strigă arbitrul.

Câştig din nou confruntarea. îi arunc pucul lui Brooks care pătrunde în forţă în zona de teren a celor de la Briar. Mi-l pasează înapoi, dar n-am poziţie de şut. Apărătorii protejează poarta şi pe Corsen precum gărzile regelui din *Game of Thrones*. An, nevoie de o breşă, am nevoie...

Se aude fluierul. N-am văzut ce s-a întâmplat, dar când mă întorc, îl văd pe Hollls sttigându-i ceva lui Weston.

Hollis a ridicat crosa şi a atins pe cineva, drept urmare e trimis în boxa celor eliminaţi. Brooks şi cu mine schimbăm o privire. El şi-a făcut treaba. Acum trebuie să ml-o fac şl eu pe a mea.

Linia noastră se grăbeşte să profite de situaţia de superioritate numerică, dar nu avem nevoie de prea mult timp. Briar are cu un om mai puţin şi, deşi reuşesc să amâne confruntarea, când primim pucul înapoi, îi terminăm. îl fentez pe Davenport şi trag cu putere la poartă. Nici măcar Corsen şi tehnicile lui noi nu reuşesc să oprească pucul. înscriem şi mă cuprinde un sentiment de uşurare.

Scorul e egal.

— Bună treabă, spune antrenorul când mă apropii de mantinelă.

îmi scot protecţia de gură, o piesă a echipamentului care nu este obligatorie, dar ţin la dinţii meL încerc să-mi recapăt suflul, pieptul mi se ridică şi coboară repede, în vreme ce-mi urmăresc coechipierii trecând pe lângă mine. A fost epuizant. Schimbul de

linii durează mai mult de trei minute, lucru care nu s-a mai întâmplat până acum.

— Bagă-ți mințile-n cap! îl aud pe Heath urlând la Jonah.

Privesc spre bancă, încruntându-mă.

— Avem vreo problemă? îi întreb pe băieții mai tineri.

— Nu, toate bune, răspunde Heath.

Nu-s convins. Privirea mânioasă a lui Jonah este lipită de acțiunea din fața noastră, dar nu-mi pot da seama de unde vine furia asta. Poate că a primit o lovitură murdară și e supărat pe jucătorul care a scăpat nepedepsit.

Linia lui Dmitri reușește să-i țină pe cei de la Briar departe. Qnd McCarthy se aruncă pe bancă lângă mine, 11 bat pe umăr cu mânușa.

_ Te miști bine.

— Mersi!

Roșește la complimentul (acut și știu că se străduie din greu să nu zâmbească. Nu arunc cu apecieri în

stânga şi-n dreapta, aşa că ei ştiu că dacă îi laud, e pe bune.

Bucuria lui evidentă mi (ace să mă simt vinovat. Aseară, Brooks m-a cam pus pe gânduri când mi-a zis „să fac ce trebuie” cu McCarthy; Deja am luat decizia să-i spun că mă văd cu Brenna, dar aştept până după meci. N-aş vrea ca vestea asta să-l disttagă de la finală.

Antrenorul schimbă iar liniile. Acum sunt eu cu Brooks, iar Coby a fost schimbat cu Jonah, un atacant de dreapta, foarte bun la recuperarea pucului. Aproape imediat se fluieră un ofsaid. Mă apropii de locul meu şi iau poziţie.

Confruntarea faţă în faţă e un dezastru din clipa în care pornim, înoepe bătaia de joc dar, de data asta, nu e Weston de vină, ci Jonah.

— Davenport! latră el.

Jucătorul de la Briar îi aruncă o privire, după care se concentrează la arbitru.

— Cu tine vorbesc, ticălosule! Nu te mai preface că nu mă auri!

— Nu mă prefac, îi replică Davenport. Doar că mă doare-n cot de ce zici tu.

Pucul cade. îl iau cu mine, dar Jonah e, în continuare, distras de schimbul de replici şi ratează pasa pe care i-o trimit. Davenport se bagă şi duce pucul spre poartă. îl urmărim, dar Johansson e cel care ne salvează de la o greşeală care ne-ar fi putut

costa mult. Opreşte şutul şi îi trimite pucul lui Brooks.

— Nu se poate aşa ceva! îi şuier lui Jonah, trecând pe lângă el.

Ăsta nu e genul de greşeală pe care să-l facă Jonah Hemley.

— Concentrează-te!

Nu cred că m-a auzit. Sau poate că nu-i pasă. Când el şi Davenport sunt încleştaţi la mantinelă, în timpul schimbul nostru, Jonah începe iar:

— Joi seară, mârâie el. Unde ai fost?

— Cară-te!

Davenport îl loveşte tare cu cotul pe Jonah şi câştigă lupta pentru puc,

îmi încrucişez crosa cu a lui Davenport şi-i for pucul, dar Jonah e în continuare cu capul în altă parte. Nu porneşte înainte, aşa cum ar fi trebuit, şi suntem iar în ofsaid. Se aude fluierul.

Nu ştiu ce se întâmplă, dar nu-mi place deloc.

Următoarea confruntare e în stânga porţii noastre.
Ne luăm poziţiile, iar Jonah îşi reia interogatoriul.

— Joi seara, cretinule, erai la Brew Factory.

— Şi ce? întreabă Davenport, enervat.

— Deci nu negi!

— De ce să neg? Chiar eram acolo. Şi acum taci naibii din gură!

— Roşcata cu care ai plecat... ţi-o aminteşti? întreabă Jonah.

Am un gol în stomac şi mă rog să cadă odată pucul— *acum*—

pentru că încep să-mi dau seama ce se petrece şi trebuie să înceteze. *Acum*!

— Cine? Violet? Ce-ţi pasă ţie cu cine mi-o trag eu?

— Era iubita mea!

Aruncându-se înainte, Jonah se loveşte de arbitru, care se prăbuşeşte pe gheaţă.

La dracu! La dracu, la dracu, la dracu!

— Hemley! urlu eu, dar Jonah nu mă aude.

îi trage lui Davenport un pumn. Când Jonah îşi aruncă mânuşa, mânia îmi urcă pe şira spinării, pentru că, la naiba, poate fi eliminat din cauza asta. încerc să-l dau jos de pe adversar, dar tipul e puternic. Urlă la Davenport pentru că ăsta şi-a tras-o cu Vi, în vreme ce fluiere se aud în jurul nostru.

Davenport e de-a dreptul nedumerit.

__ Nu mi-a spus că are iubit! Isuse! Dă-te de pe mine! spune d jar nici măcar nu ripostează.

_ Nu te cred! spune şi îl loveşte iar cu pumnul, iar fluierele continuă vacarmul.

Sângele ţâşneşte din colţul gurii lui Davenport. încă are mănuşile pe mâini şi nu i-a tras niciun pumn. Dacă cineva va fi dat afară de la meci, va fi coechipierul meu, şi nu Davenport.

încerc, încă o dată, să-l calmez pe Jonah. Nate Rhodes, căpitanul echipei rivale, vine şi el să-mi dea o mână de ajutor. împreună, reuşim să-l ridicăm pe Jonah, dar omul e de neoprit.

— Şi-a tras-o cu iubita mea! urlă el.

Se aude un alt fluierat. E haos total. Davenport reuşeşte să se ridice, dar colegul meu scapă din strânsoare şi se aruncă iar peste jucătorul de la Briar, trântindu-l de mantinelă. Din nou, cad pe gheaţă.

Doar că, de data asta, căderea este însoţită de urlete de durere.

îl ridic iar pe Jonah, dar nu el a scos sunetul agonizant.

Davenport îşi scoate casca. îşi scoate mănuşile şi-şi strânge încheietura la piept. înşiră o serie de înjurături, iar ochii îi sunt plini de durere.

— Mi-ai rupt mâna! urlă el. Ce naiba e în neregulă cu tine?

— O meriţi! se răţoieşte Jonah.

Dintr-odati, văd o mişcare rapidă. Nate Rhodes îl loveşte pe Jonah direct în maxilar.

Mai mulţi jucători intră pe gheaţă şi haosul devine catastrofal. Arbitrii fluieră necontenit, încercând să preia controlul. Dar nici că ***se*** mal pune problema de aşa ceva.

30
BRENNA

în secunda în care se anunţă sfârşitul primei reprize, sar de pe locul meu. La fel face şi Summer, dar îi pun o mână pe umăr.

— Pe tine n-or să te lase să intri.

— De unde ştii?

— Pentru că-l cunosc pe tata. S-ar putea să nu mă lase nici măcar pe *mine*. Dar dacă cineva are vreo şansă, eu sunt aceea. Promit să-ţi trimit mesaj imediat cum aflu ce s-a întâmplat.

— Bine.

Summer pare în stare de şoc, iar expresia de pe faţa ei se regăseşte pe feţele tuturor din sală. Sunt uluiţi de-a dreptul.

Nimeni nu ştie ce naiba s-a întâmplat pe gheaţă, dar toţi sunt conştienţi că partida a devenit un soi de sport sângeros. Hunter a ieşit de pe gheaţă înainte de sfârşitul reprizei, ţinându-se de mână. La fel şi Nate şi un jucător de la Harvard al cărui nume şi număr de pe tricou nu l-am văzut.

Am rămas fără doi dintre cei mai buni jucători ai noştri, dar nu ştiu cum am reuşit să-i oprim pe cei de la Harvard până când s-a auzit sunetul de final de repriză. Mai sunt două reprize şi habar n-am ce se întâmplă. Nici arbitrii şi nici comentatorii din cabină nu anunţă de ce au ieşit jucătorii ăia de pe gheaţă. În hocheiul dintre universităţi, bătăile sunt interzise. Te

pot elimina. Doar că ₘ Hunter a pornit bătaia, ţi nici n-a ripostat. Şi nu am idee de ^ ₅-a implicat ţi Nate. De obicei e mai calculat de atât.

Ies din tribună în căutarea răspunsurilor. Mal ies ţi alţii, aţa ci-mi &c loc cu coatele, coborând la vestiare. Tata îmi lasă tot timpul o cartelă de acces, pentru orice eventualitate. Nu garantează intrarea în vestiare, dar înseamnă că pot să intru în orice sonă interzisă. Arăt cartela de acces unui agent de securitate ţi o

iau pe alt coridor.

Dau de un alt agent lângă vestiarul echipei adversare.

— Hei, îl salut eu, ridicând cartela. Sunt fiica lui Chad Jensen şi managerul echipei.

Partea a doua e o minciună, dar sper să mă ajute.

Şi chiar îmi reuşeşte. Omul fiice repede un pas în lateral.

Deschid uşa la timp ca să aud vocea tatălui meu. Pare mai nervoasă ca niciodată.

— De ce dracu* trebuit să faci asta, Rhodes?

Nu disting răspunsul murmurat al lui Nate.

Mă strecor cu grijă spre locul unde sunt adunaţi jucătorii. Nimeni nu mă observă. De ce ar face-o? Sunt ascunsă într-o mare de trupuri bine făcute, care mă acoperă total.

— Păi, Davenport nu mai poate juca. I se fac radiografii, dar medicul echipei spune că şi fără radiografie poate să-şi dea seama că are încheietura ruptă.

Simt un gol în stomac. Tata nu pare deloc fericit şi nu-l condamn. Hunter a ieşit din joc:

— Iar tu, Rhodes, ai fost dat afară pentru că te-ai luat la bătaie.

Sfinte Sisoe! Şi Nate e scos? Sunt cei mai buni jucători ai noştri.

— De la ei a fost dat afară Jonah Hemley, ceea ce pentru ei nu e o mare pierdere, rânjeşte tata. Puştiul l-a înlocuit pe Coby Chilton care părea să fi făcut o întindere. Doar că nu a avut, de fapt, o întindere, şi acum linia lor e iar completă.

Dumnezeule! Ce mascaradă! Simt cum panica îmi d zează muşchii. Acum, chiar există o şansă mare si pierdem^"'

Tata nu dă glas temerii mele, dar ştiu că şi el gândeşte la fel. Şi e furios când se adresează jucătorilor.

— Ce naiba s-a întâmplat?

Se lasă o tăcere grea şi lungă. Fitz este cel care prinde curaj şi vorbeşte.

— Din ce mi-am dat seama, Hunter a făcut sex cu iubita lui, Hemley. Fără să ştie că era iubita lui, adaugă Fitz.

— Vă bateţi joc de mine? Şi dacă tot aveţi de gând să vă trageţi cu una dintre iubitele lor, nu puteaţi şi voi s-o alegeţi pe iubita lui ***Connelll.***

mârâie tata. N-ar mai fi trebuit să ne batem capul cu el.

Deşi sunt supârati din cauza situaţiei, trebuie să-mi înăbuş un hohot de râs, pentru că nu cred că tata ar fi îndemnat pi careva să facă sex cu iubita lui Connelly dacă ar fi ştiut că *eu* sunt aia.

Nu ci aş fi, într-adevir, iubita lui Jake, dar sunt fata din viaţa lui şi... nu, nu pot si mă gândesc la asta acum. Suntem în stare de criză.

— Isuse, Rhodes! Ce a fost în capul tău?

Tata e clar pornit pe căpitanul echipei.

Nici eu nu prea mă bucur de ce a făcut. De ce nu mai e d omul cu capul pe umeri? Nate s-a dovedit aşa de ferm alegând calea cea corectă dupi incidentul cu frişca şi ordonându-i lui Wilkes să nu reacţioneze. Iar acum îşi iese din pepeni pe gheaţă' Luându-l la pumni pe Hemley pentru că l-a atacat pe Hunteri Nu-i stă deloc în fire.

Tonul lui Nate îmi di de înţeles ci e la fel de mânios şi dezgustat cum e şi tata.

— Mi-a sărit ţandăra, spune el, ruşinat. Cretinul ăla i-a rupt încheietura lui Hunter, domnule. Şi a mai avut şi tupeul să spună ci Hunter *a meritat-o.* A fost cel mai împuţit lucru pe care l-am auzit şi... mi-a sărit ţandăra, repetă el. Vă cer iertare, domnule!
„ Te-am auzit, puştiule, dar iertarea nu te va aduce înapoi

Adică, suntem terminaţi definitiv.

Mă retrag şi părăsesc vestiarele.
__ pare cam naşpa situaţia, îmi zice agentul, cu simpatie.

_ Cam aşa.
Grăbesc pasul la locurile noastre, unde le dau raportul lui Summer şi celorlalţi.
___Se pare că Hunter e scos din joc, şi la fel şi Nate.
Summer icneşte.

Icneşte şi Rupi care, ca de obicei, e îmbrăcată ca într-o re- damăcuj. Crew. Sau ca o păpuşă americană super fandosită. Mă întreb câte rodiii feminine cu guler are în dulap. Probabil că mii.

— Ce dezastru! se vaită Summer.

— Mda, spun pe un ton posac, şi chiar ăsta e adevărul.

Când începe repriza a doua, se observă cu ochiul liber schimbarea. E ca şi cum ai urmări un campion olimpic la sprint care mănâncă pământul pe prima sută de metri, ca mai apoi să-şi dea seama că are ghimpi pe pistă. Fără Nate, căpitanul echipei, şi fără Hunter, cel mai bun înaintaş al nostru, ne chinuim încă de la începutul reprizei. Fitz şi cu Hollis nu pot duce în spate întreaga echipă. Jucătorii noştri mai tineri încă nu sunt complet pregătiţi şi cei mai buni dintre ei, Matt Anderson şi Jesse Wilkes, nu sunt destul de puternici cât să ţină pasul cu Connelly.

Sunt cu ochii pe Jake, care marchează din primele minute. Un şut frumos, o operă de artă. Acum Harvard conduce cu 2 la 1. Şi cu două minute înainte de finalul reprizei, Weston oferă echipei un avantaj numeric obţinând eliminarea lui Fitz, care ajunge foarte rar pe banca celor pedepsiţi.

— Doamne, ce groaznic! își îngroapă Summer fața în mâini.

își ridică fruntea, căutându-și iubitul. Arată ca și cum capul

'-ar sta să explodeze.

Așa e. Fia fierbe în cabina de pedeapsă. Fața îi e roșie și maxilarul atât de încordat, că-i tremură mușchii.

Harvard profită de avantajul penalității obținute de ticălosul de Weston. Și doar pentru că am jucat Scrabble cu tipul ăsta ?! că m-a ajutat cu Eric, asta nu înseamnă că acum nu-mi mai e inamic. Poate că, după ce vor trece câteva zile, vom putea juca din nou

Scrabble, dar, în clipa asta, îl vreau dispărut de pe fața planetei.

Din nefericire, Brlar e în inferioritate numerică și West marchează. Revine și Fitz și ne mai liniștim.

Weston încearcă aceeași șmecherie și cu Hollis, când urmează linia lui, dar Hollis nu pune botul, binecuvântată să-i fie inima de cățeluș. Dar, în schimb, arbitrul se prinde de șmecheria murdară a lui Weston și-l elimină pentru două minute. Când Briar înscrie, sărim cu toții în picioare, urlând ca demenții.

Acum e 3 la 2.

Repriza a doua se termină.

— Puteţi s-o faceţi, şoptesc eu, când îi văd pe băieţi că se îndreaptă spre vestiare.

Să sperăm că tata le va ţine un discurs în genul celui din ***Miracle,*** care să ne facă să revenim şi să îi egalăm în repriza a treia, după care să mai înscriem o dată şi să câştigăm afurisitul ăsta de meci.

— Mai avem şanse, nu? întreabă Summer, optimistă.

— Bineînţeles! Ne descurcăm noi, spun eu, pe un ton ferm.

Când începe repriza a treia, ne ridicăm iar în picioare. Timp

de şase minute, nu marchează nimeni, până ce, în toiul unei buluceli în terenul celor de la Harvard, Jesse Wilkes dă un şut care se strecoară direct printre picioarele lui Johansson. E noroc chior, dar se pune. Suporterii celor de la Briar se bucură ca nebunii când tabela de marcaj arată 3 la 3.

Nu-mi vine să cred că toţi jucătorii îşi menţin aceeaşi rapiditate cu care au început partida. După două reprize epuizante, ar

buit să fie istoviți. Dar ambele echipe continuă să joace de
[illegible]aS ar 6 în j[illegible] [illegible] chiar a[illegible]. [illegible] Rămân hipnotizată când îl văd pe Jake făcând ceea ce știe el

• bine. Este incredibil de iute și nu mă pot stăpâni să nu mi-l închipui la Edmonton anul viitor. O să aibă parte de un sezon ca [illegible] carte chiar dacă o să dea din el jumătate din cât dă la meciul

** – E atât de priceput! spune Summer pe un ton posac, când Jake fentează trei băieți de-ai noștri la rând și încearcă un șut.

Trage tare dar, din fericire, ratează şi mi-e ruşine să recunosc că mă încearcă o senzaţie de dezamăgire când Corsen îi strică

socotelile lui Jake.

Doamne, unde mi-e loialitatea? Vreau să câştige Briar! Chiar vreau! Şi *urăsc ce* le-a făcut jucătorul ăla de la Harvard lui Hunter şi lui Nate.

Dar vreau să reuşească şi Jake. Omul este magnific!

Rezultatul e în continuare egal şi timpul se scurge rapid. Eventualele prelungiri mă îngrijorează. Nu ştiu dacă ne mai rămâne destulă

energie să le facem faţă. Mai ales Corsen. E bun în poartă, dar nu e cel mai bun.

Fe Johansson, pe de altă parte, l-aş pune, fără ezitare, în top ori portari din facultate. Opreşte şuturile ca un profesionist. Nu a intrat în selecţia Ligii Naţionale de Hochei atunci când a devenit eligibil, dar sper să semneze cu cineva după absolvire. E prea bun să n-o fiică.

— Hai, băieţi! strigă Summer. Hai s-o facem!

Strigătele ei de încurajare sunt estompate de strigătele celorlalţi din jurul nostru.

Urechile o să-mi ţiuie de-a binelea după meciul ăsta, dar meriţi Hocheiul live e cel mai mişto. Entuziasmul din aer e contagios. Te face dependent. Vreau să fiu în stare să fac asta toată viaţa, nu ca jucător, ci ca participant. Vreau să strig pentru sportivii ăştia, să vorbesc cu ei când încă sunt entuziasmaţi de orice îi face si prindă viaţi pe gheaţă: adrenalina, talentul, „s ᴀ Vreau si iau parte la tot. ' ndt>a.

Au mai rămas trei minute şi încă e 3 la 3,
Unia lui Jake revine. Brooks începe Iar cu trucurile lui obis

doar că nimeni nu mai pune botul. Cred că asta-l scoate^' minţi, ţinând cont de încordarea din umerii lui. Bun. Om • „ Şmecheriile astea murdare n-o să le aducă victoria. Trebuie[3]- arate ci sunt mai buni. Din nefericire, au prea mulţi jucăto^ talentaţi.

„

Când Jake preia pucul, mai rămân exact două minute şi p, truzeci şi şase de secunde până la finalul reprizei. Nu ştiu ₐ ^ simt, parcă mă doare inima când văd la cine e pucul ăla. Totuşi se bucură când se apropie de poarta noastră. Ridică braţul, parca e o operă de artă. Un şut superb. Când comentatorul strigi- „GOOOOOOLLU", inima mea e oarecum prinsă între prăbuşire şi ascensiune. Mă mir că nu vomit din cauza senzaţiei de ameţeală.

Harvard conduce şi mai avem două minute jumătate să încercăm să egalăm. Suporterii lui Briar urlă neîncetat. Timpul continuă să se scurgă.

Două minute rămase.

Un minut şi jumătate.

Briar încearcă din răsputeri si egaleze. Fitz şuteazi şi un sunet colectiv de dezamăgire pleacă din tribune atunci când Johansson îl opreşte. Portarul prinde pucul şi se aude fluierul.

îmi acopăr gura cu ambele mâini.

— Hai, băieţi! strig când se aliniază pentru confruntare.

Mai au un minut şi cincisprezece secunde să câştige.

Dar antrenorul Pedersen nu e prost. Pentru ultimul minut, îi trimite pe gheaţă pe cei mai buni jucători, ca şi cum ar beneficia de un avantaj numeric. Este echipa formată din cei mai bum: Will

Bray Şi Dmitri Petrov în apărare, Connelly, Weston şi Chil- ton la înaintare. Şi sunt al naibii de bine făcuţi. Pucul – ăne în posesia lor tot timpul. Harvard atacă şi Corsen parcă ^ ninja, apărând şut după şut, după şut. Şi deşi e spre binele nostru, »» e ccea ce tre›juie să ^cem_ N-ar trebui să oprim şuturi, „lileWnipeale noastre.

Mai sunt zece secunde. Devin din ce în ce mai dezamăgită, privesc spre banca celor de la Briar, căutându-l pe tata. Chipul lui este complet lipsit de expresie, dar are maxilarul încordat.

Ştie ce va urma.

BUZZZZ!

A treia repriză s-a încheiat. Briar pierde. Harvard câştigă.

— Nu-mi vine să cred!

Summer îşi dă o şuviţă de păr blond pe după ureche. Stăm pe hol, într-un colţ. îmi pare tare rău pentru Fitzy!

— Şi mie. Şi pentru ceilalţi băieţi.

— Piteşte, şi pentru ei.

îşi pune capul pe umărul meu, cu privirea sumbră aţintită pe intrarea în hoL li aşteptăm pe jucători să iasă, şi nu suntem doar noi în spaţiul vast zăbovesc suporteri şi admiratoare laolaltă, gata să ofere sprijin şi alinare câştigătorilor şi învinşilor deopotrivă. Cel puţin, majoritatea băieţilor de la Briar şi-o vor pune fari prea mare efort în seara asta.

Fiind un joc în deplasate, tata şi băieţii trebuie să ia autobuzul înapoi spre campus. Mai întâi ies câţiva jucători de la Harvard, iar iubitele şi fanele îi înconjoară ca albinuţele. Apar şi Jake şi Brooks, amândoi arătând teribil de bine în costumele lor negre, îl iubesc pe cel cate a venit cu ideea de a avea o uniformă pe care s-o îmbrace după meci. Sacourile li se întind superb pe umerii lor laţi şi inima mi-o ia la galop când văd că părul lui Jake este

încă umed de la duş. Asta mă Face să mă gândesc la ₙl ₙₒi duş. Ce imagine savuroasă! ⁸⁰ʰ ᵗub

Chipul lui Weston se luminează când o vede p$_{e}$
Sun,$_{me}$

— Di Laurentis! se apropie el ţanţoş şi o ia î$_{n}$
braţe, **

Ea se zgâieşte la el.

— Nici să nu îndrăzneşti! Nu te iau în braţe azi.

— Ei, haide, nu fi tea!

îşi deschide braţele şl mai mult.

După un moment, ea îl îmbrăţişează rapid.

Jake îmi face cu ochiul din spatele celor doi.

Buzele mi se curbează uşor.

— Ai jucat bine, Connelly!

îl văd că încearcă să nu-mi zâmbească.

— Mersi, Jensen!

Summer se desprinde din braţele lui Weston.

— Deci, îi spune ea, se pare că trucurile tale ieftine n-au mai funcţionat în repriza a doua şi a treia.

— Mda, arbitrii au devenit mai răi după chestia cu Jonah.

— Chestia cu Jonah? repetă ea, pocnindu-l pe Brooks în piept A fost mai mult decât o „chestie”! I-a rupt încheietura lui Hunter!

— A fost un accident! protestează Brooks.

în timp ce se contrazic pe tema asta, ochii toii cad pe o figură cunoscută. Fata de la Coffee Hut – prietena lui Jake. Hazel, parcă, nu? Străbate mulțimea, cercetând fețele până ce dă ochii cu mine. îl observă apoi pe Jake la jumătate de metm de mine şi se încruntă.

îmi creşte tensiunea când mă gândesc că ar veni şi ea aici dar, dintr-un oarecare motiv, rămâne pe loc. Interesant. N-a zis ea că e cea mai bună prietenă a lui Jake şi confidenta lui?

O privesc şi ridic o sprânceană, iar ea se încruntă şi mai rău.

Rup contactul vizual şi, cu coada ochiului, observ o altă faţă cunoscută. Mă întorc şi-l văd pe tata ieşind pe hol. Din nefericire, sosirea lui se sincronizează perfect cu cea a lui Daryl Pedersen.

Cei doi antrenori schimbă câteva cuvinte. Pe expresia tatei „u se po»[te] citi nimic, ca de obicei. Dă din cap la ce spune pedeisen. Pot să ghicesc uşor ce-şi spun: obişnuitele „aţi jucat bine”, »mulţumesc* fleacuri d-astea. Dar când se apropie de [noii] pot să disting cuvintele lui Pedersen: „Bună încercare”.

Nu-s sigură ce vrea să zică, şi bănuiesc că şi tata e nedumerit, pentru că în loc să-şi continue mersul, se opreşte.

__ Ce vrei să spui?

_ Ştii exact ce vreau să spun. Eforturile depuse cu trucurile alea.

Pedersen chicoteşte. Când mă observă în preajma lui Jake, îşi ridică sprâncenele şi rânjeşte uşor.

Simt un nod în stomac.

Cum tata nu gândeşte prea raţional când vine vorba de antrenorul de la Harvard, rămâne neclintit şi devine agresiv.

— Ce trucuri? întreabă el, pe un ton rece.

— Zic şi eu, planul tău de a-mi distrage vedeta echipei n-a

!l văd pe Jake cum se încruntă.

— Dar nu mă aşteptam la asta din partea ta, ridică el din umeri. Nu din partea lui Chad pe care-l cunosc eu, asta-i sigur.

Jake se apropie mai mult de mine şi-l percep ca pe un gest de protejare. Dar tata nu bagă de seamă. E prea ocupat să se holbeze la Pedersen. Schimbul de replici a atras o mică audienţă, formată, în mare parte, din jucătorii de la Briar.

— Habar nu am despre ce vorbeşti, spune tata, enervat.

— Da, sunt sigur, râde Pedersen din nou. Dar e mişto că îţi prostituezi fiica fără nicio problemă.

O, Doamne!

Se lasă tăcerea, asemenea unui moment mort în timpul transmisiei ştirilor în direct. Pulsul îmi accelerează şi sunt foarte

sigură că mi-a scăzut tensiunea, *pentru* că simt *cum mi* g,^ amefeaJa.

Tata ml priveşte pentru o secundă, după care îşi ¡^ privirea rece spre rivalul său. pt

— Ca întotdeauna, Daryl, *vorbeşti* ca să te afli fo treab.

Celălalt bărbat ridică o sprânceană.

— *Ca să fiu sincer, a fost* teribil *de satisfăcător să* aflu d a *dreptate. Mereu am* bănuit că au eşti deloc *martirul onorabil supus, aşa cum te prezinţi a fi.* Stâlpulonestităţii *şi* a *integri* J' *nu? îşi* dă Pedersen ochii peste *cap. Eu mereu am ştiut* ci *joj teatru. Şi acum* sunt bucuros *să aflu cât de* mult ajungi să te injo- seşti, Chad, pentru numele lui Dumnezeu! Fata t*a să se* p fi a îndrăgostită de Connelly, ca să-l prosteasc*ă? Am* priceput că oii *urăşti, dar dă-o-ncolo, ai fost* chiar jalnic!

Pedersen pleacă, lăsându-i pe *tata şi pe ceilalţi ascultători si înţeleagă* singuri impactul acuzaţiei sale. Se scurg mai *mufe* secunde de *tăcere.*

Summer e prima care ridică problema. – *Bee? spune ea* neîncrezătoare. E *adevărat? Şi,* dintr-odată, *toţi ochii sunt* aţintiţi asupra noastră.

BRENNA

La douăzeci şi patru de ore după spectacolul de rahat de la finali, tocă mai am de-a fiice cu urmările de ieri. Sunt la fel de nervoasă pe Daryl Pedersen. Ticălosul ăla răutăcios nu trebuia să vorbească despre asta, şi cu siguranţă nu trebuia s-o facă în public. După ce a fâcut-o, jucătorii de la Harvard au plecat cu el, tata i-a dus pe băieţii de la Briar la autobuz, iar eu m-am întors acasă cu Summer, care era vizibil ofensată că nu i-am spus despre mine şi jakc Connelly.

Cel puţin, ea vorbeşte cu mine. De aseară, tata nu mi-a mai adresat niciun cuvânt. Chiar nu ştiu dacă e supărat sau dacă e, pur şi simplu, indiferent. Totuşi, ştiu cât se poate de dar ce cred Nate şi ceilalţi băieţi acum.

Tipii sunt foarte furioşi. Aseară, Hollis m-a numit trădătoare. Nate, tot amărât că a fost dat afari de la meci, era înnebunit de furie că *am îndrăznit* să continui să fiu cu un tip de la Harvard, după rahatul făcut de Johan Hemley în timpul reprizei. Şi când m-am întors acasă din Cambridge, Hunter mi-a trimis un mesaj: *Încheietura e ruptă în două locuri. Mulţumtfte-i iubitului tăupen-*

Sunt puerili, se vede clar. Dar aşa puerili cum su$_{nt,}$ $_{tot}$ – prietenii mei şi ieri au trecut printr-o Înfrângere du'rero^" înfrângere care ar fi putut fi ocolită, dacă coechipierul lui T i ° ar fi scăpat de Hunter şi Nate.

Jake n»

Nu contează că Jake nu a fost responsabil personal $_{D}$ asta. El e căpitanul de la Harvard, e duşmanul nostru, i$_{ar}$ cretină „că l-am ales pe el în locul nostru" – cuvintele lui Holl ° nu ale mele.

— încă n-am trecut peste faptul că nu ai încredere în mine!

Vocea nefericită a Iul Summer încă-mi sună în urechi. Stau

întinsă pe patul meu, cu ochii în tavan, încercând să nu iau în seamă sunetele pe care le scoate stomacul meu. Sperasem ca apelul de la Summer să-mi îndepărteze foamea, dar n-am eu norocul ăsta. Mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să cobor să mănânc ceva. Iar asta înseamnă să dau peste tata, care a stat în sufragerie toată seara.

— Dar am încredere în tine, o asigur eu.

— Pe bune? zice ea cu o urmă de îndoială în voce.

— Bineînţeles! Dar, aşa cum ţi-am spus în maşină aseară, nu voiam să risc. Tu eşti genul de fată care-i spune iubitului ei totul, şi e în regulă, cel puţin în mare parte din timp. Dar deja situaţia era tensionată între noi şi Harvard, mai ales după farsa aia cretină cu maşina lui Jesse. Pur şi simplu, nu voiam să risc să-i spui lui Fitz, măcar nu înainte de finală. Dar acum că s-a terminat meciul, iar Harvard merge mai departe, nu mai am de ce să mă mai ascund.

— Bănuiesc că ai dreptate.

După câteva clipe, schimbă subiectul şi începe să vorbească despre Hunter:

— Nu-mi vine să cred că jegul ăla l-a rupt mâna lui Hunter!

— Ştiu.

Si asta pentru că, în ultimul timp, Hunter face sex cu „fetele pe care le vede. Dacă nu şi-ar fi tras-o cu fata aia, [t03]teanifip[utut] câştiga meciul. P[oa]___ ştia că tipa are iubit, precizez eu. H Ştiu, dar... de ce or fi bărbaţii aşa de prostănaci?

H Sinceră să fiu, habar n-am.

mimează o altă pauză, apoi continuă: __ Deci Connelly e iubitul tău? Nu.

Nu mă pot opri din zâmbit, pentru că mă aşteptam la interogatoriul ăsta de aseară.

Cred că Summer s-a simţit prea rănită ca să-mi mai pună o tonă de întrebări. Acum, că sentimentele ei s-au mai domolit, detectivul Di Laurentis a preluat, din nou, cazul.

— Te-ai culcat cu el? _ Da.

— Cum a fost?

— A fost bine.

— Doar bine?

— A fost foarte bine, mă corectez eu.

— Doar foarte bine...

— Gata, nu mai răspund la nimic, nebuno! o întrerup eu.

— Scuze, spune ea, dar reia interogatoriul. Deci te-ai culcat cu eL. Şi-ţi faci de cap cu el de ani întregi...

— Nu au fost ani, mormăi eu.

— De la parada de modă? insistă ea.

— Da, cam de pe atunci.

— îţi place de el? Stai, de ce mai întreb? Ştiu că da. Vocea îi devine tot mai vioaie de la o secundă la alta.

— Cred că e super, apropo. Adică, na, e incredibil de atrăgător. m-aş putea holba la el ore-n şir. .

încerc să nu mă hlizesc.

Mă bucur că eşti de acord *cu* situaţia.

— Să ştii că aşa e, chiar sunt de acord, spune ea, serios

— Eşti singura.

— O să Ie treacă.

Mai vorbim preţ de câteva minute. După ce închid, st$_{um}$ meu face iar gălăgie şi mă hotărăsc să-mi iau

inima-n dinţi T cobor. Nu-l pot ocoli pe tata pentru tot restul vieţii. în $_{p}$Lusi ^ lihnită.

Ştiu că mă aude când cobor din pricina treptei aceleia care scârţâie groaznic, dar când ajung în dreptul uşii, nu-şi întoarce capul. Se uită pe HockeyNet şi, cum meciul de ieri a fost transmis live, nu sunt doar rezumate video, ci Kip Haskins şi Trwor Ttent s-au apucat să despice firul în patru.

Sau mai degrabă să se certe.

— La profesionişti sunt permise bătăi, bombăne Kip. Nu văd de ce Federaţia e aşa severă când vine vorba de chestia asta.

— Pentru că sunt nişte copii, subliniază Trevor.

— Glumeşti? Unii dintre ei sunt mai în vârstă decât unii jucători din Ligă! îl contrazice Kip. Toronto are un puşti de optsprezece ani pe lista cu jucători activi. Minnesota are în echipă doi tineri de nouăsprezece ani. Băieţii ăştia sunt aruncaţi într-un mediu extrem de violent şi *ei sunt* capabili să se descurce. Şi acum îmi spui că alţii la douăzeci şi unu sau douăzeci şi doi de ani, băieţi la facultate, sunt prea *delicaţi* sădea câţiva pumni acolo...

Când mă vede, tata opreşte televizorul.

— Bună, îi spun eu.

El mormăie ceva. Nu ştiu dacă asta înseamnă *buni* sau *dispari*.

— Putem sta de vorbă?

Aud încă un mormăit.

înăbuşindu-mi un oftat, intru în cameră şi mă aşez în celălalt colţ al canapelei. Tata mă priveşte cu precauţie, dar nu scoate un cuvinţel. E limpede că aşteaptă să încep eu, ceea ce şi fac.
— Îţi cer iertare că nu ţi-am spus că mă văd cu Jake Connelly, ridic eu stânjenită din umeri. Dacă ajută, nu mai ştia nimeni.
pajyl Pedersen părea să ştie, îşi încordează el maxilarul. Me-a văzut o dată împreună la Harvard.

p^ria umbreşte trăsăturile.

Ai stat în preajma lui Pedersen?

__ Da- Adică, nu. Doar o dată, am purtat o discuție.

Tata rămâne tăcut pentru un moment lung și tensionat. Nu-i

• pot cio expresia și habar n-am ce-i trece acum prin minte, „j!"Vreau să stai departe de omul ăla, murmură el, în cele din

[01] _1 Tată...

____Nu glumesc, Brenna!

îşi ridică vocea, iar acum mi-e uşor să-i citesc expresia – amară, rece şi dezaprobatoare. Dar ce e nou în asta?

__ Daryl Pedersen e o jigodie egoistă! A fost un jucător jegos, acum este un antrenor jegos, nu are onoare nici pe gheaţă, nici în afara ei. Stai departe de el!

Clatin exasperată din cap.

____Tată, nu-mi pasă de cearta prostească dintre tine şi Pedersen,

bine? Nu. îmi. Pasă! N-are nimic de-a fiice cu mine, şi dacă te temi că îmi petrec timpul liber cu el, te

asigur că nici nu e vorba de aşa ceva. De ce aş face-o? Iar Jake...

— Şi de el să stai departe! bombăne tata.

— Ei haide! expir încet. Jake e un băiat de treabă. Ce are dacă mă văd cu el?

— Nu mai stau să-mi răcesc gura! îşi fixează el privirea pe mine. ***Nu*** o să stau să privesc iar cum se întâmplă asta. Am văzut ce s-a întâmplat când ai fost cu Eric.

— Jake nu este Eric. Şi relaţia noastră nu e deloc asemănătoare cu relaţia pe-care am avut-o cu Eric. Aveam *cincisprezece* „ni când am început să ne vedem. Şi şaisprezece când...

— Nu mai trecem încă o dată prin asta! urlă el. M-auzi?

— Te aud. Dar tu nu mă auzi *pe mine*.

îmi trec mâinile prin păr, şi simt cum aproape că cedcz.

— Jake nu seamănă absolut deloc cu Etic. E i$_{stet}$

nat, nu merge la chefuri. Jur că băiatul ăsta este talentul fc'*'[1]'. lui. Tată, oamenii vor vorbi despre cariera lui zeci de an încolo. Şi e un băiat de treabă. A fost cu mine în noaL^"„' am mers să-l ajut pe Eric...

— Deci el este prietenul cu. care ai petrecut hoapt$_{as}$> c, tata o grimasă. Şi presupun că de-aii te tot duci la Boston' t* vezi cu el? De-aia nu ai primit postul la HockeyNet? P$_{au,ru}$ * visai prea mult la băiatul ăsta şi nu ai apucat să te pregăteştic ** se cuvine pentru interviu? râde el, ironic. Şi-mi spui că situaţi nu e aceeaşi?

Rămân mască.

— îţi baţi joc de mine? Am fost extrem de pregătită pentru interviuri! Nu am primit postul pentru că omul de acolo crede că ideile mele despre sport sunt *drăguţe,* mă cuprinde pe mine furia de-a binelea. Şi da, am rămas la Jake în noaptea aia şi nu am de gând să-ţi cer scuze pentru asta.

— Bine, atunci poate că ar trebui si te duci si mai petreci nişte nopţi acolo, contraataci tata.

Trece o secundi. Trec doui. Trei.

— Mi dai afară? îl întreb, uimită.

— Nu, clatină el din cap. De fapt, da. Dacă ai de gând să te întorci la conduita ta de rahat din liceu, când erai plecată cu nopţile şi-ţi neglijai viaţa pentru un jucător de hochei...

— Nu-mi neglijez viaţa! Nu doar că eşti exagerat, dar acum eşti şi total lipsit de raţiune.

— Lipsit de raţiune? N-ai idee cum e să simţi că aproape ţi-ai pierdut copilul! se răstește el. Habar n-ai, Brenna! Şi iartă-mă dacă nu pot să fiu optimist

când vine vorba de relaţia ta cu Connelly.
Hotărârile tale din trecut sunt de tot rahatul.

Mă simt de parcă m-ar fi pocnit. Inima îmi bate de
două on mai repede, în vreme ce încerc să-mi adun
gândurile şi să expn»

cuvinte motivul pentru care acuzaţia lui c ca o palmă
peste

krazul meu.

_ {ₙ duda a ceea ce gândeşti tu, am luat, de fapt,
hotărâri ~~~ ^ jeuşit să scap de notele proaste din
liceu şi am intrat r^Tcolegiu de stat, unde am
excelat şi am fost capabilă să intru

/ o universitate de elită, fără ca tu să tragi nişte sfori, fără ca altci-

e^a să mă ajute. Mai zi-mi o dată, cum e cu hotărârile mele de ţ"t «hatul? Dar nu, tu «furi să recunoşti că am crescut şi că „.am maturizat. Tu vrei să te gândeşti în continuare la mine ca Ja adolescenta egoistă care şi-a pierdut minţile după un băiat, poarte bine, ţine-o tot aşa, spun eu şi mă ridic de pe canapea, îmi strâng lucrurile şi plec.

32 JAKE

— Mulţumesc că m-ai primit!

Când îşi lasă bagajul jos, lângă patul meu, în ochii Brennei străluceşte recunoştinţa.

— Cu plăcere! o îmbrăţişez eu de la spate şi o pup pe gj. Am golit un sertar pentru tine. Nu ştiam cât timp vrei să rămâi.

— Ai golit un *sertar* întreg?

îi dau drumul, lăsându-mi stingherit braţele pe lângă trup.

— De fapt, nu am petrecut niciodată mai mult de o noapte cu o fată, aşa că nu prea ştiu cum se face. E prea mult un sertar»

Dar surprinderea Brennei este repede înlocuită de recunoştinţă.

— Ah, Jakey, eşti cel mai tare! îmi fiice ea cu ochiul.

Sertarul a câştigat!

îmi aşez mâinile pe talia ei şi mă aplec s-o sărut. Mă sărută şi ea, după care îngenunchează să-şi desfacă bagajul.

— Aşadar, în ce fel te-a afectat porumbelul pe care l-a scos Pedersen pe gură? E vreunul dintre băieţi supărat pe tine?

— Nu chiar. Adică, McCarthy n-a dat pe-afară de fericire când a aflat că mă văd cu tine. Se

întâlneşte cu tipa aia Katherine, dar tot mi-a zis că sunt măgar, oftez eu. Am fost un nemernic

am băgat între voi, ca mai apoi să mă cuplez imediat cu ^ Nu-l condamn că e supărat °»-L Nu, dar trebuia s-o faci. începuse să mă placă pe bune, ştiam că nu exista nicio şansă ca relaţia noastră să ducă '^deva Odată i-ai spus că e căţeluş, ţii minte? Nu pot sta cu un

^^ Aşa e. Ai nevoie de un armăsar. Brenna pufneşte.

___Ce e cu voi, băieţi, de vă credeţi ori căţeluşi, ori armăsari?!

Ce sistem de măsurare folosiţi ca să vedeţi cât de masculini sunteţi?

____Jl folosim pe acelaşi cu care ne măsurăm şi scula, mă

prind eu de prohab şi scot limba la ea. îh, eşti naşpa rău!

Zâmbind, deschide sertarul pe care i l-am pregătit şi începe să-l umple cu haine de-ale ei, aranjate în teancuri ordonate.

— Deja despachetezi?

— Da. Mi-ai oferit un sertar. De ee mi-aş mai lăsa lucrurile în valiză?

— Hristoase, eşti genul de persoana care pleacă în vacanţă şi cum ajunge începe să-şi aşeze hainele.

— Da, Jake, pentru că aşa e mai uşor si găseşti tot ce ai nevoie, spune ea, pe un ton fiţos. Cine ar vrea să scotocească printr-un morman de ţoale ori de câte ori vrea să se îmbrace?

— Nu cred că putem fi împreună atunci, o informez eu.

— Naşpa, pentru că am de gând să rămân câteva zile cu tine. Şi uite aşa, zâmbetul îi piere şi începe să se simtă prost.

— Nu-mi vine să cred că tata m-a dat afară!

— A fost cam brutal, cad eu de acord.

— Summer mi-a propus să stau la ea, dar mi-ar fi fost peste mână- Niciunul dintre cretinii ăia nu vrea să vorbească cu mine deocamdată. Adică Fitz da, că el nu face din ţânţar armăsar. Ceilalţi, în schimb...

Nu crezi că reacţionează exagerat? întreb eu, sfios.

— Ba e clar că da. Pot Înţelege de ce tata reacţionează de fiecare dată, dacă e să ne gândim la situaţia în ca„
când eram în liceu. „^Pus
Ca întotdeauna, ambiguitatea ei îmi stârneşte curi •
Dar mă silesc să n-o presez pentru amănunte. O să-
n^"„[6]®' când va fi pregătită. Sper. [SpUn]*
— Pun pariu că părinţii tăi sunt de treabă, n„?
întreabă invidioasă. ^

— Da, sunt super, confirm eu. Dacă e să nu luăm î„ co^ derare faptul că mă tot întreabă de ce nu am o iubită. Probabil că ar da o petrecere dacă ar afla că am golit un sertar pentru tine

Râde, apoi închide sertarul, întorcându-se spre mine.

— Gata. Ce ai vrea să facem?

— Vrei să ne uităm la un film? îi sugerez eu. O să fac nişte popcorn.

— Ah, îmi place ideea. Stai să mă îmbrac cu nişte haine mai confortabile şi ne vedem imediat.

O lovesc uşor peste fund şi o iau spre uşă. în bucătărie, trăiesc un dejă-vU când o găsesc pe Kayla la chiuvetă, turnându-şi un pahar cu apă. De data asta, poartă haine. Şi în loc să fie plini de poftă, ochii ei se întunecă atunci când mă vede.

— Bună! mormăi eu.

— Bună!

Deschid dulapul şi iau nişte popcorn pentru cuptorul cu microunde.

— Seară de film? spune ea şi pare un pic ţâfnoasă.

— Dap. Tu şi cu Brooks puteţi să vă alăturaţi. Mai 6c un

E o ofertă făcută la mişto, am întrebat doar pentru că ştiu c-o să spună nu.

Nici vorbă ca fata asta să petreacă voit timpul cu Brenna. Din clipa în care fata mea a intrat pe uşă, Kayla a reacţionat ca o pisică ce-şi apără teritoriul. Şi-a scos ghearele şi parcă a şi sâsâit-

BRIAR U # 2 341 făcut întreaga întâlnire uimitoare a

fost dezinteresul

Ceta ce a »
nlet al Brennei.

[c] Deci Jake Connelly îi permite unei fete să stea
peste „oaptc, spune ea şi mai ţâfnoasă de data asta.
__ Da.

__ Cred că aveţi o relaţie serioasă.

^,-i răspund. întorcându-i spatele, pun pachetul în
cuptorul cu microunde şi potrivesc timpul.

___ Es₁ₒ sau nu ceva serios? mă provoacă ea. Din nou, mă abţin să răspund, pentru că, ghici ce, nu e treaba ei. în schimb, îi răspunde Brenna, din uşă: _ Ah, e ceva *foarte* serios.

Păşeşte în bucătărie şi chiar şi îmbrăcată într-o pereche de pantaloni în carouri şi un tricou, e aşa de sexy, că trupul meu acţionează instantaneu. Mă rog, o face până văd logoul cu Briar de pe

— Asta e blasfemie, îi spun, arătând spre tricou.

— Nu, nu e blasfemie, precizează ea, arătând spre tricoul *meu*. îmi plec privirea şi-mi amintesc că port un tricou cenuşiu cu

logoul celor de la Crimson pe pectoralul stâng.

De lângă blat, Kayla scoate un sunet denigrant, ceea ce-o face pe Brenna să se rotească şi să-i zâmbească.

— Nu-i aşa că suntem *atât de* adorabili? exagerează ea. Ca Romeo şi Julieta!

Pentru o clipă, blonda arată de parcă se gândeşte serios să sâsâie. însă doar zâmbqte batjocoritor.

— *Da, da, sunteţi* cei mai adorabili!

— Mulţumim, Kaylee!

— *Kayla,* se răţoieşte ea, după care dispare. Brenna izbucneşte în râs.

~ Ce afurisită eşti! îi sp$_{un}$ cu.

p.^{ap} S^{cii} « fata aia te $_{vrea>\ nu?}$
Cine nu mă vrea pe mine?!

— S-ar putea sa ai dreptate. Jur, nu pot să merg nicăieri f- să dau peste cineva care te adoră. Fata din baie, iubita lui f^?» Ion, prietena ta, Hazel.
„„*>-

— Hazel? mă încrunt eu, De ce ai spune asta? Nici m^ n-o cunoşti pe Hazel.

____Nu ţi-a zis că a venit la mine când eram în campus?
Poftim?

____Scuze... ce? dau eu glas şocului meu.

Hazel nu mi-â spus nimic despre asta. Sigur, nici n-am vorbi, prea mult săptămâna asta, dar dacă a căutat-o, într-adevăr, pe Brenna, ai fi zis că e un lucru îndeajuns de important cât să-mi dea şi mie de veste.

— M-a urmărit până la Coffee Hut, mă lămureşte Brenna. Mi-a ţinut discursul ăla cu care-sunt-intenţiile-tale-cu-Jake şi mi-a aruncat ameninţarea cu te-fac-praf-dacă-te-joci-cu-el.

— Da, mă protejează în felul ei. Am crescut împreună, chicotesc eu.

Brenna zâmbeşte pieziş.

— E ceva mai mult de atât.

— Nup.

— Mai ştii când am zis că bărbaţii sunt prostănaci?

— Când am spus noi asta? mă încrunt eu.

— Ah, da, vorbeam cu Summer. Uită ce am spus, Jakey, clipeşte ea şi-şi ia atitudinea copilei nevinovate. Bărbaţii nu-s deloc prostănaci.

Nu suntem prea atenţi la film. Ne-am ghemuit sub o pătuiă şi am petrecut următoarea oră pipăindu-ne la greu. Brenna îşi trece constant mâna peste penisul meu. La un moment dat, chiar începe să mi-l frece peste pantaloni... apoi se întinde după popcorn şi mă lasă în aer, ţi întorc favoarea mângâindu-i sfârcurile prin tricou, până sc

4 «îi simt înmuguriţi în palmă. Când încearcă să-şi împing Jiiîn mâinile mele, înhaţ castronul cu popcom şl încep să

[mes]j^pj vito jumătate de film, Brenna apasă *Stop* şi pune telecomanda pe măsuţă.

__ Tocmai începuse să-mi placă filmul ăsta! mă prefac eu că sunt furios.

__ Zău? Ia spune, Jake, despre ce e filmul?

Sap adânc prin memorie şi dau de apă chioară.
__ Extratereştri? ac la plesnealã.
— Incorect.
Chicotind, mă trage, pur şi simplu, în dormitor, unde-şi pune mâinile-n şolduri şi zice:
— întinde-te!

Pentru că nu sunt prostănac cum crede ea, mă întind.

Şi, cât ai zice peşte, sunt gol şi la mila ei. Mă sărută peste tot, buzde ei moi plimbându-se peste pieptul meu, pe abdomen, în călătoria ei seducătoare în jos. îmi linge pielea, iar respiraţia ei mă furnică, apoi se ridică brusc în picioare şi-şi scoate toate hainele de pe ea. Acum suntem amândoi dezbrăcaţi, iar penisul meu e întărit între noi.

— Eşti al naibii de sexy, geme, fericită.

— Şi tu!

E rândul meu să scot un geamăt de fericire, pentru că limba ei a coborât şi mai mult şi, fără să mă anunţe, îmi ia penisul în guri îmi trec alene degetele prin părul ei, îndrumând-o în sus şi-njos.

— Ce bine e! murmur eu.
— Doar bine?
— Foarte *bine*.

— Doar foarte bine?
— Iubito!

Râsul ei îmi încălzeşte vârful sculei,

— Glumeam. Scuze. *Summer* mi-a făcut faza mai dev$_{\text{remţ}}$şi i-am zis că e nebună.

— Mmm, şi pe urmă te-ai hotărât să încerci şi cu mine.

— Da.

— Şi bărbaţii sunt ăia prostănaci, nu?
— Mă faci prostănacă tocmai când ţi-o sug? Pentru că ^ îmi închei pledoaria.

Drace, are dreptate! Bărbaţii *sunt* proşti.

____Iartă-mă, o implor eu.

Zâmbind, continuă să mă tortureze. Când limba ei mă atinge sub penis, simt plăcere şi mă încordez. îmi cuprinde testiculele, le mângâie şi şoldurile mele se arcuiesc.

— Dumnezeule, ce bine e!

Mă freacă şi mai repede, făcând cercuri cu limba în jurul vârfidui, în vreme ce continuă să mă mângâie cu cealaltă mâni Testiculele încep să mă furnice, inima îmi bate mai iute şi eu o strâng de păr, s-o fac să se oprească.

— Nu! Nu vreau să-mi dau drumul așa. Vreau să fiu în tine.

— Și eu vreau același lucru.

înhață un prezervativ de pe noptieră și mi-l pune. Pipăi vârful, să fiu sigur că prezervativul a fost pus corect, apoi îi fac semn spre el.

— Ia un loc, zic eu, galant.

— O, Doamne, Jake, ce jalnică a fost replica asta.

— Deci nu te tentează deloc? îmi mişc eu penisul prin faţa ei

— E tentant, cedează ea, şi deşi se pune peste mine, nu mă lasă încă să o penetrez.

Scula mea întărită se odihneşte acum pe stomacul ei. Brenna îşi pune ambele palme pe pieptul meu şi se pleacă în jos, sânii ei legănându-se seducător în timp ce-şi lipeşte buzele perfecte de ale mele. Ne sărutăm, lucru care mă face să gem uşor. îmi acoperă buzele, iar limba ei o atinge pe a mea, şi parcă îmi trece un fior prin tot corpul.

Rahat! Fata asta mă face să explodez!

— Îţi place să fii tachinat, remarcă ea. Mi se pare foarte interesant.

__ Dece?

— Mulţi tipi nu au răbdare pentru aşa ceva.

îşi trece limba de-a lungul maxilarului meu, îşi freacă obrazul de bărbia mea, după care începe să mă sărute pe gât.

_ Alţii băieţi m-ar fi pus pe burtă deja şi ar fi început să mi-o tragă pe la spate.

— Ce-ar fi să nu vorbim despre alţi tipi? Ce-ar fi să vorbim despre tipul *ăsta!*

îi trag capul înapoi spre buzele mele şi, de data asta, limba mea este cea care îi umple gura şi ea geme pe buzele *mele.*

— Dar da, şoptesc eu, îmi place preludiul, îmi place să lungesc actul.

— îţi place să implori? şopteşte şi ea.

— le implor eu?

— încă nu, dar urmează.

Se întoarce la gâtul meu pe care-l sărută şi-l suge ca pe o acadea, timp în care-şi freacă trupul gol de al meu. Penisul meu rămâne prins între noi, jelind în prezervativ, pentru că ar vrea aşa de ore să intre în ea şi...

— *Te rog* implor eu, şi ea râde malefic, pentru că i-a reuşit schema.

Se ridică, îmi prinde penisul şi se lasă uşor în jos. Dumnezeule,' simt de parcă un pumn fierbinte mi-l strânge cu putere.

Se citeşte plăcerea şi în ochii ei. îşi dă părul lung peste un umăr şi-l lasă să cadă peste sfârcul ei. îmi

trec mâna prin şuviţele negre şi-i prind sfârcul excitat, murmurând:

— Hai, iubito!

Ea trece la fapte. Dar abia dacă-şi mişcă şoldurile.

Mă tachinează din nou. Şi, din nou, îmi place. îmi ridi la sânii el, gemând când ea şi-i cuprinde în mâini. Doamne sexy e când face asta! Îi mângâi şoldurile, coapsele, îi frec d;,^ cu degetul mare. îmi vine s-o ating întruna. Din fericire, ^ place. Ori de câte ori o ating, ori geme, ori scâncește, ori'respîf' greu.

— îmi place de tine, Jake.

— Şi mie îmi place de tine.

îşi grăbeşte ritmul, Iar eu îmi închid ochii. Nu numai că l$_{n}$j place de ea, cred că mă îndrăgostesc de ea. Dar nu am de gând s-o spun în gura mare şi mai ales nu în timp ce fac sex cu ea. Din ce am auzit, tipele nu te iau în serios când le zici că Ie iubeşti În timpul sexului. Ele cred că spui asta doar pentru că le-o tragi.

Dar asta nu are nicio legătură cu senzaţia caldă care-mi umple pieptul. E un sentiment pe care nu l-am mai trăit până acum şi de-aia sunt convins că e real. Nu e vorba doar de plăcere trupească – crede-mă, ştiu ce e aia. Dar ce simt acum e cu totul

Mi-e clar că încep să mă îndrăgostesc de făta asta.

în timp ce mă călărește, îi văd perfect sânii.

— Ce frumoși sunt, murmur eu, mângâindu-i cu blândețe.

Ea se apleacă în față.

— Prinde-i în gură.

Ceea ce și fac, frecându-mi nasul de un sân moale și umflat, după care-i prind sfârcul între buze. Păsărică ei se strânge în jurul sculei mele și ea începe să se miște mai repede.

— Mai ai puţin şi-ţi dai drumul?

Ea dă din cap, fără să scoată vreun cuvânt. începe să respire şi mai repede. Nu mă mai călăreşte, mai degrabă se freacă rapid de mine. Trebuie s-o prind de şolduri ca s-o domolesc, pentru că tremură foarte rău.

— Haide, iubito, dă-ţi drumul!

îşi dă drumul, lăsându-se pe pieptul meu şi încercând să-şi recapete suflul. Şi-n timp ce orgasmul pune stăpânire pe ea, îmi aşez mâinile pe talia ei, împingându-mă în ea până am şi eu orgasm.

La câteva secunde după, Brenna îşi ridică şoldurile, prinde baza prezervativului ca să nu se scurgă nimic şi mă scoate din ea. Apoi se ghemuieşte lângă

mine. O strâng aproape de pieptul meu fi adormim îmbrăţişaţi.

33

BRENNA

îmi place apartamentul lui Jake. E mare, spaţios, mereu căi- duros şi primitor. Nu e friguros precum subsolul meu din Hastings. Ştiu că nu pot rămâne pe vecie la Jake, dar, deocamdată, mă bucur că sunt aici. Că sunt cu *el*.

E naşpa faptul că unii dintre prietenii mei încă nu-mi vorbesc dar, sinceri să fiu, începe să nu-mi mai pese. Jonah Hemley nu şi-a propus să-i rupă mâna lui Hunter. Eu cred că a fost un accident Şi da, nu a fost vina lui Hunter – habar n-avea că şi-a tras-o cu iubita lui Jonah. Violet, sau cum naiba o chema, e cea care a pretins că e singură, deşi îşi înşela prietenul. Normal că Jonah s-a enervat. Sigur, a gestionat situaţia foarte prost, dar n-a fost cu răutate.

Că tot veni vorba de supărare, în seara asta, prietenii mei probabil că au simţit ce înseamnă durerea. Comitetul Diviziei I de Hochei Masculin a făcut selecţia, iar Briar nu va face pane din cele şaisprezece echipe care vor juca în turneul naţional. Harvard merge automat mai departe, pentru că au câştigat turneul. Şi din divizia noastră, Princeton şi Corneli au trecut şi ele mai departe, în detrimentul echipei de la Briar.

în momentul ăsta, comentatorii de televiziune fee anal® finalelor diviziei. Eu mă uit pe telefon, în timp ce Jake urmăreşte

emisiunea, dar îmi ridic privirea când Kip Haskins rosteşte un

„urne cunoscut.

_____Vorbesc de Nate? Dă mai tare.

Jake apasă pe un buton şi volumul creşte.
__ Universitatea Briar ar fi trebuit să câştige meciul ăla, îi

spune Kip colegului său.

Mă întorc spre Jake cu un zâmbet cât casa. ,

_____Ai auzit, Jakey? Chiar şi comentatorii sunt de acord cu
asta.

_____Mhm, dar *nu aţi* câştigat meciul, aşa e?

— Taci, iubitule, vreau să ascult, spun eu, iar el pufneşte. Jfe ecran, Kip aduce argumente foarte solide.

— Doi dintre cei mai buni jucători ai lor au fost scoşi de pe gheaţă. Cum ai putea să fii serios şi să spui că a fost un meci corect? E ca în sezonul '83-'84, când Oilers a jucat în finala Cupei Stanley fără Wayne Gretzky şi Paul Coffey.

— Hai las-o aşa, rânjeşte Jake. Nu poţi să-i compari pe Hunter Davenport şi pe Nate Rhodes cu Gretzky şi Coffey!

— Sunt totuşi foarte buni, precizez eu. Jake rămâne cu gura căscată.

— Adică la fel de buni precum Gretzky?

— Nu chiar Dar nimeni nu ajunge la nivelul lui!

— Ba da, eu! zice el, arogant.

îmi dau ochii peste cap, pentru că nu vreau să-i încurajez iluziile grandioase, dar, în adâncul meu, bănuiesc că ar putea să aibă dreptate. În afară de Garrett Graham, în ultimul timp, universităţile nu au mai scos jucători de talia lui Gretzky. Jake este categoric «accepţia.

— Să joci cu băieţii mari e total diferit de meciurile dintre echipele de la facultate, îl avertizez eu.

Da, păi tu ai şi jucat foarte mult în Ligă, nu-i aşa? Bineînţeles! Am jucat câteva sezoane pentru echipele din New York—Islanders *ţi* Rangers. Două sezoane cu Maple Leafs...

— Mâi taci! mă trage el în poala lui şi începe să mă să„ pe gât. [att/te]

— Mai vreau să mă uit, protestez eu.

Comentatorii încă se contrazic, dar treaba a devenit şi „ • haioasi, pentru că Trevor Trent spune practic acelaşi lucru q" Kip Haskins. Acum sunt amândoi de acord că meciul dintre Briar şi Harvard n-a fost corect.

— Vezi?! exclam eu, pe un ton victorios. Până şi ăştia ştiu adevărul! Nu puteţi pretinde că aţi câştigat meciul!

— Ba sigur că putem pretinde că am câştigat meciul, spune el şi acum pare foarte exasperat. Pentru că *am câştigat pe bune*. Alo! Ne-am calificat, mai ştii?

— Da, dar... Bine, nu am de gând să mă cert cu tine, mormăi eu. Dar ştiu că, dacă în seara aia Hunter şi Nate s-ar fi aflat pe gheaţă, rezultatul ar fi fost altul.

— Asta e adevărat, confirmă Jake.

—- Am aurit că a fost vorba de o fotă, spune Trevor, iar cei doi comentatori se amuză, până când Kip cade pe gânduri, apoi

— Dar asta ridică o întrebare bună. Dacă eşti aşa de imatur încât să-ţi foloseşti pumnii pentru o fată în timpul unui meci crucial din sezonul tău, asta nu înseamnă că meriţi să fii eliminat?

— Hunter nu a fost eliminat! strig eu către ecran. Trevor mă susţine.

— Davenport nu a fost eliminat. A fost rănit. Instigatorul a fost Jonah Hemley.

— Şi Rhodes ce scuză a avut? îi răspunde Kip. E căpitanul echipei. Ce a căutat să se bage în mijlocul unei dispute?

— Are dreptate! intervine Jake. Rhodes s-a băgat singur în rahat.

— Doar îi ştii pe jucătorii de hochei... sunt iuţi la mânie, contraatacă Trevor. Agresivi şi înflăcăraţi.

— Ai auzit, frumoaso? Sunt agresiv şi înflăcărat.

__ Sunt *atât* de excitată în clipa asta.

_____Bun. Pune-te în genunchi şi suge-o. Vezi ce agresiv şi înflăcărat sunt?

__ Nu mă atrage în niciun fel, îl înghiontesc eu cu braţul.

— Bine, atunci desfă-ţi picioarele ca să-ţi ling păsărică.

___La asta mă mai gândesc.

— Ţine-mă la curent, îmi zâmbeşte el.

Dar starea mea veselă se risipeşte când Trevor aduce vorba de

— Jensen a avut un sezon de excepţie. Păcat că n-au trecut mai departe, dar să sperăm că anul viitor vor obţine un rezultat diferit. Eu cred sincer că e cel mai bun antrenor al momentului din Divizia I.

Tristeţea mă sugrumă. Mă întreb dacă să-i trimit un mesaj tatei. Probabil că e tare dezamăgit că sezonul lui a luat sfârşit în felul ăsta.

— Ar trebui să-i trimit tatei un mesaj, spun cu voce tare. Ştii, să-i spun că-mi pare rău de meci.

— Sunt sigur că i-ar plăcea, spune el, pe un ton cald.

Oare? Habar n-am, dar tot îi trimit un mesaj scurt în care-i

spun că au avut un sezon bun şi că la anul va fi mai bine. Nu-mi răspunde imediat, dar nici nu e un împătimit al mesajelor. Eu doar sper că-l citeşte şi ştie că mă gândesc la el.

Spre groaza mea, am lacrimi în ochi, lucru pe care-l observă şi Jake.

— Plângi? mă întreabă el, îngrijorat.

— Nu, mă şterg eu repede. I-am trimis mesajul ăsta şi m-am întristat puţin. Nu-mi place când e supărat pe mine. Adică, oricum nu prea îşi exprimă sentimentele când e pe lângă mine, dar când o face, e mai mult vorba de dezaprobare, nu de supărare.

— Tu îţi dai seama ce aiurea sună? Ţie nu-ţi place supărarea, dar eşti total de acord cu dezaprobarea? întreabă Jake, uimit.

— Păi nu, nu *sunt de acord*. Sunt obişnuită cu ea, asta e, oft« eu. Şi cred că-l înţeleg. Ţi-am mai spus, nu am fost fiica perf$_{eq}$J

— De ce? Pentru că ţi-ai făcut de cap în liceu? Ce adolesce$_{M}$ nu o face?

— Am ficut mai muJt de atât...

Am un nod în gât şi mi-e din ce în ce mai greu să vorbesc.

— Sinceră să fiu, cred că-i este ruşine cu mine.

— Dar ce-ai făcut, iubito? Ai omorât un prof?

____ Nu, reuşesc eu să-mi aştern un zâmbet fals.

— Atunci?

Ezit.

Nu am mai vorbit cu nimeni despre asta, cu excepţia psihiatrului la care m-a dus tata în clasa a XII-a. S-a consultat cu terapeutul de la Briar care i-a spus că, după toate chestiile prin cate am trecut,

s-ar putea să-mi prindă bine să vorbesc şi cu altcineva în afară de tata. Aşa că, m-am dus câteva luni la un psiholog şi, deşi m-a făcut să trec peste unele lucruri, nu mi-a spus pe şleau cum aş putea repara relaţia cu tata. Iar în anii care au urmat, lucrurile s-au înrăutăţit.

Cercetez expresia răbdătoare a lui Jake, limbajul trupului său dându-mi de înţeles că e aici pentru mine. Pot să am încredere în el? Povestea asta este jenantă, dar nu va fi sfârşitul lumii dacă află şi alţii. Doar că nu-mi place ideea de a fi judecată de cineva a cărui părere contează pentru mine.

Dar Jake nu m-a judecat, nici măcar o dată, de când ne cunoaştem. Nu-i pasă că sunt afurisită. Nu-i pasă că-l iau la mişto – şi lui îi place să râdă de mine. A fost cât se poate de deschis în legătură cu viaţa lui, dar, să fim serioşi, e uşor să fii deschis atunci când nu ai secrete.

— Eşti sigur că viei să-mi cunoşti trecutul? întreb eu, precaută

— Frate, deci ai omorât pe cineva, aşa-i?

— Nu, dar am rămas însărcinată la şaisprezece ani şi aproape

Mă trezesc vorbind. Şi după mărturisirea asta, privesc jenată în ochii mari ai lui Jake, iar el nu zice nimic.

Trec cinci secunde până să răspundă, şoptind încet printre dinţi:

— Rahat! OK, dă el încet din cap. Ai rămas însărcinată. Eric eta tatâl...?

Aprob din cap.

— Mi-am pierdut virginitatea cu el. Dar în ciuda a ceea ce crede tata, mereu am fost atenţi. Am întreţinut relaţii sexuale regulat peste un an de zile şi mereu am folosit prezervativul. Nu luam anticoncepţionale pentru că mi-era prea ruşine să-l întreb pe tata, aşa că foloseam prezervativul cu stricteţe.

— Am băgat de seamă, spune Jake. Acum înţeleg de ce.

— Când nu mi-a mai venit menstruaţia, nu am vrut să accept deloc. Mă gândeam că poate e de la

stres. Nu-i ceva nemaiîntâlnit ca unei femei să nu-i vină menstruaţia o dată, iar uneori nici n-are vreo legătură cu sarcina. Dar după ce mi-a întârziat două luni, am făcut testul.

Nu am să uit niciodată cum mi s-a strâns stomacul când am văzut semnul plus pe test. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-l sun pe Eric, care nu prea m-a ajutat.

— Eric a zis că nu-i mare scofală şi că o să avem grijă să rezolvăm problema. Dar s-a întâmplat în toiul finalelor, aşa că avea un program haotic. Mi-a promis să mă ajute, dar după

— Şi cât trebuia să aştepţi? se încruntă el.

— Câteva săptămâni. Dar am făcut ceva cercetări şi am aflat că procedura e sigură până-n trei luni. Şi înainte să întrebi, da, voiam să avortez. Aveam doar şaisprezece ani. Niciunul dintre noi nu voia copilul.

Mă întristez când îmi aduc aminte de zilele alea. A fost o situaţie foarte urâtă,

— Nu puteam merge singură, îl lămuresc eu pe J^ ε prea speriată şi era prea umilitor să le spun verişoarelor mele* prietenelor, sau, mai ales, lui tata. Trebuia să mă ducă Eric"*811 făcusem un plan. După finale, avea să mă ducă cu maşi^T Boston, ca să rezolvăm acolo.

Jake îmi mângâie braţul, să mă liniştească.

— îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta.

— Nu am făcut avort, mărturisesc eu. Făcusem programarea, dar nu m-am dus. Într-o dimineaţă, cu câteva zile înainte de programare, am început să sângerez. În fine, curgeau pete mici M-am uitat pe net şi cele mai multe site-uri spuneau că era normal să mai curgă sânge în primul trimestru. L-am sunat pe Eric, a făcut şi el cercetări şi a ajuns la concluzia că nu era mare scofală.

— El unde era?

— în Newport, cu coechipierii lui. Jucau semifinala în după-amiaza aceea. A spus că o să mă sune după meci, şi chiar a făcut-o. Tot mai sângeram, dar nu foarte mult, scutur enervată din cap. Echipa lui Eric i-a bătut măr pe adversari, aşa că mergeau să sărbătorească. I-am cerut să ***vină*** acasă, dar el mi-a spus că nu avea de ce, pentru că

probabil nu era nimic serios şi mi-a zis să nu-i spun nimic tatei.

— Şi ai stat aşa acasă, chiar dacă sângerai? Întreabă Jake, şocat

— Da şi nu. Cum spuneam, au fost doar câteva pete la început. Eric mi-a spus să nu-mi fac griji, şi chiar şi eu mă gândeam că n-are rost să stau stresată. Aşa că am ignorat situaţia, sperând c-o să treacă. Am luat cina cu tata, m-am uitat la un film în camera mea şi, două ore mai târziu, am trecut de la sângerate uşoară... la ceva mai mult de atât, zic eu, cu un nod în gât. L-am sunat iar pe Eric şi i-am spus că starea mea se înrăutăţeşte şi că o să-i spun tatei că trebuie să merg la spital. Dar el nu a fost de acord, pentru că nu voia să afle tata şi să-l omoare.

—■ Ce jigodie egoistă!

îmi vine să vărs când îmi amintesc noaptea aia îngrozitoare.

___ Eric a decis să se întoarcă şi să mă ducă el la spital. Mi-a spus să aştept, că el e pe drum şi va ajunge cât de curând posibil. Era la două ore distanţă de mine.

Iar tatăl tău era la parter?

Şocul de pe faţa lui Jake mă face să înghit în sec.

___Ştiu, sunt o idioată în toată regula. Ştiam asta deja, bine?

Iar îmi curg lacrimi, pe care mă grăbesc să le şterg.

__ Nu, n-ai fost idioată, mă asigură Jake instantaneu, luân- du-mă de mână. Jur că nu eşti. înţeleg perfect, erai speriată. Aveai şaisprezece ani şi tipul care ar fi trebuit să fie sprijinul tău a ales să chefuiască în continuare cu amicii lui, în loc să vină acasă în secunda în care i-ai spus că ai impresia că ceva e în neregulă.

Jake pare destul de furios în legătură cu ce mi s-a întâmplat, şi mi se pare foarte drăguţ.

Dau din cap.

— Nu mai aveam de gând să risc să aştept două ore ca să apară Eric. Dacă avea de gând să apară...

— Deci i-ai spus tatălui tău?

-- N-am mai apucat, îmi piere mie vocea. Sângerasem întreaga zi, se făcuse ora nouă seara şi mă simţeam slăbită. Când m-am ridicat, m-a luat ameţeala şi am leşinat în baie. Acolo m-a găsit tata, spun eu şi mi se face greaţă. Zăceam într-o baltă mare de sânge. Practic, a trebuit să schimbăm podeaua după, pentru că petele de sânge nu mai ieşeau.

— Tata m-a dus la spital. Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat atunci. îmi aduc aminte doar că am leşinat în baie şi m-am trezit la spital, unde mi s-a spus că am suferit un avort spontan şi că era să mor din cauza hemoragiei interne.

— Şi e normal aşa ceva? mă întreabă el, alarmat.

— Nu. De fapt, am avut un avort spontan incomplet, adică fătul nu a ieşit în întregime din uter. Din cauza asta, sângeram şi mai mult, în loc să se oprească.

— Doamne, ce rău îmi paret

Dau din cap, recunoscătoare. Dar nu-i mai spun lui J^ mai întâmplat în salonul meu de spital. Cum am avut o cădere voasă în Faţa tatei, plângând isteric şi cerându-i iertare, întruna" întruna, cum tata stătea acolo stoic, abia uitându-se la mine V cum cu cât plângeam mai mult, cu atât devenea mai jenant. Mereu am fost puternică şi, dintr-odată, începusem să jelesc ca un copil în faţa lui.

De atunci, nu s-a mat uitat la mine Ia fel. Nu numai că era ruşinat că rămăsesem însărcinată – cred că era la fel de ruşinat şi de căderea mea nervoasă. Tata nu-i respectă pe cei slabi, iar în noaptea aceea fusesem mai mult de atât.

— Lucrurile între mine şi tata n-au mai fost ia fel după. Nu m-a mai trimis la şcoală două luni din cauza depresiei mele şi a faptului că plângeam tot timpul. Celorlalţi le spusese că am mononucleoză, iar Eric era singura persoană care ştia adevărul.

— Nu-mi vine să cred că ai rămas cu el!

-r- Dar nu am rămas cu el, râd eU, ironic. Din foarte multe motive. Pentru tata, devenise în mod oficial, inamicul numărul unu. îl dispreţuia şi într-o zi aproape că l-a omorât în bătaie, când tot apărea la uşă, încercând să vorbească cu mine. Tata mi-a interzis să-l mai văd vreodată şi eu am fost total de acord. Nu-l puteam ierta pe Eric pentru felul în care se comportase în noaptea când pierdusem copilul. îl implorasem să mă ducă la spital şi pe el l-a durut în cot, mă enervez eu. Era *să mor*. Dar să bea şi să fumeze iarbă cu prietenii lui a fost mai important decât să-mi fie mie bine.

îmi pun capul pe umărul lui Jake, iar el mă mângâie pe ţâr.

— Tata devenise din cale-afară de protector, dar e nostim... era atât de ocupat cu slujba lui, încât nu mă putea sili să respect toate regulile pe care mi le impusese. Aşa că, de cele mai multe ori, făceam oricum ce voiam eu, apoi venea şi el şi mă certa. M-am întors la şcoală, am început clasa a XII-a şi m-am purtat ca oricare altă adolescentă care încearcă să atragă atenţia părinţilor ° Făceam rahaturi şi cu cât mă purtam mal prosteşte, cu atât mai ₘult îi atrăgeam atenţia. Aşa că rămâneam toată noaptea la băute, ₐ ¿-l fee intenţionat să se îngrijoreze.

Ce umilitor e. Dar cu toţii facem prostii în adolescenţă. Hormonii ăia nenorociţi!

_ în fine, au trecut cinci ani de atunci şi tata încă mă consideră o dezamăgire, o fiinţă slabă. Deşi mi-am schimbat comportamentul cu mult timp în urmă, ridic din umeri, tristă. Dar asta e.

— îmi pare tare rău că a trebuit să treci prin atâtea! mă pupă Jake. Nu eşti slabă, Brenna. Dacă nu vede asta, atunci antrenorul Jensen este orb. Şi să-ţi consideri fata o dezamăgire pentru că a rămas din greşeală însărcinată? E de căcat. Nu meriţi asta. Şi categoric nu meritai ce ţi-a făcut jegul ăla de Eric. Nu pot să cred că mai di legătura cu el, că practic îţi îngădui să îţi mai fie milă de el.

Oftez.

— Căderea nervoasă pe care am avut-o după avort a fost nimic în comparaţie cu cea suferită de Eric. Faptul că m-a pierdut a dus la prăbuşirea lui totală. A dat de gard finala campionatului din cauza mea.

— Ba nu, a făcut-o din cauza *lui,* mă corectează Jake. Nu te păcăli singură, iubito. Până la urmă, tot ar fi fost dat afară din echipă, chiar dacă ar fi jucat finala. Eric Royce nu avea cum să ajungă în ligă. Era clar că avea deja probleme cu substanţele inter-

zise. I-ar fi găsit droguri în urină şi ar fi fost arestat pentru posesie, sau ceva de genul. îţi garantez!

— Poate că ai dreptate. Dar, pe atunci, am simţit că s-au întâmplat toate din vina mea. Nu mai voiam să fiu cu el dar, în acelaşi timp, simţeam obligaţia să am grijă de el. E o harababură, nici măcar nu pot să explic, zic şi-mi ridic capul de pe umărul lui Jake. Eric nu a fost niciodată lângă mine când am avut nevoie de el, aşa că de ce nu pot să spun „pa" şi ,j.j ^ se autodistrugă? Sa

— Pentru că eşti bună la suflet.

— Cred, ezit eu. Ca şi tine,

— Nup.

Simt un nod în gât.

— Ba eşti, Insist eu. Uite câte ai făcut pentru mine. M-a' ajutat să-l salvez pe fostul meu. Mi-ai oferit un loc în care să stau Ai ascultat toată povestea asta sordidă, fără să mă judeci. Eric era... este... unul dintre cei mai egoişti oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Dar tu nu eşti. Eşti un băiat de treabă, Jake.

El îşi mişcă jenat trupul mare şi arată tare adorabil. Ai spune că e emoţionat să audă cum îl laudă cineva.

înghit în sec de câteva ori, pentru că nodul acela se măreşte necontenit. Nu-mi stă deloc în fire. De obicei, nu sunt aşa de siropoasă. Dar, în ciuda senzaţiei de jenă pe care o simt în stomac, tot dau glas cuvintelor care vin direct din inimă:

— Mulţumesc că mi-ai fost alături!

34 JAKE

Nu fac sex de dimineaţă foarte des. E tare păcat, pentru că-mi place. Nu e nimic mai bun decât un orgasm la prima oră a dimineţii, care să-ţi dea startul pentru tot restul zilei. Dar cum nu prea au rămas femei peste noapte la mine, şi nici eu nu. am rămas la ele, mi-a lipsit constant una dintre activităţile mele favorite. Până acum.

în ultimele trei zile, m-am trezit cu penisul întărit, care a ajuns în Brenna, în *timp* ce îmi ţineam mâna pe sânul ei ferm şi nasul îngropat în părul ei. E cel mai tare sentiment din lume. Nu, stai aşa, cel mai mişto sentiment e atunci când Brenna se urcă pe mine şi se aşază pe penisul meu. Am dormit dezbrăcaţi de când a venit aici, pentru că ori de câte ori nimerim în patul meu, hainele sfârşesc oricum pe jos.

— Nu mă săruta! mă avertizează ea, aşa cum face în fiecare dimineaţă de când a venit la mine.

Are o regulă strictă când vine vorba de sărutul înainte spălării pe dinţi de dimineaţă, şi cred că sunt şi eu de acord. Dar n-am răbdare să mă dau jos din pat, să merg la baie, să mă spăl pe dinţi şi *apoi* să i-o ttag împărăteşte. Mai degrabă, aş începe în ordine inversă.

însă în dimineaţa asta e ceva diferit. E ceva mai mult decât partidă de sex. E ceva mult mai intim.

Probabil din cauza secretului pe care mi l-a mărturisit aseară Deschizându-se În faţa mea, îngăduindu-mi să trăiesc p,i₀ₒ evenimentele traumatice prin care a trecut. A fost atât de vulnerabilă şi, pentru un moment, m-am simţit aproape nepotrivit pentru ea. Ca şi cum bucăţica din sufletul ei pe care mi-o încredinţa mie mă depăşea complet.

Văd aceeaşi vulnerabilitate acum în ochii ei, făcând sexul să se simtă ca...

Nu contactul vizual intensifică intimitatea, ci faptul că penisul meu este înconjurat de căldură şi umezeală.

N-am pus prezervativ.

— Iubito, gem eu, prinzând-o de şolduri ca s-o opresc. Prezervativul, îi amintesc eu.

Pare uimită că a uitat. Şi ştiu că e un lucru foarte important pentru ea. E obsedată de prezervative. Oupă mărturisirea ei, am înţeles şi de ce.

— Iau anticoncepționale, spune ea liniștindu-mă, iar expresia ei devine neobișnuit de sfioasă. îmi fac analizele de două ori pe an. Ultimele rezultate au ieşit bine, n-am nimic.

Sună de parcă vrea să mă întrebe şi pe mine de analize.

— Şi ale mele tot aşa, spun eu, pe un ton răguşit.

— Aşa că am putea...

înghite ea în sec, apoi adaugă:

— ...să continuăm?

Pulsul îmi accelerează.

— Ești sigură că vrei s-o facem fără?

Ea aprobă încet din cap.

— Da. Dar poate că ai putea să ejaculezi afară, dacă e OK?

Faptul că mă lasă să intru în ea în folul acesta este un dar

minunat. Şi mama mi-a spus să nu caut niciodată calul de dar la dinţi.

_ Sigur că e OK!

Mă rostogolesc ca să o aduc sub mine, părul ei negru răspân- dindu-se pe pernă. Doamne, ce frumoasă e!

Şi întrucât nu ştiu când sau dacă zeii „fără prezervativ" or să mă mai binecuvânteze cândva, trăiesc senzaţia asta de pe altă lume cât pot de mult. I-o trag incredibil de încet. Şoldurile mele se mişcă într-un ritm lent, la fel şi limba mea pe care am vârât-o printre buzele ei. Ne sărutăm şi ne-o tragem, ne-o

tragem şi ne sărutăm şi simt că rămânem aşa până la nesfârşit.

Devine aproape prea mult ca să mai pot suporta. O sărut pe gât. Ea mă prinde de fund şi se saltă în sus, mişcându-se în ritmul meu. în momentul în care măresc ritmul, gemem amândoi de nerăbdare.

— La naiba, Connelly, nu te mai mişca aşa de încet şi *dă-i bătaie*A

— Frate, ce autoritară eşti! îmi înăbuş un râset şi o cert eu.

— Mai repede, geme ea.

Mă opresc complet.

— Nu sunt jucăria ta sexuală, Jensen, nu mi-o trag la comandă!

— Bietul de tine! Ne dăm şi noi drumul astăzi sau nu?

îmi place că se referă la amândoi, nu doar la ea. Brenna nu e

egoistă în pat. Nu zace acolo ca o stea de mare, lăsându-mă pe

mine să fac toată treaba, cum au făcut câteva femei pe care le-am

avut în trecut. Brenna participă în mod egal şi-mi place asta.

O privesc şi mă prefac serios.

_ O să trec peste făptui că eşti impertinentă. Doar acum, o

^Dupăcare i-o trag până avem amândoi orgasm.

Terminăm şi stăm întinşi pe spate, goi, şi pot sa spun şi fără

să mă uit la ea că starea i s-a schimbat. E încordata.

— Eşti bine?

— Da, scuze. Mă^ndeamla«t.

— Tocmai ne-am pus-o, iar tu te gândeşti la tatai tau y
— Tocmai ne-am pus-o. Punct. Şi acum mă gândesc 1 meu. Punct. Sunt două evenimente fără legătură, mă liniştesr^
— Ce te frământă?
— Vreau să merg acasă să discut cu el despre tot, dar mi teamă c-o s-o dau în bară dacă avem o discuţie

sinceri. E f_{oart} greu să vorbești cu el, spune ea și oftează adânc. Dar cred că timpul să port o conversație adevărată despre tot ce am simțit eu. Poate că de data asta o să mă și asculte, știi ce zic? Poate că, t_o sfârșit, o să fiu în stare să ajung la el și să-l conving că nu mai sunt aceeași persoană ca în trecut.
O mângâi pe umăr și îi spun:
— Sunt cât se poate de convins că o să-l faci să te înțeleagă, Hottie.

— Doar tu crezi asta, pentru că eu nu sunt la fel de încrezătoare. Cum spuneam, am mare ghinion când vine vorba de vorbitul cu Chad Jensen.

— Am o idee, spun, apoi mă ridic în picioare.

— Unde pleci? mă întreabă ea când ies din cameră

— Stai puţin, îmi strigă el peste umăr.

în hol, deschid dulapul şi scot geanta de hochei. O deschid, ignor mirosul de şosete nespălate şi cotrobăi până găsesc ce căutam. întorcându-mă în cameră, într-un colţişor al minţii, ceva mă macină, dar nu pot să-mi dau seama ce.

— O să-ţi fac o favoare, îi spun eu Btennei.

— Pe bune?

Se ridică în capul oaselor şi atenţia mea e imediat atrasă de sânii ei goi. Sunt rotunzi şi obraznici, cu sfârcurile întărite. Trebuie să mă smulg din starea asta înainte să cad pradă poftelor.

— O să-ți împrumut talismanul meu, o anunț eu, ridicând brățărica roz cu mov.

— Serios? icnește ea.

— Da.

— Păi cum o să mă ajute talismanul *tău* pe mine? Norocul şi stările bune sunt asociate cu tine, nu?

— Nu aşa funcţionează, iubito.

pare să-şi mascheze un surâs.

— Aha, păi şi atunci cum funcţionează?

— E un talisman. Aduce noroc oricui îl poartă, nu doar mie. Frate, nu ştii nimic despre talismane şi superstiţii?

— Nu, răspunde ea. Chiar nu.

în ciuda tonului vesel, privirea i se înduplecă.

— Dar sunt dispusă să încerc dacă tu crezi c-o să mă ajute.

— Nu cred, *ştiu* c-o să te ajute.

Stau gol-puşcă pe marginea patului. îi iau mâna şi-i pun brăţara pe încheietura ei delicată. E cam mare pentru ea şi, când îşi ridică mâna s-o admire, îi alunecă până aproape de cot.

— Vezi, zic eu şi dau din cap, mulţumit. Eşti pregătită acum.

— Mulţumesc. Probabil că o să merg să vorbesc cu el, cât timp tu eşti..., se opreşte, albindu-se la faţă.

Panica mă cuprinde. Rahat! *RahaA* Arunc o privire la ceas şi îmi confirmă lucrul de care îmi e cel mai frică. Este nouă jumătate şi am întârziat o oră la antrenament.

Antrenorul nu Iasă întârzierea mea nepedepsită. După ce-mi pun echipamentul în vestiarul gol şi gonesc prin tunel – pe patine – mă arunc pe gheaţă. Colegii mei repetă o schemă de şuturi, dar când mă vede, antrenorul fluieră. Nici măcar nu-i lasă pe băieţi să-şi termine schema. Lasă baltă totul şi patinează spre

Ochii îi ard ca nişte cărbuni încinşi.

— Ai face bine si vii cu o scuză bună, Connelly. Peste trei zile va trebui să dăm ochii cu Michigan.

îmi las privirea ruşinata în jos. Are dreptate. A fost o p$_{rvati}$ din partea mea. Weekendul ăsta, regionalele se ţin în Worcester Suntem cap de serie şi jucăm cu Michigan, de pe locul $_{patr}$"' Dar asta nu înseamnă că victoria deja ne aparţine.

într-un turneu naţional totul este posibil.

— N-a sunat alarma de lâ ceas, mint eu, pentru că nu po‹ să-i spun adevărul.

Am făcut sex cu fata lui Chadjensen de care suntfoarte sigur ci m-am îndrăgostit. *Antrenorul ar face un anevrism.*

— Asta spune şi Weston că s-a-ntâmplat, murmură antrenorii

Mă forţez să nu privesc recunoscător în direcţia lui Brooks.

Aseară nu a fost acasă, altfel ar fi bătut mai devreme la uşa mea să-mi amintească de antrenament. Şi

evident că Brooks ştie că Brenna stă cu noi, aşa că sunt foarte uşurat că şi-a ţinut gura. îmi notez în minte să nu-i mai spun prin casă fund-balon. Măcar câteva zile.

— Va cer iertare. N-o să se mai întâmple. Mâine îmi pun trei

Am prins ceva curaj. Motivul pe care l-am oferit pentru întârzierea mea e stupid, dar asta nu-mi schimbă determinarea ca acest lucru să nu se mai repete.

— Ai face bine!

Antrenorul se întoarce şi fluieră de două ori.

— McCarthy! Tu urmezi!

Antrenamentul mi se pare epuizant, pentru că trebuie să depun un efort mare să fiu cel mai bun. Trebuie să mă revanşez pentru că am întârziat, să-mi spăl păcatele.

în toată cariera mea de sportiv, am întârziat doar de două ori la antrenament. Ca să fiu precis, cariera mea a început pe când aveam cinci ani. Ambele întârzieri s-au petrecut în liceu. Prima oară, am avut probleme de stomacul, dar tot m-am smuls din pat şi m-am târât la patinoar. Am întârziat jumătate de oră, iar antrenorul s-a uitat la mine şi mi-a ordonat să mă întorc imediat acasă. A doua oară, coasta a fost lovită de o furtună neaşteptată ^ 0i-aro trezit cu o jumătate de metru de zăpadă în faţa uşii. Mare parte din dimineaţă am petrecut-o dând cu lopata pe alee şi încercând să eliberez maşinile. Şi chiar şi atunci, am întârziat doar patruzeci de minute.

Dar azi? Nu tu gastrită, nu tu viscol. O oră de întârziere din cauza unei *fete*.

N-aş vrea să fiu înţeles greşit, nu dau vina pe Brenna. Şi în ciuda totalei nemulţumiri faţă de mine însumi, nu regret deloc ce s-a întâmplat în dimineaţa asta. Sexul a fost ceva de excepţie. Mă trec fiorii când îmi amintesc de prima noastră partidă fără prezervativ. Vaginul ei strâmt şi fierbinte înconjurând penisul *mea... fiaaaatA* Aşa de sexy şi aşa de mişto.

Dau să ies de pe gheaţă când zăresc o figură cunoscută care-mi fiice cu mâna din tribună. Când ne antrenăm cu public, cum facem azi, suporterii pot veni să ne vadă.

Mă întorc brusc şi patinez în direcţia opusă. Hazel coboară treptele, părul ei blond săltând în timp ce merge. Poartă o geacă subţire şi, ca de obicei, are pe degete o grămadă de inele, inclusiv unul pe care i l-

am dăruit eu de Crăciun. îmi zâmbeşte prin peretele de plexiglas, ajungând la portiţa mică din mantinelă în acelaşi timp cu mine.

— Hei, ce-i cu tine aici? o întreb eu.

— Nu am reuşit să te felicit cum se cuvine pentru victorie, se întristează ea. Erai puţin ocupat cu drama dintre antrenor şi iubita ta.

Rostește ultimele cuvinte – *iubita ta*—într-un ton cam înţepat.

îmi înăbuş un oftat.

— Da, a fost jenant.

— în fine, trebuie să-ți fac cinste, să sărbătorim, așa că mă gândeam să-ți ofer un *brunch* acolo unde ne place amândurora, în Central Square.

— Sună bine!

Sper să nu observe că nu sunt la fel de entuziasmat ca de ob' cei când vine vorba de masă. Sunt neră bdător s-o văd p₀ Br₆° ' și să aflu dacă a vorbit cu tatăl ei. renna

— Mă duc la vestiar și ne vedem în față peste zece minute

Un pic mai târziu, Hazel şi cu mine stăm faţi-n faţă la o măsuţă din localul stupid pe care l-am descoperit amândoi anul trecut. Se numeşte Ouuuuuu şi, deşi toate felurile au denumiri tâmpite, iar decorul mult prea colorat este un adevărat atac pentru ochi, mâncarea este minunată. Sau Ouuuuuminune, cum ii place lui Hazel să spună.

— Mulţumesc pentru surpriză, îi spun, cercetând meniul. Dar nu-mi spune, te rog, că ai venit de la opt jumătate.

— Doamne, nu, păleşte ea, lumea nu există înainte de ora nouă dimineaţa, ai uitat?

Apare o chelneriţă să ne ia comanda. Şi suntem prieteni de aşa de mult timp, încât ştiu exact ce o să comande Hazeb două ouă, omletă. Pâine prăjită. Cârnaţi, pentru că e singura persoană din lume căreia nu-i place şunca. Şi cafea, două linguriţe

de zar hăr, fără lapte sau frişca. Şi sunt sigur că şi ea ştie ce voi comanda eu: cea mai mare porţie de mic-dejun din meniu, oricare ar fi aceea, pentru că sunt omul care nu face fiţe când vine vorba de mâncare.

. Mă întreb ce preferă Brenna la micul-dejun. De când e cu mine, mănâncă ouă şi fructe, dar mă întreb ce ar comanda într-un restaurant ca ăsta. Probabil că pair un mare ratat, dar sunt nerăbdător să aflu. îmi place să învăţ lucruri noi despre ea.

Hazel şi cu mine discutăm despre ce am mai făcut cât timp aşteptăm mâncarea, dar sunt doar fleacuri. Vorbim de cursun şi de hochei, de noul iubit al mamei ei, de cum părinţii mei nu au venit să mă vadă în finală. Asta din urmă încă mă afectează. Sunt

bişnuit cu lipsa lor de la meciuri, dar chiar am sperat ca de data ^ta să-mi facă o surpriză, mai ales pentru că era vorba de un

„eci important.

Suntem pe la jumătatea mesei, când Hazel lasă furculiţa jos şi

„ă întreabă:

__ Eşti cu ea acum? __ Adică cu Brenna?

___Păi cu care alta?

Izbucnesc în râs, apoi răspund:

— Da, cred că da. De fapt, s-a mutat cu mine şi cu Brooks după finală.

— Locuiţi împreună? întreabă ea, şocată.

— Nu locuim împreună, mă grăbesc să-i răspund. Doar stă temporar la mine până e gata apartamentul ei. A fost inundat.

Hazel rămâne tăcută pentru o clipă. îşi ridică ceaşca şi o duce la gură, apoi continuă:

— E o chestie foarte serioasă, remarcă ea, în cele din urmă. O uşoară neplăcere mă face să mă foiesc în scaunul meu.

— Nu e „foarte serioasă”. E doar...

Mă bazez pe motto-ul meu de încredere.

— Da, şi ce e, e serios, Jake. Cred că nicio fată nu a rămas peste noapte la tine, ce să mai vorbim de câteva nopţi la rând, mă priveşte ea, gânditoare. O iubeşti?

îmi fac de lucru cu furculiţa, plimbând un cartof prăjit prin farfurie. începe să-mi piară apetitul. Nu-mi place să vorbesc despre asta. Sau, mai degrabă, nu-mi place să vorbesc despre asta cu Hazel. De la un timp, simt că mă judecă, dezaprobând tot ce fac. Nu am simţit asta niciodată, în toţi anii ăştia de când ne cunoaştem. Nici măcar atunci când m-am îmbătat criţă la o petrecere şi am vomitat în tufişurile din curtea ei sau când am început să am aventuri de o noapte. Dar acum, da.

— E-n regulă, nu trebuie să-mi spui, zice ea, când rămân tăcut.

— Nu, e chestia că... Bănuiesc că mă simt jenat, zic sfios. N

am mai fost îndrăgostit pe bune până acum. u

Ceva asemănător durerii îi fulgeră chipul şi, dintr-odată, amintesc de insinuarea Brennei cum că Hazel simte ceva pe'nttu mine. Dar nu are cum să fie adevărat, Nu mi-ar fi dat de înţeles *cu ceva* în toţi anii ăştia? înainte ca Brenna să-mi bage ideea asta în cap, nici nu mi-a trecut prin minte, pentru că Hazel nu a lăsat niciodată de înţeles că m-ar plăcea.

— E o mare chestie, spune ea, încet. Să fii îndrăgostit pentru prima oară. E monumental pe de-a-ntregul fie că o recunoşti, fie că nu.

— N-aş numi asta „monumental”.

— Eşti într-o relaţie. O relaţie înseamnă mult.

Isuse, aş vrea să nu mai folosească cuvinte precum *mult* şi *monumental*.

— Nu e mare chestie, spun eu, stingherit. Ne lăsăm, pur şi simplu, duşi de val.

— Asta e zicala târfelor masculine de pretutindeni, pufneşte prietena mea.

— Nu-s o târfe, îi răspund eu, întunecându-mă la faţă.

— Exact! Nu eşti! Ceea ce înseamnă că nu te laşi dus de vaL Eşti implicat întru totul. Eşti devotat fetei ăsteia şi asta *este a* chestie importantă, pentru că niciodată nu ai avut o relaţie pe bune.

Soarbe iar din ceaşcă, privindu-mă.

— Eşti sigur că eşti pregătit pentru asta? mă întreabă ea, pe un ton detaşat.

Iau cana de cafea în mână şi observ că palmele îmi sunt neobişnuit de transpirate.

— Nu-mi dau seama dacă vrei dinadins să mă sperii.

— De ce te-ai speria? Te-am întrebat doar dacă eşti pregătit.

— Pregătit pentru ce, mai exact? întreb eu, apoi zâmbesc, sperând ca ea să nu-şi dea seama cât de confuz sunt în clipa asta.

Are dreptate, n-am mai fost într-o relaţie serioasă până acum. fcn făcut **sex** cu o mulţime de fete. Am avut câteva idile care au ónut mai multe săptămâni sau luni. Dar până n-am cunoscut-o pe gienna, nu am

avut sentimente profunde pentru cineva. Nu am vrut să rostesc nimănui cuvântul cu / până acum.

— Jake...

I se citeşte mila din voce şi asta mă face să-mi îndrept umerii.

— Relaţiile înseamnă muncă. îţi dai seama de asta, nu?

_ Şi sugerezi că n-aş putea să lupt pentru ceva anume?

îmi dau ochii peste cap, arătând spre pieptul meu, şi zic:

— Alo, ăsta de aici merge în Ligă!

— Lucru care ridică o altă problemă. Spune-mi cum va decurge relaţia voastră după ce intri în Ligă. Ea e în anul trei. Mai are un an la Briar. Iar tu o să fii în Edmonton. Cum va funcţiona relaţia?

— Oamenii au relaţii la distanţă şi le merge bine.

— Da, dar alea sunt şi mai grele. Acum vorbim şi de mai multă muncă. Un efort dublu ca să faci cealaltă persoană să simtă că rămâne o prioritate pentru tine, chiar dacă este în alt stat. Şi aşa trecem la a doua

problemă: cum ar putea ea să fie o prioritate pentru tine, când tu trebuie să te concentrezi pe noua

Mi se face pielea de găină. Hazel cam are dreptate.

— Ceea ce mă duce la ultima problemă, mă anunţă ea, ca şi cum ar prezenta un eseu pe tema *De ce Jake Connelly va fi un iubit de rahat.* Hocheiul este viaţa ta. Este singurul lucru de care ţi-a păsat vreodată. Ai muncit o grămadă să ajungi aici. Iar eu, în continuare, nu am încredere în Brenna. în ciuda a ceea ce crezi, tot mai am impresia că ascunde ceva.
— Greşeşti, spun eu, simplu.

Cel puţin, de lucrul ăsta sunt sigur. Toate celelalte... mă cam

fac să ezit.

— Bine, poate greşesc. Dar greşesc şi când spun că ai pet$_{\text{execut}}$ câţi? Şaptesprezece ani concentrându-te la hochei şi pregătindu-$_{\text{te}}$ pentru acest moment? Eşti pe cale să-ţi faci debutul la p^ sionişti. Îţi *garantez* că o relaţie la distanţă te va distrage, $_{\text{te Va}}$ frustra şi vel sfârşi prin a petrece o perioada excesivă de ti$_{\text{mp}}$ gândindu-te k fata asta. Vel deveni obsedat şl va fi un chin să $_{\text{ti}}$ asiguri că o iubeşti în continuare, când va citi articole şi va vedea poze pe bloguri cu tine şi va afla de cine ştie ce admiratoare se va da la tine în săptămâna aia, ridică Hazel din umeri. Aşa că repet eşti pregătit pentru asta?

35

BRENNA

Tocmai îmi iau haina din holul de la intrare, când Jake dă buzna în apartament. Nici nu mi-am dat seama că era pe drum spre casă, iar apariţia lui subită mă sperie.

— Isuse! exclam eu, râzând uşurată. M-ai speriat!

— Scuze, n-am vrut, spune şi i se îmblânzeşte privirea.

— Cum a fost antrenamentul? Pedersen e tot ciufut?

încă mă simt naşpa că Jake a întârziat în dimineaţa asta. Fireşte, nu e numai vina mea – sexul se face în doi. Dar dacă mi-aş fi amintit de antrenamentul din dimineaţa asta, l-aş fi dat urgent jos din pat.

— Mda, nu a fost prea fericit. M-a pus la muncă, dar pe merit, ridică Jake din umeri, îşi scoate geaca şi o pune în cuier, după care-şi trece ambele mâini prin păr. Bag de seamă că încă n-ai fost să-l vezi pe tatăl tău?

— Nu, acum mă pregăteam să ies.

I-am trimis un mesaj tatei să-i spun că trec să-l văd, iar el mi-a răspuns cu *o să fiu acoh*. Când vine vorbă de tata, asta ar putea să însemne că *voi veni pregătit să discutăm* sau *voi veni ca să urlu la tine fi mai mult*. E ca la zaruri.

— Trebuie să pleci chiar acum sau mai ai un minut, ca să-ţi spun ceva?

Mă abţin să mă încrunt. Să-mi spună ceva? Şi de ce îşi tot trece mâna prin păr? De obicei, Jake nu este aşa de agitat. Mă cuprinde teama.

— Bineînţeles că mal pot sta un minut. Ce s-a întâmplat?

Se îndreaptă spre sufragerie, făcându-mi semn să-l urmez_

Am o presimţire urâtă. Acum bag de seamă că stă cu umerii aplecaţi. îi lipseşte încrederea mult cunoscută şi asta mă nelinişteşte.

— Ce se întâmplă? întreb încet, lăsând îngrijorarea să ml

— Ştii că am întârziat azi la antrenament, începe ei.

Nu am vorbit deja despre asta? îi cercetez expresia întunecată.

— Da. Ai întârziat. Şi?

— Şi am făcut un deserviciu echipei mele, îşi înfige iar degetele lungi în păr, ciufulindu-l tot mai rău. Suntem la un meci distanţă de finala naţională. Mai avem două de câştigat în total, îşi muşcă el buza. Nu-mi pot permite să întârzii la antrenament.

Vina îmi pune iar sângele în mişcare.

— Ştiu. Bănuiesc că Scoatem de pe listă sexul de dimineaţă? încerc eu să fac o glumă jalnică.

Jake nici măcar nu schiţează vreun zâmbet.

La naiba!

Mă aşez pe marginea canapelei, în timp ce el rămâne în picioare.

— Când au început semifinalele, am spus întregii echipe că trebuie să fiică sacrificii. I-am spus lui Brooks să lase chefurile. Lui Potts şi Bray să nu mai bea. Le-am fixat o limită de băutură celorlalţi băieţi. L-am forţat pe McCarthy s-o termine cu tine.

Golul din *stomac* devine din ce în ce mai mare.

— Şi toţi s-au supus fără doar şi poate. Au pus echipa pe primul loc, spune el şi clatină din cap. Şi eu făceam acelaşi lucru. Dar, de când te-am întâlnit, mi-am pierdut complet minţile, spune el şi e clar că nu se simte OK.

începe să mi se facă rău. Nu trebuie să fiu o clarvăzătoare ca să ştiu unde duc toate astea şi nu-mi vine să cred!

Aseară am fost mai vulnerabilă ca niciodată. I-am spus de sarcină, de avortul spontan, de căderea nervoasă, de relaţia cu tata M-am destăinuit întru totul, spunându-i: *Priveşte-mă, cu*
** ta aide-a face. Apt sunt eu.*

Fîntru prima oară în foarte mult timp, miram îngăduit să fiu

moale.

Şi ăsta e rezultatul?

Mă înţeapă ochii. Strâng tare din buze. Nu scot o vorbă, pentru că mi-e teamă c-o să încep să plâng şi refuz să arăt slăbiciune.

— I-am forţat pe toţi să renunţe la orice i-ar putea distrage. Asta mă transformă într-un mate ipocrit, pentru că eu nu voiam să renunţ la nimic.

— Şi presupun că eu sunt cea care te distrage?

Sunt surprinsă şi chiar mândră de cât de fermă îmi este vocea.

— Da. De când te-am cunoscut, numai la tine mă gândesc! M-ai fermecat, în pana mea!

Biata mea inimă confuză nu ştie cum să reacţioneze. Să plutească pentru că Jake—un băiat pe care-l admir şi-l respect şi de care m-am îndrăgostit lulea – recunoaşte că l-am fermecat cu totul? Sau să doară, pentru că el crede că sentimentele astea nu-i fac bine?

— De asta m-am gândit s-o lăsăm mai uşor.

Inima mi se rupe în două şi stomacul începe să mă doară.

— Nu pot să le cer băieţilor să se concentreze tot timpul şi să-şi folosească întreaga energie pentru

echipă, dacă eu nu sunt dispus să fee acelaşi lucru.
Aşa că, dacă azi mergi să-l vezi pe tatăl tău...

Jake se opreşte, vârându-şi jenat mâinile în buzunare.

— Poate că ar fi mai bine dacă.,.

0 altă doză de realitate mă loveşte din plin.

— ... dacă te-ai muta înapoi, încheie el.

— Vrei să plec? îl întreb eu, sec.

— O să-mi petrec Secate oră din următoarele trei zil„ „ tindu-mă să-i batem pe cei de Ia Michigan. Numai la asta ar trT" să mă gândesc, Brenna. Dacă rămâi aici, îmi distragi atenţia V' trecut prin asta chiar de dimineaţă, spune el, cu o voce chinuit? Trebuie să fiu alături de echipa mea.

Şi cu mine cum rămâne* *aş vrea eu să strig*. De ce nu poţi să fi- alături ţi de minei

Dar ştiu mai bine de atât. Nici nu se pune problema să-i las de înţeles că m-a distrus. Aseară am fost vulnerabilă, azi se desparte de mine.

Mi-am învăţat lecţia.

— în clipa asta, hocheiul trebuie să aibă prioritate.

Şi acum disting o lipsă mică de onestitate. Oare mă minte? Expresia lui este atât de chinuită şi de nefericită, încât e limpede că nu sare în sus de bucurie la ideea despărţirii noastre. Dar eu una n-am de gând să implor pe cineva să rămână cu mine. O să îl cred pe cuvânt. Pentru că sunt un kdult şi nu mă joc. Dacă-mi spune că s-a terminat, atunci s-a terminat.

— E-n regulă, Jake, am priceput.

— Serios? ezită el.

— Hocheiul are prioritate, repet eu, ridicând din umeri. Aşa şi trebuie. Pentru asta ai muncit întreaga ta viaţă. Nu mă aştept să arunci totul la coşul de gunoi pentru o relaţie care avea oricum să se termine.

— Chiar crezi asta? îi zvâcnesc încet buzele.

— Da, mint eu. Ţi-am mai spus asta şi înainte... nu duce nicăieri. Tu te muţi la Edmonton. Eu mai am un an de facultate. Ar fi stupid să încercăm să menţinem relaţia, spun eu şi mă ridic de pe canapea. Sunt convinsă că tata mă va primi înapoi. Şi dacă nu vrea, pot să stau cu Summer. Proprietarii mi-au spus că subsolul meu e aproape gata. Cine ştie, poate e gata deja şi nu au apucat să mă sune.

îşi trece degetele prin păr pentru a mia oară.

_ Brenna...

Nu mai continuă. Mi-e limpede că regretă foarte mult.

__ E-n regulă, Jakey. Hai să n-o mai lungim. Ne-am simţit bine împreună şi acum e momentul să mergem mai departe. Nu-i

o tragedie, nu?

Să mă prefac că nu-mi pasă este unul dintre cele mai grele lucruri pe care le-am făcut în viaţa mea. Şi probabil că mi-a reuşit, pentru că Jake dă din cap, trist.

— în fine, o să-mi iau chiar acum toate catrafusele, e mai simplu aşa. Oricum e un singur sertar...

Vocea-mi piețe. A golit un sertar pentru mine și acum îl ia înapoi. Se simte ca și cum cineva mi-a înfipt o lamă în inimă de o sută de ori.

în dormitorul lui Jake, golesc repede sertarul și îndes totul în geantă. Apoi mă duc în baie și-mi adun cosmeticele. Sunt sigură că ceva tot am uitat, dar dacă Jake mă va suna mai târziu să-mi spună că a găsit vreun lucru de-al meu pe aici pe undeva, o să-l rog să-l arunce. Chiar dacă sunț singură, mă străduiesc să nu dau la iveală niciun strop de emoție. Dacă o fee, încep să plâng, și cât sunt în acest apartament, nu am de gând să las nici măcar o lacrimă să curgă.

Trăgând trollerul după mine, revin în sufragerie. Trec pe lângă Jake, strângându-l ușor de braț. Când îl ating, îmi vine să mor.

El se încordează pentru o clipă, apoi îmi mângâie obrazul. Degetul lui mare trece uşor peste buza mea de jos şi se murdăreşte de o nuanţă roşie.

— Te-ai dat cu ruj de la prima oră a dimineţii, nu?

— Aşa-mi stă în fire.

E armura mea, gândesc în tăcere.

în clipa de faţă, armura asta este singurul lucru care mă împiedică să nu-i cad la picioarele şi să plâng.

36
BRENNA

Jake m-a părăsit.

Mă gândesc la cuvintele astea trei în timp ce călătoresc ***ca*** trenul şi cu autobuzul spre Hastings. Tot nu plâng. Credeam c-o s-o iac, dar bănuiesc că, atunci când mi-am ascuns emoţiile feţi de Jake, am Scut o treabă temeinică. Acum nu mai simt nimic. Absolut nimic. Sunt amorţită. Ochii mi-s uscaţi şi inima de piatră.

Când mă îndrept spre uşa din faţă, trăgând troDeruI după mine, văd Jeepul tatei parcat pe alee. Sper să nu mă dea şi el afară. Partea buna e că, dacă-mi spune iar s-o iau din loc, va trebui să-mi găsesc un locşor doar pentru o noapte. Când eram în tren, m-a sunat Wendy care mi-a spus că pot să mă mut la

mine mâine-dimineaţă. Ba chiar ea şi cu Mark vor merge la IKEA în seara asta, ca să cumpere câteva piese de mobilier strict necesare. I-am spus că nu-i nevoie să facă asta, dar se pare că asigurarea încă nu le-a dat banii şi insistă să-mi ia măcar un pat.

îl găsesc pe tata în bucătărie, unde scoate vasele din maşina de spălat. E cu spatele la mine şi, pentru o clipă, rămân uimită. Este înalt şi solid, clădit precum un jucător de hochei şi din spate aduce oarecum cu Jake, doar că tata are părul mai scurt. E foarte puternic şi asta-mi aminteşte că şi eu trebuie să fiu Ia fel î"tot deauna a trebuit să fiu aşa în faţa tatălui meu.

Respir adânc şi îl salut:

— Hei!

Se întoarce, salutându-mă vesel.

Urmează o tăcere scurţi Privirile ni se întâlnesc. Dintr-odată, mă simt incredibil de obosită. Deja a trebuit azi să trec printr-o criză emoţională şi e abia ora unu. Mă întreb câte confruntări devastatoare mai trebuie să îndur.

— Putem să mergem în sufragerie? îi sugerez eu, iar el aprobă din cap.

Când ne aşezăm la capetele opuse ale canapelei, trag încet aer în piept şi expir lung.

— Ştiu că-ţi place ca oamenii să treacă direct la subiect, aşa că asta am să fac şi eu, încep şi-mi aşez mâinile în poală îţi cer iertare.

Tata zâmbeşte pieziş.

— Trebuie să fii mai precisă. Sunt, mai multe lucruri pentru care poate vrei să îmi ceri iertare,

Nu-i zâmbesc, pentru că simt lovitura din plin..

— Nu, de fapt, nu sunt. Nu o să-mi cer iertare că m-am văzut cu Jake sau că am prieteni sau că mai merg, din când în când, la petreceri. Nu o să-mi cer iertare pentru nimic din toate astea, pentru că le-am

făcut cu toată responsabilitatea din lume. Îţi cer iertare că am rămas însărcinată.

— Poftim? şuieră el.

Rareori îl prinzi pe tata cu garda jos, dar acum arată din cale-a- fără de uluit. Mă joc cu mărgeluţele de la încheietura mea şi- rahat! Brăţara lui Jake! E tot la mine, ceea ce înseamnă că va trebui să găsesc o cale să i-o înapoiez înainte de meciul de sâmbătă.

Dar în clipa asta, îmi dă putere şi e ciudat ca naiba. Nu ştiu dacă ceea ce-mi aduce este chiar noroc, dar cu siguranţă e curaj, lucru care de obicei îmi lipseşte în preajma tatei.

— îmi pare rău că am rămas însărcinată, repet eu. Şi îţj ^ iertare că nu ţi-am spus. Chiar a fost un accident. Eric şi cu mine am fost mereu precauţi, ***mereu***| scutur eu din cap. Şi apoi, printr-o întâmplare de

rahat, un prezervativ s-a rupt şi acum tatăl meu mă urăşte.
Face ochii cât cepele. Deschide gura să zică ceva, dar i-o ia înainte.
— Ştiu că te-am dezamăgit şi că eu,, cum e fraza aia din filmele vechi? Am adus ruşine asupra casei?
Tata izbucneşte în râs.
— Isuse, Brenna...
îl întrerup din nou:

— Ştiu că ţi-este ruşine cu mine. Crede-mă, şi mie mi-e ruşine pentru felul în care m-am comportat. Ar fi trebuit să-ţi spun că am rămas gravidă şi, mai ales, că sângeram în ziua aia. Dar, k schimb, am fost foarte speriată de felul în care ai fi putut să reacţionezi şi m-am lăsat convinsă de Eric că nu era mare scofală. Eram un copil prost, dar nu mai sunt proastă acum, promit!

Simt un nod în gât, ceea ce e bine, cred, pentru că mai aveam puţin şi începeam să plâng. Clipesc repede, încercând cu disperare să-mi opresc lacrimile. Ştiu că, atunci când o să curgă, o să dau drumul unei cascade.

-— Te rog să-mi acorzi încă o şansă.

— Brenna...

— Te rog, îl implor eu. Mereu te-am dezamăgit, dar vreau să încerc să repar chestia asta. Aşa că te rog să-mi spui doar cum – *cum să te fac să mă iubeşti din nou*—să repar asta. Nu pot să mai suport să ştiu că ţi-e ruşine cu mine, aşa că vreau să-mi spui cum pot să îmbunătăţesc lucrurile şi cum să-

Tata începe să plângă.

Şocul mă loveşte din plin. Rămân cu gura căscată, dar nu mai scoate niciun cuvânt. Pentru o clipă, cred că doar îmi imaginez că văd lacrimi, Niciodată nu l-

am văzut pe tata plângând, aşa că pentru mine, e o privelişte complet străină. Dar alea sunt lacrimi,

gri îndoială.

___Tată? rostesc eu, nesigură de ce se întâmplă.

El îşi trece degetele peste faţă, încercând să îndepărteze lacrimile.

— Asta crezi tu?

I se citeşte ruşinea în ochi, dar cred că îi e ruşine *de el*

— Asta te-am făcut eu să crezi? Că te urăsc? Că mi-e ruşine cu tine?

îmi muşc puternic buza de jos. Dacă o s-o ţină aşa cu bocitul, o să încep şi eu să plâng şi, în clipa asta, unul dintre noi trebuie să-şi menţină mintea limpede.

— Nu mă urăşti?

— Doamne, nu! Bineînţeles că nu! exclamă el, iar vocea îi e foarte răguşită. Şi niciodată nu te-am blamat pentru că ai rămas gravidă, pietsicuţă.

De data asta, chiar că nu mai am cum să opresc lacrimile. Mi se preling pe obraji şi le simt gustul sărat.

— Am fost şi eu tânăr, murmură tata. Ştiu că facem lucruri prosteşti când hormonii o iau razna şi ştiu că se mai întâmplă şi accidente. Nu m-a bucurat că s-a întâmplat, dar nu te-am învinovăţit niciodată, se şterge el iarăşi la ochi.

— Nici măcar nu te mai uitai la mine.

— Pentru că ori de câte ori mă uitam la tine, îmi aminteam că te-am găsit în baie, într-o baltă de sânge, spune şi începe să respire greu. Nu am văzut aşa de mult sânge niciodată în viaţa mea. Şi erai palidă. Aveai buzele mov. Credeam că eşti moartă. Am intrat în baie şi chiar am crezut că ai murit.

îşi îngroapă faţa-n mâini, iar umerii lui uriaşi încep să tremure.

O parte din mine vrea să mă apropii de el şi să-l iau în braţe, dar relaţia noastră a fost atât de încordată, incredibil de mult timp. Au lipsit îmbrăţişările ani întregi şi mă simt stânjenită să &c asta acum. Aşa că rămân pe loc, privindu-l cum plânge, în vreme ce nu le mai pot stăpâni nici eu.

— Credeam că ai murit! spune el şi-şl ridică fruntea i$_{ir}$

îi văd chipul răvăşit. Parcă se întâmpla din nou ca atuncidu „ murit mama ta, când am primit apelul care mă anunța că „ * loc un accident şi că trebuie să merg la morgă să-i identific tnTT

Scot un strigăt şi simt că nu mai pot să respir. Este p$_{entru}$ prima oară când aflu asta.

Ştiam că mama a murit când maşina ei a derapat pe gh$_{ea}$ţj j a ieşit de pe carosabil.

N-am ştiut că tata a trebuit să-i identifice *trupul*.

— Ştii că spunea mereu mătuşa Sheiyl, că tu semeni foarte bine cu mama ta? Chiar aşa şi e. Semănaţi ca două picături, oftează el Şi când te-am găsit în baie, parcă am revăzut cadavrul ei.

îmi e aşa de rău şi-mi vine să vomit. Nici măcar nu-mi pot imagina cum s-a simţit atunci.

— N-am mai putut să te privesc după, pentru că mi-era teamă. Aproape că te pierdusem şi tu eşti singurul lucru din lume care mai contează pentru mine.

— Şi hocheiul? fac eu o glumă jalnică.

— Hocheiul e doar un joc. Tu eşti viaţa mea.

Doamne! Lacrimile îmi curg necontenit. Am impresia că faţa

mea e vraişte, dar nu mă pot opri şi îmi tot curge nasul. Nici tata nu se grăbeşte să mă ia în braţe. încă nu suntem pregătiţi. Pentru noi e o chestie nouă sau, mai degrabă, o chestie veche cu care trebuie iar să ne obişnuim.

— Aproape că te pierdusem şi nu ştiam cum să fac să-ţi fie mai bine, recunoaşte el, mohorât. Dacă mama ta ar fi trăit, ar fi ştiut exact ce să facă. Când erai în spital şi plângeai, şi apoi când te-am ţinut acasă toate lunile alea, nu mai eram eu însumi. Nu ştiam cum să mă descurc şi, ori de câte ori, mă uitam la tine, îmi aduceam aminte de cum sângerai pe jos, se cutremură el. N-am să uit niciodată imaginea aia. O să mi-o amintesc până o să mor.

— îmi pare rău că te-am speriat.

— îmi pare rău că te-am făcut să crezi că mi-e ruşine cu tine. Dar nu am de gând să-ţi cer iertare pentru ce a urmat. Pedeapsa, ora de venit acasă. Nu mă mai înţelegeam cu tine,

— Ştiu, spun cu regret şi scutur din cap. Dar m-am schimbat. Am crescut şi am plecat la facultate. Nu mai fac prostii ca si-p atrag atenţia. Ai făcut bine să mă ţii din scurt atunci, dar acum sunt cu totul alt om. Aş vrea să vezi şi tu asta.

Privirea lui sumbră mă măsoară din cap până-n picioare.

— Cred că tncep s-o fac.

— Super! E singurul mod prin Care vom putea trece peste situaţia asta, îl privesc eu cu speranţă în ochi. Crezi că putem să ştergem trecutul cu buretele? Să uităm şi să ne purtăm ca doi adulţi?

— Cred că putem face asta, aprobă el repede.

Dă din cap, de parcă se gândeşte la ceva anume, apoi spune:

— De fapt, cred că e o idee excelentă.

37
BRENNA

în seara următoare, merg acasă la Summer, pentru că sunt disperată şi încerc să nu mă mai gândesc la Jake. Vreau să intru în cuşca leului, să fiu în preajma lui Hollis şi a lui Hunter şi poate chiar şi a lui Nate, chiar dacă au impresia că i-am trădat când m-am culcat cu inamicul. Vreau să mă confrunt cu orice discurs furios pe care mi l-ar putea arunca în faţă, ca să scap de gândul obsedant şi agonizant că Jake nu mai vrea să fie cu mine.

în mod ironic, m-aş fi simţit foarte bine să rămân la tata peste noapte. După ani de zile în care am evitat să fiu singură cu el în casă, sunt, în sfârşit, dornică să petrecem timp împreună Dar diseară are o întrevedere cu decanul de la Briar, care vrea să discute despre prelungirea contractului tatei, lucru pe care îl merită din plin. Dar asta ar fi însemnat că, dacă rămâneam acasă, eram singură. Cu gândurile mele.

Spre surprinderea mea, în clipa în care intru pe uşă, nu mă ia nimeni la trei păzeşte. Hollis mă priveşte de pe canapea şi, îngândurat, mă salută:

— Hei,Jensen!

— Doar atât? Mă aşteptam la nişte urlete.

— De ce aş urla la tine?

Rămân surprinsă.

— Glumeşti? Ultima oară când am vorbit, mi-ai spus că sunt
o trădătoare.

— A... aşa e.

Niciodată nu l-am auzit vorbind aşa de plictisit şl dezinteresat. Şi-mi ia o secundă să-mi dau seama că nici măcar nu se uită la televizor. Se holbează la un ecran negru, iar telefonul a rămas neatins pe măsuţa de cafea.

— Care-i treaba? întreb eu. Eşti bine? Unde-s Summer şi Fitz? Sus?

— Nu, s-au dus după pizza. Summer nu mai vrea să-i fie livrată la uşă de când livratorul s-a înfuriat că i-a dat doar cinci dolari bacşiş.

— Şi cinci dolari nu e un bacşiş frumos?

Dacă nu e, înseamnă că i-am neîndreptăţit pe băieţii care aduceau pizza.

— Nu şi pentru domnul Sac cu Bani.

îmi desfac geaca şi mă duc în hol s-o pun în cuier, apoi mă alătur lui Hollis pe canapea. Privirea lui goală devine alarmată.

— Bine, ce s-a întâmplat?

— Nimic deosebit. învăţ pentru examene. Rupi s-a despărţit de mine, dar asta nu e mare scofală.

— Stai, ce? Pe bune? De ce te-a părăsit?

Chiar sunt şocată să aud asta.

— Nu contează. Cui îi pasă? se ridică el. îmi iau o bere. Vrei şi tu una?

— Bineînţeles. Dar n-am încheiat discuţia.

— Bada.

Când se întoarce îmi întinde o sticlă de Bud Light.

— Spui prostii, zic eu.

— Prostii?

— Spui prostii când îmi zici că nu-ţi pasă de Rupi. Ba îţi pasă! Îţi place de ea.

— Ba nu. E tare enervantă!

_ Serios? Şl atunci de ce al continuat să te vezi cu ea?

— Pentru că voiam să i-o trag, Brenna. Haide, revino-ţi

— Da, da! Deci nu încercai altceva decât să ţi-o pui.

— Exact. Iar acum nu mal trebuie să mă străduiesc Mai sunt o tonă de fete care stau la rând să mi-o tragă. Deci, călătorie sprâncenată! spune el, dat vocea îi e total lipsită de convingere

— Recunoaşte, Hollis, o placi! îţi place vocea ei piţigăiată şi autoritatea ei şi faptul că vorbeşte întruna.

— Ba nu, insistă el. Nici măcar nu e genul meu.

— Nu e, cad eu de acord. Nu e o admiratoare cu trup demn de reviste de modă şi nu e nici vreuna dintre fetele alea cu operaţii estetice cu care te-am văzut flirtând la Malone's. E ciudată şi micuţă şi are o cantitate uriaşă şi inexplicabilă de încredere în ea, zâmbesc eu. Şi tu o placi. Recunoaşte. Că. Da.

I se înroşesc urechile. îşi trece ambele mâini prin păr şi, într-un final, spune adevărul:

— începuse să-mi placă de ea.

— Ha! Ştiam eu! Acum sun-o şi spune-i şi ei.

— în niciun caz. Ea m-a părăsit. Dacă iubitul tău de la Harvatd te-ar fi părăsit *pe tine,* l-ai fi sunat?

Izbucnesc într-un râs isteric. Chiar nu mă pot opri. îmi pun capul pe umărul lui Hollis şi chicotesc incontrolabil.

— Ce e cu tine? mă întreabă el, nedumerit. Te-ai drogat, Jensen?

— Nu, râd eu în continuare. Vezi tu, *chiar* m-a părăsit. Şocat, Hollis îşi îndreaptă umerii, iar eu îmi ridic capul.

Ochii lui albaştri s-au făcut cât cepele.

— Vorbeşti serios? S-o fi drogat?

— Nu era drogat şi da, vorbesc serios. M-a părăsit ieri. Zicea că trebuie să se concentreze pe turneu şi pe echipă, iar eu îi stăteam în cale, bla, bla, bla...

— Ce căcat! întotdeauna am ştiut că tipii de la Harvard sunt rontălăi, dar el a atins un alt nivel. O fi căscat ochii bine? Eşti cea

„ai sexy fată de pe planetă.

Deşi complimentul vine din partea lui Mlke Hollis, sunt totuşi flatată.

— Meisi, Hollis!

— Lucrul ăsta confirmă ceea ce ştiam deja. Harvard e naşpa, iar Connelly e şi mai naşpa, zice el şi-şi trece braţul pe după umerii mei.

— Sunt de acoid, îl aud pe Hunter, care intră în cameră cu o bere în mână.

Bea o AII Day IPA... ia stai, eu de ce nu am avut opţiunea asta?

Tresar când îi văd încheietura stângă în ghips. Măcar nu e cea dreaptă. Plus că sezonul s-a terminat, aşa că nu e ca şi cum ar lipsi de la vreun meci. Cu toate astea, ghipsul îmi trezeşte un val de compasiune.

— Bună, zic eu pe un ton precaut, cum îţi este încheietura?

— Ce? Nu vezi? îşi ridică el braţul. E rtiptă.

Nu pare supărat. Doar resemnat.

— Pot să mă semnez pe ghips? îl tachinez eu.

— Regret, dar din cauza lui Hollis, nu mai poate nimeni să facă asta.

Se apropie de canapea ca să pot vedea mai bine ghipsul.

Cu un maiker negru, cineva a desenat un penis şi două testicule.

— Foarte matur, Hollis! oftez eu. Dar câte detalii ai folosit la testiculele alea.

— Păi ştii cum se spune, ridică el din umeri.

— Nu, cum se spune? mă încrunt eu.

— Şi eu sunt curios să aflu, se aşază Hunter pe fotoliu.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Pe bune? Practic nu am nimic de adăugat la asta, mormăie Hollis, exasperat. Cei mai mulţi nu te întreabă ce şi cum atunci când zici: „Ştii cum se spune...”.

Mirar plicea si petrec o zi În creierul lui Hollis. Dar doar singură. Pentru că dacă aş sta mai mult de atât, aş rămâne bl”* cată în *UpsideDown*.

— Bine, al ocolit destul subiectul. De ce s-a despărţit R de tine?

— S-a despărţit Rupi de tine? repetă Hunter. Asta înseamnă că nu mai suntem siliţi să vă ascultăm cum ţipaţi unul la altul 1 orice oră din noapte? Super!

— Poarti-te frumos, Davenport! Omul chiar e afectat de toată treaba asta.

— Pe bune? îşi înclină el capul.

— Nu! răspunde Hollis pe un ton ferm. Nu chiar. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie.

— Dacă nu-ţi pasă, atunci nu ai niciun motiv să nu ne spui de ce v-aţi despărţit.

— A fost o prostie, bine? Nici măcar nu merită să vorbesc despre asta.

— Dar ce ai făcut, mă? îl întreabă Hunter, amuzat.

— Fata voia să ne dăm porecle şi eu nu am pus botul, oftează el.

Hm... OK.

Mă străduiesc din răsputeri să nu râd.

Hunter nici măcar nu încearcă – izbucneşte în hohote.

— Şi care erau poreclele?

— Nu le ştia încă. Voia să focă o listă şi pe urmă...

Hollis îşi încordează maxilarul, apoi continuă:

— ...pe urmă trebuia să le discutăm şi să spunem cum ne fac

să ne simţim.

Hunter dă solemn din cap.

— Bineînţeles. Toată lumea face asta,

îi arunc o privire urâtă, dându-i de înţeles că trebuie să tacă.

Hollis e vulnerabil în clipa asta şi nu merită să fie luat la mişto-

O, Doamne! Cine sunt eu? Oi fi oare în ***Upide Dom?***
Nu

ştiu să fi ratat vreo ocazie să fac mişto de Hollis.

___Şi nu ţi-a plăcut niciuna dintre ideile ei?

El se uită lung la mine.

__ Nici măcar n-am lăsat-o să se gândească. Cine face o listă cu porecle şi începe să le voteze, de zici că e în juriu la *American Idol?* I-am spus că e o nebunie şi că şi ea e nebună, apoi i-am zis că poate o poreclă potrivită pentru ea ar fi „nebuna", Iar ea şi-a pierdut răbdarea şi e plecat valvârtej. Iar mai apoi mi-a trimis un mesaj spunându-mi că ea nu poate să

stea cu cineva care nu poate să fie, şi citez, „implicat întru totul”.

— Are dreptate. E greu să menţii o relaţie dacă cei doi nu sunt implicaţi total. Şi nici n-o condamn că a dat bir cu fugiţii. Cui i-ar conveni să i se spună că e nebun tot timpul? S-ar putea să-i creeze un complex.

— Deja are un complex. Se numeşte nebunie.

— Hollis! îi atrag eu atenţia, iar el se roşineză.

— Pun pariu că i-ai spus că e nebună de mai multe ori decât i-ai spus că o placi. De asemenea, pun pariu că niciodată nu ai rostit cuvintele „te plac”. Aşa e? îl provoc eu.

— Ba da, am făcut asta.

— Hollis!

— Bine! Nu am făcut-o.

— Fii sincer, vrei să te mai vezi cu fata asta?

După o tăcere lungă, aprobă din cap.

— Bun, atunci dă-mi telefonul tău.

în duda privirii lui îndoielnice, mi-l dă.Caut în agenda lui, până dau de numele lui Rupi, urmat de un. emoji în formă de inimă. Răspunde la primul apel, ceea ce-mi spune că mai sunt speranţe de reuşită.

— Ce mai vrei, Mike?

Nu-i stă în fire să vorbească aşa.

— Bună, Rupi! Brenna sunt.

— Brenna? De ce ai telefonul lui Mike?

— îl pun pe difuzor, bine? Hollis e aici, lângă mine. Hollis?

— Hei! îngână el.

— în fine, am avut o mică discuţie, reiau eu, şi Holli$_{s}$ să-ţi spună ceva. ^{Vfea}

— Ce anume?

— Hollis! îl îndemn eu, dar el nu scoate nicio vorbă

— Bine, atunci *o S'O spun eu.* Hollis te place, Rupi. ^ face el că nu, dar în adâncul lui, te vrea. O zice el că nu-i convin« când vă dondăniți, dar crede-mă că adoră toată drama asta. Emisiunea lui preferată este *Keeping Up with the Kardashianii*

Din fotoliu, Hunter chicotește și mai ia o gură de bere.

— Da, dar preferata lui e Khloe, spune Rupi pe un ton mohorât. Toată lumea știe că cea mai tare e Kourtney!

— Kourtney nu e nici măcar în top trei, mormăie Mike spre

— Vezi! De-aia nu ne merge!

— Nup, răspund eu. Fix de aia *va* merge! Nu vrei să fii cu dneva care-ţi seamănă perfect. Vrei pe cineva care să te provoace, să te inspire să fii mai deschisă, când întreaga ta viaţă parcă ai fost într-o bulă, spun şi-mi piere mie vocea.

O, nu! Iar mă gândesc la Jake şi-l văd pe Hollis că-mi atunci o privire ciudată. îl ignor şi continui să vorbesc cu hărţuitoarea lui. Adică cu iubita lui.

— Ascultă, ştiu că-ţi spune tot timpul că eşti nebună, dar venind din partea lui, e, de fapt, un compliment.

Hunter izbucneşte, din nou, în râs.

— Cum vine asta? cere Rupi să ştie.

— L-ai cunoscut? *El e* ăla nebun. Şi pare-se că şi familia lui e la fel.

— Hei! protestează Hollis. Aş vrea să nu-mi amesteci familia

— Dacă dorinţele s-ar împlini, toţi proştii ar avea de toate în viaţa asta, zic eu pe un ton arogant, şi asta îl reduce la tăcere. Prin urmare, zău, Rupi, când îţi spune aşa e pentru că vede cât de asemănători sunteţi, îi fac eu cu ochiul lui Mike. Îşi vede sufletul pereche.

___E adevărat, Mike?

El se încruntă la mine, trecându-şi degetul mare prin dreptul gâtului, dându-mi de înţeles c-o să mă omoare pentru că am folosit cuvintele „suflet-pereche”. Dar după gafa cu Kardashian, a trebuit să scot artileria grea.

— Mike? insistă Rupi.

— E adevărat, bolboroseşte el. Te plac, bine? Nu cred că eşti nebună. Cred că eşti minunată.

— Atunci de oe nu vrei să ne dăm porecle drăguţele? îl întreabă ea.

— Pentru că e...

Scutur din cap, avertizându-l să nu spună vreo prostie.

— ... important, încheie el, salvându-se, Eun pas uriaş într-o relaţie.

Mă tem că Hunter ar putea s-o mierlească de atâta râs, îşi sprijină capul de antebraţ, sperând că n-o să mai scoată atâta zgomot.

— Dar e-n regulă, spune Hollis. Dacă vrei să ne dăm pore- de, o să ne dăm porecle. Prima mea sugestie e „pisicot”.

— Pisicot! urlă Hunter.

— Nu ştiu dacă mi-ar plăcea să-mi spui aşa, zice Rupi încet.

— Nu, porecla asta e pentru mine. Şi mai cred... de fapt, ia stai, te scot de pe difuzor.

Apasă pe un buton şi-şi duce telefonul la ureche, apoi continuă:

— Mă duc sus. N-au Brenna şi Hunter treabă cu poreclele noastre.

Se îndreaptă spre uşă şi se opreşte brusc în prag. Mă priveşte peste umăr şi spune un *Mulţumesc* şoptit.

Mi se umple inima. Datorită lui *Hollis*, îţi vine să crezi?

îi zâmbesc cu bunăvoinţă. După ce iese din cameră, mă întorc spre Hunter şi-i spun: Mi-am terminat treaba aici.

— Ai ficut o treabă pe cinste, rânjeşte el.

— Pari să fii într-o stare destul de bună, având în vedete

tu... fac eu semn spre ghips. Şi nu mai pari supărat
pe cercetez eu privirea.

— Dar n-am fost supărat pe tine.

— Mi-ai trimis un mesaj naşpa în care mi-ai spus
să-i mul$_{tu}$mese iubitului meu pentru ce ai păţit tu, 11
reamintesc.

— Da, a doua zi după ce cretinul de Hemley mi-a
mpt încheietura, încă eram supărat că am pierdut
meciul şi tu ai fost o ţintă uşoară.

— Da, mersi!

— Eram supărat indirect pe Connelly. Dar, ca să fiu sincer, el n-a făcut nimic nasol. Ba chiar a încercat să oprească încăierarea, ridică el din umeri. Acestea fiind spuse, eu tot cred că dacă Nate şi cu mine am fi fost pe gheaţă în seara aia, noi ar fi trebuit să ne batem cu Michigan weekendul ăsta.

— Asta cred şi eu, oftez supărată. Am fost la conducere cea mai mare parte din prima repriză, până ce aţi ieşit voi din joc Eram atât de aproape de victorie.

— Eram, repetă el şi ia o gură de bere. Apoi am pierdut din cauza mea.

— Prostii! Nu te-ai rănit intenţionat.

— Nu, dar comportamentul meu din timpul liber ne-a costat meciul. Mi-am petrecut ultimele două luni trăgându-mi-o în stânga şi-n dreapta prin campus. Iar când asta a-nceput să mă plictisească, am luat la rând barurile din Boston, mi-am tras-o cu străine şi uite ce s-a întâmplat. Se pare că Violet voia să se răzbune pe Hemley pentru că se certaseră. Ştia cine eram când ne-am întâlnit.

— Pe bune?!

— Da, da! Şi primul lucru pe care l-a făcut după ce am plecat a fost să-l sune şi să-i povestească totul. Aşa că, în clipa în care
HenJey aintrat pe gheaţă, a Început să mă ia la Întrebări fi, în gne, Şt»» cum s-a terminat povestea.

Hunter clatină din cap, dezgustat. Deşi e dat că e nemulţumit de comportamentul său.

_ Niciodată nu m-am purtat aşa. Am mai făcut sex, normal, dar nu aveam un plan măreţ prin care să mi-o trag cu fiecare **gagică cu** care mă intersectez. **Mi**-am pierdut minţile, am devenit un „fustangiu", cum îi place lui Hollis să spună, Îmi zâmbeşte d pieziş. Trebuie să-mi ba® minţile ta cap. Vreau să-mi duc echipa în finala naţională sezonul următor. Nate o să absolve şi habar nu am dacă antrenorul va alege căpitanul sau echipa va vota, dar vreau ca eu să fiu acela.

— Ăsta da scop măreţ!

— Ştiu, şi am de gând să muncesc din greu să-l îndeplinesc. Aşa că... mai uşor cu sexul.

— Adică ce o să faci?

— Adică o să fac un jurământ de abstinenţă.

— Ăăă, asta n-o să se întâmple niciodată. îţi dau cel mult o săptămână, îl iau eu la mişto.

— Creai că nu mi-o pot ţine în pantaloni mai mult de o săptămână? se ofensează el.

— Eşti un jucător de hochei în vârstă de douăzeci de ani. Nu, nu cred că ţi-o poţi ţine în pantaloni mai mult de o săptămână.

— Bine, rânjeşte d. Bănuiesc că va trebui să-ţi dovedesc că tt-nşelL

36 BRENNA

— Ce naiba?!

Tata, care pregăteşte micul-dejun, se întoarce brusc spre mine E sâmbătă dimineaţă şi pe ecranul telefonului meu apare cea mai şocantă veste de când am aflat că Ryan Wesley, jucător laToronto, e gay.

— Eşti bine? mă întreabă el.

— Ce naiba?! repet eu, recitind mesajul. Tansy s-a logodit.

— Verişoara ta, Tansy?

— Da!

— S-a logodit?

— Da!

— Cu Lamar, jucătorul de baschet de care se tot despărţea, îmi zice aici în mesaj că aseară, la club, el s-a aşezat într-un genunchi şi a pus întrebarea. Avea un inel şi toate cele.

întorc telefonul ca tata să poată vedea fotografia pe cate mi-a trimis-o Tansy. Diamantul de pe degetul ei nu e cine ştie ce, dar n-am crezut că un student şi-ar putea permite unul chiar atât de

0 u! Bănuiesc ci nu glumea când mi-a spus că voiau să se

I^^Doamne, îl aud eu pe tata, Sheryl o să facă spume. . ilcnesc în râs, iar el râde pe sub mustăţi. Au trecut doar rile iar relaţia noastră e deja complet schimbată. Este mai ^^ aproape lipsită de încordare. Fireşte, nu ne îmbrăţişăm $^{\text{-de}}f_{\text{re ffljmit}}$, dar discuţiile noastre sunt mult mai liniştite şi ^ spunem o mulţime de glume serioase şi nu pline de sarcasm,

«¡de venin.

Am luat-o de la zero.

— Stai aşa, să-i răspund la mesaj.

EUs Bună!!! Nu pot vorbi, acum pen' că iau micul-dejun cu ™ ¿ar OMGH Felicitări! E o veste uimitoare fi sunt fericită pentru tine! O să fii ce» mai frumoasă mireasă, TU<3 <3

Vorbesc, oaie, prostii? Ca să fiu sinceră... da. Tot nu cred că o relaţie ca a lor o să dureze. Lamar a cerut-o la un *club*, ce Dumnezeu! Dar Tansy e verişoara mea şi sun t lângă ea în *orice* situaţie, aşa că, deşi nu ţopăi ca nebuna de fericire că se logodeşte, sunt bucuroasă penau că *ea este* fericită. Şi dacă cumva mă înşel şi vot ajunge, într-adevăr, la altar, chiar cred că va fi o mireasă frumoasă.

Ea-mi răspunde instantaneu.
TANSY: Mulţumesc, BU SUNĂ-MĂ ÎN SECUNDA CÂND TEEUBESEZM

Zâmbesc şi las telefonul deoparte, în timp ce tata aduce două &durii la masă. Omletă, şuncă şi felii de castravete. îi mulţumesc pentru micul-dejun şi mă pun pe mâncat, vorbind cu gura plină.

— Nu-mi vine să cred că s-a logodit. O să fie un dezastru [E mult] P«a tânără. Sau, mai degrabă, mult prea imatură.

^ ^ „[ate]> în clipa asta *eu sunt* mai pregătită decât ea pentru

Expresia tatei devine gânditoare.

— Asta înseamnă că trebuie să mă aştept ca tu şi Co

vă anunţaţi logodna în curând? e y s »

îngheţ. Apoi iau furculiţa şi mă joc cu omleta din farfi^

— Nu, nu trebuie să-ţi faci astfel de griji. fle'

— De ce?

Mestec foarte încet, evitând să răspund direct.

— Pentru că ne-am despărţit.

— De ce?

— Pentru că am făcut-o, îmi dau eu ochii peste cap. Tu şi ^ mine suntem cât de cât bine acum, dar asta nu înseamnă că sun- tem cei mai buni prieteni. Nu am de gând să-mi scot la lumină secretele întunecate ascunse adânc în mine.

— în primul rând, nu suntem cât de cât bine. Suntem bine! Şi cum mi-ai promis să nu mă mai sperii de moarte vreodată, nu-mi prea place să aud că despărţirea asta ar putea fi întunecată şi ascunsă adânc în tine.

Chiar arată îngrijorat.

— Dar nu e vorba de asta, îl asigur eu. Dacă vrei neapărat să ştii, Jake m-a părăsit pentru că vrea să se concentreze pe hochei.

îl văd pe tata că se încruntă.

— E în regulă. Oricum, nu ducea nicăieri. El o să se mute la Edmonton, ai uitat? Relaţiile la distanţă nu funcţionează niciodată.

— Mama ta şi cu mine am făcut-o să funcţioneze, spune el. mohorât.

— Când aţi fost voi doi într-o relaţie la distanţă? îl privesc eu, surprinsă.

— Ea era cu un an mai tânără ca mine, îmi reamintește eL După ce am absolvit, ea mai avea un an la Yale. A fost anul când s-a băgat imbecilul ăla...

— *Stai* așa! îl întrerupt eu. Mai zi o dată. Care imbecil? Vorbești de Daryl Pedersen?

___Qa. Era în ultimul an, ca mama ta. Aveau aceeași specia-

.. -^Televiziune, zâmbește tata. Ca și tine, de fapt. în fine, a L« «ă absolv ca să-și încerce norocul cu Maric.

aștepta[1]»»
Sunt îngrozita.

__ Şi mama?

__ Jj-a făcut nimic. Mama ta era o pieisicuţă dulce din Geoigia. întotdeauna loială.

__ Deci Pedersen a încercat s-o fure pe mama, dar ea l-a

refuzat.

Sunt total captivată de ce-mi povestește. Mi se pare foarte bulversam si aflu detalii despre viaţa părinţilor mei de dinainte să mă fi născut.

— Daryt a jucat cartea „o să am grijă de iubita ta cât timp eşti plecat”, spune tata, pufnind. Nu eram prieteni apropiaţi. Nu-mi plăcea de el, dar îl toleram. Trebuia să o fac, eram coechipieri. Dar mama ta, păi, ea era de altă părere. Credea că e de treabă şi mă acuza pe mine că sunt paranoic. Dar eu am jucat cu idiotul ăla trei ani la rând, aşa că ştiam ce soi de om era. Un cretin arogant, care juca murdar şi era al naibii de trufaş. Era un fiistangiu, dar o uşă de biserică atunci când era în preajma mamei tale.

Tata ia nişte omletă, mestecă, înghite şi se întinde după cana de cafea.

— Ştii, nu m-a deranjat că-şi pusese în cap s-o cucerească pe mama ta. Dar ar fi putut să fie sincer. Ar fi putut să-mi zică: »Hei, o plac pe Mărie şi o să-i spun asta”. Firește, i-aş fi râs în față, dan după aceea; i-aş fi spus: „Sigur, du-te”, rânjește tata. Niciodată nu m-am îndoit de sentimentele mamei tale.

Vreau să-i spun că probabil i-a prins bine să ştie sigur că mama îl voia pe el Nici eu nu m-am îndoit de sentimentele lui Jake, dar el s-a schimbat şi m-a părăsit.

— Dar omul a ales să acţioneze altfel. Nu trebuie să-ţi iubeşti tău coechipierii, dar trebuie să-i respecţi. S-a dat pe lângă mama •»» a invitat-o să înveţe împreună, au ieşit ca între prieteni. Până

când, într-o seară, au Ieşit cu un grup de amici şi ,el a co„d acasă. A însoţit-o până sus şl a încercat s-o pipăie în faţa mentulul.

— Te rog spune-ml că s-a oprit când ea s-a opus,

— S-a oprit, aprobă el. Dar nu înainte să-o acuze că i-a d, speranțe false, că s-a folosit de el ca să învețe, făcându-l jăJ irosească timpul şi afecţiunea şl apoi refuzându-i ceea ce eu aed că el considera că era dreptul lui. Şi a încheiat predica spunându' că are nevoie de un bărbat adevărat care s-o satisfacă.

— Ce scârbos!

— Când am aflat, am condus într-un suflet din Burlington până în New Haven – la vremea aceea eram antrenor de patinaj la Universitatea din Vermont. Mi-a luat patru ore să ajung acolo, dar a meritat când am auzit cum îi trosnesc oasele lui Pedeisen când mi-am înfipt pumnul în falca lui.

— Bravo, tată!

— Era iubita mea. Nu te porţi urât cu iubita unui bărbat, ridică el din umeri. După întâmplarea asta, nici că s-a mai apropiat de ea.

— Păi şi tărăşenia asta s-a întâmplat acum douăzeci de ani şi tu tot îl mai urăşti.

— Şi ce-i cu asta? ia el o bucăţică de castravete din farfurie.

— Nu crezi că ar fi timpul să îngropi securea războiului?

— N-aş putea s-o îngrop în ţeasta lui?

— Metaforic vorbind. Adică să treci peste. Ai avut-o pe mama, ai făcut o fiică minunată, îi fee eu cu ochiul. Eşti un antrenor care a câştigat de trei ori campionatul. Iar el este un rahat cu ochi. De ce nu o laşi moartă?

— Pentru că omul ăsta nu-mi place şi asta nu se va schimba niciodată. Uneori, omenii nu se plac unii pe alţii, piersicuţă. 0*>iş- nuieşte-te cu asta, pentru că face parte din viaţă. Oamenii te vor urî dacă le faci rău, cu sau fără intenţie. Oamenii te vor uri tru că nu le va place personalitatea ta sau felul în care **vorbe?**

^noe alt căcat superficial pe care un idiot nu poate să-l su- [30] Vor fi oameni care te vor urí pe faţă fără vreun motiv Pertei, __jia sunt ciudaţi, spune el şi ia o gură de cafea. Dar, ^Th urmă, aşa stau lucrurile. Nu toată lumea o să te placă şi „_o să-i placi pe toţi. Mie nu-mi place omul ăla. Şi nu ^buie să-mi schimb părerea. __ Cam ai dreptate.

jar îmi amintesc de Jake, aşa că-mi las privirea în jos.
__ îmi paie mu de tine şi de Connelly.

Bănuiesc că expresia mea tristă şi motivul din spatele ei m-au dat de gol.

__ De când? Mi-ai spus să stau departe de el, ai uitat? L-ai

comparat cu Eric.

_____S-ar putea ca acea comparaţie s-o fi făcut la nervi, mormăie tata. Connelly are capul pe umeri, din câte am auzit.

— Doar ţi-am spus, el e cel care m-a ajutat să-l aduc pe Eric acasă.

-— Că tot veni vorba, ai mai auzit de Eric de atunci?

— Nu, şi am impresia că nici n-o să mai aud.

— Bine. Oare poţi să faci cumva să mă apeleze direct pe mine? Ca să-l pun eu la punct?

— Tacă!

Privirea ucigătoare din ochii lui e înspăimântătoare.

— Nu ai voie să-i zici nimic. Să sperăm că mama lui o să-l convingă să meargă la dezintoxicare. Poate că ultima fază a fost momentul de trezire de care avea nevoie.

— Poate, spune el, dar nu pare convins.

Şi nici eu nu sunt. Au trecut cinci ani de la terminarea liceului, iar Eric tot nu pare să conştientizeze că are o problemă.

— Dar de Connelly îmi paie rău, zice tata, readucându-l pe
Jake în discuţie.

— Şi mie.
Credeam că ai spus că relaţia nu va duce nicăieri.

— Aşa am spus. Mă rog, asta l-am spus lui. M-a pă,ₙₒ rn-am prefăcut că nu-mi pasă, mărturisesc eu. Nu voiam 1" cât de supărată eram. Dar *chiar* eram. E primul băiat ₚ **** l-am întâlnit după mult timp şi cu care aş putea fi într-o,^ Era bun cu şi pentru mine. Spre exemplu, atunci când eram*'*' tată la gândul c-o să vorbesc cu tine, el mi-a dat... Ah! La dracii

— Vezi cum vorbeşti! mă ceartă tata. ᵘ'

Dar deja am sărit de pe scaunul meu. Am uitat de brăţara ȧᵤ

Jake. Am uitat să i-o înapoiez, fir-ar să fie! [1]

După discuţia cu tata de ieri seară, m-am dus sus să fac un duş şi mi-am amintit că am pus brăţara în noptieră. Joi şi vineri am fost la Summer, pentru că, deşi subsolul meu este gata, nu m-am mutat încă, fiindcă nu vreau să fiu singură. Mi-e teamă că dacă aş fi doar eu, m-aş gândi numai la Jake. Zilele astea, am reuşit să-l scot cu totul din mintea mea. Şi cum nu mă mai gândeam la el, nu mi-am mai adus aminte nici de talismanul lui.

Azi joacă cu Michigan. La naiba! De ce nu m-a sunat sau nu mi-a trimis un mesaj? Nu a băgat de seamă că nu are brăţara?

— Am talismanul lui Jake la mine, izbucnesc eu. Mi l-a dat înainte să ne despărţim şi am uitat cu totul să i-l mai dau înapoi, iar azi joacă în Worcester!

Antrenând hocheişti de peste două decenii, nu există îndoială că tata a luat la cunoştinţă de o grămadă de superstiţii, talismane şi ritualuri. Aşa că nu sunt surprinsă când îi văd expresia serioasă.

— Nu-iabună.

— Nu, nu e, spun şi-mi muşc interiorul obrazului. Ce să fee?

— Cred că nu prea ai de ales.

Lasă cana jos şi-şi dă scaunul în spate.

— Ce faci?

— Nu te joci cU ritualul unui om, Brenna.

Tata se uită la ceas, apoi mă întreabă:

— La ce oră începe meciul?

Deja sunt cu ochii în telefon.

__La unu jumătate.

Acum e ora unsprezece. Ca să ajung la Worcester, am nevoie ¿« o oră şi ceva. Mă liniştesc imediat, pentru că aş ajunge acolo „ ₥lt înainte să înceapă meciul.

Tata îmi confirmă gândurile.

__ Dacă plecăm acum, ajungem chiar cu ceva timp înainte.

— Noii

— Chiar crezi c-o să te las să conduci Jeepul aşa agitată cum eşti? Dumnezeule! Mă cutremur când mă gândesc că ai fi în state să dărâmi vreo altă cutie poştală. Eu conduc!

Jake nu-mi răspunde nici la telefon, nici la mesaje. Poate mi-o fi blocat numărul, ar fi chiar tembel. El s-a despărţit *de mine*. N-are nidun motiv să-mi blocheze numărul. Poate s-o gândi că-s una dintre fetele alea care-l sună de o sută de ori la rând, implorându-l pentru o a doua şansă? Dacă da, atunci cred că nu mă cunoaşte deloc.

Mai e şi opţiunea că-i prea concentrat pe ritualul de dinaintea medului şi nu şi-a verificat telefonul.

Afară a început o ploaie ușoară care se prelinge pe parbrizul Jeepului Din scaunul meu din față, mă gândesc la un alt mod de a intra în legătură cu Jake. Nu am numărul lui Brooks, și pe al lui McCarthy l-am șters. Bănuiesc că aș putea face niște cercetări oniine ca să dau peste conturile lor de *social media,* dar nu-s chiar atât de disperată.

Mai e timp destul și, odată ajunși acolo, o să încerc să dau peste un jucător de la Harvard sau peste cineva care să poată trimite un mesaj unui jucător din echipă. Din fericire, pot, pur și simplu, să dau brățara cuiva care să i-o înapoieze lui Jake, fără » mai trebuiască să dau și eu ochii cu el. Nu știu ce l-aș spune dacă l-aș vedea. Unde mai pui că deja mi-a spus că-l distrag.

Să mă vadă chiar înaintea unui meci crucial ar putea să-l j peste cap.

Când ajungem la arenă, tata trece de parcare şi opreşte di la intrare.

— Coboară aici, îmi ordonă el. O să parchez maşina şi „ vedem înăuntru. Ţine telefonul la îndemână. ne

Deodată, îmi trece un gând prin minte:

— Of, nu, spun eu deznădăjduită, nu avem bilete.

— Ba avem. L-am sunat pe Steve Llewellyn când te-ai dus să te îmbraci. I-am spus că am nevoie de o favoare. La casierie ne aşteaptă două bilete pe numele tău. Dar avem locuri în picioare. Le-am

solicitat mult prea târziu ca să mai prindem ceva bun.

Llewellyn este antrenorul de la Michigan. Bănuiesc că-mi prinde bine să am un tată cu pile.

— Eşti cel mai tare!

Cobor din maşină şi gonesc spre intrare. Iau biletele şi-l sun iar pe Jake. Tot nu-mi răspunde.

Deşi meciul o să-nceapă abia peste o oră şi jumătate, tone de oameni deja pătrund în arenă, ocupându-şi locurile. Observ o mare de fani ai echipei de la Harvard şi ceva tricouri auriu cu albastru, purtate de suporterii celor de la Michigan. Scanez zona unde

stau cei de la Crimson, poate dau de cineva cunoscut *Nada*. Apoi caut vreun semn care să mă îndrume spre vestiare. Găsesc unul şi pornesc în direcţia indicată.

Mă apropii de coridor, când, în sfârşit, întâlnesc o faţă cunos-

Hazel, prietena lui Jake.

Minunat!

— Bună! o salut eu, îl caut pe Jake.

După se mă măsoară cu o privire rece, o scânteie de neplăcere i se aprinde în ochi.

— Ce-i cu tine aici?

— Tocmai ce ţi-am zis, îl caut pe Jake.

Mă joc cu o mărgea de la brăţara Iul. Am pus-o la mână ca să n-o pierd-

__ A ajuns autobuzul de la Harvard?

— Nu.

— Ştii oare când o să ajungă? Ai vorbit cu el azi?

— Nu. Nu răspunde la telefon. Am venit aici cu părinţii lui...

Am un gol în stomac. Nu, nu sunt geloasă! *Nu* sunt geloasă!

— ...şi niciunul dintre noi n-a putut să ia legătura cu el. Poate că nu mai are baterie. Uneori, când se pregăteşte de un meci important, uită complet de tot; chiar şi să-şi încarce telefonul.

O urăsc pe fata asta! Nu ştiu dacă o face intenţionat, să-mi dea de înţeles că ea îl cunoaşte mai bine decât mine. Poate că sunt eu nesigură pe mine sau poate că nici măcar nu-şi dă seama ce face. Poate că-l ştie aşa de bine că-i ies chestiile astea pe gură fără să

Orice ar fi, e bine că Jake n-a sosit încă. Acum nu mai e nevoie să-l văd, şi el nu va mai da nas în nas cu mine. Vrea să se concentreze pe hochei? Felicitări, acum poate să se concentreze pe hochei.

— Când ajunge aici, poţi să-i dai asta?

îmi scoţ brăţara fără nicio tragere de inimă şi mă încearcă un sentiment de regret. E ca şi cum mi-aş lua rămas-bun de la ultimul lucru lăsat în urmă de el.

Expresia lui Hazel se întunecă şi devine suspicioasă:

— De unde ai asta?

îmi încordez maxilarul. Nu apreciez deloc că mă acuză subtil de furt.

— Dacă îţi trece prin cap că am furat-o, relaxează-te! Jake mi-a împrumutat-o. Eram emoţionată că aveam ceva de făcut şi el mi-a spus că o să-mi aducă noroc.

Trebuie să zâmbesc, pentru că tot a ieşit ceva bun din toată situaţia asta. La urma urmei, tata şi cu mine ne-am reparat relaţia.

— Te rog, poţi să i-o dai tu când ajunge aici?

Jake ţi-a împrumutat talismanul lui.

în tonul el disting o notă sumbri.

— Da.

începe si mi calce pe nervi, Iar eu Îmi ţin în
continuare mân» întinşi, de zici ci-8 tâmpită.

— Uite ce e, am priceput si nu mă placi, deşi nu ai motiv apropo. Nici măcar nu mi cunoşti. Dar îmi pasă de Jake la fel de mult ca şi ţie. Asta – clatin eu briţara spre ea – e importantă pentru el. Mi va urî pe veci dacă nu va avea brăţara asta la încheietură când va lovi pucul. Aşa că poţi, te rog, să i-o dai tu?

După un moment de şovăială, Hazel ia brăţara. O pune Ia încheietura ei şi spune:

— O să mă asigur c-o primeşte.

39 JAKE

Sunt singur în vestiar, doar eu şi gândurile mele. De dincolo de uşă se aud voci, râsete şi discuţii, sunete normale ia momentul ăsta, dar eu reuşesc să nu le iau în seamă. Nu trebuie să fie linişte în jurul meu ca să-mi fac ritualul de tăcere. Trebuie doar să-mi liniştesc creierul. Să meditez la ce am de făcut.

Antrenorul mi-a dat voie să vin singur azi la Worcester. Nu prea mai auzi de aşa ceva, dar presupun că performanţele mele mai puţin bune de la antrenamentele din ultimele trei zile l-au zdruncinat pe bune. Se teme că am putea pierde meciul din cauza mea. Şi are dreptate. Concentrarea mea e varză. Despărţirea de Brenna m-a dat peste cap.

Am făcut o greşeală.

Am făcut o greşeală şi am ştiut astadindipaîn care a ieşit din apartamentul meu. Să mă despart de ea a fost cel mai idiot lucru pe care l-am făcut vreodată. Am acţionat din frică, n-am gândit şi acum eu am de pierdut, pentru că în momentul ăsta sunt şi mai terminat ca înainte.

Ironic. Toate rahaturile alea pe care le-am spus, cum că trebuie să fiu departe de orice distragere – lucru neadevărat din capul locului, ca să fiu sincer—au sfârşit prin a-mi crea în minte o zarvă şl mai mare. Brenna n-a fost o distragere, dar despărţirea de ea cu siguranţă este.

Aţa că antrenorul mi-a permis să vin cu maşina mea la Worcester. M-am oprit la un restaurant şi am mâncat un mic-dejun copios. La un moment dat, ml-am dat seama că mi-am uitat telefonul acasă, dar n-am nevoie de el. Nu trebuie să-mi mai bat capul cu nimic azi, tn afară de meciul ăsta. Dacă învingem, intrăm în finala naţională. E îndeajuns de multă presiune cât să-l focă pe unul mai slab de înger să se sufoce, dar nu sunt eu acela. Oi fi fost eu slab în relaţia mea cu Brenna, dar când vine vorba de

hochei, se schimbă treaba. Nu am fost şi nici nu voi fi vreodată slab.

Se aude un tropăit din hol. Pentru o secundă, mă gândesc că au venit băieţii, dar apoi îmi dau seama că se ceartă unii. Se aud mai mulţi paşi, o bușitură şi strigătul mânios al unui bărbat.

— Ţi-am spus că n-ai voie să intri acolo!

— Avem nevoie doar de un minut, insistă cineva. Pe bune acum, ce crezi că o să facem? O să-l omorâm?

Nu recunosc cea de-a doua voce. Presupun că prima e a agentului de securitate.

— Scuze, dar nu se poate, puştiule. Nu te pot lăsa înăuntru.

— Haide, Hollis, se aude o a treia voce. O să-l vedem mai târziu.

Hollis? Adică Mike Hollis?

Mă ridic de pe bancă şi mă reped la uşă.

— Stai, zic eu şi deschid uşa. E-n regulă. îi cunosc.

Agentul mă măsoară din priviri.

— Nu are nimeni voie aici.

— Terminăm repede, îl asigur eu. în cel mult două minute.

El se dă la o parte.

Câteva secunde mai târziu, sunt în vestiar cu doi oameni pe care m-am aşteptat cel mai puţin să-i întâlnesc azi. Mike Hollis îşi ţine braţele încrucişate la piept. Colin Fitzgerald e mult mai relaxat, ţinându-şi mâinile pe lângă ţrup. Poartă un pulover în V, cu mânecile suflecate, ţi i se văd tatuajele de sub haine.

îmi dau seama că tipul e tatuat din cap până-n picioare.

__ Cum de aţi ştiut că sunt aici? ii întreb eu pe jucătorii de Ja Briar.

__ Gorila ne-a spus, zice Hollis.

— Gorila?

____Weston, precizează Fitzgerald, rânjind. Iubita mea, Summer,

i-a trimit un mesaj.

— Ah.

■ – Am încheiat cu politeţurile? întreabă Hollis, amabil.

Mă stăpânesc să nu râd. Mă întreb dacă se joacă de-a poliţistul bun şi poliţistul tău.

— Sigur, cred că da. De ce aţi venit aici?

— Pentru că noi vrem să-ţi băgăm minţile în cap.

— Te rog, nu folosi ***noi,*** obiectează Fitzgerald. Eu doar am condus până aici.

-— Vrei să spui că te doare-n ***cot că*** i-a sfâşiat inima Iui Jen- sen? se uită Hollis lung la coechipierul său.

I-am sfâşiat inima? Ea le-a spus asta?

Hollis se roteşte iar spre mine.

— Eşti ***aşa*** de tâmpit, Connelly. Ai făcut cea mai mare greşeală din viaţa ta de tâmpit când te-ai despărţit de Brenna.

— Ştiu.

— în primul rând, tipa e superbă. E dezgustător cât de superbă e. Este inteligentă, isteaţă şi haioasă şi... ia stai... cum adică ştii?

Dând din umeri, mă aşez la loc, pe bancă. Ei rămân în picioare şi, dintr-odată, mă simt ca un copil certat de cei doi taţi.

— Adică sunt conştient, zic eu, trist. A fost o greşeală colosală. Una pe care am de gând S-o repar imediat după ce li batem pe cei de la Michigan.

— Dacă ştiai că c o greşeală, de ce nu ai ***reparat-o*** de atunci? întreabă Hollis.

— Pentru ci am un meci de jucat.

Pentru că mi-e groază să dau ochii cu ea.

Dar nu am de gând si recunosc asta în Fața cretinilor ăstora, însă ăsta e adevărul, adevărul *gol-gpluț*.

Presupun ci aș putea să aleg calea mai ușoară și să dau vina pe Hazel pentru faptele mele. Ea a fost cea care mi-a indus starea de panică, presându-mă cu toate întrebările ei, cerându-mi să-i spu„ dacă sunt pregătit, avertizându-mă de cât de greu o să-mi fie, sau de cât de imposibilă este o relație la distanță. Fiecare problemă pe care o ridica crea o presiune tot mai mare în interiorul meu, până când am simțit că numai pot să respir. Pereții se strângeau în jurul meu și simțeam că încep să mă sufoc.

Știu că n-a făcut-o cu intenție. Erau, de fapt, lucruri la care ar fi trebuit să mă gândesc și eu singur, situații care puteau fi anticipate.

Lucru pe care nu l-am făcut, întrucât trăiam în continuare viaţa mea, o viaţă solo. în viaţa asta, trebuia neapărat să fiu egoist. Trebuia să o termin cu întâlnirile de dragul hocheiului. Trebuia neapărat să ajung în Ligă. Trebuia să am o singură prioritate: eu însumi.

Jake dintr-o relaţie trebuie neapărat să se mai gândească şi la altcineva. Sau, mai degrabă, să fie acolo pentru cineva care e *alături* de el. Realizarea acestui fapt mă sperie îngrozitor. N-a trebuit niciodată să fiu acolo pentru cineva. Dacă nu sunt bun la asta? Dacă o dezamăgesc pe Brenna, într-un fel sau altul? Nu pot să promit că-i voi fi alături în fiecare secundă din zi, iar felul în care Hazel mi-a prezentat imaginea era ca şi cum urma să nu mai am nici măcar un singur moment pentru mine.

Dar chiar nu dau vina pe Hazel. însă starea de tensiune care a început la cină m-a urmărit pe tot drumul spre casă. Când am văzut-o pe Brenna, panica m-a cuprins cu totul.

M-am trezit că apelez la prima scuză care mi-a venit în minte, scuză eficientă în trecut, pe care am folosit-o cu fetele care aveau pretenţia să le acord mai mult din timpul meu. Am băgat hocheiul la înaintare. I-am spus că trebuie neapărat să fiu acolo pentru echipa mea, deoarece eram speriat de (aptul că trebuia să fiu acolo pentru *ea.*

Şi a fost nevoie de o oră, sau poate două, ca panica să dispară şi eu să pot gândi limpede. *Sunt* capabil să-i fiu alături Brennei. Nu fee asta de mai mult de o lună? Am fost alături de ea când s-a întâmplat bâlciul cu Ed Mulder, i-am salvat fostul, am sfătuit-o cum să abordeze situaţia cu antrenorul Jensen. A stat la mine şi, în afara de faptul că am întârziat la un antrenament, adică a treia oară în şaptesprezece ani, m-am descurcat foarte bine să găsesc o armonie între hochei şi iubire.

Nu mă aştept ca sezonul care urmează să fie floare la ureche. O să călătoresc mult, o să fiu istovit de atâta muncă şi n-o s-o văd pe Brenna nici măcar pe jumătate cât mi-ar plăcea mie. Dar e vorba numai de un an. Pot să supravieţuiesc atât. Pe urmă, o să

termine şi ea facultatea şi se poate muta la Edmonton, dacă voi juca tot acolo.

Şiiii în clipa asta am ajuns prea departe. Mai întâi trebuie s-o conving să mă primească înapoi şi abia pe urmă putem să ne facem griji de mutatul ei în alt stat de dragul meu.

— O să vorbeşti cu ea după joc? întreabă Hollis, nerăbdător. Sau trebuie să aducem un pistol şi să...

— Relaxează- te, nu- i nevoie să-mi pui pistolul la tâmplă ca să vorbesc cu ea, spun eu, râzând amar.

— Ce? rămâne el perplex. Urma să spun că voiam să-ţi ard una cu pistolul în ceafa ca să-ţi bag minţile în cap.

Mă întorc spre Fitzgerald, care ridică din umeri şi zice:

— Creierul lui operează într-un fel pe care noi, muritorii de rând, nu-l putem înţelege,

— Frate, e cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată! exclamă Hollis, mulţumit.

Vizita neaşteptată a băieţilor de la Briar este nimic în comparaţie cu şocul pe care îl trăiesc când ies din vestiar să caut un automat cu răcoritoare şi, în loc să-l

găsesc, dau peste ai mei, care stăteau pe coridor. Pentru o clipă, am impresia că am halucinații, până când mama îmi rostește numele.

— Jake! strigă ea şi uşurarea 1 se citeşte pe chip. Eşti aici? Rory, e deja aici!

— Văd şi eu, zice tata, pe un ton sec.

îmi clatin capul nedumerit, apoi îmi îndrept privirea spre Hazel, care stă lângă mama. Ea îmi zâmbeşte pieziş, ca şi cum mi-ar spune *uite cine a venit.*

— Da, sunt aici, am ajuns mai devreme.

— De ce nu răspunzi la telefon? întreabă mama.

— L-am uitat acasă, spun şi mă holbez la părinţii met De *ce* sunteţi aici?

— Am venit să te susţinem, spune mama.

Tata mă bate uşor pe umăr.

-— E un meci important pentru tine. Şi, ca să fiu sincer, mama ta şi cu mine ne-am simţit tare prost că nu am făcut niciun efort ca să ajungem la meciurile tale. Acum, că vei trece la profesionişti, eta de aşteptat ca părinţii tăi să-şi facă apariţia, nu?

— Nu cred că-i pasă cuiva dacă părinţii unui debutant oarecare sunt sau nu în tribună, tată.

— Un debutant oarecare? repetă el. Nici vorbă de aşa ceva!

— O să fii o vedetă! îmi reaminteşte mama, cu un zâmbet până la urechi. Şi suntem foarte mândri de tine!

Simt cum mă înţeapă brusc ochii. La naiba, nu-i cazul să bocesc tocmai acum! Am un meci la care trebuie să mă concentrez.

— Mulţumesc! spun eu, iar vocea mi-e puţin răguşită, dar îmi dreg imediat glasul. Ştiu că nu prea daţi doi bani pe hochei, dar mă bucur că aţi venit azi.

— N-om fi noi feni hochei, dar suntem feni Jake, declară

— Ce jalnică a fost replica asta, doamnă C, pufnește Hazel.

— Ar trebui să mergem pe locurile noastre, spune tata. începe să se aglomereze.

— Baftă, scumpule! o aud pe mama.

Mă trezesc într-o îmbrăţişare caldă, urmată de o altă îmbrăţişare mai puţin dramatică, dar la fel de caldă, din partea tatei.

— Vin şi eu imediat, le spune Hazel. Am ceva de vorbit cu Jake.

De cum pleacă, ridic o sprânceană spre prietena mea.

— Nu-mi vine să cred că au venit! Ştiai?

— M-a sunat mama ta şi m-a rugat să le iau bilete, aprobă din cap. Voiau să-ţi facă o surpriză.

îmi bag mâinile în buzunare şi privesc spre uşa din spatele meu. Echipa o să sosească curând.

— Trebuie să mă întorc şi să mă pregătesc de meci.

— Bine.

Hazel pare să ezite.

— EştiOK?

— Sigur, îmi răspunde ea, dar pare puţin palidă şi, când surâde, o face extrem de discret.

— Mult noroc, Jake!

40
JAKE

întorcându-mă în vestiar, mă simt dintr-odată puternic. Motivat. Acum, că ştiu că părinţii mei vor fi în tribună ca să mă susţină, sunt şi mai determinat să joc bine.

O să-i batem pe cei de la Michigan azi, după care o voi recâştiga pe Brenna. Nu-mi pasă dacă pentru asta va trebui să cad în genunchi şi s-o implor. O să-mi recâştig femeia.

Deşi echipamentul şi crosele au fost aduse deja aici, eu unul am mereu cu mine geanta cu echipamentul meu. Aici îmi ţin caseta cu meciurile înregistrate şi alte piese de echipament, şi, de obicei, aici ţin şi brăţara. Deschid fermoarul şi scotocesc în căutarea mărgelelor cunoscute. Dar nu le găsesc.

Durează doar o secundă până să mă îngrozesc.

I-am împrumutat-o Brennei.

Apoi ne-am despărţit şi nu i-am mai cerut-o înapoi.

Futu-i!

Futu-i futu-i futu-d.

într-un colţ al minţii, o voce iiirioasă vrea să afle de ce nu m-a contactat în cele trei zile care au trecut, să-mi spună că e încă la ea. Ştie foarte bine cât de importantă este pentru mine şi nu ţi-a bătut capul să-mi dea măcar un telefon? Nici măcar nu i-aş fi cerut să ne vedem. Puteam să-l trimit pe Weston s-o ia.

Dar Mike Hollis a as că i-am frânt inima. Eu sunt cel care i-a rupt-o în două. Normal că n-o să se dea peste cap să-mi focă mie o favoare.

Mă cuprinde panica şi trag de câteva ori aer adânc în piept. Mă forţez să mă liniştesc E doar o brăţară, în pana mea! Nu am nevoie de brăţara de *copil* ca să câştig meciul ăsta. Nu o brăţară ne-a adus în etapa asta. Nu o brăţară a făcut ca eu să fiu selectat de Oilers. Nu o brăţară...

— Jake!

Capul mi se îndreaptă spre uşă. Hazel dă să intre în vestiar.

— Nu ai voie aici, croncăn eu.

— O să fiu rapidă, promit. Eu...

Continuă să înainteze, oprindu-se la vreo jumătate de metru de mine. Înghite în sec de câteva ori, apoi dă ceva jos de pe mână şi o ridică în aer.

Valul de uşurare care se prăvăleşte peste mine mă face să mă ridic de pe bancă. Smulg brăţara din mâna ei. îmi folosesc toată puterea să n-o strâng la piept şi să-i şoptesc vorbe dulci. Dar să mă ia dracu, ce sperietură am putut să trag!

— Nu aveam de gând să-ţi dau asta, îmi zice Hazel, şi tonul ei ruşinat mă face să-mi mijesc ochii.

— Ce naiba tot zici acolo? Şi cum a ajuns la tine?

„ Ă venit Brenna şi m-a rugat să ţi-o dau.

— Acum?

Hazel datină încetişor din cap.

— Cam acum o jumătate de oră.

— Vrei să spui... cu treized de minute *înainte* să vorbim noi pe coridor?

Furia se revarsă în mine şi-mi arde gâtul.

— Glumeşti, Hazel? Aveai brăţara la încheietură când am vorbit?

_ Da, dar...

— Şi nu mi-ai dat-o? îmi urezi noroc şi mă laşi să plec foj să mi-o dai?!

— Lasă-mă să termin! mă Imploră ea. Te rog! încă o dată, mă chinui să-mi ţin gura. O s-o las să termine doar din respect pentru cei şaisprezece ani de prietenie. Dar sunt aşa de nervos că-mi tremură mâinile.
— Nu voiam să ţi-o dau pentru că ai fi aflat că Brenna e aici şoptește ea.

Inima îmi bate mai repede. De data asta, nu din cauza nervilor, ci pentru că e şi Brenna aici. Chiar şi după ce i-am sfâşiat inima, a bătut tot drumul ăsta să-mi aducă talismanul.

— Apoi mi-am dat seama că lucrul ăsta nu numai că m-ar face cea mai naşpa prietenă din lume, dar aş fi şi o persoană de rahat. Să-mi bat joc de ritualul tău doar ca să încerc s-o ţin pe ea departe? Pentru că sunt geloasă pe ea?

Hazel îmi evită privirea şocată.

— Nu aş mai fi putut niciodată să repar aşa ceva.

Am un gol în stomac. Nu e tocmai genul de conversaţie pe care aş vrea s-o port în momentul ăsta. Nu cu Hazel, cel puţin. Acum că ştiu că Brenna e undeva în tribună, e singura cu care aş vrea să vorbesc.

— Mereu am fost atrasă de tine, mărturiseşte HazeL

La dracu! E clar că nu mai pot să plec nicăieri ***acum.***

Probabil i-a trebuit ceva curaj să-mi mărturisească asta, aşa că

e de admirat.

— Hazel..., încep eu.

— E o prostie, ştiu. Dar e greu să nu ai sentimente pemru *acelJake* Connelly, ştii şi tu! Îşi aşterne ea pe faţă un zâmbet trist. Şi sunt conştientă că nu mă consideri decât o prietenă, dar bănuiesc că o parte din mine a vrut mereu să creadă **că va** fi ca în comediile acelea romantice şi siropoase, în care te trezeşti într-o bună zi şi-ţi dai «ama că eu sunt cea pe care ţi-ai dorit-o în tot acest dmp. Dar aşa ceva nu se va întâmpla.

Nu, nu se va întâmpla.

Nu-i confirm, pentru că nu vreau s-o rănesc mai rău. E limpede că e foarte afectată. Dar ştiu că vede adevărul în ochii mei. Nu simt nimic pentru Hazel, poate doar o dragoste platonică, între noi doi tot nu s-ar fi întâmplat nimic, nici dacă n-aş fi fost îndrăgostit de o altă fată.

— îmi pare tare rău, Jake! spune ea şi se citeşte clar regretul pe chip. Ai tot dreptul să fii supărat pe mine. Dar sper că mă pot revanşa chiar acum, că am venit cu brăţara şi ţi-am spus că Brenna e aici. Am greşit. Am fost egoistă şi îmi asum, îşi lasă ea privirea în jos. Nu vreau să pierd prietenia cu tine.

— Nu se va întâmpla asta.

— Nu? face Hazel ochii cât cepele.

— Fireşte că nu, oftez eu. Ne ştim dintotdeauna, Hazel! Nu am de gând să arunc la gunoi anii de prietenie pentru că ai dat-o în bară. îţi accept scuzele.

Ea îşi relaxează umerii.

— Dar dacă eşti prietena mea cu adevărat, va. trebui să faci un efort sincer şi să încerci s-o cunoşti pe Brenna. Eu cred că o să-ţi placă de ea. Iar dacă nu, prefă-te şi tu, în pana mea, îmi înclin eu capul, provocând-o. Dacă te-ai vedea cu cineva care nu mi-ar plăcea, m-aş preface pentru tine. L-aş suporta cu orice preţ.

— Ştiu că aşa ai face. Eşti unul dintre cei mai buni oameni pe care-i cunosc.

Hazel îşi caută telefonul în geanta ei de pânză.

— Ştiu că ţi l-ai uitat pe al tău acasă, dar o pot găsi pe reţelele de socializare şi...

— Pe cine?

— Pe Brenna. A bătut tot drumul ăsta ca să-ţi dea înapoi brăţara şi m-a rugat pe mine s-o ajut, în loc să ţi-o dea personal,

lucru care-mi spune că sunteţi certaţi. Şi nu se poate să intri pe gheaţă fără să repari situaţia.

Deschide telefonul şi îi aud inelul izbindu-se de ecranul telefonului.

— Are cont de Facebook sau de Insta? Poţi să-i trimiţi mesaj de pe telefonul meu.

— Nu am nevoie de *social media*. I-am reţinut numărul.

— Pe bune? I-ai reţinut numărul? Dau din cap.

— Uau! Eu nu-l ţin minte nici măcar pe al mamei.

— Voiam să.-l ţin minte în caz că mi-aş fi pierdut telefonul, ridic stânjenit din umeri.

Hazel păstrează tăcerea.

— Ce?

— Tu chiar eşti îndrăgostit lulea, nu? spune ea şi pare impresionată.

— Da, chiar sunt.

41
BRENNA

E o blasfemie să nu profiţi de două bilete perfecte la un meci de **hochei,** aşa că tata şi cu mine rămânem în Worcester. Suntem în sectorul cu locuri în picioare, care se întâmplă să fie lângă una dintre camerele de filmat care va transmite meciul. Zăresc un cameraman cu o geacă HockeyNet şi mă întreb pe cine a trimis Mulder să comenteze meciul. Kip şi Trevor nu comentează în direct, aşa di probabil că emisiunea îi aparţine lui Geoff Magnolia.

Ştiu pe cine ***nu*** a trimis Mulder: pe Georgia Barnes. Adică, să fim serioşi, vaginul şi sportul? Horror.

De cameraman se apropie un bărbat slab, îmbrăcat la costum, iar eu înjur în şoaptă. Totuşi, nu destul de în şoaptă, pentru că tata îşi ridică privirea de la e-mailul la care tocmai răspundea.

— **Cce?**

— Uîte-l pe Geoff Magnolia, mormăi eu, dând discret din cap spre camere. Pe ăsta l-a trimis HockeyNet să comenteze meciul.

Ca şi mine, tata nu este un fan al tolomacului ăstuia. Îmi urmăreşte privirea.

— Ha! Şi s-a tuns. Arată ca un căcat.

Izbucnesc în râs.

— Vai, tată, dar de când eşti tu aşa de arţăgos?

— Ce? Chiar e o tunsoare de rahat.

— Hrrrrr!!!

— Ciocu' mic, Brenna!

îl privesc pe Magnolia în timp ce discută cu cameramanul Gesticulează mult şi e obositor. Din fericire, nu face aşa şi când e live.

— Ştii ce, la naiba cu HockeyNet! spun eu. în toamnă, o să aplic la ESPN. Ei au angajat mult mai multe femei. Şi dacă iau vreun post acolo, înseamnă că n-o mai fiu forţată să dau ochii cu Ed Mulder. Sau cu idiotul de colo.

îmi îndrept iar privirea spre Magnolia şi – Doamne! – bea cafeaua cu paiul! Sau poate că nu e cafea, dar sigur o băutură fierbinte, pentru că se ridică aburi din pahar.

— Şi eu sunt ăla arţăgos?! întreabă ttta. Priveşte-te bine în oglindă, piersicuţă!

— Ciocu' mic, bătrâne!

El râde şi se întoarce la e-mailul lui.

Cum îmi îndrept eu privirea spre tribune, poate oi vedea pe cineva cunoscut, aud cum îmi sună telefonul. Nu recunosc numărul, aşa că resping apelul.

Trei secunde mai târziu, apare un mesaj.

Hei, sunt Hazel, prietena lui Jake. El mi-a dat numărul tău. E în vestiar fi vrea neapărat să te vadă.

Mă încrunt citind mesajul. Nu ştiu de ce, dar am impresia că e o capcană. Adică mă momeşte în vestiar ca să poată ea să... ce? Să mă bată cu o crosă? Rezist tentaţiei de a-mi da ochii peste cap când văd ce am ajuns să gândesc. Până şi paranoia mea a devenit absurdă.

— Tată, te superi dacă mă duc să vorbesc puţin cu Jake?

— Cum aşa? îşi ridică el capul din telefon.

— Zice că vrea să vorbească cu mine, îi arăt eu mesajul.

Tata cugetă o secundă, după care ridică din umeri.

__ Fă-l să plângă.

___Asta şi intenţionez.

— Aşa ti vreau.

Mai ¿ce o pauză scurtă, apoi glasul lui devine scorţos:

— Dacă rezultatul acestei mici discuţii este că fata mea se întoarce înapoi cu un iubit, atunci spune-i iubitului că diseară este invitat la dnă.

Rămân gură-cască, dar nu-i pun nido întrebare şi nici nu dezbat invitaţia neaşteptată, pentru că habar n-am de ce vrea Jake să

Şi de ce mă grăbesc eu să-l văd *pe el,* mă întreb un minut mai tânriu, după ce dau năvală pe alte două uşi. Mă opresc în mijlocul coridorului.

Jake s-a despărţit de mine. N-ar trebui să dau fuga la el aşa neră bdătoare. Şi dacă m-a chemat doar ca să-mi mulţumească pentru brăţară? Ce umilitor ar fi! Nu am nevoie de recunoştinţa lui. Am nevoie de...

De ce anume?

Nid măcar nu ştiu. Adică, inima mea ştie cu siguranţă ce vrea. Îl vrea pe Jake Connelly. Dar mă loveşte adevărul – inima mea este necugetată şi proastă. Nu are grijă de ea, ceea ce înseamnă că eu trebuie să am grijă de ea;

Când ajung în zona vestiardor, nu văd niciun agent de securitate. Nu ştiu care uşă duce către vestiarul echipei Harvard, aşa că strig ca ptoasta-n târg:

— Jake?

Imediat, una dintre uşile din stânga mea se deschide. Mă aştept s-o văd pe Hazel, dar nu se întâmplă asta. îl văd pe Jake şi ochii lui verzi ca pădurea se îmblânzesc când mă văd.

— Ai veniri Nu eram sigur c-o să vii!

Deschide uşa mai larg, ca să pot să intru. îl urmez înăuntru. Meciul începe peste trei sferturi de oră, dar chiar şi aşa e ciudat să vezi vestiarul gol. Dulapurile de lemn care străjuiesc pereţii sunt curate şi îngrijite, echipamentele şi apărătorile atârnă în cuiere În aşteptarea lui Jake şi a coechipierilor lui.

— Unde-i prietena ta? îl întreb, întorcându-mi privirea spre gj

— Presupun că pe locul ei. Scuze că a trebuit să trimit mesai de pe telefonul ei, dar pe al meu l-am uitat acasă.

— Ah, de-aia nu ai răspuns la mesajele pe care ţi le-am trimis.

Dau din cap spre mâna lui, uşurată să văd mărgelele roz şi

mov atât de cunoscute.

— Văd că o ai, în sfârşit. E bine.

— Era să n-o am, murmură el.

— Ce?

— Nimic, nu contează. Nu mai avem prea mult timp, pentru că o să apară echipa, aşa că să nu-l pierdem discutând despre o brăţară stupidă.

— O brăţară stupidă? Vorbeşti despre lucrul care-ţi aduce noroc, Jakey. Arată şi tu un pic de respect.

Un zâmbet larg i se întinde pe chipul frumos.

— De ce râzi? întreb suspicioasă.

— Scuze, dar mi-era dor să aud asta.

— Să auzi ce anume?

— *Jakey*, ridică el fermecător din umeri. Mă obișnuisem cu numele ăsta. Nici nu-mi pasă dacă îmi zici așa doar ca să mă tachinezi. îmi place.

Fac un pas în spate, stânjenită.

— De ce m-ai chemat?

— Pentru că...

Şovăie, trecându-şi o mână prin păr.

încep treptat să-mi pierd răbdarea.

— Tu te-ai despărţit de mine, Jake. Ai uitat? Mi-ai spus că nu vrei să mă mai vezi şi că te distrag, iar

acum mă chemi în vestiar înaintea unui meci crucial?
Acum nu te mai distrag? Ce *dorești* de la mine?

— Pe tine, izbucnește el.

__ Pe mine, ce?

_ Te vreau pe tine, spune el, scurt.

tl privesc cu neîncredere.

__ M-ai părăsit.

_ Ştiu, şi-mi pare nespus de rău. Am fost un prost. Şi un egoist- Şi-

înghite în sec, apoi continuă:

— Am fost un laş, bine? Ce s-o mai luăm pe ocolite. Mereu am fost egoist, dar niciodată laş, şi *din motivul ăsta* m-am despărţit de tine. Penţru că mi se făcuse frică. Niciodată nu am mai fost într-o relaţie şi mă simţeam sub presiune.

— Cum adică „sub presiune”?

Pentru un moment, rămân nedumerită, apoi îmi dau seama de un adevăr deprimant.

— Ah, pricep. Ţi-am spus de avortul spontan şi de tot ce s-a întâmplat şi... am devenit un soi de povară emoţională pentru tine Asta vrei să zici?

— Ce? Nu, absolut deloc, exclamă el. îţi jur, nu-i vorba de asta. Am fost fericit că te-ai deschis în faţa mea. Aşteptam de mult timp să o faci şi când, în cele din urmă, ai făcut-o, a fost ca şi cum... face o pauză, apoi privirea i se îmblânzeşte din nou. M-am simţit bine să ştiu că cineva are o aşa încredere în mine, mai ales tu. Ştiu că nu te prea încrezi în oameni.

— Nu, zic eu, apăsat. Nu prea foc asta.

— Presiunea pe care am simţit-o a avut legătură mai mult cu relaţia noastră în general. Mă chinuiam să înţeleg cum va funcţiona când voi fi în Edmonton, cum o să te fac să fii o prioritate pentru mine, cum vom interacţiona fără să putem să ne vedem prea mult timp. Aş putea pune pe listă o grămadă de alte lucruri, dar toate se vor reduce la... un atac de panică, oftează el. Bărbaţii sunt prostănaci, ai uitat?
Nu pot să nu rânjesc.

___ *Eu* am fost un prostănac. Şl acum îţi cer iertare
şi te r

să-ml mai acorzi o şansă.

— De ce aş face asta?

— Pentru că te iubesc.

Inima mi-o ia la galop şi, pentru o clipă, mi-e teamă
că mi-ar putea ieşi din piept. Auzind acele patru
cuvinte ieşind din gura frumoasă a lui Jake Connelly,
cad pradă unui val de emoţie pe care încerc cu
disperare să-l opresc.

— M-ai rănit, spun încet.

De data asta, nu mi se mai citește vulnerabilitatea pe față.

— Știu. Și nici măcar nu-ți imaginezi ce nașpa mă simt din cauza asta. Dar nu pot să schimb nimic. Tot ce pot să spun e că regret și că o să mă străduiesc să nu-ți mai fac rău niciodată.

Nu pot să răspund. Sunt prea copleșită de emoții.

—: Dacă vrei să te implor, o să te implor. Dacă vrei să mă dau peste cap, o să mă dau peste cap. O să petrec fiecare clipă, până va trebui să mă prezint în cantonament, dovedindu-ți cât de mult însemni

pentru mine, spune şi-şi muşcă buza de jos. Dovedindu-ţi că sunt vrednic de tine.

Simt că încep să-mi tremure buzele şi mă rog la Dumnezeu să nu izbucnesc în plâns.

— Sfinte Sisoe, Jake!

— Ce?

— Nimeni nu mi-a mai spus până acum cuvintele astea.

Nici măcar Eric, în tot timpul în care s-a străduit să mă recâştige. Eric scotea fraze gen: *Eu sunt cel potrivit pentru tine* sau *Nu-mi poţi face una ca asta*. Nici măcar o dată nu s-a oferit să petreacă fie şi o fracţiune de secundă dovedindu-mi că *el* era vrednic *de mine*.

— Nu am spus decât adevărul. Am dat-o-n bară. Te iubesc. Şi te vreau înapoi.

— Chiar dacă mai am un an de facultate? înghit eu în sec.

_ Sezonul meu ca debutant va fi unul brutal, Iubito, îmi zâmbeşte el pe jumătate. Va cere timp. Probabil că ar fi bine pentru noi dacă ai fi şi tu ocupată, nu?

Are dreptate.

— Putem s-o facem să funcţioneze. Dacă vrem cu adevărat să avem o relaţie, atunci o vom face să meargă. întrebarea e, *tu* vrei? ezită el. Mă vrei?

întrebarea asta mă lasă fără suflu. Cuvintele sunt atât de pure – *mă* mw? Nu este mărturisirea de o oră pe care am făcut-o acum două seri, dar e la fel de expus. în ochi i se citesc speranţa, regretul, teama, nesiguranţa că aş putea să-l resping. Totuşi, e puţin ciudat că surprind şi părticica aia de încredere în sine. Omul ăsta e sigur pe el chiar şi atunci când e *nesigur* şi să fiu a naibii dacă asta nu mă face să-l iubesc şi mai mult.

— Te vreau! îmi dreg eu glasul, pentru că sună ca şi cum aş fi băgat ţigară după ţigară timp de o săptămână întreagă. Firește că te vreau, expir eu, zgomotos. Te iubesc, Jake!

Ultimul băiat căruia i-am spus cuvintele astea s-a ales pe el în locul meu, în mod repetat şi fără să stea pe gânduri măcar o

Dar bărbatul căruia i le spun acum? Ştiu că mereu mă va alege pe mine, mereu ne va alege *pe noi,*

— Şi eu re iubesc, şoptește el, şi mă sărută şi, Doamne, cât mi-a lipsit'

N-au trecut decât câteva zile, dar zici că au trecut ani de când buzele calde ale lui Jake s-au lipit de ale mele. îmi trec mâinile pe după gâtul lui, sărueându-l pasional, până ce geamătul lui răguşit se aude în tot vestiarul.

— La naiba! Trebuie să ne oprim. Acum! zice el şi îşi îndreaptă privirea în jos. Rahat, prea târziu!

îi urmăresc privirea şi izbucnesc în râs când bag de seamă că i s-a întărit penisul.

— Controlează-te, Jakey. Te aşteaptă un meci greu.

— Nu ştiai? Jucătorii de hochei sunt pasionali şi agresiv.

____Ha! Corect! Uitasem complet!

Pe faţă îmi apare un zâmbet tâmpit şi larg care refază si ¿ij. pară. Sunt copleşită de fericire, o stare care mi-e total străi^ Nu-s sigură că-mi place.

Nup.

îmi cam place.

— Trebuie să pleci, zice Jake, fără tragere de inimă. Echipa trebuie să apară din clipă în clipă. Rămâi la meci?

Dau din cap.

— E şi tata cu mine.

— Serios? Drace, de ce nu mi-ai spus? Acum mă simt şi mai presat să joc bine.

— Nu-ţi face griji, Jakey, vorbesc din propria experienţă când spun că am încredere oarbă în priceperea ta.

— Mersi, iubito, îmi face el cU ochiul.

— Ah, şi să nu te sperii şi mai tare, dar vrea să ne invite la cină după meci.

— *Să nu mă sperii fi mai tare!* îşi lasă Jake capul în palme. Dumnezeule, pleacă, iubito! Pleacă înainte să mai înrăutăţeşti situaţia!

— Te iubesc, îi zic, îndreptându-mă spre uşă.

— Şi eu te iubesc!

încă port pe faţă zâmbetul ăla uriaş şi străbat coridorul cu nişte sărituri dezgustătoare, de parcă aş fi un personaj dintr-un film Disney. O, nu! Am dat de belea. Formidabila **Brenna** Jensen nu are voie să se îndrăgostească în halul ăsta de un băiat!

S-a întâmplat deja. Obifnuitfte-tel

Da.

Cred că asta e viaţa mea acum.

La capătul holului, trec de colţ şi paşii mei ţanţoşi iau o pauza când intru direct în pieptul robust al lui Daryl Federsen.

__ Stai, măi! spune el chicotind, dar râsul îi dispare în clipa în care mă recunoaşte. Brenna! Ai venit să-l susţii pe Connelly,

presupun?

____ Da. Am venit cu tata, de fapt.

Când se întunecă la (ață, încerc să nu izbucnesc în
râs,

____O să vă susţinem amândoi azi, domnule antrenor.

Deşi pe moment este uimit, îşi revine iute şi rânjeşte.

____Poţi să-i spui lui Chad că nu am nevoie să mă
susţină.

Nici acum, nici vreodată.

.___Tot un ratat ofticat aţi rămas şi după toţi aceşti ani?

Răspunsul lui este succint.

— Nu prea ştiu ce insinuezi, dar...

— Am auzit că v-aţi dat la mama şi că ea v-a respins, îl întrerup eu, pe un ton vesel. Şi nu insinuez nimic – vă spun clar că şi pe-atunci eraţi un ratat jalnic şi aţi rămas la fel. Acestea fiind spuse, eu tot cu Harvard o. să ţin în seara asta. Dar motivul este Jake, firește, nu dumneavoastră.

Pederson îşi mijeşte ochii.

— „Nu semeni deloc cu mama ta, spune el, încet.

Nu-mi dau seama dacă îi convine sau nu lucrul ăsta.

— Mărie era o domnişoară drăguţă. Tu... tu nu eşti deloc aşa.

îi întâlnesc privirea neliniştită şi-i zâmbesc pieziş.

— Cred că semăn mai mult cu tată.

Pornesc iar pe hol cu paşi la fel de nesuferit de săltăreţi, pentru că inima mea fericită dictează acum şi tot ce vreau să fee e să mă întorc în tribună şi să ţip până răguşesc, privind cum bărbatul pe care-l iubesc câştigă meciul.

Epilog

BRENNA

St. Paul Minnesota

Ultima oară când am fost la o finală naţională, am susţinut echipa de vedete a tatei: Garrett Graham, fratele lui Summer, Dean, şi cei doi John – Logan şi Tucker. Şi au câştigat! Bineînţeles că eram fericită, dar nici pe departe aşa de extaziată cum sunt la meciul dintre Harvard şi Ohio.

Scorul este de 3 la 1 pentru Harvard. Au mai rămas cinci minute. Dar ca să înscrii un gol îţi trebuie o secundă, aşa că meciul nu e câştigat încă. Nimeni nu garantează victoria şi nu stau să-mi foc speranţe. Dar am convingerea că vom câştiga.

Lângă mine, părinţii lui Jake, Lily şi Rory Connelly, strigă cât îi ţin gurile. De fapt, e chiar amuzant să

urmăreşti un meci alături de ei – Lily icneşte la orice se întâmplă, dar chiar la *orice*, Rory, după fiecare lovire primită, clipeşte şi spune: „Mâine o să-l doară". Se vede de la o poştă că nu sunt mari foni hochei. Nu prea ştiu regulile şi nici nu pare să le pese. Dar când pucul ajunge la Jake, se ridică în picioare şi strigă din toţi plămânii.

Aş fi vrut să fie şi tata aici, dar el se uită la meci de acasă, din Hastings. Dar a dat un telefon şi, datorită lui, stăm în loja asta privată, ceea ce înseamnă că avem cele mai bune locuri şi intimitate, numai bine ca să mă măsoare părinţii lui din cap până-n picioare.

în timpul pauzelor, întrebările au venit direct şi fără întrerupere!

Unde l-ai cunoscut pe Jakef

De când sunteţi împreună.?

Ştii că se mută lâ Edmonton, nu?

Crezi c-o să te muţişi tu acolo?

Poţi să te transferi la o altă universitate, am auzit-o pe maică-sa, care avea aşa o speranţă pe faţă, că mai aveam puţin şi începeam

săiâd.

— Aşa sunt mereu? o întreb eu pe Hazel, când părinţii lui Jake îşi îndreaptă privirea spre gheaţă.

Ea zâmbeşte vesel şi-mi răspunde:

— E important pentru ei. Jake nu a avut niciodată o iubită.

OK, în regulă, n-am să mint, a crescut inima în mine fiindcă

sunt prima fată care-i cunoaşte părinţii. Hazel nu se pune, o tratează ca pe o fiică. Şi, ca să fiu sinceră, fata chiar depune efort. Mă întreabă de cursuri, de pasiuni, ca şi cum chiar ar vrea să mă cunoască.

însă nu-i place hocheiul şi pentru ea e o luptă să vină la meciuri. încă nu-mi vine să cred că asist la cel mai important meci de hochei masculin de Ia universitate alături de trei *persoane cărora nu le place hocheiul*. Dă-ţi seama. Partea bună e că tata mi-a tot trimis mesaje întreaga seară spunându-şi părerea despre reprize, ceea ce mi s-a părut frumos.

îmi place relaţia noastră de acum. E mult mai uşoară, şi de Etic nu am mai auzit din seara în care l-am salvat. Abia dacă mă mai gândesc la el. Am lăsat, în sfârşit, partea asta în urma mea, concentrându-mă pe ce mă aşteaptă.

Şi ce mă aşteaptă e incredibil. îl văd pe Jake care se mişcă ca un fulger pe gheaţa lucioasă. Acum este la linia de centru conducând pucul, în secunda următoare e în zona de gol, şutând.

— GOOOOOOLLLLL! strigă crainicul.

Arena explodează. Este 4 la 1. Poate că mai avem Speranţele astea prind tot mal mult contur, pentru că h"„^' conduce cu 4 la 1 şl e pe val. Bărbatul meu e pe val!

Familia lui Jake iarăşi urlă. Ca şi mine, de altfel. Telef îmi bâzâie de vreo zece minute în buzunar. Probabil e tataT' poate Summer. E şi ea acasă, urmărind meciul alături de p ceilalţi, inclusiv Nate, cu care m-am împăcat, în sfârşit. Drac!' poate mi-a scris chiar şi Hollis. A devenit foarte vorbăreţ cu miné de când i-am salvat relaţia cu Rupi. Acum sunt

oficial împreună şi lui *chiar* pare să-i placă să le spună tuturor că este iubita lui

Asta mă face să mă întreb dacă nu cumva, ca şi Jake, nu a mai avut nicio iubită înainte. Oricum ar fi, sunt fericită pentru ei. Rupi e smintită, dar într-un sens bun.

Ceasul arată ultimele secunde. Privesc cronometru! cu o bucurie clară care-mi pătrunde în gâtlej, în piept, în inimă. Jake merită asta. Merită să-şi termine cariera din facultate cu o victorie majoră. în seara asta, a jucat de nota zece şi ştiu că va fi la fel de strălucit şi la Edmonton.

Când se aude sunetul de final de joc, toţi coechipierii lui Jake de pe bancă se grăbesc să intre pe gheaţă şi e un haos total. Băieţii sunt foarte bucuroşi. Chiar şi Pedersen pare fericit. Nu în felul arogant de genul „hahaha, am câştigat". în momentul ăsta, pot să spun

că Daryl Pedersen îşi iubeşte, de fapt, jucătorii şi chiar şi jocul. Poate că a acţionat mai murdar decât ceilalţi, dar iubeşte hocheiul ca noi toţi.

.Telefonul îmi bâzâie din nou. Mă desprind din îmbrăţişările părinţilor lui Jake şi-l scot din buzunar. Presupun că e un mesaj de la tata, dar văd că e, de fapt, un mesaj audio. Asta-mi lasă de înţeles că m-a sunat cineva. Şi ori am eu halucinaţii, ori apelantul este ESPN. Probabil o reclamă cu textul ăla cunoscut: „Operatorul tău de cablu îţi asigură tot ce poate oferi ESPN?”

Dar, în cazul ăsta, nu aş primi mesaj, nu-i aşa?

— Scuzaţi-mă puţin, zic eu, apoi mă retrag câţiva paşi să verific mesajul.

Qnd aud numele pe care-l rosteşte tipa, aproape că leşin.

„Brenna! Bună! Sunt Georgia Barnes, Scuză-mă că te sun sâmbătă seară, dar am lucrat până târziu să-mi organizez noul birou. Vreau să iau legătura cu tine acum, pentru că începând de luni o să fiu super ocupată. Am numărul tău de la Mischa Yanikov, managerul de platou de la HockeyNet. Dar să păstrăm secretul, pentru că nu ştiu dacă e legal să ia numărul tău din CV şi să-l dea concurenţei, aşa că rămâne micul nostru secret.“

Inima începe să-mi bată tot mai tare. De ce mă sună Georgia Barnes? Şi ce vrea să spună prin „noul birou“? La ESPN adică? Lucrează acolo acum?

Următoarea propoziţie îmi răspunde la întrebare.

„în fine, ştirea nu a apărut încă în presă, dar am plecat, în mod oficial, de la HockeyNet. ESPN mi-a făcut o ofertă şi hai să spunem că aş fi proastă s-o refuz. Mă lasă să-mi angajez propriul asistent şi mi-ar plăcea să vii la un interviu pentru postul ăsta. Ştiu că mai ai un an de facultate, aşa că dacă vei primi slujba, va trebui, evident, să discutăm în toamnă despre ce program ţi-ar priL Poate fi un Ioc de muncă pentru după facultate sau – hai că vorbesc prea mult. Din câte ştiu eu, te-ai descurcat nasol la interviu şi de-aia nu ţi-a oferit Ed Mulder postul, dar am impresia că nu aşa au stat lucrurile.”

Râsul ei încrezător mă face să zâmbesc.

„în fine, sună-mă când poţi. Mi-ar plăcea să programez un interviu. Cred că eşti potrivită pentru postul ăsta. Bun. Pe cutând! Ai grijă!”

Mesajul audio se termină şi eu mă holbez şocată la telefon.

— E totul în regulă? întreabă Hazel, apropiindu-se de mine.

— E totul în regulă, clatin eu din cap de câteva ori. Totul în regulă.

Totul în regulă? Nu. E mal bine decât mi-aş fi $_{patilt}$ ^ Am un interviu la ESPN penttu postul de asistentă a Geor*'. Barnes! Iar Jake tocmai a câştigat campionatul naţional! E^ mai bună zi din viaţa mea!

Tot ce vreau sa fac acum este să cobor scările ca primul l_{Ucru} pe care-l vede Jake când iese din vestiare

să fie chipul meu. Sunt, oficial, fana lui. Dar riu-i problemă, pentru că şi el e fânul *meu*. Suntem alături unul de celălalt. Suntem făcuţi unul pentru celălalt. Şi abia aştept să văd ce ne rezervă viitorul.

SFÂRŞIT

MULŢUMIRI

Fraţilor, ra-im distrat nemaipomenit scriind această carte! Ultima oară când m-am distrat aşa de bine cu o poveste, lucram la *Pactul* (cate, pe atunci, o scriam doar pentru mine însămi, nici prin gând nu-mi trecea s-o public). Brenna şi cu Jake chiar au prins viaţă pentru mine, iar povestea lor emoţionantă şi nebună m-a cuprins total.

FYI— mi-am permis să fac ceva schimbări când a fost vorba de sezonul de hochei din cartea asta, extinzându-l puţin. Ştiu când se joacă meciurile din Divizia I şi cum este organizat un *sezon*, aşa că nu sunt «ori, ci alegeri făcute de mine :).

Ca de obicei, cartea asta nu ar fi ajuns în mâinile voastre, dacă n-ar fi existat câţiva oameni extraordinari:

Edie Danford, a cărui redactare nu numai că e genială, dar m-a şi făcut să râd copios.

Sarina şi Nikki, pentru că au citit cartea înainte de publicare şi pentru că au Scut nişte observaţii remarcabile,

Aquila Editing pentru corectarea cărţii (scuze pentru toate greşelile găsite!!).

Connor McCarthy, jucător de hochei, care şi-a împărtăşit, încă ° dată, experienţa cu mine.

Nicole şi Natasha, fără de care nu aş fi supravieţuit.

Pebij Nina, agentă, prietenă, soţie. Adică cea mai tare!

Damonia.com pentru coperta absolut uluitoare! Toţi prietenii mei autori excepţionali, care mi-au fost aii*.. când am lansat cartea, oferindu-şi dragostea şi sprijinul – ^ teţi cei mai buni!

Şi, ca de obicei, bloggerii, criticii şi cititorii care continui 4 dea sfară-n ţară despre cărţile mele. Sunt foarte recunoscătoare pentru dragostea şi bunătatea voastră! Voi sunteţi motivul pentru care continui să scriu aceste poveşti smintite <3.

Cu drag, Elle

Pentru comenzi şi informaţii vă rugăm contactaţi- Editura EPICA Str. Vasile Lucaciu, nr. 115, sector 3 Bucureşti, cod poştal 030693
Tel.: 031 *0699705* E-mail: vanzari@edlturaepica.ro office@edituraepica. ro Magazinul virtual şi blog: www.edituraepica.ro

Tipar: ARTPRINT Email:office@artprint.ro Tel: 021.336.36.33

pfwl

TOȚI ZIC CA SUNT O FATA REA.

Au dreptate, însă doar parțial. E adevărat să nu mi-e teamă de nimic și că nu-mi pasă de ce crede lumea. Dar «jmă culc cu inamicul, asta nici măcar eu nu pot concepe. Sunt fata antrenorului principal al echipei de hochei de la Briar, deci, cu siguranță, ar arunca lumea cu pietre în mine dacă m-aș cupla cu vreun jucător dintr-o echipă rivală.

Jake Connelly e căpitanul echipei de hqjfiei a Universității Harvard și, bineînțeles, vedeta clubului. E arogant, enervant și arată mult prea bine. Și uite că soarta îmi joacă feste: am nevoie de ajutorul lui ca să obțin internshipul pe care mi-l doresc atât de mult, iar nemernicul îmi face viața grea.

Am nevoie ca Jake să joace un rol: să pretindă că e iubitul meu.

Pentru fiecare întâlnire falsă, Connelly vrea una reală.

Asta înseamnă că eu, fata cea rea, am mari probleme. Nu poate să iasă nimic bun dacă mă întâlnesc pe ascuns cu Jake Connelly. Dacă ar afla, tata m-ar strânge de gât și prietenii mei ar face scandal. Pe deasupra, îmi pun în pericol viitoarea carieră. Deși mi-e tot mai greu să rezist zâmbetului obraznic al lui Jake și farmecului său, refuz să mă îndrăgostesc de el.

E singurul risc pe care nu vreau să mi-l asum.

9786069713334